

ЕРИК ЛУСТБАДЕР ДОКУМЕНТЪТ КАТЕЙ

Превод от английски: Веселин Лаптев, 1994

chitanka.info

Посвещавам този роман на В., която, както винаги, много ми помогна. Без нея едва ли бих написал „Документът Катей“.

Благодаря на многобройните си приятели в Мауи. Те ми помогнаха да открия и обратната страна на медала.

Ерик ван Лустбадер

„Нещата придобиват смисъл единствено чрез промяната.“

Хераклит

„Бледото утро бавно разкри красотата ѝ. Вдовицата вяло размаха своето ветрило.“

Бусон

Пролет, в наши дни

Западно Мауи, Хаваите, Токио, Япония

Още една нощ.

Мъжът, известен под името Сивет, отвори очи. Сивкаво–зелен геко беше втренчил очите си в него. Замръзнал неподвижно, малкият гущер почти се сливаше с изрисуваните по тапетите цветя. Главата му беше извърната на една страна, по посока на Сивет.

Още една нощ.

Издължените листа на кокосовите палми отвъд широките замрежени френски прозорци леко помръдваха, галени от прохладния бриз, който се спускаше откъм Западните планини на Мауи. Именно тук, в това кътче на Хавайските острови, обичаше да си почива Сивет след поредната задача. След поредното изтръгване... Но този път беше по-лошо от изтръгване, по-лошо дори от смъртта.

Сивет избърса потта от високото си чело. Под влиянието на кошмара пръстите му леко потрепваха. Но кошмарът все пак означаваше, че е успял да поспи.

Да, още една нощ.

Спрял поглед върху първите лъчи на слънцето, позлатяващи върховете на палмите, той тихо въздъхна: да, изкарах още една нощ...

След изпълнението на поредната задача винаги се чувстваше така. И все пак този път беше по-различно. Толкова различно, че дори костите го боляха. Защото този път беше изпълнил задача, която си беше поставил сам. Главата му пламтеше от тревожната мисъл, че сега животът му започва отново. Или свършва.

Сивет бавно се надигна и седна в широкото легло. Завивките се плъзнаха надолу към кръста му, ръцете му се протегнаха и обгърнаха коленете.

Погледна към масичката. Върху нея имаше опразнена наполовина бутилка ирландско уиски и водна чаша. Понечи да посегне към нея, но после се овладя и извърна глава. Само за да срещне втренчения поглед на малкия геко от стената. „Гледа ме обвинително, мръсникът“, помисли си Сивет. После веднага си даде сметка, че собствената му съвест е тази, която превръща втренчения поглед на животинчето в нещо повече от обикновено любопитство. То вероятно няма представа какво вижда, помисли си Сивет. Но той самият имаше. При това прекалено ясно.

Беше му студено, въпреки това се потеше. Изпъшка и свали крака на пода. Чаршафите върху огромното легло му се струваха безкрайна пустиня. Потиснат от празнотата, той неволно извика в съзнанието си аромата на Мичико — тежък и упойващ, невероятна комбинация от парфюм и миризмата на собственото ѝ тяло.

Зави му се свят, главата му безсилно се отпусна в дланите. Господи, колко много ми липсва! Раната продължава да кърви, въпреки годините. Сякаш довчера лежах редом с нея.

Мисълта за Мичико беше нажежен шиш, пронизващ сърцето му. Все пак е по-добре да мисля за нея, вместо за това, което направих, въздъхна в себе си той. Преди три дни. Беше толкова различно. Но откъде може да знае дали е било различно? Напред виждате единствено агония, безкрайна и вечна, защото връщане назад нямаше. Няма полза от мисълта, че този път е било различно. Тя само му

напомняше за това, което е бил, караше го да се чувства като Сизиф, понесъл тежкия камък към върха на хълма... Нямаше никакво значение, че е вършил всичко в служба на родината. Изпълнената задача не беше повод за празнуване. Някъде там, в тайна стая със секретна ключалка, вероятно поставяха поредния медал с гравирано върху него собственото му име. А той оставаше с окървавени ръце и нищо повече... (Нима това беше причината, която го караше да гори дрехите си след всяка задача? Нима го правеше заради кръвта?)

Така става, въздъхна отново той. Това е следствие от убийството на друго човешко същество, стремглаво спускане в Чистилището. Мракът на нощта го обгръщаше отвсякъде, сред него се очертаваше единствено обвинително насоченият показалец на Бога. В твоите ръце реката на живота се превръща в прах. В онази прах, на която Бог е вдъхнал живот. Колко ли по-ужасяваща е агонията от мисълта, че си причинил смъртта на милиони?

Напоследък Сивет често мислеше за Бога. Имаше чувството, че с всяка нова задача, с всеки отнет живот той все повече се приближава до Създателя. Нощем тръпнеше от слънчевия вятър на Неговото присъствие, усещаше всемогъщия Му дух, изпълнен с неземна сила. Но това беше сила, която го ужасяваше; сила, от която не можеше да почерпи енергия.

Известен с логичната си мисъл и способността за точни анализи, Сивет отдавна беше открил причината за своите кошмари — те не се дължаха на факта, че изпитва вина за своите грехове, а по-скоро на чувството, че сам е избрал начина си на живот. И никога не беше допускарал, че този начин на живот ще го насочи надолу, по тясната пътека, която не води за никъде...

За пръв път от десетки години той беше наистина сам. И на този факт се дължаха мислите за Бога, които все по-често се появяваха в главата му. Всичко се промени, той вече беше беглец, който се спасява от живота. Веднъж вече бяха успели да открият следите му. Почти. И всичко изригна в пламъци. Все пак им се измъкна и пристигна тук.

Колко време им трябва, запита се той. Да го открият и тук? Два дни, най-много три. Те са умни, те притежават безупречна организация. Господи, та той ли не знае това! Устата му понечи да се изкриви в иронична усмивка, спряха я зъбите, потънали здраво в тънките устни.

Всичко опира до риска, до дяволския, опасния, последния риск! Надеждата може и да е вечна, но колко крехка е понякога тя! Рискувам всичко. Залагам не само живота си, но и много повече. На един инстинкт. И дълбоко вярвам, че ще се окажа прав. Но какво ще стане, ако греша?

Навсякъде около себе си чувстваше живота на обикновените хора. На онези, за които той се очертава от периметъра на две деца, два автомобила и един час пътуване до местоработата. Потръпна при мисълта, че и той би трябвало да се ограничава в подобен периметър.

Понякога се чудеше на пълната липса на угризения на съвестта. Чувстваше се като монах, който не може да се приобщи към вярата дори и след усърдното усвояване на религиозните догми.

Животът го беше приобщавал към много и различни олтари. Веднъж, преди двадесет години, почти го убиха край един от тях. Спаси се с цената на поредното ликвидиране. С поредното изтръгване на чужд живот... И разбра, че милостта рядко се идентифицира с чистотата на духа. Сивет познаваше много хора от своята професия, които редовно ходеха на църква. И именно те най-много обичаха да убиват...

Сивет не изпитваше дълбоката, понякога почти сексуална наслада, която изпитваха голяма част от колегите му. Но същевременно си даваше сметка, че в тази професия няма по-добър от него, независимо от липсата на споменатата наслада.

Истински обичаше единствено сенчестия свят на тайните, който обитаваше. За него този свят беше като чашата чай за англичанина — винаги топъл, винаги желан. Караше го да се чувства уверен, спокоен и истински свободен човек. Благодарение на този свят Сивет се превръщаше в ярко оцветено хвърчило, което се носи на крилете на невидим, но божествен вятър. Вятър, за който обикновените смъртни дори не подозират, но който превръщаше него — избраница на Бога, в див и тържествуващ дух, в опиянен от своята мощ демон.

Отрезвяването обаче беше безмилостно. След всяка операция пред него зейваше мрачната паст на Чистилицето. Този път нещата бяха различни и само той беше в състояние да го разбере.

Гущерчето продължаваше да го гледа. Сивет грабна бутилката и си наля четири пръста уиски. Погледна течността и решително отмести чашата настрана. Плъзна се на колене на пода и започна да се

моли на един Бог, когото не можеше да си представи, а още по-малко да разбере. Буда ли беше той? Или може би Йехова, Исус? Това Сивет не можеше да определи. Но сега, изпаднал в най-тежката криза на живота си, свързана директно с бъдещето на света, той изпитваше непреодолимото желание да разговаря с някого, с НЕЩО, което е далеч по-съвършено от него самия. Мичико би казала, че това нещо е природата. А Сивет можеше да направи само едно — да склони глава и да остави потока на съзнанието си да потече обратно към извора...

После изхвърли уискито в умивалника. Ледът, който не беше използвал през нощта, отдавна се беше стопил. Отпи глътка от все още хладната вода. Втренченият поглед на гущера започна да го притеснява и той се насочи към терасата. Имаше чувството, че влечугото го изследва с вниманието на човек, сетивата му се опънаха до скъсване.

Намираще се на последния етаж — правило, на което никога не изневеряваше. Гледката беше великолепна, а така спазваше и железните правила на личната безопасност. Бяха го учили да бъде внимателен навсякъде, при всички обстоятелства.

Сините, кристалночисти води на протока Молокай подканящо проблясваха отвъд стройните стволове на палмите и ярката зеленина на овощните градини покрай брега. Утринният ветрец постепенно стихваше и опитното око на Сивет безпогрешно определи, че настъпващият ден ще бъде тих и спокоен, особено подходящ за риболов.

Пред очите му се появи потъналото в бистрите води на залива влакно, мускулите му предусетиха рязкото дърпане на огромната онага, захапала кукичката. Онагата беше дълбоководен хищник с изключително вкусно месо, Сивет я предпочиташе пред всички деликатеси на света. О, да, ще бъде великолепно, помисли си той, усещайки солта по лицето си, тръпнейки от възбуда при представата за борбата, която трябва да води със силната риба. С помощта на риболова несъмнено ще се пречисти, ще изхвърли от съзнанието си спомена за последното изтръгване...

Изтръгване. Жаргон, който използваша хората от професията на Сивет, непонятен като наречието на древните африкански племена. Използван на мястото на по-разбираемото, но и по-ужасяващо словосъчетание — предумишлено убийство.

Сведе поглед към затревената площ, която зеленееше непосредствено под терасата. Млада двойка тичаше за здраве, ято обезпокоени птици изплющяха с криле и се вдигнаха във въздуха, околността се огласи от гневното им грачене. Очите на Сивет механично проследиха посоката на полета им и вероятно затова уловиха мъжката фигура, изправена зад дебелия ствол на една от кокосовите палми.

Макар и седем етажа под терасата на Сивет и почти напълно скрита в сянката на дървото, фигурата излъчваше неясна, но заплашителна сила.

Сивет забрави за птиците и бягащите млади хора, престана да усеща гальовната мекота на въздуха, очите му напуснаха прекрасната панорама на остров Малокай, която толкова много обичаше. Цялото му внимание се насочи към човека зад палмата. Опитът му в откриването и проследяването на противника от разстояние не беше по-малък от този, който притежаваше в *изтръгването*.

Пристъпи към края на терасата и търпеливо изчака мига, в които продълговатите листа на палмите ще се разместят така, че да открият пред очите му лицето на мъжа.

Чашата се изплъзна от ръката му и се разби в циментовата настилка, принуди се да стисне с две ръце железния парапет, за да не падне на колене. Всичко пред очите му се завъртя, устата му се разтвори, дробовете му поемаха въздуха на дълги конвулсивни глътки. Не може да бъде, пропищя съзнанието му. Не! Имам нужди от почивка, изтощен съм до смърт от това бягане!

Просто не може да бъде!

Но истината беше безпощадна и той разбра, че вече са успели да го открият. Обърна се и със залитане се втурна в стаята. Коляното му влезе в болезнено съприкосновение с ръба на леглото, но той не усети нищо. Влетя в банята и започна да повръща. Оказа се неподготвен в емоционално отношение. Мили боже, помогни ми! Дай ми Твоята закрила срещу това, което трябва да извърша. А ако не успея, прехвърли я върху всички, които обичам!

Препускащо панически, въображението му нарисува ужасната картина на предстоящите събития. Стига, заповяда си той. Овладей се! Напръска врата и слепоочията си със студена вода и най-накрая започна да разсъждава. Влезе в спалнята и се облече. Джобовете на

лекото сако събраха малкото лични вещи — портфейл, паспорт, ключовете за колата и малка торбичка от еленова кожа. Прочете още веднъж съдържанието на пощенската картичка, която беше написал посред нощ, после отвори вратата и излезе.

Отказа се от асансьора и леко затича надолу по стълбите. Във фоайето се наложи да заобиколи група новопристигнали туристи, все още необичайно бледи за тукашния климат. Подаде картичката на администратора и кимна с глава на уверенията му, че тя ще замине още с първата сутрешна поща.

Спусна се в подземния гараж, закова се на крачка от вратата и изчака очите му да свикнат с хладния полумрак. После внимателно се огледа и предпазливо тръгна към мустанга, който беше взел под наем. Отпусна се на колене и внимателно огледа долната част на каросерията. Не пропусна да надникне дори във вътрешността на тръбата за изгорели газове, давайки си сметка колко много са местата, в които може да бъде скрито смъртоносното количество експлозив. После прибягна до *прана* — полумистичното упражнение за дишане, което прочистваше главата и позволяваше на мозъка да мисли ясно и рационално, особено в опасни ситуации.

Все така на колене, той се приближи до багажника и внимателно огледа ключалката. Не забеляза нищо. Надигна капака и се изправи.

В подземния паркинг се появи млада двойка с малко дете. Той застина на място и ги изчака да потеглят, после бързо прехвърли съдържанието на багажника в купето. Седна зад волана и вдигна подвижния покрив на мустанга, завъртя контактния ключ и подкара към изхода.

Пое по Напили роуд, просто защото не обичаше новата магистрала, която наскоро бяха прокарали през града. Направи го по инстинкт, мислите му бяха на друго място.

Пред очите му беше единствено лицето на мъжа, който се прикриваше зад ствола на палмата. Чертите му сякаш се бяха забили в съзнанието му и прогаряха там черна дупка. Обля го гореща вълна, после тялото му започна да трепери. Сякаш беше пипнал тропическа треска. За миг решителността го напусна, смъртта стовари юмрук право в лицето му. Пръстите започнаха да го болят от инстинктивното стискане на волана.

Напусна района на Напили с такава бързина, сякаш беше преследван от призрак. При Методистката църква сви наляво, скоро се озова на магистралата Хоноапилани и натисна педала докрай. В моментът, в който излезе в лявото платно, отзад се очерта капковидната форма на черно ферари. Беше модел „Марчело“. Очевидно разгадал маршрута му, човекът зад волана бе прекосил града по магистралата Капалуа и сега изскочи на някакви си стотина метра зад мустанга. Сивет ясно видя лицето му, после усети ударите на сърцето си в гърлото. Тръсна глава, примигна да отстрани потта от очите си и рязко завъртя волана надясно. Мустангът изрева, зад бясно въртящите се гуми се вдигна червеникава пушилка, примесена с изсъхнали листа. Отзад прозвуча нестроен хор клаксони, хората протестираха срещу опасната му маневра. Достигнал аварийното платно, Сивет хвърли поглед в огледалцето. Ферарито лъкатушеше сред потока от коли, но продължаваше да бъде все така близо.

Сивет изруга американската си кола, която, въпреки стотиците конски сили под капака, изобщо не можеше да се сравнява по скорост и маневреност с най-мощния модел на престижната италианска фирма. Изскочи обратно на асфалтовото платно и рязко завъртя волана наляво. Скоростта му надвишаваше сто и четиридесет. Вдясно от него блестяха изумрудените води на залива Напили, вляво се издигаха острите планински върхове, все още скрити зад фините облачета на утринната мъгла. Подканящ, мамещ погледа простор и непристъпни опасни канари. Могъщи и величествени, вечни. В сравнение с тях той беше незначителна буболечка, скрила се в черупката на един тон ламарина и пластмаса.

Профуча покрай грозните новопостроени небостъргачи на Кахана. Задминаваше отляво и отдясно, често се озоваваше в аварийното платно, което на места беше асфалтирано, но имаше и много прашни, непокрити участъци. Там колелата на мустанга буксуваха и вдигаха облаци червеникав прах.

Вторият поглед в огледалцето му съобщи, че ферарито го настига. Вече беше на някакви си петдесетина метра от него.

Бързо се приближаваха към Каанапали, най-големия курорт на Мауи. Петте луксозни хотела и множеството малки вили бяха целта на повечето от пътуващите по магистралата туристи. Именно натам реши да се насочи и Сивет. Оживените улички на курорта, задръстени от

кафенета, ресторанти и магазинчета за сувенири, му предлагаха единствения шанс да се измъкне от преследването.

Една кола даде мигач и започна да отбива вдясно. Сивет натисна клаксона и скочи върху спирачката, после рязко подаде газ. Стрелна се покрай колата и за миг зърна преbledняло от страх женско лице. Но забавянето даде своето отражение. Ферарито вече беше само на двадесет метра зад него.

Сивет се концентрира върху движението. Искаше да бъде сигурен, че няма да пропусне нито едно от трите отклонения. Веднага забеляза, че пътят е в ремонт — указателни знаци принуждаваха туристите да карат един зад друг, в едно-единствено платно. Рязко натисна спирачката, за да избегне удара в нисана, който бавно пълзеше отпред. Погледна в огледалцето и видя, че ферарито е точно зад гърба му. Не намери ли пролука в трафика, всичко ще свърши за броени секунди, прецени той. Пътното платно започна да става хлъзгаво, очевидно от дълго капало автомобилно масло. Под ярките лъчи на слънцето асфалтът изведнъж заприлича на сюрреалистична рисунка, изпъстрена с мазни разноцветни петна. Рязко натисна спирачката, муцуната на мустанга почти се заби в багажника на колата отпред. В същия миг видя малка пролука в дългата опашка, на стотина метра по-нататък облечен в жълти работни дрехи човек спря движението, за да пропусне през стеснението на ремонта потока от коли, тръгнали в обратна посока. Сега е моментът, дявол да го вземе! Сивет стисна зъби и натисна докрай педала на газта.

Глух за разногласния хор от възмутени клаксони и скърцане на спирачки, той пое дъх и успя да вкара колата в малката пролука на трафика миг преди отсрещният поток да я запълни изцяло. Бързо стигна до сто и двадесет километра в час, но ферарито продължаваше да е зад гърба му. Разбра, че няма да успее да се отскубне и се отказа от идеята да влезе в чертите на оживения курорт. И там нямаше да избяга, тъй като му липсваше каквато и да било преднина.

Приближаваха се към главното отклонение за Каанапали. Тук движението ставаше двупосочно, срещу отклонението имаше зелено островче, в средата на което се издигаха няколко стройни палми. От него започваше тясна алея за пешеходци, оградена с ярки разцъфнали декоративни храсти. Сивет светкавично прецени обстановката, даде газ и продължи да си пробива път в оживения трафик. Зад гърба му

свиреха клаксони, хората ядосано му подвикваха. Островчето бързо се приближаваше. Сивет намали и се включи в дясното платно, сякаш имаше намерение да свие в отклонението за Каанали. Ферарито направи същото.

Сивет изчака до последната секунда после рязко изви волана и даде газ. Десният калник на мустанга се вряза в багажника на някакво шеви, колата опасно се люшна, но все пак успя да преодолее бордюра, който ограждаше зеленото островче. Пружините отчаяно изскърцаха, когато колелата влязоха в съприкосновение с мекия пясък на пешеходната алея, Сивет за момент беше заслепен от фаровете на някаква кола, която се движеше в обратна посока.

Ферарито остана редом с него, но между двете коли вече имаше надеждна преграда — насрещното движение.

Сивет хвърли поглед през рамо и се усмихна. Адреналинът в кръвта му го караше да потръпва от възбуда. Преследвачът беше отстранен! Очите му се върнаха върху алеята, от устата му се откъсна отчаян вик.

Там, където допреди миг нямаше никого, сега изведнъж се бяха появили две млади момичета в розово-сини екипи за бягане. Русите им коси бяха вързани на опашки, лицата им бяха зачервени и радостно възбудени. Тичаха и разговаряха помежду си, очевидно, без да забелязват връхлитащия мустанг.

„Господи, та те не ме виждат!“, възкликна безгласно Сивет. Тон и половина метал връхлиташе върху двете прекрасни млади създания с повече от сто и тридесет километра в час! Сивет скочи на спирачката, макар да си даваше сметка, че няма да успее. Вляво от колата имаше петметров ров, по ръба на който растяха диви бугенвиллии с прекрасни розови, алени и оранжеви цветове.

Беше прекалено близо, скоростта му беше огромна. Всеки момент щеше да помете двете момичета, освен ако...

Сивет направи единствената възможна маневра: сви надясно и изскочи на платното за насрещно движение. Надяваше се да улучи някакъв промеждутък в трафика, за да може да заобиколи момичетата и отново да...

Трясък и скърцане на метал. Мустангът се вряза в идващия насреща тежък камион, който отнесе фара и десния му калник. После предницата му се вдигна във въздуха и се стовари върху асфалта със

смразяващ кръвта тътен. Сякаш наистина се беше превърнал в див кон, вдигнал се ужасено на задните си крака. Предпазният колан се скъса и тялото на Сивет полетя навън. Инстинктивно погледна към мястото, на което допреди миг бяха момичетата. Видя ги на ръба на рова, притиснали юмручета до уста, пребледнели от ужас, но цели и невредими. Беше успял да ги спаси!

После започна да пропада в мрачна и сякаш бездънна пропаст. В съзнанието му отново се появи онова лице. Лице на призрак! Едва сега го свърза и с определено име: Зиро — Всепобеждаващия дух!

В следващия миг мустангът изпищя като живо същество и купето му потъна в буйни пламъци.

Хироши Таки лежеше гол до кръста. Плъзгащите се екрани от оризова хартия бяха дръпнати и хладният нощен въздух гальовно докосваше кожата му.

Имаше един старец, който притежаваше огромна по значение тайна информация, помисли си той. Но вече го няма.

Преди три дни Хироши беше свидетел на последните мигове от живота на баща си. В очите му прочете онова познание, за което мечтаеше повече от всичко на света. Познанието, трупано в продължение на десетилетия. В Япония положително имаше много хора, които биха дали всичко, за да притежават това познание. Богатство, слава, влияние... Но съдбата определи него — Хироши Таки, първородния син на Ватаро Таки, за наследник на безценното съкровище от информация, позволило изграждането на една от най-мощните империи на този свят. Империя в сянка.

Поне така мислеше Хироши. После обаче дойде ударът и цялата лява половина на тялото на баща му остана парализирана. Включително и мозъкът. Познанието си остана там. Хироши го усещаше ясно — една черна хищна риба, плуваща в океана от болка, който изпълваше очите на Ватаро Таки.

Не е честно, мислеше Хироши. Не е честно човек да понася такава болка, каквато понасяше баща му. Не е честно човек като него да не може да получи това, което му се полага по рождение. Но това беше тяхната карма, на бащата и сина...

В онзи момент Хироши Таки изобщо не мислеше за своите двама братя — Жожи и Масаша. Те не участваха в играта. Защото информационното наследство се падаше на него, падаше му се по рождение. Но това наследство ставаше все по-далечно и все по-съмнително. Испита желанието да бръкне с ръце в мозъка на баща си и да измъкне от там безценното богатство. А после Ватаро Таки умря и Хироши изгуби всичко. Изгуби го заедно с болката, която изпълваше очите на обречения човек.

Бях измамен, въздъхна Хироши в нощния мрак. Ръцете му се свиха в юмруци и неволно докоснаха мургавата плът на момичето, което спеше до него. То въздъхна и се размърда, после отново заспа.

Аз съм новият оябун на клана Таки. Аз трябва да облека мантията на кръстник и да поема ръководството на цялата империя Якудза, която баща ми създаде и цели тридесет години се бореше да задържи. Но той ме остави беззащитен, в обкръжението на безмилостни врагове. Сега, след смъртта му, те вероятно вече кръжат наоколо като лешояди, готови да нанесат смъртоносния удар. Аз трябва да защитя фамилията, клана, властта... Но как? Не зная дори на кого мога да се доверя!

Хироши Таки продължаваше да лежи по гръб на своя футон и да наблюдава сенките, които пробягваха по тавана.

Черна и почти незабележима в нощния мрак фигура ловко се прокрадваше по дърветата на градината. Добра се до покрива без нито за миг да се спусне на земята, прекоси го безшумно и внимателно отвори прозореца на една от стаите за гости.

Фигурата беше облечена в черни дрехи, на тавата си имаше черна качулка. Кожата, която прозираше през процепа за очите, беше внимателно почернена със сажди, такива бяха и китките. На краката имаше леки черни обувки с гумени подметки.

В къщата живееха доста хора и фигурата трябваше да действа с безкрайно внимание. Даваше си сметка, че войниците на империята Таки бяха тренирани изключително добре и всеки трябва да се съобразява с тях.

Безшумна като призрак, фигурата бавно прекоси стаите за гости и спомагателните помещения. Скоро се озова в близост до спалните. Тук всичко тънеше в тишина, от обзавеждането се излъчваше интимност и домашен уют. Беше успяла да мине покрай няколко от

телохранителите, без да бъде забелязана от никого. Просто защото усещаше присъствието им в мрака и навреме се сливаше със сенките. И войниците минаваха на крачка от нея, без да я усетят, просто защото тази фигура притежаваше уменията да изключва душата си от живота и буквално преставаше да съществува.

Хироши Таки се обърна към момичето до себе си.

То дишаше дълбоко и равно, твърдите му гърди леко се повдигаха и отпускаха. Опита се да си спомни името ѝ, но в съзнанието му беше останал само споменът от удоволствието, което беше получил. Изглежда това удоволствие беше единственото реално нещо в неговия несигурен свят.

Въздъхна и притисна устни до лицето на спящото момиче. Топлината на тялото ѝ се прехвърли в неговото, той почувства как бавно се отпуска. Има път през ужасния лабиринт. Винаги има път. Нали така казваше баща му? Нали така възпитаваше синовете си? Да, винаги има път. При подходящи условия дори враговете могат да станат съюзници. Спомни си живо какво му беше разказал Ватаро преди години. Как човекът, изпратен да го убие, застанал на негова страна и започнал да брани живота му... Хироши го беше виждал със собствените си очи и затова беше сигурен, че чудото може да се повтори. Дали няма да успее да привлече този човек и на своя страна? Той беше спасил живота на Ватаро Таки, спокойно би могъл да стори същото и по отношение на първородния му син...

„Да, реши Хироши. Точно това трябва да...“

Тръсъкът беше оглушителен и Хироши неволно подскочи. Гредите, поддържащи покрива, се разцепиха, върху голото му тяло се посипаха мазилка и късчета натрошени керемиди.

— Какво, по дяволите...

През дупката надникна сребърен лъч лунна светлина, тънък като кинжал. Нещо проблесна в него и се стрелна надолу. Нещо метално и твърдо, което потъна в разголената гърд на спящото момиче.

Бедното същество се закашля, тялото му се изви като дъга. Очите широко се разтвориха, ръцете се протегнаха към Хироши, но върху лицето вече застиваше маската на смъртта.

В стаята се спусна безплътна сянка, създадена сякаш от плетеницата на лунните лъчи.

Хироши присви очи и напрегнато попита:

— Кой е?

Отвърна му тих смях, мрачен и заплашителен, сякаш идващ от пламтящите дълбини на ада.

— Зиро! — прозвуча далечен, сякаш неземеен глас.

Хироши почувства как стомахът му се свива. Стана му лошо, тавата му започна да се върти. Зиро! Убиецът, който от години всяваше ужас сред различните кланове на Якудза. Защо е тук? Кой го е изпратил? Кой е той? Безспорно вътрешен човек, в това бяха убедени всички главатари. Но никой не беше в състояние да го идентифицира.

До слуха му достигна предсмъртното гъргорене в гърдите на момичето, това го накара да си спомни за собствената си уязвимост. Присъствието на смъртта се усещаше във въздуха.

Дясната ръка на Хироши Таки потъна под възглавницата и изскочи оттам, въоръжена с „джите“ — къс и остър нож, използван за пръв път от силите на реда в края на феодалната ера в Япония. Между дръжката и острието на ножа стърчаха предпазни шипове от остра като бръснач стомана. Хироши Таки беше майстор в използването на това оръжие.

Дългата сабя на Зиро проблесна на лунната светлина и със свистене се стрелна към него. Хироши протегна ръка и острието на сабята попадна между предпазните шипове. Рязко завъртане и то се заби във футона до тавата му. Хироши светкавично освободи ножа и замахна към незащитеното гърло на убиеца. Зиро му нанесе парализиращ удар в китката, издърпа катаната от рогозката и я насочи към лицето на Хироши. Но той очакваше нападението и го отби по същия начин, по който го беше сторил преди секунда. Този път обаче завъртя дръжката на „джите“ по-рано, опитвайки се да строши острието на дългия меч. Нападателят ловко отмести оръжието си и ножът само се плъзна по него. Хироши замахна слепешката, сигурен, че ще успее да улучи и веднъж завинаги да се отърве от смъртната заплаха.

Но контрата на противника беше наистина светкавична. Зиро използва инерцията на нападението и ловко подхвана шиповете на „джите“ с върха на меча си. Ножът се изтръгна от ръката на Хироши и издрънча на плочите. Трескаво разтвори очи, Хироши проследи движението на катаната, хладно проблясваща на лунната светлина. После изкрещя. Острият като хирургически скалпел връх на оръжието

потъна дълбоко в тялото му. Първата от десетките малки, но изключително болезнени рани... Рукна кръв. Хироши изкрещя още веднъж, очите му напразно се опитваха да различат чертите на надвесеното над него лице, тялото му напразно се гърчеше в стоманената хватка... Изви се като дъга, видя съвсем отблизо как ставата на ръката му изскача от рамото.

— Кой си ти? — прошепна на пресекулки той. — Кой си ти?

Здравата му ръка инстинктивно се вдигна срещу връхлитащото острие, от прерязаните пръсти бликна нова струя кръв. Обладани от агонията на предсмъртна сила, те все пак успяха да сграбчат предната част от дрехата на убиеца.

— Кой си ти?

На прага на смъртта Хироши искаше да узнае истината. Защото му се стори, че разпознава нещо в това лице...

— Зиро! — отвърна неземният глас, после стаята отново се изпълни от смразяващия смях.

В останалата част от имота хората на Хироши скачаха на крака, грабваха оръжието си и тичаха към покоите на господаря си. Но когато пристигнаха там, вече беше късно. Двата трупа гледаха с безжизнени очи към дупката в покрива, от която струеше студената светлина на луната. Замръзнали от ужас, телохранителите на Хироши изпитваха чувството, че тук е отмъщавал безсмъртният дух на Буда.

ЧАСТ ПЪРВА
ИНКА. ДА УЛОВИШ ОГЪНЯ

ПРОЛЕТ, В НАШИ ДНИ

Париж, Токио, Вашингтон, Мауи

На разсъмване Майкъл Дос започна обичайната си концентрация с „Шужи Шурикен“. В буквален превод това словосъчетание означава „разсичане на деветте йероглифа“, а на практика — изричане на девет магически слова. Традиционен ритуал, роден преди векове от будистки секти, занимаващи се с нинджуцу, леене на оръжие и други подобни неща.

Както винаги, Майкъл си представи, че свири на японска бамбукова флейта — инструмента, който беше слушал по време на голяма част от своето обучение. Меките напевни звуци се появяваха в съзнанието му и изместваха на заден план обичаите, езика и порядките на страната, в която се намираше. Така той беше в състояние да се доближи до онази висша истина за живота, която вървеше ръка за ръка с „Шужи Шурикен“. Не беше достатъчно само да изрече деветте свещени слова, които трябваше да му донесат душевно равновесие и закрила; те трябваше да бъдат извикани на живот, а след това — третирани с безкрайна грижа и внимание.

Всичко това беше като магия, древна и могъща като самия живот.

Седнал с кръстосани крака под короната на разклонено, поставено в дълбока саксия декоративно дръвче, Майкъл вдигна дясната си ръка и обърна длан надолу.

— У — промълви той. — Съществуване.

Извърна длан нагоре и добави:

— Му — несъществуване.

Ръката му се отпусна върху коляното. Морето от покриви наоколо започна бавно да просветлява, Париж се събуждаше. На изток небето порозовя, краищата на леките облачета пламнаха в златно.

— Суигетц — лунна пътека.

На преден план се издигаше внушителната грамада на Айфеловата купа, почти съвършена математически изчислена структура. Металната ѝ конструкция, все още черна от бавно отстъпващата нощ, рязко се отличаваше от пастелната мекота на

градската панорама, някак неестествено подчертаваше нейната близост.

— Жо — вътрешно спокойствие.

— Шин — господарят на духа.

Първите лъчи на слънцето докоснаха острия връх на кулата и той проблесна с ослепителна светлина, сякаш поразен от светкавица.

— Сен — мисълта предхожда действието.

— Шинмьокен — мястото, до което се докосва върхът на сабята.

Откъм тротоара долетя стърженето на метла от снопче жилави клонки, мадам Шарве размени няколко възклицания с дъщеря си, кучето с наранена лапа кратко изджавка. Обичайните звуци на квартала, започнал бавно да се събужда.

— Кара — празнота, пустош. Добродетел.

— Зиро — мястото, където дори Просветлението не може да помогне.

Майкъл бавно се изправи на крака. Вече от два часа беше буден и се упражняваше в изкуството на старите майстори на саби, което беше усвоил в школата „Шин-каге“. „Каге“ означаваше отклик и това качество лежеше в основата на всичко, което беше научил Майкъл. „Каге“ означаваше да реагираш, а не да действаш; да предпочиташ защитата за сметка на нападението.

Прекрачи широката остъклена врата на терасата и се озова в хладния полумрак на просторния си апартамент. Той се намираше на последния етаж на стара сграда от сив гранит, построена на авеню „Елизе Реклю“. Майкъл се беше спрял на нея след внимателен избор, главно заради близостта ѝ до Айфеловата кула и изобилието на светлина, идваща от Парк дьо Шан в съседство.

Светлината играеше важна роля в живота на Майкъл Дос. Жизненоважна роля. Той започна да съблича своето „ги“ — традиционното облекло на японските майстори на оръжие, състоящо се от памучни панталони под нещо като раздвоена поличка и черна памучна риза, привързана в кръста с коланче от същата материя и цвят. Коланчето беше отличителен белег за умението му.

Взе душ и намъкна избелели джинси, станали корави от петната разноцветна боя, попили по предната им част. Отгоре облече бяла риза с навити ръкави, без яка. Пъхна босите си крака в плетени мексикански сандали и се насочи към кухнята. Напълни една чаша с

горещ зелен чай, отвори вратата на хладилника и щипна с два пръста от студения ориз, поставен в широка купичка. Хвърли го в устата си и тръгна към просторния, изпълнен с какви ли не вещи хол.

Макар да притежаваше една от най-добрите печатници в света, Майкъл се отбиваше в офиса си най-много два пъти седмично. Главно за да контролира производството на специалните бои, които беше създал и патентовал и на които печатницата му дължеше своята изключително висока репутация. Музеи, галерии и някои от най-известните съвременни художници чакаха на опашка за отпечатването на своите каталози. Защото техниката на Майкъл беше съвършена не по-малко от боите, които беше създал. И това правеше продукцията му нещо, което плътно се доближаваше до произведенията на изкуството.

Пристъпи към дъното на просторното помещение и разтвори капациите на широките двойни прозорци. Ярките лъчи на утринното слънце се втурнаха в жилището и осветиха фигурата на неговия собственик. Майкъл Дос имаше дълбоко хлътнали и черни като маслини очи, чупливата му коса изглеждаше вечно разрошена, особено ако я оставеше малко по-дълга, както в момента. Чертите на лицето му бяха почти библейски — изпъкнали скули, масивна челюст, тясно чело. Хората го считаха за строг и затворен тип, който рядко се усмихва. Но всички вярваха в здравия му разум и с това май се изчерпваха положителните му качества в очите на околните.

В тази част от жилището светлината нахлуваше не само от широките прозорци, но и от големите остъклени капандури на покрива. Стените бяха абсолютни голи, в средата на помещението, което не можеше да се нарече стая поради липсата на каквито и да било мебели, се издигаше голям, изпоцапан с боя, дървен статив. До него имаше отворена палитра, също от дърво, в ъгъла се издигаше тясна керамична ваза, запълнена изцяло с четки в различен размер.

Майкъл пристъпи напред и спря пред платното, опънато на статива. Отпи глътка зелен чай и очите му пробягаха по картината. В нея доминираха две мъжки фигури, очевидно разделени от тежестта на годините. Бяха обърнати една към друга, фонът беше едва загатнат, но въпреки това имаше изключително силно въздействие. Полянка, зад която тъмнееше гъста гора. Изключителната, уникална за Прованс светлина, подчертаваше напрежението на човешките фигури.

Майкъл се зае да анализира композицията. Добре знаеше, че това, което художникът пропуска да нарисува в една картина, е не по-малко важно от това, което включва в нея. Особено по отношение на цветовете. Тук преобладаваше зеленият, във всичките си нюанси, преливащи се един в друг със съвършена хармония. „Светът е зелен“, казват през лятото японците.

След няколко дълги минути съзерцание Майкъл реши, че на места горскозеленото е прекалено наситено, а на други — окраската, наподобяваща неузряла ябълка — твърде бледа. Цялостното впечатление беше тежко, внушаващо безпокойство. „Нищо чудно, че след вчерашното рисуване останах неудовлетворен“, помисли си той.

Телефонът иззвъня в моментът, в който започна да изстисква боите от тубите. Нямаше навика да вдига слушалката, когато работи, сега чу настоящия звън само защото беше забравил да затвори тежката врата на ателието. След секунда се включи телефонният секретар. Но след две-три минути апаратът отново започна да звъни. Майкъл го изчака да спре, но след четвъртото позвъняване въздъхна, остави палитрата и отиде да вдигне слушалката.

— Ало? — механично промърмори на френски той.

— Майкъл? Обажда се чичо Сами.

— О, извинявай — премина на английски Майкъл.

— Ти ли звъня преди малко?

— Бях длъжен да говоря лично с теб, Майкъл — отвърна Джонас Самартин. — А не с проклетата ти машина, която не прави разлика между обикновен и международен разговор!

— Радвам се да те чуя, чичо Сами.

— Отдавна не сме се виждали, синко. Обаждам се да ти кажа, че трябва да си дойдеш у дома.

— У дома? — учудено повтори Майкъл. Къде е това у дома? За него дом беше този апартамент на авеню „Елизе Реклю“... Поне за момента.

— Да, у дома — повтори Самартин. — Във Вашингтон — прочисти гърлото си и тихо добави: — Баща ти е мъртъв, Майкъл.

Масаши Таки търпеливо изчака Уде да му разчисти пътя сред претъпканата зала. Подпорите на покрива бяха от кедър, а връзките

между тях — от тънки кипарисови греди. Намираше се в сърцето на токийския квартал Дейеншофу и беше част от сградата на клана Таки. И този квартал все още се срещаха големи къщи и стари имения. Самата зала беше без прозорци, от тавана се спускаха множество знамена, покрити със стари йероглифи. Това ѝ придаваше вид на някакво средновековно помещение за съвещания на старейшините.

В момента се провеждаше традиционното общо събрание на клана Таки — най-могъщата фамилия на Якудза.

Под наименованието ЯКУДЗА се обединяваше цялата организирана престъпност в Япония, която, благодарение усилията и авторитета на Ватаро Таки, през последните години беше излязла и на международната арена, занимавайки се с напълно законен бизнес в Ню Йорк, Сан Франциско и Лос Анджелис, а съвсем отскоро и с търговия на недвижими имоти и туризъм на Хаваите.

Болшинството от събралите се тук бяха лейтенанти, ръководещи свои самостоятелни банди в рамките на клана. Забелязали появата на Масаша, те прекратиха тихите си разговори и замръзнаха в напрегнато мълчание.

Масаша беше най-младият от братята Таки. Слаб и тъмнокос, с издължено вълче лице. Приличаше поразително много на баща си Ватаро Таки, стария кръстник на Якудза. Необичайно изпъкналите му за японец скули придаваха скулптурна завършеност на лицето му, а той се беше научил да придава на това лице такова изражение, от което всеки потръпваше.

Път му пробиваше Уде — огромен мъжага, обладаващ двете най-уважавани в Япония качества: тегло и сила. Той беше дясната ръка на Масаша, от него се страхуваха всички.

Масаша тръгна към малкия подиум в дъното на помещението и погледът му падна върху Жожи — по-големия му брат, вече настанен на почетното място в близост до стилизирания герб на фамилията — колело с шест спици. Този герб също беше част от наследството на Ватаро Таки, който обичаше да се рови в книгите, описващи феодалното минало на страната. Именно там беше открил, че в онези години всеки самурай с влияние е притежавал свой герб. Като символ на сила, като документ за собственост над притежаваните земи. Хората от Якудза не бяха самураи, в техните жили не течеше благородническа кръв. Но Ватаро Таки беше дръзнал да избере герб за своята фамилия и

това по безспорен, макар и чисто психологически, начин го беше издигнало над останалите кръстници на Якудза.

Жожи беше болезнено слаб човек. И той беше наследил вълчата физиономия на баща си, но за разлика от Масаши, при който се долавяше силата и решителността на горския хищник, Жожи изглеждаше просто болнав. Той наистина беше прекарал всички възможни болести, които прекарва едно дете, наистина беше израснал слаб и хилав юноша, нуждаещ се от постоянните грижи на майка си. Но след възмъжаването си не беше боледувал дори ден, всички се прекланяха пред огромната му работоспособност. Ватаро Таки му повери счетоводството на клана и мнозина бяха убедени, че именно Жожи знае всички тайни на баща си. И че няма да ги издаде за нищо на света.

Черните, дълбоко хлътнали очи на Жожи, се заковаха върху по-малкия брат, който триумфално се придвижваше към централното място на трибуната. За никого не беше тайна, че макар и несъгласен с доста от методите на бащата, именно Масаши беше силният брат в семейството. И съвсем естествено лейтенантите, несигурни в утрешния ден, бяха склонни да го подкрепят.

Жожи изчака брат му да се настани на подиума, вдигна ръка и залата притихна.

— Нашият оябун е мъртъв — простичко започна той. — Първородният му син и правонаследник — нашият любим брат Хироши, беше вероломно убит в собствения си дом. При това стечение на обстоятелствата аз ставам най-старши във фамилията Таки и съм тук да ви уверя, че ще направя всичко възможно, за да запазя това, за което цял живот се е борил Ватаро — сведе глава в знак на почит и се облегна назад. После с изненада видя, че Масаши се изправя пред трибуната и се готви да произнесе реч.

— Смъртта на баща ми, уважавания от всички Ватаро Таки, потоци в скръб цялата нация — започна най-малкият брат. — Хиляди хора се стекоха на неговото погребение. Държавни глави, президенти на могъщи корпорации, висши правителствени чиновници. Присъства дори специален пратеник на императора — Масаши направи пауза, очите му пробягаха по лицата на събралите се. — На какво се дължи това? На факта, че баща ми беше необикновен човек. Той беше могъщ като скала, всеки член на клана Таки можеше да се обърне към него за

подкрепа и закрила. Той беше истински лъв, враговете на неговата империя се страхуват от него дори и сега, след смъртта му.

Но него вече го няма и аз искам да ви попитам какво ще правим сега. Към кого ще се обърнете за помощ в тези трудни времена? Кой ще ви даде увереност, че враговете ще останат на почетна дистанция?

Нямам предвид единствено другите кланове. В исторически план именно кланът Таки е бил стожер на японската съпротива срещу руското проникване. Ние имаме нещастieto да живеем на по-малко от сто мили от империята, наречена Съветски съюз. Руснаците изпитват подозрение към нас, имат огромно желание да ни изтрият от лицето на земята. И те, подобно на американците, се надяват да ни покорят и асимилират. Именно срещу това се бореше баща ми. Цял живот, с всичките си сили и енергия. И ние сме длъжни да продължим неговото дело.

Очите на Масаши продължаваха да опипват лицата на присъстващите. Гласът му стана по-тих, но едновременно с това поубедителен, носещ заряда на огромна духовна сила. Глас на човек, роден за оратор:

— Може ли кланът Таки да запази лидерската си позиция в средите на Якудза? Или ще позволим на многобройните ни врагове да кръжат около нас и да отхапват късчета месо от могъщото ни тяло? Ще им позволим да правят това, докато накрая не остане нищо от една някога велика фамилия?

Предполагам, че всички се досещате за отговора на тези въпроси. Хироши, моят любим по-голям брат, несъмнено би ръководил клана в съответствие с традицията, която създаде Ватаро Таки. Но Хироши е мъртъв. Убит от ръката на зловещия наемник, когото познаваме под името Зиро. Кой от нашите врагове заплати на Зиро за това пъклено дело? Кой би имал най-голяма полза от обезглавяването на клана Таки?

Бих казал, че нашата най-належаща, най-спешна задача сега е да решим бъдещето на този клан. Пред нас има две алтернативи — или да позволим на враговете да ни разединят и унищожат, или да стегнем своите редици, да се превърнем в стоманен юмрук и да покорим тези, които се надяват да покорят нас!

Кризата е факт. Времената са опасни. Както за Якудза, така и за цяла Япония. В качеството си на лидери сред Якудза ние сме длъжни

да търсим достойно място в света на международния бизнес. В качеството си на японски граждани ние трябва да се борим активно за равенство с останалите народи — равенство, което векове наред е отказвано на обитателите на тези малки по територия острови! Затова аз ви моля да подкрепите моите усилия в борбата за едно по-светло и по-славно бъдеще!

Кланът Таки може да има само един оябун. И това съм аз, Масаша Таки!

Смаян и с посивяло лице, Жожи слушаше бурните аплодисменти, с които беше посрещнато изявлението на брат му. През цялото време му се струваше, че това не може да бъде, че някой друг е сложил тези думи в устата му. А сега, парализиран от вътрешната сила на тази декларация, той безпомощно наблюдаваше как членовете на клана стават на крака и аплодират Масаша. Очите им блестяха, те бяха предани бойци, готови да последват новия си командир дори в ада. Стана и побърза да се измъкне навън. В душата му бушуваха унижение и срам.

В действителност Джонас Самартин не беше чичо на Майкъл Дос. Между тях нямаше никаква кръвна връзка. Но той цял живот беше най-добрият приятел на баща му и на практика беше далеч повече член на семейството от истинските роднини, които бащата старателно отбягваше.

Филип Дос обичаше Джонас повече от брат. Беше му доверявал сигурността на семейството си, включително и собствения си живот. По тази причина не майката или сестрата на Майкъл, а именно чичо Сами бе натоварен да му съобщи тъжната вест. За това може би беше допринесъл и фактът, че освен най-близък приятел на Филип чичо Сами беше и негов шеф.

Но във всички случаи фактът си беше факт — семейство Дос хранеше най-топли чувства към чичо Сами.

Филип Дос рядко си беше у дома и ролята на глава на семейството някак естествено се падна на Джонас Самартин. При своите внезапни завръщания от далечни земи Филип Дос никога не пропускаше да донесе подаръци на своите деца, но Джонас беше този, който присъстваше на най-важните мигове от живота на Майкъл. На

рождените му дни, за които Майкъл пристигаше специално от Япония, използвайки студентските ваканции; на празника по случай дипломирането му. Пак Джонас беше този, с когото Майкъл играеше на индианци като дете, спомените му бяха свързани единствено с присъствието на чичо Сами. Майкъл често се беше питал какъв ли е животът на децата, чиито бащи са винаги край тях. Бащи, с които можеш да поиграеш някаква игра, да поговориш...

„Сега вече никога няма да разбере това“, помисли си той.

Вашингтон го посрещна навъсен. Многобройните му паметници изглеждаха като покрити със сивкава глеч, някак по-малки и по-незначителни от представите му. Не беше се връщал тук повече от десет години. Цял един живот.

Премина през митницата и емиграционната служба на летище „Дълес“, освободи багажа си и тръгна към предварително наетата кола.

Подкара към Вашингтон и изпита истинско удивление от факта, че не беше забравил нито една от улиците и магистралите на града. Нямаше абсолютно никакви затруднения при пътуването до къщата на своите родители. Не до „дома“, както се беше изразил чичо Сами. Просто до къщата на мама и татко.

„Дълес“ беше на доста голямо разстояние от града. Майкъл предпочете пряката магистрала до летището вместо шосето за Литъл Ривър Търнпайк, което минаваше южно от града и беше по-удобно за квартала, в който живееха родителите му. Просто защото не искаше да минава през Феърфакс. Там беше централата на БЕМТ — Бюрото за експорт и международна търговия, в което работеше баща му под ръководството на чичо Сами — президент на това държавно учреждение.

„Освен това по този път ще мога да карам край Потомак и цъфналите по бреговете ѝ вишневи градини, които напомнят Япония“, помисли си той. Страната, в която беше изучил занаята на старите оръжейници и изкуството да рисува.

Дървената къща на семейство Дос се намираше в покрайнините на Белхейвън, южно от Александрия, съвсем на брега на Потомак. Но чичо Сами беше казал „у дома, във Вашингтон“, а не в Белхейвън. Съвсем типично за него. Защото в представите му Вашингтон беше центърът на света.

Къщата беше прекалено голяма за семейство Дос, дори когато и двете деца си бяха у дома. Просторната тераса с дебели колони, която я обикаляше от всички страни, сякаш тежеше от спомени. Толкова живи и силни, че замъгляваха дори настоящето.

Градината се спускаше стръмно към брега на Потомак. В единия ѝ край имаше няколко бреси и явори, а в другия — две плачещи върби. Любимите дървета на Майкъл, който като дете постоянно се катереше по ниските им клони.

Азалиите отпред вече бяха напъпили, но все още беше рано за красивите им бледооранжеви цветове.

Майкъл тръгна по пътеката от червени тухли, която свършваше пред входа. Вратата се отвори и на прага застана майка му. Дори на оскъдната светлина личеше необичайната белота на лицето ѝ. Беше облечена в черно ленено костюмче, както винаги безупречно. На деколтето ѝ проблясваше брошка с брилянти.

Зад нея се извисяваше високата и стегната фигура на чичо Сами, полускрита в сянката на коридора. Той пристъпи напред и Майкъл ясно видя побелелия му перчем. „Откакто го помня, косата на чичо Сами все си е бяла“, помисли Майкъл.

— Майкъл! — промълви Лилиан Дос и протегна ръце да го прегърне. Той остана изненадан от силата на тази прегръдка, а когато се отдръпна, лицето му беше влажно.

— Хубаво направи, че дойде, синко — протегна му ръка чичо Сами. Ръкостискането му беше здраво и сухо, като на опитен политик. Загорялото лице и откритият поглед винаги напомняха на Майкъл за лицето на Гари Купър.

Вътрешността на просторния дом беше тиха и тържествена като параклис. Такава, каквато я помнеше от детските си години. Пристъпвайки прага, Майкъл отново се почувства малък и безпомощен. Тук беше храм на възрастните, винаги е било така... Почувства се дезориентиран, някак странно не на място. Не, това не е моят дом, помисли си той. И никога не е бил...

Негов дом беше хълмистата равнина на японската префектура Нара. Негов дом бяха Непал и Тайланд, Париж и Прованс... Но не и Белхейвн.

— Питие? — попита Джонас Самартин и пристъпи към бара от тежък махагон.

— Столичная, ако ти се намира — отвърна Майкъл, забелязал, че чичо Сами вече е приготвил две високи чаши с мартини. Едната запази за себе си, а другата подаде на Лилиан. После сипа два пръста водка на Майкъл и хвана чашата си.

— Баща ти обичаше силните и неразредени напитки — отбеляза замислено той. — „Прочистват системата“, казваше... Да прием за него, беше чудесен човек!

Все още прилича на това, което винаги е бил, отбеляза Майкъл. Глава на семейството. И това е съвсем естествено, тъй като самият чичо Сами никога не бе имал свое семейство. Природата го беше надарила с качеството да се справя по най-добрия начин с трудните в емоционално отношение ситуации. Чичо Сами беше спасителната скала за по-чувствителните и следователно по-слаби хора, те можеха да се опрат на него и да забравят всякакви терзания. Майкъл се радваше, че той е тук.

— След малко обядът ще бъде готов — каза Лилиан Дос. По начало мълчалива, сега тя беше почти лаконична. — Ростбиф с яйце.

— Любимото ястие на баща ти — въздъхна чичо Сами. — Особено подходящо за момента, в който семейството най-сетне е в пълен състав...

Сякаш в потвърждение на това изявление, Одри застана на прага, от който се излизаше на верандата. Майкъл не беше я виждал почти шест години. От момента, в който позвъни на вратата му, цялата в синини и бременна във втория месец. Тогава живееше в Ница с някакъв германец, връзката им продължаваше вече няколко месеца. Но германецът не беше реагирал добре на новината, че е бременна. Няма каквото намерение да създава семейство и я нарекъл „глупачка“. Майкъл го откри и наказва по свой начин, въпреки протестите на сестра си. Странно, но оттогава насам Одри сякаш го намрази. Не бяха разменяли нито дума от деня, в който той я заведе да абортира в една частна клиника. Когато отиде да я прибере, нея вече я нямаше.

Лилиан пристъпи към дъщеря си и Майкъл се възползва от възможността да поговори с чичо Сами.

— Каза, че баща ми е загинал при автомобилна катастрофа — промълви той. — Какво точно е станало?

— Не сега, синко — тихо отвърна чичо Сами. — Нито му е мястото, нито времето. Нека уважим скръбта на майка ти — извади

малко тефтерче и надраска нещо върху него с писалката си от солидно злато. — Утре сутринта в девет ела на този адрес — тикна листчето в ръката на Майкъл и тъжно се усмихна: — Ще ти разкажа всичко, което зная. Но сега не бива да безпокоим майка ти... И без това ѝ беше трудно да го понесе...

— За всички ни беше шок — мрачно поклати глава Майкъл.

Чичо Сами кимна и се извърна към двете жени. Гласът му беше топъл:

— Одри, скъпа, радвам се да те видя!

Лилиан Дос беше слаба и гъвкава жена, такава беше и Одри. Гледайки дъщерята, човек лесно можеше да се досети каква красавица е била някога майката. Но в лицето на Одри се долавяше част от спокойната решителност на Филип Дос и това му придаваше някаква особена гордост, въпреки тъгата в очите ѝ. Косата ѝ беше подстригана късо, Майкъл я виждаше такава за пръв път в живота си. Беше някак по-червеникава от косата на Лилиан, в която преобладаваше златистото.

Сините очи на Одри хладно огледаха фигурата на Майкъл, разделяше ги безкрайното разстояние на оскъдно мебелираното помещение. Всичко тук носеше белезите от присъствието на Филип Дос — японските щори от оризова хартия на прозорците в кабинета; диваните, изработени по подобие на „футоните“, които Лилиан ненавиждаше заради тяхното неудобство; блестящо лакираното бюро от черно дърво, изработено във футуристичен японски стил. Омекотена от щорите, дневната светлина хвърляше странни сенки в помещението и то изглеждаше още по-просторно и по-хладно.

Край стените се издигаха лавици от бамбуково дърво и стъклени полици, отрупани с книги по военна история, анализи и стратегия на известни битки. Лингвистичната дарба на Филип Дос можеше да бъде сравнена единствено с огромния му ентусиазъм по отношение на военното дело и всичко, свързано с него.

Празните пространства между лавиците бяха заети от портрети и гравюри на любимите личности на Филип Дос: Александър Велики, Йеасу Токугава и Джордж Патън.

Тук беше и стъклената кутийка, в която се съхраняваше една малка чашка за чай от фин порцелан, най-любимата вещ на Филип Дос. Сега кутийката беше празна. Той неизменно я вземаше със себе си

по време на честите задгранични командировки, вероятно да му напомня за годините непосредствено след войната, прекарани в Токио.

Тази стая тежи от присъствието на татко, даде си сметка Майкъл. Всяка книга, всяка рисунка и всяка възглавница бяха част от самата същност на Филип Дос, от духа на един силен човек. И нищо не беше в състояние да промени това. Нито катастрофа, нито смъртна болест...

Изведнъж Майкъл изпита странното чувство, че се намира в ателието на някой от великите художници, например на Матис или Моне. На подобно място неизменно усещаше присъствието на едно велико и безсмъртно наследство, което няма нищо общо с чувствата на обикновените хора.

Замаян и очарован, той неволно пристъпи напред. Обземаше го екзалтацията на поклонник, добрал се най-сетне до светая светих на своя идол.

— Изненадана съм, че дойде — промълви Одри, която нито за миг не го беше изпуснала от очи.

— Това не е честно — отвърна Майкъл.

Тя го изгледа с хладно любопитство — онова, с което ситата котка гледа играта на врабчетата по перваза.

— Когато отидох да те взема от онази парижка болница, ти вече си беше тръгнала — поясни Майкъл.

— Защо не ме почака? Не исках да те оставям сама.

— В такъв случай не трябваше да се разправяш с Ханс. Молих те да не го правиш.

— Но след всичко това, което ти беше сторил оня мръсник, аз...

— Мисля, че не е необходимо да ми напомняш какво ми е сторил — хладно го прекъсна Одри. — Но това беше само едната страна на нашата връзка. Ти нямаш никаква представа колко чудесен човек беше в някои отношения той.

— Той те биеше — възрази Майкъл. — И това ми беше напълно достатъчно. Никак не ме интересуват другите му качества, дори да са били божествени!

— Но мен ме интересуваха.

— Ако все още мислиш така, значи си по-голяма глупачка от тогава!

— Моралът на Майкъл Дос! — проточи подигравателно Одри. — Но светът невинаги се подчинява на твоите морални критерии, братко.

Това, на което са те учили в Япония, понякога е неприложимо в реалния свят, нали? Не всички хора са убедени в своята вътрешна правота самураи. Повечето са обикновени хора. Добри и лоши. Ако не можеш да приемеш този факт, значи си обречен да бъдеш сам и неразбран от никого.

Той виждаше как Одри потръпва от усилието да контролира чувствата си. Все пак се намираха в святата стая на баща си, в неговия олтар.

— Каквато съм аз в момента — продължи след кратка въздишка Одри. — Нима мислиш, че е лесно да намериш неангажиран мъж? Колко връзки съм имала след Ханс според теб? Много, при това все с женени мъже. Мъже, които обещават невъзможни неща. Ханс поне имаше желанието да остане при мен, все нещо щяхме да измислим... Сигурна съм в това. Една седмица без мен щеше да му бъде достатъчна и пак щеше да се върне. Винаги го е правил. Но ти провали всичко. Знаеш ли къде отидох, след като излязох от болницата? В Ница, да го търся... Но него вече го нямаше...

В угълчетата на очите ѝ се появиха сълзи, но тя не направи опит да ги изтрие. Това би означавало да признае поражението си пред татко, да признае, че не може да бъде равна на Майкъл.

— И сега съм сама. Дотук ме докара твоето чувство за морал, Майкъл. Горд ли си със себе си?

Една сълза се търкулна по бузата на Одри, тя рязко се обърна, стисна ръката на майка си и изтича навън.

— Какво беше всичко това? — попита Лилиан, миг след като всички чуха затръшването на входната врата.

— Не съм сигурен — тъжно отвърна Майкъл.

По лицето на майката пробяга съмнение.

— Тя е изнервена и това е напълно разбираемо... Дали да не я настигна? — не беше точно въпрос, никой от мъжете не отговори. Лилиан тръсна шава, на лицето ѝ се появи тъжна усмивка: — Обядът е готов, най-добре да сядаме на масата. Филип ненавиждаше изстинал ростбиф!

— Шогунът е мъртъв! Да живее шогунът!

Старецът с набраздено като планински склон лице поклати глава и каза:

— Той не беше шогун. Ватаро Таки никога не е бил шогун.

Масаши Таки забави за миг разходката си:

— Не ме е грижа как го наричаш. Баща ми е мъртъв.

Старецът поклати белоснежната си глава.

— Хай. Баща ти е мъртъв. Но още по-важно за теб е, че и поголемият ти брат Хироши също е мъртъв... — обветреното му, изпъстрено с лунички лице блестеше в обкръжението на сива, сплъстена брада.

При тези думи Уде, третият член на компанията, леко потръпна. Сакото му беше само наметнато върху раменете и това позволяваше да се виждат здравите му мускулисти ръце под ризата с къс ръкав. От китките до лактите те бяха покрити с „ирезуми“ — сложните татуировки, които толкова много обичаха членовете на Якудза. На лявата му ръка се извиваше бълвац огън дракон, а на дясната птицата Феникс се издигаше от пепелта.

— Уде добре си свърши работата — промърмори Масаши Таки. — Всички знаят, че тайнственият убиец Зиро използва легендарните „сто пробождания“ за умъртвяване на жертвите си. За Уде не беше особено трудно да имитира стила му...

Старецът се казваше Козо Шина. Беше седнал до каменната масичка в средата на просторната си градина. Тук се отглеждаха десет хиляди вида различни мъхове и всичко тънеше в различни оттенъци на зеленото. Мъхът е нежно и деликатно растение, но тази градина не беше нито едното, нито другото. От нея лъха нещо по-скоро зловещо и заплашително, помисли си Масаши. Сякаш беше попила част от духа на своя собственик.

Шина извади джобното си ножче със седефена дръжка и започна да реже един лимон. Бързо и сръчно. Плодът скоро се превърна в купчина от еднакви, почти прозрачни тънки резенчета. Старецът започна да топи резенчетата в купичка мед и да ги слага едно по едно в устата си. Първо изсмукваше сока и меда, след това сдъвкваше месестата вътрешност на лимона. Очите му не изпускаха лицето на Масаши.

— Вече ти казах — нямам нищо против допълнителното объркване... Не бива да допуснем някой да те заподозре в убийството

на Хироши.

— Точно тук е номерът — сви рамене Масаша. — Аз нямам мотив да го убия, тъй като глава на семейството става Жожи. Но Жожи е слаб и се страхува от мен. Никой от верните на баща ми хора няма да го последва, те всички ясно разбират какъв е характерът му... Не, планът ни е съвършен. Никой от лейтенантите не възрази, когато открито пренебрегнах Жожи по време на съвещанието. Всички единодушно ме подкрепиха, нямаше дори един глас против.

— И ти не се страхуваш от отмъщение, така ли?

— От кого, от Жожи ли? — презрително се усмихна Масаша. — Той ще бъде прекалено зает да защитава оябуна от клановете на съперниците, които несъмнено ще поискат да си отрежат парче от тортата. Няма да му е до никакви отмъщения.

Шина хвърли поредното резенче лимон в устата си, сдъвка го и поклати глава:

— Жожи е едно, но доведената ти сестра — съвсем друго.

— Мичико? — погледна го Масаша, после бавно кимна: — Да, признавам, че тя представлява сериозен проблем. Тя е умна и силна, години наред е била дясната ръка на баща ми. Преди да се скарат, разбира се...

— Знаеш ли причината?

— Баща ми не сподели това с никого — поклати глава Масаша. — А ние с Мичико не бяхме толкова близки, че да я попитам направо... — през градината криволичеше малка вадичка, Масаша беше застанал на едно от многобройните дървени мостчета, които я пресичаха. Хвана с ръка перилата и добави: — Не се тревожа за Мичико. Имам план за нейната неутрализация и той вече е в ход.

— Значи тя има слабо място?

— *Всички* имаме слаби места — меко отвърна Масаша. — Въпросът е те да бъдат открити.

— Кое е нейното? — попита Козо Шина.

— Дъщеря й.

— Аха — кимна старецът и погълна последното резенче лимон. — Дано да си прав. И до днес не ми е ясно защо баща ти я осинови. Тя е дъщеря на Дзен Годо, моя смъртен враг. Той умря още през 1947 година, но и до днес се боря с последиците от неговото коварство.

Мичико е наследила голяма част от дяволския му ум. Дръж я далеч от себе си, Масашу-сан. Вече нямаме право на грешки.

— Зная не по-зле от теб това! — раздражено отвърна Масашу.
— Но за баща ми си прав. Той не беше шогун, не изпитваше желание да контролира всички кланове. Но аз го имам. И ще бъда истински шогун, пръв от цялата династия. Като Токугава. Ти обеща да ми помогнеш. Нещата не са много по-различни, нали? Днешните оябуни на Якудза се борят за власт точно както някогашните самураи, ръководили свои отделни армии. Докато не се появил Токугава да ги обедини под своето знаме и да се превърне в първия шогун с огромна власт. Цяла Япония била в краката му. Сега аз съм в същото положение, колелото започна да се върти. Лейтенантите на клана Таки ме приеха за свой водач и мога да кажа, че след седмици, а дори и след броени дни, това ще сторят и останалите оябуни на Якудза! Ще се закълнат във вярност към мен, Масашу Таки. Първия шогун на Якудза!

Шина изчака изискваното от приличието време, кимна с глава и смени темата.

— Но въпросът за това, което е откраднато от теб, продължава да стои.

— Да, откраднатото все още липсва — намръщи се Масашу.

— Чух, че Филип Дос е умрял.

— Да, загинал е при автомобилна катастрофа на Хавайските острови. Изгорял напълно. Станало е два дни преди смъртта на брат ми Хироши. За втори път бяхме на крачка от успеха и наистина щяхме да пипнем Дос. Моят помощник-оябун в Хавай — Ичимада Дебелака, съобщи навреме за пристигането на Дос в Мауи. Дадох му заповед да го залови. За съжаление катастрофата сложи край на операцията.

— А документът Катей? И той ли изгоря в пламъците?

— Възможно е.

За пръв път старецът прояви признаци на раздражение.

— Но е възможно и обратното, нали? — изръмжа той. — Трябва да открием истината, Масашу. Ако този документ попадне в неподходящи ръце, с нас ще бъде свършено. Десетилетия внимателно планиране отиват на вятъра. А вече сме на прага на победата. Трябва ни месец, най-много два. И светът ще бъде променен завинаги!

— Ичимада Дебелака твърди, че нищо не е оцеляло при онзи пожар.

— Е, и?

— Какво е, и?

Шина приключи с лимона и почисти каменната плоча пред себе си. Над главата му запя птичка и той търпеливо изчака звънливата й ария. Сякаш и тя участваше в разговора. После тихо въздъхна и каза:

— Повърхността на водата се вижда лесно в лунна нощ. Всеки може да го стори. Но когато времето е лошо и луната я няма, за откриването на водата са необходими други, по-различни умения — стиснала остатъците от лимона, ръката му започна да чертае концентрични окръжности по камъка. Една, втора, трета...

— Нима не си мислил по този въпрос, Масаши? Филип Дос ти открадна документа Катей. Ти изпрати хората си да го преследват. Търсиха го цяла седмица. Преди три дни напипаха следите му. Ти изпрати Уде и той почти успя да го залови. Но Дос се измъкна в последния момент и изчезна. Появи се отново в Хавай и там умря при автомобилна катастрофа.

— И какво от това?

— Ще ти кажа — отвърна Шина и повтори третата влажна окръжност, която беше начертал върху камъка. Тя стана по-ясна и по-дебела от останалите. — Не ти ли мина през ума, че *някой друг* се е добрал до Филип Дос преди нас? Ти изпрати Уде да го открие, а не да го убие. Поне докато не каже къде е скрил документа. Но сега Дос е мъртъв и вече не може да каже това. Затова отново питам: къде е документът Катей? Дали е изгорял при катастрофата заедно с Дос? Дали Дос не го е предал на някого? Може би на сина си? Дали не го е докопал твоят човек Ичимада? — черните очи на Шина се забиха като свредели в лицето на Масаши: — Не е нужно да ти обяснявам колко е ценен този документ. Ако е попаднал в ръцете на Ичимада, той положително ще го използва. Може да ни поиска каквото му хрумне, за да ни го върне. Дори прекратяване на изгнанието му в Хавай. Така е, нали?

Масаши смръщи вежди и дълго мисли. После тихо каза:

— Уде.

— Правилно — кимна Козо Шина. — Изпрати Уде в Хавай при Ичимада Дебелака. Онзи познава Филип Дос от много години, кой знае — може да са били дори приятели... Виж това — извади малка черно-бяла снимка и я побутна към Масаши. Беше направена с апаратура за

заснемане от далечно разстояние, като тези, които се използват в шпионажа.

Масаши се втренчи в лицето на Майкъл Дос. Значи Шина е поставил под наблюдение и сина на Филип Дос, който живее в Париж? Да, по всичко личи, че е точно така. Побутна снимката към Уде:

— Това е Майкъл Дос.

Едрият мъж мълчаливо кимна с глава.

— Трябва да стигнем до дъното на тази история и веднъж завинаги да я ликвидираме — настоятелно каза Козо Шина. Очите му се забиха в лицата на двамата мъже. — Трябва да си върнем документа Катей, независимо на каква цена!

Изпълнал се на леглото в някогашната си спалня, Майкъл слушаше как клоните на дърветата драскат по стената на къщата. Също като в детството.

Преди няколко години баща му беше монтирал външно осветление, предназначено за допълнителна сигурност. Сега ярките лъчи на мощните лампи се промъкваха през гъстите листа и рисуваха странна мозайка по тавана.

Напразно се опитваше да се успокои. Тук беше царството на спомените. Много неща останаха неизказани, много мъка не намери пътя към облекчението. Мислеше за всички онези неща, които искаше да сподели с баща си, до така и не го стори. Може би за повечето деца това беше едно малко удоволствие, но дори и то му беше отказано. Даваше си сметка, че това не се дължеше на лоши отношения между него и баща му. Те просто не поддържаха никакви отношения.

Пред очите му изплуваха меки светлини и сенки, клонки на строен кипарис играеха странен танц под лунните лъчи. До слуха му долетяха нежните и натежали от мъка трели на бамбукова флейта.

Самотен и безпомощен в къщата на Цуйо, където се провеждаха повечето от уроците на сенсея, Майкъл — по-млад и по-невеж от когато и да било, очакваше да се случи неизбежното.

Нищо, дори и неизбежното, не става просто ей така, каза Цуйо, опитният сенсей, при пристигането на Майкъл в Япония. Всичко дори и неизбежното, се ражда в духа на великия воин. Духът на великия воин изпълва всичко, защото той е всичко. Той е

единствената причина за всички събития в нашия живот, независимо дали те са важни, или незначителни.

„Но нима няма място, на което този дух не съществува, където той не е всичко?“, беше попитал Майкъл.

Има такова място, отвърна Цуйо с помръкнало лице. Нарича се ЗИРО. Там нищо не съществува, дори надеждата за достойна смърт. И Майкъл разбра, че Зиро е най-ужасното състояние за един японски боец.

В стаичката, в която Майкъл спеше по време на своето обучение, имаше една крехка ваза. Беше направена от фина, небоядисана керамика. Всяка сутрин, още преди разсъмване, единственото цвете в тази ваза се сменяше. Лично от Цуйо. Обзет от любопитство, една сутрин Майкъл се събуди рано и излезе в градината. Завари сенсеят на колене пред своите лехи, внимателно подбиращ цветя за учениците си. За всеки различно, всяка сутрин на разсъмване...

Господарят трябва сам да се грижи за дребните удоволствия в живота, сподели веднъж Цуйо. Само по този начин той може да обхване безкрайното разнообразие, което предлага живота наоколо. Малките удоволствия са солта на живота.

И Майкъл пожела да провери дали наистина е така. Най-подходящ обект за този тест беше, разбира се, Сейоко.

Сейоко беше слабичка и стройна, единственото момиче сред възпитаниците на школата. Кое не й пречеше да бъде най-добрата. Косата й беше дълга, по време на тренировки прибрана в стегнат кок. Бретонът почти скриваше очите й. Майкъл често я сънуваше и в сънищата му неизбежно присъстваше буйната черна коса на момичето. Веднъж се събуди посред нощ и дълго време не успя да се освободи от чувството, че виси над безбрежния, осветен от ярката луна океан, окачен единствено на косата на Сейоко, сплетена на дебела плитка.

Макар и шестнадесетгодишна, Сейоко не употребяваше грим. Майкъл беше запомнил яркото червило, с което момичето някак внезапно се появи на една от забавите, организирани периодично от сенсея. Беше толкова шокиран, че цяла вечер остана до стената и се вслушваше в развълнуваните удари на сърцето си.

В стаята на Сейоко също имаше вазичка. Майкъл реши да се измъкне след вечеря и да откъсне за момичето онова цвете, което сам избере. И тя ще го открие в момента, в който се прибере за лягане.

Цуйо живееше в малко, закътано сред планините градче, на три часа път от Токио. Стръмните склонове на Японските Алпи сякаш започваха току зад оградата на просторната му градина. Имаше дни, в които момчетата оставаха с чувството, че непристъпните планини запълват цялото небе.

Основната част от подготовката им преминаваше именно в подножието на покритите с вечен лед зъбери. Времето през онази сутрин обещавахе да бъде прекрасно. Небето беше синьо и чисто, само няколко малки перести облачета се носеха под напора на лекия вятрец. Но малко след обедната почивка всичко се промени. Вятърът се усили, откъм морето нахлуха сиви, натежали от влага облаци. Небосклонът потъмня и се смали, проблеснаха мълнии, затрещяха заплашителни гръмотевици.

Цуйо не виждаше причини да прекрати упражненията. Реши да раздели учениците на двойки, просто като предпазна мярка срещу приближаващата буря. Партньор на Майкъл се оказа Сейоко.

Заедно посрещнаха първите пристъпи на пороя. Плътните водни струи шибаха земята почти хоризонтално, тласкани от урагания вятър. Светът се превърна в зеленикава водна стена, долетяла дотук сякаш направо от океана, намиращ се на доста километри южно от градчето. Стояха на тесен перваз от ронлива скала, най-малко на триста метра над долината, в която се гушеше къщата на Цуйо. Притиснали лица до влажната и хлъзгава скала, те с мъка отбиваха жестоките тласъци на вятъра. Дъждовните струи ги шибаха като камшици.

Сейоко нещо викаше, но той не можеше да я чуе сред воя на бурята. Понечи да се приближи, но ронливата скала под краката му поддаде и той политна към бездънната пропаст. Все пак успя да се хване за ръба на скалата и увисна на ръце, бурята безмилостно го подхвърляше. Сейоко легна по корем на тесния перваз и протегна ръка за помощ. Вятърът виеше, силата му непрекъснато се увеличаваше. Майкъл почувства как ръцете му изтръпват и разбра, че всеки миг ще бъде отнесен в пропастта.

Напрегна последните си сили и бавно започна да се набира нагоре. Просната върху скалата, Сейоко докопа ризата му и здраво я стисна. После ураганият вятър ги блъсна с такава свирепа ярост, че

пръстите ѝ за миг се разтвориха. Майкъл се плъзна надолу и неволно изкрещя.

В следващата секунда Сейоко отново се вкопчи в ризата му. Лицето ѝ, на сантиметри от неговото, издаваше непоколебима решителност. Вече нищо на света не можеше да я принуди да го изпусне. Бавно и болезнено Майкъл започна да се катери обратно. Най-сетне коляното му премина ръба на хлъзгавата скала и той въздъхна от облекчение. Край, спасен съм!

В следващата секунда тялото му се разтърси от острото пропукване, главата му инстинктивно се извърна към Сейоко. Тъкмо навреме, за да види как целият скален блок, върху който лежеше момичето, започна да се отделя от калния планински склон. Сейоко започна да пада и той неистово изкрещя:

— Дръж се за мен! Не ме пускай!

Но вече беше късно, думите му заглъхнаха във воя на бурята. Сейоко, сякаш примирила се с факта, че само един от тях ще оцелее, вече разтваряше пръстите си. Майкъл усети как дланите ѝ се плъзгат по гърба му, почувства дори върховете на пръстите ѝ.

После ураганният вятър я отнесе в пропастта. В един кратък, но ужасен миг, крехкото ѝ тяло се завъртя и сякаш увисна сред плътните водни струи, примесени с кал и летящи във въздуха камъни. И Майкъл зърна лицето ѝ. Прекрасно и спокойно, с вперени в него очи.

После всичко изчезна. Останаха само мракът и бесните пристъпи на урагана.

Чуваше единствено собственото си дишане. Бавно започна да се издърпва от ръба на скалата, вятърът упорито го тласкаше обратно към бездната, в която беше изчезнала Сейоко. За миг му мина през ума да прекрати съпротивата, да се остави на стихията, която беше погълнала момичето. Обзе го дълбоко отчаяние, юмруците му несъзнателно започнаха да удрят жестоката скала, отнела един млад живот. Издърпа се на безопасно място една когато усети острата болка в разранените си ръце и видя кръвта, стичаща се от тях.

По-късно, сякаш след цяла вечност, Майкъл бавно се промъкна в градината на Цуйо. Бурята беше отминала, нощта тънеше в тишина. Протегна бинтованите си ръце и несръчно откъсна едно цвете.

Отиде в стаята на Сейоко. Нищо от обзавеждането не беше пипнато, спасителните екипи все още търсеха тялото ѝ. Полицията взе

показания от всички свидетели и си отиде малко след пристигането на Майкъл. Цуйо замина да съобщи трагичната вест на родителите на Сейоко.

В къщата цареше странна тишина. Майкъл извади повехналото цвете от вазата на момичето и го замени с това, което току-що беше откъснал. Но не изпита нищо. Сейоко никога нямаше да види този цвят, а той самият никога нямаше да изпита удоволствието от този дребен жест на внимание.

Пое си дълбоко дъх и усети в ноздрите си миризмата на тялото ѝ. Отново видя спокойното и ведро лице на момичето, изчезнало в пропастта с главозамайваща скорост. Какво ли щеше да се случи между тях, ако не я беше отнесла бурята? В душата му потръпна неясен копнеж, обзе го дълбока тъга. Сякаш някой беше откраднал бъдещето му. Настоящото изведнъж му се стори кухо и лишено от съдържание. Като безсмислената смърт на достоен воин.

Аз съм жив, а тя е мъртва, помисли си той. Къде е справедливостта?

И това беше единствената напълно европейска мисъл, която се появи в съзнанието му за целия седемгодишен период на обучението.

Завърнал се от тъжното пътуване, Цуйо моментално откри този въпрос върху лицето на своя ученик. И с методична последователност се зае да му покаже Пътя. Не толкова, за да получи отговор на своя въпрос, колкото да вдъхне в душата му и други въпроси и по този начин да възвърне равновесието му...

Майкъл отметна завивките и стъпи на дъсчения под с боси крака. Родната му къща тънеше в тишина. Пристъпи към прозореца и дръпна старото перде от кринолин, което още като дете считаше за отживелица. Неясна сянка тъкмо прекосяваше осветената от прожекторите полянка. Той неволно потръпна, съзнанието му — все още замъглено от спомените, някак изведнъж реши, че това е Сейоко, завърнала се от Небитието. Секунда по-късно реалността встъпи в правата си и той разпозна медночервената коса на Одри. Беше облечена в джинси и дебел кремав пуловер с подплънки на раменете. Вървеше бързо, ръцете ѝ бяха притиснати до гърдите.

Майкъл набързо се облече и слезе в притихналия хол. Тук цареше мрак, във въздуха се носеше онази особена миризма, която издават рядко използваните помещения. Отвори вратата и се озова на

сантиметри от стреснатото лице на Одри, която вече беше протегнала ръка към бравата.

— Господи, как ме изплаши! — прошепна тя.

— Извинявай.

— Ти винаги си ме плашил — потръпна тя и отново притисна ръце до гърдите си. — Обичаш да ходиш в тъмното, обичаш да ме стряскаш. Някога казваше, че много ти харесва, когато пища...

— Така ли?

— Да, точно така.

— Това е било отдавна, сега вече сме възрастни хора.

— Може и да сме възрастни, но никой от нас не се е променил — отвърна Одри и се плъзна покрай него.

Майкъл затвори вратата и я последва в кабинета. Тя се отпусна на един от футоните, кръстоса крак върху крак и прегърна малка мека възглавница. Дискретната светлина на настолната лампа позлатяваше кожата ѝ.

— Знаеш ли, че винаги ме е било страх, когато оставам насаме с теб? — промълви Одри. — Изпитвах истински ужас, когато мама и татко отиваха на гости...

— Но все пак дойде при мен в Париж, нали? — изправи се срещу нея Майкъл. — Потърси ме, когато имаше неприятности.

— Само защото бях сигурна, че няма да им кажеш за аборта... Знаех добре за твоето честолюбие.

— Значи все пак съм ти бил полезен с нещо...

Одри замълча. От мястото си Майкъл виждаше луничките по бузите ѝ, изведнъж си спомни как я люлееше в градината, а тя се смееше до захлас. Преди много, много години...

— Нещо, което носи определена полза — продължи той. — Човек не може да включва и изключва по желание... Животът трябва да се живее пълноценно, иначе няма смисъл...

Думите му най-сетне достигнаха до съзнанието ѝ. Одри отметна глава, затвори очи и прошепна:

— Господи, моят живот е такава бъркотия!...

Под спуснатите ѝ клепачи плъзнаха мокри вадички, тялото ѝ леко потръпна.

Майкъл коленичи до нея и я прегърна. Ръцете ѝ се обвиха около врата му с изненадваща сила, главата ѝ се притисна в рамото му.

— Така и не казах сбогом на татко — прошепна тя.

— Аз също.

Тя се дръпна назад, за да надникне в очите му.

— Но той винаги намираше време за теб... Ти беше неговата гордост...

— Защо мислиш така?

— О, стига вече, Майк — тръсна глава тя. — Нали теб изпрати още деветгодишен в Япония? Да усвояваш някаква мистична философия и да тренираш с онези дълги японски саби...

— Катана.

— Да, точно така. Катана... — Одри избърса сълзите от лицето си и продължи: — Татко искаше да бъде сигурен, че ти никога няма да зависиш от друг човек в живота си. Искаше да станеш толкова силен и независим, колкото стоманената сабя, с която тренираш!

— Тези думи се отнасят за човек, който е по-скоро лишен от хуманност, отколкото независим — погледна я в очите той.

— Може би ти си точно такъв човек, поне в моите очи...

Майкъл се усмихна, доловил отново предизвикателността в думите на сестра си.

— Но аз не съм такъв, Оди — прошепна той, нарочно прибъгвайки до умалителното име, което употребяваше баща им. — Имах много тайни, интимни тайни на момиче, което започва да се превръща в жена — тихо продължи Одри. — И много ми се искаше да ги споделя с него... Но него все го нямаше, чичо Сами непрекъснато го изстрелваше насам-натам...

— Сега вече говориш като мама — отново се усмихна Майкъл. — Татко го нямаше, но чичо Сами винаги беше тук. Беше нещо като... хм... като Нана, английската овчарка от „Питър Пан“... Чичо Сами се грижеше за нас.

— Само защото татко вечно го нямаше — отвърна тя. — Нима не разбираш? Чичо Сами си присвои времето на татко в семейството ни. Татко имаше своята работа, имаше и теб. Винаги намираше начин да отскочи до Япония, за да те види. А за мен дори не помисляше...

— Но ти пък имаше мама — отвърна Майкъл. — Винаги си била любимката ѝ. А в Япония ми се случваше да не мога да заспя от мъка по нея, Оди... Всъщност така и не успях да я опозная. Вие двете бяхте далеч по-близки, отколкото ние с татко... Споделяли сте помежду си

неща, които никой друг не е трябвало да знае. Според мен татко не е бил толкова близък с никого, дори с мама. Те просто не прекарваха достатъчно време един с друг...

— Може би си прав — отвърна Одри и наведе глава. — Може би тази нощ не мога да спя именно от мисълта, че по някакъв начин съм изневерила на татко... Бях толкова ангажирана със своята неприязън към него, че когато си беше у дома, той просто ме отбягваше...

— Наистина ли вярваш в това, което казваш?

— Не знам — поклати глава Одри, затвори очи и опря брадичка на дланите си. — Помниш ли, когато татко ни заведе във Върмънт да ни учи да караме ски? Господи, на какво отвратително време попаднахме! Никога няма да забравя виелицата, която ни връхлетя на път за хижата. Нищо не се виждаше, изгубих ориентация и започнах да плача. Виках като луда, Майк. Страшно много се надявах татко да ни чуе... Помниш ли?

Майкъл мълчаливо кимна с глава. Помнеше страха. За Одри и за татко... А може би и за самия себе си.

— Изпаднах в истерия — продължи Одри. — Умирах от студ, въпреки грейката...

— Беше най-малко тринадесет градуса под нулата, а и вятърът беше ужасен — кимна Майкъл.

— Исках да тичам, Майк. Но ти ме сграбчи и ме накара да ти помагам. Изградихме си заслон от сняг и така се спасихме от ужасния вятър... После притисна главата ми до гърдите си и аз чух ударите на сърцето ти. Господи, колко бях уплашена! Но вече не ми беше студено, притиснати един до друг, двамата изчакахме да отmine виелицата... После татко ни намери... — тя вдигна глава и го погледна в очите: — Тогава ти беше моят закрилник... Татко не можеше да повярва на съобразителността, която си проявил... Помня как ни целуваше. За пръв и последен път ни целуваше... И двамата заедно.

— И все повтаряше: „Мислех, че сте мъртви, мислех, че сте мъртви!“... — Майкъл стана, заобиколи писалището и се приближи до прозореца. През оризовата хартия се процеждаше светлината на прожекторите навън. Чувстваше се неудобно от спомените на сестра си, те бяха косвено обвинение на едно пренебрегнато от баща си дете... А не се ли чувстваше неудобно и от проявата на сестринската ѝ обич?

— Предполагам, че мама е поискала монтирането на това осветление — промърмори той.

— Не — поклати глава Одри и се облегна на дивана. — Бях тук, когато поставяха прожекторите. Бяха идея на татко.

Майкъл отправи поглед към сенките на дърветата.

— Каза ли защо иска да ги постави?

— Не беше необходимо — отвърна Одри и сви рамене под въпросителния поглед на Майкъл: — Мислех, че мама ти е казала. Имаше опит за грабеж.

— Нищо не ми е казала — поклати глава Майкъл.

— Какво се е случило?

— Нищо особено — отвърна Одри. — Вероятно някой аматьор се опита да проникне в къщата. По-точно тук, в кабинета. Бях тук, макар че беше почти три сутринта... Просто не можех да заспя. Усетих човек зад прозореца, точно там, където си застанал в момента...

— Видя ли го?

— Не. Извадих пистолета на татко и стрелях.

— Прожектори... — промърмори с недоумение Майкъл. — Някак не се връзват с навиците на татко...

— Прав си.

Той се обърна и пристъпи към дивана. Одри беше подвила крака под себе си и изглеждаше доста по-спокойна. Седна до нея и се облегна назад.

— Как е починал татко, Майкъл? — попита тихо Одри.

— При катастрофа, поне така ми каза чичо Сами.

— Каза го и на мен...

В стаята се възцари мълчание.

Накрая Майкъл въздъхна и попита:

— Какво имаш предвид, Оди?

Лицето ѝ беше сдържано и хладно.

— Ти ще кажеш, нали беше негов любимец?

— Къде е?

Дебелият кафяв пръст се насочи към масата.

— Искам го!

Дебелият кафяв пръст се поклати в знак на отрицание.

— Вие обещахте да ми го донесете!

Дебелият кафяв пръст промени посоката на движението си и се заби в купчинката на бюрото. В стаята се разнесе миризма на изгоряло.

Ичимада Дебелака тежко въздъхна, огромното му шкембе потърка ръба на бюрото. Тънките му, извити като лък устнички леко премляснаха:

— Не успях да го получа. Много исках, но не успях...

Черните му очи бавно се повдигнаха към двамата посетители, които вдървено пристъпваха от крак на крак. Бяха абсолютно еднакви, облеклото им се състоеше от еднакви шарени ризи, плувни гащета на ярки ивици и плетени сандали.

— Какво е вашето обяснение? — пожела да узнае Ичимада Дебелака.

Доберманите в двора започнаха да лаят и хавайците като по команда извърнаха тави към прозореца. Две хлапета с дълги руси коси притичаха покрай сградата, в ръцете си стискаха каишки със стоманени накрайници, опънати до скъсване от силните кучета.

— Някой е влязъл в периметъра — обади се единият от хавайците.

— Може би е полицията — допълни другият.

— Нищо подобно — тръсна глава Ичимада Дебелака. — Най-вероятно са надушили следите на някой глиган...

— Кучетата или сърфистите? — попита шеговито единият от хавайците.

— Тук е Кахакулоа — отвърна с достойнство Дебелака. Говореше тежко и авторитетно, сякаш словата му трябваше да бъдат издълбани върху каменна плоча и никой не трябваше да се съмнява в тяхната правота.

— Тук не стъпва полицейски крак, освен ако сам не се обадя в участъка.

Кахакулоа се намираше на североизточния край на Мауи, свързан с градчето Вайлуку единствено чрез тесен асфалтов път, който свършваше на няколко мили преди огромното имение. Оттам нататък пътят беше тесен колкото да мине една кола, при това толкова стръмен, че беше достъпен единствено за джипове с двойно предаване и достатъчно разстояние между пода и повърхността на каменистия път. Много от колите, които биха опитали да се доберат до Кахакулоа, все

още се търкаляха покрай пътя с разбити картери и локви масло край тях.

— Значи кучетата са прекалено възбудени — изтъкна единият от хавайците.

— Винаги се намира по някой прекалено любопитен турист — отвърна с въздишка Ичимада. — Стопаджики, хипита, търсачи на силни усещания... Те трябва да бъдат прогонени, тъй като това е частна собственост, нали?

— Как не — засмя се първият хаваец. — Частна собственост са и тоновете марихуана, които преминават транзит от тук, братко...

Ичимада Дебелака бавно се надигна. Той беше едър мъж, дори по европейските стандарти. А по японските — истински гигант. Беше висок над метър и осемдесет, огромна планина от тлъстини и мускули. Дребната глава стоеше като залепена на едрото тяло.

Юмруците му бяха като мечешки лапи. Говореше се, че е убивал хора с един удар, но никой не знаеше дали това отговаря на истината.

Вече седма година Дебелака се местеше от един хавайски остров на друг. Знаеше за тях далеч повече от местните жители, които изобщо не се интересуваха от историята на красивата си родина, заети единствено с обслужването на милионите туристи.

— Още сте нови тук, затова проявявам търпение — изръмжа гигантът. — Попитайте останалите служители и ще се уверите в това. Търпелив съм единствено с децата си. За служителите си имам две оценки — добре свършена работа или нищо. В първия случай се разплащам щедро. При втория — гоня. Нямам търпение да чакам второ провинение. Служителите, които не изпълняват възложената им работа, просто престават да бъдат мои служители. И служители на когото и да било друг.

Ичимада Дебелака ясно виждаше нарастващото притеснение на двамата хавайци. И се питаше дали това е добър знак. Не обичаше да наема нови хора, особено пък когато времето за проучване беше малко. Беше се принудил да наеме тези двамата, но ходът на събитията непосредствено след това се беше променил в опасна посока. Операцията стана изключително деликатна и това го накара да съжалява за прибързаното си решение. Никой, дори и най-довереният му служител, не трябваше да бъде участник в нея.

— Или ще ми дадете отговор веднага, или ще кажа на момчетата да насъскат доберманите — заплашително промърмори той. — Държа ги постоянно гладни. И пак си вършат работата по-добре от вас — по устните на Дебелака плъзна мрачна усмивка: — В това отношение са по-достойни за доверие от хората, нали?

— Това заплаха ли е? — попита единият от хавайците.

— Приемай го както искаш — отвърна Ичимада.

— Нещо бъркаш с поведението си към нас, братко — изръмжа хаваецът и махна с палец в посоката, в която бяха изчезнали момчетата с кучетата. — И те, и ти самият не сте нищо повече от „хаоли“ — презрени чужденци! Имате право да се разпореждате със земята ни точно толкова, колкото едно лайно на пътя!

Ичимада Дебелака натисна копчето на интеркома, без да отделя очи от посетителите си.

— Кимо — промърмори в микрофона той. — Отвържи кучетата!

Хаваецът бръкна под ризата си и в ръката му се появи тъпонос револвер 38-и калибър.

Но Ичимада Дебелака вече беше в действие. Движенията му бяха светкавични, особено за човек с неговия ръст. Тялото му се приведе напред, мазолестата длан на дясната му ръка се стрелна и нанесе страхотен удар в китката на хаваеца. Револверът издрънча на пода. Онзи пое дъх да извика, но нямаше време. Ударът, нанесен с два пръста малко над сърцето, го вдигна във въздуха. Застинал в ужас, другият близък беше готов да се закълне, че никога не е виждал човек да пада на земята със силата, с която падна брат му.

Междувременно Дебелака вече беше успял да се вреже помежду им, обувката 45 номер стъпи върху револвера и изцяло го скри. Ръцете му вдигнаха тялото на хаваеца от пода с лекотата, с която се вдига празен чувал. Пристъпи напред, отвори вратата и го запрати надолу по стълбите.

— Внимавай, кучетата идват! — извика той, едрото му тяло беше препречило пътя на светлината отвън. После заключи вратата и се обърна да погледне посивялото лице на другия посетител.

— Хей, добре ли си? — попита меко, почти приятелски той.

— Наистина ли идват? — потръпна онзи.

— Кой?

— Доберманите.

— Доберманите в момента ги хранят — отвърна Ичимада Дебелака и се върна на стола зад бюрото си. Отвори бурканче ядки от австралийско орехче, хвърли една шепа в устата си и съдържанието на бурканчето се преполови.

Задъвка, очите му не се отделяха от лицето на хаваеца. Изпитваше удоволствие както от вкуса в устата си, така и от гледката пред себе си.

— Брат ми...

— Чакам отговор на своя въпрос.

— Но той...

— Ще се оправи, стига да не напълни гащите. Забрави за него.

Хаваецът не можеше да разбере дали Дебелака се шегува. Дебелият кафяв пръст се зарови в обгорелите останки на бюрото.

— Казваш, че това е всичко, което сте намерили от личните му вещи, така ли? — пръстът помръдна над крайчето от кожен портфейл и полуобгорели хартийки.

— Но тук няма достатъчно доказателства, за да повярвам, че всичко се е превърнало в пепел. Исках да получа всичко, до последното копче. Но не го получих. Кажете ми защо.

— Бяхме на мястото секунди след катастрофата — преглътна с преbledняло лице хаваецът. — Следяхме го точно както ти ни нареди...

— От Каанапали...

Хаваецът кимна.

— Видяхте тялото — не беше въпрос, а по-скоро припомняне на направено по-рано изявление.

— Видяхме го. Колата още гореше, но те бързо успяха да го измъкнат.

— Полицията.

— Не — поклати глава хаваецът. — Бърза помощ — знаеше как се водят разпити и си даваше сметка, че в момента трябва да дава кратки и ясни отговори. Неволно се запита дали да излъже, когато се стигне до основния въпрос. Сети се за брат си, изритан навън при отвързаните добермани, и душата му се сви от омраза и страх.

— Видя ги как вадят тялото от колата.

— По-скоро как го отлепват от нея...

Ичимада Дебелака кимна с глава и рече:

— Продължавай.

— Насъбра се тълпа. Полицията беше заета да отклонява движението. Имахме своя шанс, ти ни беше казал какво да търсим...

— А тези неща? — дебелият кафяв пръст отново потъна в обгорелите останки върху бюрото. — Как ги взехте?

Хаваецът сви рамене.

— Вече казах, че полицията беше заета да отклонява движението. Имаха нужда от доброволци за гасенето на огъня и за измъкването на тялото от колата.

— И вие с брат ти бяхте тези доброволци, така ли?

— Бяхме първите, които се приближиха до колата, и извадихме всичко, което можеше да бъде извадено. Но, както виждаш, то е почти овъглено... С изключение на това... — в ръката на хаваеца се появи парче червена панделка, станала почти черна от пожара. — Открихме го близо до колата, затова е цяло.

Ичимада Дебелака го огледа с безизразни очи.

— Багажникът?

— Беше се отворил от удара. Вътре нямаше нищо, освен обичайните неща...

— Но това, за което ви изпратих, не е тук, нали? — сви устни Дебелака.

— Не е, доколкото помня описанието — отвърна хаваецът.

— Искам го.

— Знам.

— Иди и го намери.

Клубът „Елипс“ се намиреше на авеню „Ню Хемпшър“, приблизително на равни разстояния между Центъра за изобразително изкуство „Джон Кенеди“ и хотел „Уотъргейт“. От широките му прозорци се разкриваше прекрасна гледка към парка Рок Крик и извиращата се като змия лента на река Потомак.

Майкъл никога не беше чувал името на „Елипс“, но това беше съвсем в реда на нещата за един град, който гъмжи от хиляди клубове, организации и асоциации. Освен това той самият никога не беше се приобщавал към вашингтонското висше общество.

Изкачи гранитното стълбище на солидната сграда в колониален стил. В просторното преддверие го посрещна униформен портиер, попита за името му и кимна с глава. После поведе Майкъл по широко мраморно стълбище към горния етаж, запълнен почти изцяло от художествена галерия. Спряха пред врата от солиден бук, служителят почука и почтително се дръпна встрани.

Просторното помещение с високи тавани носеше характерната атмосфера на стар благороднически клуб. В продължение на дълги години кожените мебели, килимите, кадифените завеси, а дори и стените се бяха просмуквали с миризмата на мъжки одеколони и тютюн за лула. Тази миризма отдавна се беше превърнала в част от атмосферата тук и би могла да изчезне само ако някой реши да срине старата сграда до основи.

На една от надлъжните стени имаше три огромни прозореца, между тях бяха наредени стари кожени кресла, открояващи се добре на фона на копирените тапети в кремаво и златно. Късите стени на помещението бяха запълнени почти изцяло от солидни дъбови шкафове с остъклени витрини, зад които беше подредена внушителна колекция от отлежали напитки — порто, шери, бренди и арманяк. Някои от бутилките бяха от средата на деветнадесети век. На стената срещу прозорците доминираха два големи портрета в масло — Джордж Вашингтон и Теодор Рузвелт.

Средата на помещението беше заета от огромна, изяцно гравирана заседателна маса от черно дърво. Около нея бяха разположени осемнадесет стола, изравнени като по конец. Майкъл установи, че дванадесет от тях са заети, въздухът тежеше от цигарен дим.

Джонас Самартин свали очилата със златни рамки от носа си и стана да го посрещне.

— Точно навреме, Майкъл — протегна ръка той и го поведе към заседателната маса. — Заповядай, седни.

Майкъл се подчини и хвърли кратък поглед на хората около масата. Веднага разбра, че тук се водят сериозни преговори. Със смайване откри, че познава почти всички присъстващи, поне по лице. Четирима бяха японци, очевидно някаква официална делегация. Ръководеше я Нобуо Ямамото, президент на корпорацията „Ямамото Хеви Индъстриз“ — водещ производител на японски автомобили и

самолетни двигатели. Доколкото можеше да си спомни, фамилният концерн Ямамото е бил създаден още преди Втората световна война и е бил основен производител на революционно новите за времето си двигатели, с които бяха оборудвани всички японски бойни самолети. Разбира се, днес времената бяха други, но това едва ли се е отразило на просперитета на тази корпорация.

Другият известен японец в делегацията, беше президент на най-голямата електронна компания. Майкъл го позна благодарение на факта, че съвсем наскоро „Интернешънъл Хералд Трибюн“ беше публикувал статия за нов електронен чип, разработен от тази компания. В статията се споменаваше и за напрегнатите отношения на фирмата с американското правителство, решило да повиши импортните такси именно заради прекалено големия ѝ внос в страната.

Присъстващите около масата американци бяха не по-малко известни. Майкъл сведе поглед към листа хартия, който Джонас плъзна към него, и се зае да сверява имената върху него с лицата на присъстващите. Тук бяха двама членове на правителството, заместник-министърът на отбраната, председателят на Сенатската подкомисия по външна търговия и колегата му от Комисията по външните работи. А двамата, които Майкъл позна без консултация със списъка, бяха съветници на президента по международните отношения. В момента говореше по-младият от тях:

— ... Разполагаме с неопровержими доказателства, че някои японски фирми заливат американския пазар с полупроводници на дъмпингови цени. Не обвинявам директно никой от присъстващите тук, но моля да обърнете сериозно внимание на този факт. Ако тази незаконна практика не бъде прекратена веднага, Конгресът ще бъде принуден да вземе съответните мерки.

— Това е вярно — подкрепи го председателят на Комисията по външните работи. — И двете камари на Сената са единодушни по този въпрос. Готвим се да предложим драстични изменения в закона за митата и тарифите, за да защитим американските производители, които страдат от японския дъмпинг.

— Конгресът е длъжен да изпълнява волята на американския народ — добави човекът от Камарата на представителите. — Върху нас се оказва огромен натиск. Сенатори и конгресмени са сериозно загрижени за паниката, която цари сред производителите на

електроника в САЩ. Аз съм депутат от Илинойс — един от щатите, които са най-тежко засегнати от японската инвазия и с най-висок процент безработни в бранша.

— Моля да ме извините за прекъсването, но според мен приемането на подобни закони неизбежно ще постави страната ви в икономическа изолация — обади се Нобуо Ямамото. — А това, простете за откровеността, на този етап от своята история Съединените щати просто не могат да си позволят. Огромният търговски дефицит, породен от продължаващия и до този момент спад в американския износ, ще стане просто непоносим. Протекционистичните мерки ще доведат до ново свиване на този износ, при това за ЦЯЛАТА гама на експортната ви листа — Ямамото имаше открито, почти квадратно лице, украсено от къса стоманеносива коса. Рунтавите му вежди бяха снежнобели, също като късо подрязаните му стачки. Говореше кратко и ясно, никак не се притесняваше от трудното произнасяне на съгласните „р“ и „л“ — нещо характерно за всички японци, изучавали английски в родната си страна.

— Трудностите, които преживява американската икономика днес, не са тайна за никого — продължи Ямамото. — Преди години, когато ние все още правехме първите си стъпки в експорта, вие изнасяхте огромни количества селскостопанска продукция и това беше достатъчно, за да държите главата си над повърхността. Редовните доставки на пшеница и царевица за страни като Индия, Китай и Русия компенсираха изцяло загубата на вътрешните ви пазари, постепенно завладяни от висококачествена японска продукция, особено в областта на електрониката и автомобилостроенето. Някога вие си осигурявахте охотен живот единствено благодарение на факта, че изхранвате половината свят. Но нещата се промениха. Вие изнесохте навън толкова много технологии, че изгубихте най-добрите си клиенти. А днес, принудени да субсидирате собствените си фермери, вие продавате излишъка от селскостопанската си продукция на смешно ниски цени.

Всичко това е ваше дело и ваша работа. Имаште отличната възможност да преустроите промишлеността си в съответствие с изискванията на пазара за висококачествена продукция, имаште достатъчно време да пригледите селското си стопанство към новата

икономическа обстановка в света. Но не направихте нито едното, нито другото. Затова ми се струва крайно несправедливо да наказвате нас за нещо, което вие самите сте пропуснали да сторите!

— Един момент — намеси се по-възрастният от съветниците на президента, известен икономист. — Не споменавате нищо за непреодолимите бариери срещу вноса в собствената ви страна, забравяте упорития ви отказ да изпълнявате подписани от правителствата на двете страни договори, особено относно ограничението на вашия износ на електронни компоненти за един и без това преситен пазар...

— Вие пък не споменавате нищо за изкуственото поскъпване на йената — невъзмутимо го засече Ямамото. — Прибавено към ограниченията на износа за вашата страна, наложени доброволно от нашата компания, то в крайна сметка доведе до рязко намаление на печалбите ни и ни принуждава да мислим за промяна в своята стратегия.

Съветникът на президента нямаше никакво намерение да се предава.

— Нима вие сами решихте да ограничите износа си за САЩ, господин Ямамото? — леко повиши тон той. — Нима това, което се крие под красивата дефиниция „доброволни експортни ограничения“, не беше резултат от въвеждането на американските квоти? Нима ще отречете, че в същото това време вашата компания започна да произвежда резервни части за автомобили в Тайван и Корея, за да избегне същите тези квоти?

— Сър — с достойнство вдигна глава Ямамото.

— Аз съм на седемдесет и шест години и не крия, че мечтата на моя живот е да видя десет процента от световния пазар на автомобили завладян от „Ямамото Индъстриз“. Но слушайки вашите думи, вече се съмнявам, че ще го доживея.

— Не отговаряте на обвиненията ми! — троснато отвърна икономистът и лицето му видимо се наля с кръв.

— Подобни абсурдни обвинения изобщо не се нуждаят от отговор — каза японецът. — Репутацията на „Ямамото Хеви Индъстриз“ е прекалено висока, за да пострада от такива приказки.

Майкъл не свалеше поглед от лицето на Нобуо Ямамото, много неща започваха да му стават ясни. Първото от тях беше, че именно

възрастният японец е говорител на делегацията, въпреки изключителната популярност на президента на електронния концерн както в света, така и в самата Япония. А проявата на достойнство е нещо особено важно в живота на всеки японец, затова този факт беше от първостепенно значение. Ямамото водеше преговорите, той щеше да е човекът, който вероятно ще обере и лаврите.

Второто нещо, което правеше впечатление на Майкъл, беше също така многозначително. По един майсторски начин Ямамото определяше както съдържанието, така и тона на водените дискусии. Той искаше конфронтацията, вероятно за да накара американците да се почувстват неловко от собствената си глупост. Думите му, спокойни и добре обмислени, несъмнено бяха насочени към дълбоката и уязвима същност на западната психика. Никой американец няма да приеме съветите на чужденци, особено по отношение на икономиката. И Ямамото прекрасно го знаеше. В допълнение, както при всички водени от японци преговори, и тук съществуваше някаква скрита цел. Майкъл започна да се пита каква е тя.

— Изглежда не си давате сметка за последиците от вашите действия — обади се по-младият от съветниците на президента. — Упорито отказвате да поемете отговорност за усложненията в международен аспект. Искам ясно да подчертая, че ако не постигнем компромис в настоящите преговори, икономическите перспективи на японската продукция в тази страна ще станат доста мрачни! Ако Конгресът на Съединените щати одобри законопроектите за икономически протекционизъм, печалбите на японските компании рязко ще спаднат, особено на онези, които продават автомобили, компютри и битова електроника. Излишно е да ви припомням, господин Ямамото, че Съединените щати са най-големият пазар на японски стоки. Можете ли да си представите хаоса във вашата икономика, ако този пазар бъде затворен? Уверявам ви, че се готвим да сторим именно това и единственият начин да го избегнем, е получаването на писмени гаранции от присъстващите тук членове на вашата делегация за значителни съкращения на износа!

— Разбирам сериозността на положението — хладно го изгледа Ямамото. — Но отново съм принуден да напомня, че не бива да бъдем наказвани за чужди грешки. Въпреки това в израз на добрите си

чувства към американските партньори ние се съгласихме да направим компромиси. Те са пред всеки от вас, в писмена форма и...

— Какво?! — ядосано го прекъсна икономическият гений. — Тези предложения са смехотворни! В тях не се съдържа дори и една четвърт от минималните съкращения, за които настояваме!

— Това, за което настоявате вие, едва ли може да послужи за основата на компромис — все така хладно отвърна Ямамото, подчертавайки думата *настоявате* като нещо нечистоплътно. — Защото вашите настоявания означават направо да ни се отрежат ръцете!

— За да бъде спасено тялото — подхвърли с усмивка сенаторът. — Положително ще откриете мъдростта на подобна позиция...

— Това, което откривам, е принуда — хладно отвърна японецът. — Вие искате да върнете нашата икономика с двадесет години назад. Поставете се на мое място и ще видите, че това е недопустимо. Как би реагирало на подобно предложение американското правителство?

— Подобно предложение никой никога не може да ни направи! — агресивно отвърна икономическият съветник на президента. — Най-малкото пък вие! Дайте да прекратим празните приказки и да се залавяме за работа! Вие ще приемете нашето предложение, а дори и ще го харесате! И ще ви кажа защо — защото единствената алтернатива е драстично свиване на японския експорт за САЩ и това неминуемо ще ви върне назад не двадесет години, а направо в следвоенното ви състояние!

Във въздуха надвисна хладно напрежение. Майкъл забеляза гримасата на по-възрастния президентски съветник, но гафът вече беше факт. Ямамото стоеше изправен в стола си, очите му не изпуснаха лицето на икономиста.

— Никой не принуждава вашите потребители да се ориентират към японските стоки — процеди той. — Но хората търсят качеството, а нашите стоки се отличават именно с това — високо качество. В продължение на три десетилетия нашият народ се бори да разбие илюзията, че марката „Произведено в Япония“ означава „произведено евтино и некачествено“. Тази борба беше трудна и продължителна, но завърши с успех. Затова не вярвам да очаквате, че лесно ще се откажем от постигнатото. Страхувам се, че искате невъзможни неща. Освен

това, честно казано, аз съм искрено изненадан от опитите ви да използвате принудата.

— Никой не говори за принуда, господин Ямамото — притеснено се обади по-младият от президентските съветници. — Вероятно става въпрос за погрешна интерпретация на терминологията. В крайна сметка нашите езици и култури са толкова различни...

В залата настъпи тишина. Решителното лице на Нобуо Ямамото привличаше погледите на всички, от него се излъчваха такава властна сила и авторитет, че дори образите на Вашингтон и Рузвелт на стената сякаш започваха да бледнеят.

— Извинението изисква и искрено разкаяние — промълви най-сетне Ямамото, отместе стола си назад и стана на крака. Останалите членове на делегацията сториха същото. — Страхувам се обаче, че тук толкова чувство липсва. В създалата се атмосфера явно не можем да стигнем до приемлив компромис.

После се обърна и тръгна към вратата, следван от останалите членове на делегацията.

Джонас си спести надгробното слово и направи знак на Майкъл да го последва в първия удобен от протоколна гледна точка момент. Японците вече слизаха по широкото стълбище, водени от благородната осанка на Нобуо Ямамото. Майкъл остана с чувството, че черните очи на японеца изпитателно се впиха в лицето му миг преди групата да изчезне по посока на долния етаж. Така ли беше наистина, или просто си въобразяваше? Не можа да намери отговор на този въпрос и го изхвърли от съзнанието си.

Джонас отвори вратата на съседното помещение, което се оказва библиотека. Пространството беше запълнено с високи книжни рафтове, ориенталски килими и удобни кожени кресла. Пред всяка двойка от тях имаше овални масички от махагон с лампи за четене. Абажурите бяха от мека коприна в пастелни цветове.

Настаниха се край една от тези масички и до тях безшумно се изправи фигурата на униформен прислужник. Джонас поръча кафе и кифлички. Масичката беше непосредствено до широкия прозорец, зад който се поклащаха клоните на плачещи върби, а сред листата им цвъртяха загрижени врабчета. Гледката към Потомак беше възхитителна.

— Какво ще кажеш за всичко това? — попита Джонас, след като закуската беше сервирана.

— Истинско шоу — отвърна Майкъл.

— Спектакъл, нали? — усмихна се по-възрастният мъж и отпи глътка от неподсладеното си кафе. — Проклети японци! И днес са толкова упорити, колкото бяха по време на войната и годините след нея!

— Някой би трябвало да се погрижи за по-подходящ състав на американската делегация — отбеляза Майкъл.

— Така ли? — погледна го с любопитство Джонас. — Какво имаш предвид?

— Имам предвид онзи икономически експерт.

— О, ясно! — размаха ръце Джонас. — Той е гений, можеш да повярваш на думите ми. Изключително умен човек. Не зная какво би правил президентът без неговите съвети!

— Може наистина да е икономически гений — сви рамене Майкъл. — Но в дипломатията е нула!

— Имаш предвид забележката му за войната, нали? Да, това беше гаф...

— Изпитвам някакво особено чувство — промърмори Майкъл.

— От какво?

— Преговорите преминаха под пълния контрол на Ямамото — започна Майкъл, видя озадаченото изражение на Джонас и попита: — Нима не забеляза това?

— Не зная дали те разбирам добре...

— Ямамото е имал точно определена цел на тези преговори.

— Разбира се — кимна Джонас. — Постигането на компромис.

— Аз не мисля така, чичо Сами — поклати глава Майкъл. — Той търсеше оголен нерв. Намери го и се възползва в максимална степен от него. Умишлено предизвика обидната забележка на икономическия гений. И получи удар върху достойнството си, но един удар, планиран предварително...

— Това беше просто гаф и нищо повече! — решително поклати глава Джонас. — Президентът ще изпрати извиненията си в специална нота до японското правителство. И преговорите ще продължат, вероятно още в края на тази седмица.

— В края на тази седмица Ямамото и цялата делегация вероятно вече ще са в Токио — поклати глава Майкъл.

— Не вярвам.

— Не зная причините, но той искаше прекъсване на преговорите — настоя на своето Майкъл. — При това по вина на американците. Имаш ли представа защо би искал подобно нещо? Колко важни са тези преговори?

— Те са решителни — тихо отвърна Джонас, отпи глътка кафе и отпрати замислен поглед към реката. — Да си чувал някога за закона „Смут-Хоули“ от 1930-а година? Първият акт на търговски ограничения, приет от Конгреса. Който доведе до международна изолация на Съединените щати и беше основна причина за последвалата тежка рецесия в икономиката. Експортът спря, безработицата стигна до небето, хиляди компании банкрутираха. Истински кошмар. Който вероятно ще се повтори, ако се окажеш прав и Ямамото се прибере обратно в Япония. Мръсникът беше дяволски прав, като каза, че икономиката ни е в окаяно състояние. Слаби сме като новородено котенце. Дефицитът в търговския баланс е надвиснал като скала над главите ни и заплашва да ни смаже. Икономиката рухва и нищо не може да я удържи!...

А ти може би наистина си прав. Японците са като хиени — надушват от километри слабостта в позициите ни и бързат да се възползват от нея. Ако сегашният случай е такъв, спокойно можем да изкопаем гробовете си. В момента „Ямамото Хеви Индъстриз“ разработват свръх секретния изтребител Факс, но няма да ни позволят дори носа си да покажем край него. От години ги натискаме да увеличат военните си разходи, но само като купуват американско оръжие. „Боинг“ и „Макдонъл Дъглас“ печелят стотици милиони от продажбата на военни самолети на Токио. Но ако Нобуо Ямамото започне серийното производство на Факс, нашите най-големи самолетостроителни компании ще имат сериозни затруднения.

— Ето какво сте вършили двамата с баща ми — въздъхна с нещо като изненада Майкъл. Току-що прекъснатите преговори събудиха у него дълбок интерес, най-сетне започна да се досеща за вероятните причини, довели до смъртта на баща му. — Не мога да повярвам, че толкова години не съм имал никаква представа за дейността на вашето БЕМТ!

— А с какво мислеше, че се занимаваме? — попита Джонас.

— Нямах никаква представа — призна Майкъл.

— Наименованието „Бюро за експорт и международна търговия“ не ми говореше абсолютно нищо!

— Не може да не си изпитвал любопитство — държеше на своето Джонас. — Всяко дете иска да знае какво работи баща му. Сигурно си го питал...

— „Пътувам, Майкъл — това беше неизменният му отговор. Пътувам до Европа, Азия и Латинска Америка...“

— И толкоз, така ли?

— Веднъж каза: „Служа на страната си.“

— Аха — кимна Джонас и Майкъл разбра, че сега ще чуе нещо наистина важно. Възрастният мъж извади от вътрешния си джоб голям плик от сива хартия и му го подаде.

— Какво е това?

— Отвори го и виж — посъветва го Джонас, изчака го да се подчини и започна спомагателния си коментар: — Вчера попита как е умрял баща ти. Ето така. Снимките са били направени около час след катастрофата. Можеш да се увериш с очите си, че пожарът е причинил не по-малка вреда от удара.

Майкъл стигна до снимките с обгореното тяло на баща му и ръцете му видимо започнаха да треперят. Стомахът му се сви, започна да му се гади. Никое дете не бива да вижда баща си в подобен вид!

— Защо ми ги показваш? — остро попита той.

— Защото пожела да узнаеш как е умрял баща ти. Такова желание не се изпълнява лесно, най-важното сега е да разбереш напълно последиците от един такъв въпрос. — Джонас взе плика от ръката му, внимателно затвори капачето и го прибра в джоба си. — Баща ти е казал истината. Той наистина служеше на своята родина, в съвсем буквален смисъл...

— Зная, бил е на държавна служба — кимна Майкъл. После в главата му изведнъж звънна острият глас на Одри: *Знаеш ли как е умрял татко? Нима е подозирала нещо? Ти беше любимецът му, ти ще кажеш...*

— Преди всичко трябва да знаеш, че БЕМТ е име, което измислих сам преди много, много години — започна Джонас. — На второ място трябва да знаеш, че такова бюро изобщо не съществува.

Или поне няма да го откриеш в света на международната търговия, митата и тарифите...

— Защо тогава присъстваш на такива важни правителствени преговори? — попита Майкъл. — И как успя да включиш в тях обикновен човек като мен?

По лицето на Джонас се разля скъперническа усмивка.

— Мисля, че имам известно влияние във Вашингтон след толкова години държавна служба — отвърна той.

Майкъл озадачено го погледна. Мускулите на корема му се напрегнаха, изпита чувството, че се вози в стремително спускащ се асансьор.

— Кой си ти, чичо Сами? — тихо попита той. — Никога досега не съм ти задавал този въпрос, но мисля, че вече е време да науча отговора.

— Баща ти и аз създадохме БЕМТ — отвърна Джонас. — На празно пространство, от нищо. Ние бяхме войници, Майкъл. Това бяха единствените умения, които притежавахме. И когато войната свърши, бяхме убедени, че вече не ставаме за нищо. Но се оказа, че грешим. Останахме си войници, но фронтът вече беше друг. Станахме шпиони.

Сутринта имаше много работа, главно за Одри. „Нямаше да е кой знае колко неприятно, ако не ми тежи чувството за вина, което демонстрирах снощи пред Майкъл“, мрачно си помисли тя.

Лилиан Дос категорично отказа да прехвърли последните грижи за покойния си съпруг на погребалното бюро. Одри я чу да разговаря на висок глас по телефона, вероятно с чичо Сами.

Лилиан не искаше, а вероятно и не можеше да изрази на глас чувствата, които изпитваше. Но Одри долавяше напрежението ѝ във всичко, което вършеше, самата тя не можеше да се отърве от чувството, че е външен човек, надничащ в чужда къща, ставащ свидетел на чужда мъка... Това я плашеше, но едновременно с това и привличаше.

Одри добре познаваше своята майка. Лилиан Дос се нуждаеше от ограниченията на рационалния свят, за да може да съществува в него. В този свят смъртта беше толкова естествена, колкото и животът. Човек се ражда, за да умре. И не само човекът, а всички останали живи

същества. Тя се чувстваше удобно сред познати и установени неща, обичаше да усеща границите, които я деляха от вечния хаос. Правилата за поведение бяха нейното причастие и нейната изповед. И тя щеше да се бори със зъби и нокти да запази светостта на своя рационален свят, Одри беше абсолютно убедена в това.

Самообладанието на Лилиан беше легендарно, за него знаеха както членовете на семейството ѝ, така и ограниченият кръг приятели. Ето защо неприятните, свързани със смъртта неща, които трябваше да бъдат свършени днес, останаха изцяло за двете жени. Лилиан твърдо вярваше, че смъртта, подобно на болестта, е една изключително семейна работа. За нея смъртта и болестта бяха еднакви. Само дето смъртта беше вечна, а болестта — временна.

— Ние с дъщеря ми ще свършим всичко, което трябва да се свърши — каза Лилиан на една от близките си приятелки и Одри я чу добре. Също и Майкъл, който се намираше наблизко. Одри видя как главата му се извърна по посока на Лилиан. Не за пръв път го отстранява, помисли си Одри. И едва ли ще бъде за последен.

Ритуалната зала отвън беше боядисана в бяло, а вътрешността ѝ беше обкована с ламперия от тъмно дърво. Погребалната агенция беше направила необходимото да транспортира тялото от Хавай и да го съхранява в продължение на няколко дни.

Всичко отдавна да е приключило, помисли си разсеяно Одри, докато се вслушваше в монотонното мърморене на директора. Въздухът в канцеларията му беше тежък и задушен, сякаш напоен от химикалите, използвани за консервация на човешки останки.

Най-сетне всичко свърши. Одри поведе майка си навън, възнамеряваха да хапнат някъде. Беше ѝ обещала това, макар да изпитваше усещането, че дори троха не може да сложи в стомаха си. Същевременно си даваше сметка, че все някога ще трябва да се нахрани.

След мрачното утро, прекарано в компанията на погребалните агенти с фалшиви като изкуствено цвете тъжни лица, Одри копнееше за въздух и слънчева светлина. Може би затова се спря на един новооткрит ресторант в Александрия, който имаше прекрасна зимна градина, остъклена отвсякъде и изпълнена със слънчеви лъчи.

Поръча водка с доматен сок и за двете, ръцете ѝ небрежно отместиха менюто. Нямаше смисъл да го подава на Лилиан — когато

се хранеше навън, майка ѝ неизменно си поръчваше салата от пиле и чаша леден чай с лимон, в който пускаше две таблетки „Икуал“. Подсладителят носеше в чантата си, тъй като не използваше други.

— Радвам се, че всичко свърши — каза Одри. — Изпитвам истинско облекчение.

Лилиан започна да рови в чантичката си и след доста усилия намери това, което ѝ трябваше — малка кутийка от мидени черупки. Извади от нея таблетка аспирин и я погълна с част от чая, който току-що ѝ сервираха.

— Главоболие ли имаш, мамо?

— Всичко е наред — отвърна Лилиан.

— Ужасна сутрин — поклати глава Одри.

— Мислех, че ще умра от задушаване в онази агенция — рече Лилиан и очите ѝ станаха тъжни. — Вече нищо не изглежда както преди... Имам чувството, че се връщам от дълго пътешествие и откривам един непознат град... — въздъхна и добави: — Всъщност не околностите се променят, а самите ние...

Одри я погледна с безпокойство.

— Защо наистина не заминеш някъде за известно време? — попита тя. — Вече нищо не те задържа тук.

— Как нищо, нали работя?

— Вземи си отпуск — настоя Одри. — Бог е свидетел, че си го заслужила. Дядо едва ли ще има нещо против...

— Не бива да се възползвам от факта, че работя при баща си — поклати глава Лилиан.

— Няколко дни отпуск едва ли могат да се нарекат възползване — настоя Одри. — Защо не отидеш до Франция? Винаги си обичала тази страна. Нали не си забравила онова разкошно местенце край Ница, за което толкова често си ми разказвала? Там, където някога е имало катедрала?

— Манастир — усмихна се бледо Лилиан.

— Както и да е. От разказите ти помня, че било много старо и си прекарала чудесно. Много ми се искаше да заминеш там с татко...

— Това е нашата малка тайна, Одри. Не съм разказвала това на никой друг. А баща ти никога не е имал време за почивка...

— Вече е късно да говорим за това — поклати глава Одри и усети как сърцето ѝ отново се свива. Така се беше чувствала в

погребалната агенция. — Господи, там беше ужасно! — въздъхна тя и скри лице в дланите си. — Нима всички трябва да избират ковчег според цената, като в универсален магазин?!

— Няма смисъл да говорим повече, миличка — въздъхна Лилиан. — Всичко свърши. Имахме трудна задача, но вече я изпълнихме.

— Говориш като войник, който се прибира от фронта — погледна я озадачено Одри.

— Така ли? — изненада се Лилиан. — Всъщност в думите ти има много истина... Сега ни е необходим кураж и чувство за дълг. Нещо, което никога не сме получавали от баща ти, прости ми, Господи...

Одри се разплака. Цяла сутрин се беше борила със сълзите, особено когато директорът на погребалното бюро ги превеждаше през тържествените си покои.

Нещо, което не сме получавали от баща ти...

Ридаеше със скрито в дланите лице.

— Успокой се, миличка — прошепна Лилиан и докосна ръката на Одри. — Бъди смела. Ако баща ти беше с нас, вероятно точно това щеше да ти каже...

„Но него го няма, помисли си Одри. О, колко много ми се иска да е тук!“ Изведнъж я обзе чувство на гняв.

— Не мога да приема, че още вярваш на подобни глупости! — извика тя. — Аз дори не зная какво означава смелостта! За мен тя е нещо тайнствено и неясно, нещо, за което мъжете постоянно говорят, но не могат да обяснят! — направи усилие да се овладее: — Именно с подобни термини те владееше татко, нали?

— Владееше всички нас — поправи я Лилиан. — Теб също.

Усилията ѝ да се овладее отидоха на вятъра, сълзите отмиха и последните остатъци от самообладанието.

— Той се чувстваше виновен, че няма сили да отгледа своята дъщеря! — повиши тон Одри. — Винаги е мечтал да има двама синове! Зная това, показвал ми го е много пъти!

Лилиан втренчено я погледна.

— Чула ли си някога да казва подобно нещо? — тихо попита тя.

— Не беше нужно да го казва! — разпалено отвърна Одри. — Виждах разочарованието в очите му всеки път, когато се разминавах с

топката за бейзбол!

— Баща ти се гордееше с теб, Одри — тихо промълви Лилиан. — И много те обичаше.

— Мамо, нима не разбираш? Аз така и не успях да го опозная! — очите ѝ отново се напълниха със сълзи. — И вече никога няма да сторя това!

— Бедничката ми! — погали ръката ѝ Лилиан. — Бедничката ми, мила дъщеря!

— Шпиони — повтори като насън Майкъл. Произнесе думата, без да вниква в нейното значение. Беше толкова замаян, че не усети как се спускат по широкото стълбище на клуб „Елипс“, вземат палтата си от учтивия портиер и се настаняват в лимузината на Джонас, която чакаше пред входа. По време на краткото пътуване до централата на БЕМТ във Феърфакс Майкъл разсеяно гледаше навън през сивото бронирано стъкло. Разговорът се поднови, едва когато лимузината ги стовари в подземния гараж на централата.

— БЕМТ е разузнавателна организация, действаща срещу външните врагове на Съединените щати — кратко поясни Джонас.

— И ти си шпионин, така ли?

— Да — кимна Джонас Самартан. — Баща ти също. При това беше дяволски добър!

Майкъл бавно напълни дробовете си с въздух. Имаше чувството, че се е събудил от дълъг сън, само за да открие, че светът се е променил, че в него вече няма нищо познато, нищо топло и близко...

— С какво точно се занимаваше баща ми? — попита най-сетне той. Направи неимоверно усилие да отвори уста, имаше усещането, че е погълнал цяла купчина пясък.

— Баща ти беше оперативен агент, за него беше немислимо да седне зад бюро — отвърна Джонас. — Псевдонимът му беше Сивет, попадеше в категорията на „котките“. Така наричаме всички агента, които се занимават с опасна и мръсна работа — излязоха от подземията на БЕМТ и тръгнаха по широка, асфалтирана алея. Територията на централата беше опасана от висока ограда, зад която имаше кучета пазачи и стълбове с електронни сензори. — Много опасна и много мръсна работа — добави с въздишка Джонас и

пристъпи в сянката на високите брези, под които растяха прекрасни магнолии. Температурата на въздуха вече беше стигнала своя максимум, цял Вашингтон бавно потъваше в лепкавата жега на летния ден. — „Котка“ може да стане само един на стотици агенти, квалификацията му трябва да е направо съвършена...

— Какви задачи изпълняват тези „котки“? — попита Майкъл.

— Мисля, че терминът „мръсна работа“ на всички езици е свързан с проливането на кръв — тихо отвърна Джонас.

— Какво се опитваш да ми кажеш? — спря Майкъл.

— „Котките“ са убийци, синко — въздъхна Джонас. — Те изпълняват присъдите, издадени от учреждението, на чиято територия се намираме в момента.

Майкъл смаяно мълчеше, стомахът му се превърна в болезнена топка. Една част от съзнанието му искаше да избяга някъде далеч, да се свие в някой тъмен ъгъл и да се наплаче до насита. „Не, това е невъзможно! — проплака душата му. Не татко! Всеки друг, но не татко!“ Но после си припомни за постоянните пътувания на баща си, всичко съвпаднаше. Особено, като вземат под внимание хилядите дребни неща, на които не беше обръщал достатъчно внимание и които си оставаха необясними. Нещата приличаха на онези сложни мозайки за големи деца, в които нищо не беше ясно чак до полагаването на последното късче, обикновено наричано „ключ“...

— Не, думата „убиец“ е неподходяща — неволно промълвиха устните му. — Тя е производна на арабското „хашашин“^[1]... А в буквален превод то означава мюсюлманин фанатик от времето на Кръстоносните походи, който е премахвал враговете християни и техните помагачи сред ислямското население под влиянието на силна доза наркотични вещества...

Джонас Самартин спря до една от цъфналите магнолии. Ароматът ѝ беше упойващо сладък. Сивите му очи загрижено се спряха върху лицето на Майкъл.

— В момента ме мразиш, синко — тихо промълви той. — Не отричай, усещам добре силата на омразата ти. Мислиш, че аз съм виновен за смъртта на баща ти. Както и за живота, който е водил... Ще ти кажа, че грешиш. Защото баща ти искаше тази работа. *Нуждаеше* се от нея. Да, вярно е, че аз го вербувах. Но сторих това едва след като го опознах, едва след като разбрах какво иска...

— Значи е искал да убива хора, така ли? — поклати глава Майкъл.

— Добре знаеш, че това не може да е вярно, синко — твърдо отвърна Джонас. — Филип вършеше своята работа с дълбокото убеждение, че помага на родината си.

Майкъл усети правдивостта на тези думи дълбоко в душата си. В това отношение беше точно копие на баща си — винаги беше в състояние да разграничи лъжата от истината.

— Баща ти сам направи своя избор — продължи Джонас. — Той не можеше да си стои у дома като всички обикновени хора. Което обаче не означава, че не е обичал теб и Одри, или пък, нека Бог отсъди, Лириан... Той просто имаше своето по-силно, по-възвишено призвание. Като призванието на проповедника, или на...

— На проповедник ли?! — смаяно възкликна Майкъл.

— Да, синко. Баща ти притежаваше забележителен ум. Дори необикновен... Виждаше живота в глобална светлина, винаги знаеше какви са най-важните и най-дълго сročните приоритети.

— Нима искаш да кажеш, че всички тези подаръци... които сме получавали при неговите завръщания... Че те са означавали убийството на човешко същество?

— Той просто си вършеше работата.

— Господи! — възкликна Майкъл, все още замаян от разкритието на ужасната истина. — Една мръсна работа, която все някой е трябвало да върши, така ли?

— В общи линии — да.

— О, чичо Сами!

Доловил отчаянието в гласа на Майкъл, възрастният мъж пристъпи напред и топло се усмихна.

— Баща ти беше истински патриот, синко — тихо рече той. — Никога не забравяй това, никога не бива да се срамуваш от неговата работа. Напротив — трябва да се гордееш с нея!

— Не зная — объркано промълви Майкъл и изведнъж си даде сметка каква ужасна новина трябва да съобщи на Одри.

— Ти ме попита как е умрял баща ти — продължи все така тихо Джонас, усещайки ясно гнева, бушуващ в душата на младежа. Както и опасното положение, в което сам се намира.

— Не беше нужно да виждам онези ужасни снимки — промълви Майкъл с отчаяние в гласа. — Защо ми ги показва? Не искам да виждам и списъка на убийствата, които е извършил...

— Тогава никога няма да разбереш как е умрял.

— Няма да ми кажеш, така ли? — изненадано го погледна Майкъл.

— Съжалявам, че ще те разочаровам, но не мога — въздъхна Джонас Самартин. — Работата е там, че не зная *защо* е умрял баща ти...

— Моля? — дрезгаво попита Майкъл.

— Автомобилната катастрофа в Мауи не е била злополука — поясни Джонас.

— Значи са го убили, така ли?

— Да, в това съм абсолютно сигурен.

— Кой? Имаш ли улики, предположения?

— Предположение, при това само едно — предпазливо отвърна Джонас. — Но то е толкова несигурно, че не мога да ангажирам с него нито един от оперативните си агенти... Освен това не знаем кой от тези агенти може да се окаже разкрит... И не можем да го узнаем, преди да сме открили убийците на баща ти.

— Означава ли това, че са го изтезавали преди смъртта? — рязко вдигна глава Майкъл.

— Не искам да се занимаваме с догадки, Майкъл — тихо отвърна Джонас и прехвърли ръка през рамото му. — Едновременно с това би било глупаво да предприемем някакви действия слепешком, без минимум сигурна информация...

— Това означава, че сте с вързани ръце.

— В известен смисъл — кимна Джонас. — Но ако разполагам с човек, който притежава твоите умения... Човек, който е непознат в света на шпионажа...

Майкъл зяпна насреща му. Гледаше го така, сякаш от гърба му внезапно бяха поникнали криле.

— Искаш да довърша работата на баща ми?! — едва успя да прошепне той.

Джонас мълчаливо кимна с глава.

— Трябва нещо да си се объркал — изгледа го продължително младежът. — Аз съм художник, който в свободното си време разбърква

бои в своята специална лаборатория... Не може да имаш нужда от човек като мен!

— Никой от моите хора не може дори да докосне случая с баща ти — отвърна Джонас. — Всеки един от тях би могъл да е вече в числото на разкритите. Не мога да се превърна в екзекутор на собствените си служители!

— Това е лудост, чичо Сами! Аз вече не съм на шест години и ние с теб не си играем на индианци!

— Наистина е така — кимна Джонас. — Няма да скрия, че работата е изключително опасна. Но в същото време добре помня и особеностите на твоята подготовка, Майкъл... — пръстите му се увиха около китката на младежа: — Синко, ти владееш бойните изкуства и това те прави изключително подходящ за операцията!

— На теб ти трябва Чък Норис — поклати глава Майкъл. — Но за съжаление той съществува само във филмите.

— Включих те в преговорите в клуб „Елипс“ със съвсем ясна цел, Майкъл — каза Джонас. — Исках да имаш ясна представа за опасното състояние, в което се намираме. На практика това е нова „студена война“, при това срещу противник, който ни се води съюзник... Ако Япония ни принуди да приемем пакета протекционистични закони, нашата икономика ще рухне! Това е толкова сигурно, колкото е сигурно, че в момента стоя тук, пред теб! Намираме се в изключително деликатно състояние, държавният дълг е толкова голям, че вече се задъхваме... Приличаме на изпаднал в състояние на гроги боксьор, който не знае кога да влезе в клинч и кога да нанася удари... А нокаутът ще дойде в момента, в който приемем протекционистичните закони.

— Какво общо има всичко това със смъртта на баща ми?

— Не зная — призна Джонас. — Това е едно от нещата, които се надявам ти да откриеш...

— Съжалявам, чичо Сами — поклати глава Майкъл. — Но просто не ставам за такава работа.

Джонас прехапа устни, въздухът излетя между тях с тихо свистене.

— Добре, направи ми поне една услуга — въздъхна той.

— Стига да мога — сви рамене Майкъл.

— Помисли си хубаво за това, което ти казах. Помисли за своя дълг.

— Към родината? Нали именно той накара баща ми да се забърка в шпионските ви игри?

— Не — тръсна глава Джонас. — Имам предвид за дълга към баща ти. Според мен си длъжен да довършиш това, което започна той. И да откриеш убийците му.

— Това си е твое мнение — отсече Майкъл.

— Направи поне това, за което те помолих — въздъхна Джонас. — Приеми го като молба за лична услуга. После ела в службата да се видим. Утре, вдругиден, когато пожелаеш...

Майкъл се вгледа в лицето на възрастния човек. Изведнъж си го представи намацано с боя, безсилно отпуснато на тревата, след като го беше „застрелял“ със своята пушка играчка.

— Добре — кимна той.

Измина доста време, преди да осъзнае последиците от това на пръв поглед съвсем невинно обещание.

Кратко почукване на вратата извести за появата на Уде. Едрият мъж отмести стената от оризова хартия, почти докосна с чело пода в дълбок поклон, после се придвижи на колене до тънкото татами и застина на място.

Козо Шина беше човек от старата школа. За разлика от своите помощници, в къщата му нямаше нито една стая, обзаведена по западен маниер. Следователно нямаше и неофициални срещи. Всяко посещение в този дом беше строго официално, в съответствие с изискванията на вековните традиции. Тук човек оставаше с чувството, че кракът на европейец никога не е стъпвал на японска земя.

Погледна към Уде, от устата му се изтръгна тиха въздишка. Преди години младите с охота встъпваха в редовете на Якудза. Тогава имаше много бедни, много отхвърлени от обществото младежи, които мечтаеха за строгата дисциплина на могъщата организация. Като членове на престъпните кланове те получаваха възможност да спечелят пари и да възвърнат изгубеното си в борбата за мизерно съществуване самочувствие.

Днес обаче нещата не стояха така. Обществото отхвърляше единствено онези буйни и непросветени хлапаци, които не се поддаваха нито на дисциплина, нито на някакво обучение. Те нямаха чувство към традициите на миналото, слабо ги интересуваше честта, още по-слабо — „гири“, чувството за дълг, което лежеше в основата на могъщата организация. Да не говорим за дисциплина. Безсрамно превръщаха болката в преоценена стока, причиняваха я единствено за собствено удоволствие. Шина беше убеден, че именно те са истинските престъпници в страната му, а не Якудза. Защото членовете на Якудза продължаваха да живеят според изискванията на законите на честта, бяха спечелили всеобщо признание с честите си прояви на алтруизъм.

Докато тези хлапаци прекарваха живота си в наркотично опиянение, сред невъобразимата шумотевица на западната музика. Те бяха чисти анархисти, безкрайно чужди на живота, който водеше самият Шина. Те му искаха пари да поддържат пороците си, а не за да изградят свое семейство, своя истинска крепост в живота.

Естествено, той не се отказваше напълно от техните услуги, често му се налагаше да контактува с тях в процеса на работата. Беше финансирал няколко изключително задълбочени проучвания върху тази обществена прослойка и те му дадоха това, което искаше да знае — на практика голяма част от тези безделници можеха да вършат някаква работа. Разбира се, без да е задължително да знаят за какво става въпрос.

Шина искаше да бъде абсолютно сигурен в своите психологически портрети, преди да даде ход на последната част от своя план. Веднага видя изгодата от тези хора, бързо намери най-добрия начин да ги използва. Не изпитваше никакви угризения на съвестта по отношение на това ново поколение. Изпитваше към него единствено гняв. Гневът на велик пълководец по време на сражение. Гневът, който прогаря душата и му дава куража да хвърли войниците си в боя. Въпреки очакваната река от кръв, въпреки тежките загуби. Гневът на богоизбран.

Жаждата за бой пламтеше в гърдите на Шина с огромна, необяснима за обикновените хора сила. Но нали гладът, а не разумът, подпалва всяка война? Онези, които жадуват за война, обикновено оправдават своите действия по един и същ начин — винаги казват, че

налагат нов ред, за да премахнат анархията. Като на практика правят нещо съвсем друго — просто заместват една действителност с друга. Всички те — избраниците на Бога и лудите, борците за свобода и тираните — са свързани с една обща характерна черта — жадуват да наложат на другите своята лична концепция за ред. И Козо Шина не беше изключение.

— Благодаря, че се отби при мен на път за летището — каза той.

Уде веднага разбра за какво става въпрос.

— Никой не ме проследи — отвърна той. — Взех всички предпазни мерки.

Шина остана доволен от схватливостта на гиганта, макар лицето му да си остана безизразна маска.

— Ти не се доверяваш на Масаша, нали? — го пита Уде.

— Той е твой оябун — избягна прекия отговор старецът. — Той е оябун на целия клан Таки — най-могъщата подмолна организация в Япония. Затова трябва да си му верен.

— Аз бях верен на Ватаро Таки — отвърна Уде. — Той беше неповторим, той беше магьосник. Но него вече го няма... — млькна и леко сви рамене.

— Но има „гири“ — изтъкна Шина.

— „Гири“ е непосилен товар. Моят дълг приключи със смъртта на Ватаро Таки.

— Но едва ли е изчезнал. Вероятно го изпитваш към нещо друго...

— Към клана — кимна в знак на съгласие Уде. — Кланът Таки е творение на Ватаро. Затова аз ще бъда верен на всеки, който управлява този клан, независимо от личните му качества.

Шина се зае да приготвя чай, в стаята се възцари пълно мълчание. Едва когато зелената течност кипна и беше разляна в две малки чашки, старецът проговори отново:

— На твое място несъмнено бих си задал въпроса как да бъда лоялен към човек, който се радва от смъртта на баща си и по-големия си брат...

— Ти беше този, който заповяда убийството на Хироши — изтъкна Уде и пръв отпи от чашата си, в съответствие със законите на гостоприемството.

— Не помниш добре — отвърна с приятелски глас Шина и леко поклати глава: — *Аз предложих* убийството, а Масаша издаде заповедта — раменете му едва забележимо се свиха: — Струва ми се, че моята роля беше второстепенна. Хироши не беше мой брат, а на Масаша, нали? И именно Масаша взе решението...

— Взе го, за да спаси клана Таки — отвърна Уде и разклати изстиналия си чай. — Жожи е слаб, Масаша е единственият, който може да управлява организацията.

— Каза, че Ватаро Таки е бил магьосник — промълви Шина. — Мислиш ли, че и Масаша може да стане такъв?

Уде замръзна и сведе поглед към чашата си. В настъпилата тишина ясно се чуваха стъпките на прислужниците в кухнята. Паузата се проточи точно толкова, колкото изискваше приличието, после гигантът тихо промълви:

— Бъдещето на клана Таки трябва да остане над всичко.

— Аз обещах на Масаша да го направя първия шогун на Якудза.

— Масаша не е Ватаро — поклати глава Уде. — Той не е магьосник, не е неповторим...

— Но аз съм — натъртено изрече Козо Шина, разкривайки най-сетне истинската причина за тази среща.

Уде се замисли, после бавно кимна с глава:

— Ще направя всичко, което пожелаеш.

— Добре — въздъхна Козо Шина. — Няма да променяш абсолютно нищо. Ще продължаваш да изпълняваш заповедите на Масаша, но след това ще ми докладваш за всичко. В случай на нужда ще изпълняваш това, което ти наредя. В замяна на това ще имаш моята закрила и бързо ще се издигнеш — очите на стареца не се отделяха от лицето на гиганта: — Но при едно условие...

— Какво?

— Първо — ще вземеш по-късен самолет. Налага се, защото трябва да се върнеш обратно, до дома на Жожи Таки...

— И какво ще правя там? — любопитно го изгледа Уде.

— Ще ти кажа точно какво да предадеш на Жожи Таки — отвърна старецът. — Много е просто.

— Няма прости неща — поклати глава Уде.

— За теб има — настоятелно изрече Шина. — Никога не забравяй, че служиш на мен и само на мен!

— „Гири“ — въздъхна гигантът.

— „Гири“ — кимна в знак на съгласие Шина.

Грамадният мъж отново въздъхна и сведе глава пред новия си господар.

— Да бъде — рече тържествено той.

Валеше дъжд.

Лицето ѝ беше на стената. Сянка, по-голяма дори от живота.

Майкъл сънуваше Ца.

Беше започнал серия от женски портрети, за всеки от които използваше различен модел. После, без да знае точно защо, изведнъж престана...

Разбра защо е престанал, едва когато се натъкна на Ца. Защото през цялото време беше искал да рисува само една жена, а не няколко. Веднага я нае и започна серията, която го направи известен. Нарече я „Дванадесетте вътрешни аспекта на една жена“.

Имаше правило никога да не се ангажира емоционално със своите модели и до този момент го беше спазвал. Но Ца беше нещо съвсем различно и Майкъл се влюби в нея.

Тя имаше връзка с някакъв мъж, но това не означаваше, че има и морални задръжки. За нея значение имаше само това, което се случва в момента. Довечера, утре? Господи, та това са други моменти, тяхното време още не е дошло!

Да имаш връзка с някого, е все едно да притежаваш някаква вещ, казваше Ца. Минава известно време и виждаш, че цениш тази вещ все по-малко и по-малко, докато накрая тя вече не означава нищо за теб. Значение има единствено актът на притежанието.

Валеше дъжд. Син дъжд. Беше син от уличните лампи на авеню „Елизе Реклю“. Капките му звучно потропваха по остъклената капандура в ателието на Майкъл.

Нощта, в която Ца приключи с позирането, но не се прибра у дома.

Лицето ѝ беше на стената, една сянка, по-голяма дори от живота.

Плътта ѝ беше влажна, сякаш намокрена от дъжда.

Майкъл не беше пожелал да я люби в леглото си. Искаше я там, направо пред недовършения портрет. Имаше чувството, че този акт ще

вдъхне искрица божествен живот на платното.

Вече изпитваше предчувствието, че тази творба е гениална. Дълбокото вътрешно предчувствие на твореца, което рядко се оказва погрешно.

Тялото му потръпна при контакта с нейното. Тя имаше огромни и сякаш бездънни черни очи, по-черни дори от косата ѝ. Прическата ѝ беше къса, почти момчешка, ясно подчертаваше решителната извивка на брадичката ѝ, дългата шия, изящната конструкция на раменете.

Трапчинката на гърлото ѝ беше запълнена с мрак. Черна дупка на фона на бледата кожа. Майкъл имаше чувството, че може да изпие този мрак, да усети вкуса му в устата си.

Езикът му бавно се плъзна навън и близна шията ѝ, леко овлажняла от потта. Клепачите ѝ потрепнаха и се затвориха, ръцете ѝ се увиха около тялото му, пръстите ѝ започнаха да гаят мускулите по гърба му.

Главата му се повдигна и устните му срещнаха нейните, вече полуотворени в очакване. Бедрата ѝ се повдигнаха и увиха около тялото му, сякаш искаше да се покатери върху него, да се слее с него.

Все още бяха прави. Краката ѝ отново докоснаха пода, тялото ѝ бавно се завъртя и застана с гръб към него. Ръцете му пуснаха главата ѝ и нежно покриха твърдите ѝ гърди. Зърната, яркочервени и натежали от желание, бяха толкова твърди, че тя изохка от докосването на мазолестите му длани.

Главата ѝ се извърна назад, устата ѝ се разтвори, езиците им нежно се преплетоха. Слабините на Майкъл потрепнаха и започнаха да пулсират от бавните, натежали от страст движения на съвършения овал, притиснат в него. Ръцете ѝ, тънки и жилави, се вдигнаха високо над главата, движенията на таза ѝ станаха по-изразени, по-ясно очертани като посока. Навън, навътре... Навън, навътре.

Той се отпусна на колене и бавно я обърна към себе си. Светлината, бледа и нереална, проблясваше над главите им като безмълвна светкавица. Извивките на тялото ѝ се мяркаха и изчезваха, синият дъжд го покриваше на странни, полупрозрачни пластове...

Майкъл пъхна длани между издължените бедра, ароматът на тялото ѝ беше главозамайващо силен. Тя разтвори крака и леко приклегна, деликатните косъмчета, по-тъмни от нощта, бавно се надвесиха над лицето му.

Почувства как тялото ѝ потръпва, а мускулите в долната част на корема се стягат. Разперените ѝ пръсти притиснаха тила му.

От устата ѝ започнаха да излитат тихи писъци, гласът ѝ се стори на Майкъл напълно непознат. Сякаш беше ги пазила някъде дълбоко в себе си и ги вадеше на показ само в изключителни случаи. Сега. С него.

— Обичам устата ти да е там... — прошепна тя, после тихите писъци започнаха отново.

Може би точно в този момент Майкъл разбра, че се е влюбил не само в Ца. Беше се влюбил в образа на Ца, в иконата Ца. Образ, изградил се в съзнанието му на художник още в мига, в който я беше зърнал. Беше я пожелал, при това именно по този начин, но едва сега си даваше сметка за това. Или го беше осъзнал, но бе предпочел да го скрие дълбоко в себе си.

Обичам устата ти да е там...

Това не беше го казала Ца — моделът.

Обичам устата ти да е там...

Това беше Ца — иконата. Ца — картината, която Майкъл се готвеше да довърши.

Вкусът на плътта, която влажно се разтваряше под натиска на устните му, също ще намери своето място в картината. Утре, вдругиден, когато и да било... Той ще открие пътя, по който да го прехвърли върху платното, придавайки му цвят и форма, вдъхвайки му живот. Сексуалността съществува на много и различни нива, може да бъде изразена на още повече...

— Обичам устата ти да е там — отново прошепна тя. — Там, о, да, точно там! — от устата ѝ се изтръгна стенание, тялото ѝ се приведе рязко напред, гърдите ѝ докоснаха гърба му. Тя искаше зърната ѝ да усетят максимално всичко, да натежат още повече от силата на желанието. Застана на пръсти, мускулите на корема ѝ се втвърдиха, движенията на таза ѝ ставаха все по-бързи и все по-неконтролируеми. Ноктите ѝ се забиха в гърба му и това беше знак, че краят приближава.

Усети спазматичните конвулсии на вътрешните ѝ мускули, възбудата му стана неудържима. Пенисът му окаменя, тестисите се вдигнаха нагоре и започнаха да пулсират, сякаш миг ги делеше от оргазма.

— Сега! О, да, сега! — бързи гласъци на тялото, нова промяна в тембъра на гласа ѝ, одрезгавял от желание.

Ца рязко се отдръпна, за да смени позата. Сега вече беше седнала в скута му, оргазмът ѝ го обля с горещите си вълни, пенисът му проникна докрай, ръката ѝ се плъзна назад и стисна пулсиращите му тестиси.

Влажната ѝ уста се склочи върху неговата, тялото му се разтърси от агонията на облекчението, на неземната наслада... А после сънят отлетя с онази лекота, с която винаги го беше правил. И Майкъл се събуди. Както винаги точно в същия, строго фиксиран момент.

Обзе го тъга, прониза го остро чувство на самота. Ще открие ли някога лек за това чувство?

Суйгецу.

Понякога прибягваше до деветте свещени слова на „Шужи Шурикен“ и без да изчаква настъпването на деня.

Суйгецу. Лунна пътека върху водата.

Изричаше деветте слова и когато беше развълнуван.

Суйгецу беше част от тактиката на „кенжуцу“ — боя със саби, на който някога го бяха учили. Отнасяше се до сянката на противника. Ако човек е в състояние да изчисли дължината на тази сянка и да остане извън нейния обхват, той ще бъде недостижим за атаката на противника, независимо от нейната яростна сила. Но лунната пътека върху водата беше сабя с две остриета. Тя включваше в себе си и коренно противоположна тактика — незабелязано промъкване в обсега на сянката и внезапна контраатака.

Суйгецу.

Изрече на глас тази дума и тя се изпълни със съдържание. Тъмна сянка в тъмната стая. По-черна от нощния мрак. Жива и подвижна.

Потънал в дълбокия унес, задължителен за произнасянето на деветте свещени слова, Майкъл все още продължаваше да изпитва вълнение. Ца бързо се превръщаше в блед далечен спомен, последиците от съня се разпръскваха като дим в безоблачно небе. Но той беше развълнуван от него. Не, по-скоро от последиците му...

Ясно помнеше позата на Ца в онази нощ. Беше извърнала глава да го погледне, синята светлина очерта ясно линиите на лицето под прибраните коси. И това лице изведнъж му заприлича на едно друго, отдавна мъртво лице...

Духът на Сейоко сякаш внезапно се бе надигнал от неизвестния гроб в дъното на дълбоката пропаст. Мигът беше кратък, но толкова ярък със своята интензивност, че краката му се подкосиха, а стомахът му се сви на болезнена топка.

Дали беше любил Ца, защото я желаше? Или защото част от него я свързваше с онова, което беше изпитвал към любимата Сейоко? Тази мисъл го накара да се вцепени от ужас и да отблъсне Ца от тялото си. Не искаше да дава отговор на този въпрос. Никога! Никога! Не си даваше сметка, че се парализира именно от страха да живее с миналото. Че ужасът го прави безпомощен, че никога няма да изтръгне от душата си спомена за Сейоко.

Нищо чудно, че не успя да довърши свещения ритуал. Краят му се губеше надолу, към дълбоката пропаст, в която той нямаше кураж да се спусне. А „Шужи Шурикен“ неизменно изисква спокойно, дори съзерцателно състояние на духа.

Опитът го беше научил, че нищо в живота не може да се постигне без пълна концентрация на духа. Първият и най-опасен враг на тази концентрация е вълнението. А вторият — объркването.

Стратегията проповядваше, че някое от тези състояния (най-добре и двете, разбира се) трябва да бъде вмъкнато в психиката на врага. Успееш ли да го сториш, победата ти е сигурна. Това важеше както при бойните изкуства, така и в бизнеса. Просто защото бизнесът не е нищо повече от интелектуална интерпретация на бойните изкуства. Всички преуспяващи бизнесмени са майстори на стратегията, истински „сенсей“...

Майкъл винаги беше мислил, че баща му е сенсей в своята област, без дори да подозира каква е тя. Чичо Сами беше прав в едно: Филип Дос наистина притежаваше забележителен ум. Може би по свой собствен начин той е бил истински ясновидец.

Негова беше идеята да изпрати Майкъл в Япония. Само там, казваше Филип, синът му може да усвои кенжуцу на наистина високо равнище.

Спомни си за предложението на Джонас. Господи, в него няма абсолютно никакъв смисъл! И все пак... Дълбоко в душата си изпитваше отчаяното, почти самоубийствено желание да отиде там, където искаше Джонас. Дори и само заради тънката нишка в

съзнанието си, свързана с личността на Филип Дос. За да разкрие всичко възможно за живота на баща си. И за неговата смърт...

Майкъл се чувстваше като отхвърлен от обществото човек, който след дълги години се е завърнал в родното си място, но само за да открие, че изобщо няма дом. Дълбоко в душата си винаги беше подозирал, че не желае да се изправи лице в лице с определена част от живота на баща си. Но сега вече беше принуден да го стори. Ако иска някога да разбере причините за неговата смърт. Подозираше, че не го ли стори, с душевното му спокойствие ще бъде свършено.

Мислено се върна обратно в Япония. Там беше рожденото място на душевното спокойствие, което имаше предвид. Спомни си нощта, в която Цуйо се завърна от тъжното си пътуване до семейството на Сейоко. Беше късно, но лампата в стаята на Майкъл продължаваше да свети.

Цуйо влезе при него, Майкъл се поклони и изрече бавно и отчетливо всички церемониални приветствени слова. Времето се точеше бавно. Двамата седяха един до друг с подвити крака, сенките им се сливаха върху стената.

— Как беше възможно да се случи това? — дрезгаво прошепна накрая Майкъл, гласът му тежеше от неизказани обвинения.

Сенсейт не отговори и той нетърпеливо се обърна да го погледне в лицето.

— Ти знаеш отговора. Искам да ми го кажеш.

— Не зная никакъв отговор — отвърна Цуйо. — Имам само въпроси.

— Зададох си хиляди въпроси! — горчиво поклати глава Майкъл. — И отговорът неизменно беше един и същ: би трябвало да мога да спася Сейоко! — стисна глава между ръцете си и тихо добави: — Събрах си багажа, сенсей. Отивам си у дома.

— Не те разбирам — отвърна Цуйо. — Твоят дом е тук.

— Наистина ли не разбираш? — вдигна глава Майкъл, сълзите напиреха да изскочат изпод клепачите му. — Наистина ли не виждаш, че грешката беше моя? Трябваше да намеря начин за спасяването ѝ! Трябваше! Но аз не направих нищо и тя е мъртва!

— Да, Сейоко наистина е мъртва — кимна сенсеят. — И никой не скърби за това повече от мен! Но смъртта беше нейната карма. Защо имаш чувството, че си виновен?

— Защото бях там! — задави се от вълнение Майкъл. — И бях длъжен да я спася! Имах сили да го сторя!

— Имал си сили да спасиш себе си и си го сторил — тихо отвърна Цуйо. — Какво повече можеш да искаш?

— Много повече! — разгорещено отвърна Майкъл.

— Я се погледни — спокойно го посъветва Цуйо. — Кръвта пулсира във вените ти, качва се в главата ти, целият гориш. Даваш пълна свобода на гнева. А гневът е твоето второ, фалшиво съзнание. Когато си под негово влияние, не можеш да сториш нищо, дори да се изразяваш ясно! Фалшивото съзнание те кара да говориш лъжи и неистини. То те лишава от ясен разсъдък, следователно и от сила.

Гневът те кара да мислиш, че трябва да се накажеш. Но истинското ти съзнание — онова, което си погребал под гневните изблици, знае истината, при това прекрасно я знае. Че ти не си виновен за смъртта на Сейоко.

— Ех, ако...

— Какво „ако“? — прекъсна го рязко Цуйо. — Ако беше лъв, досега да си ме разкъсал на парчета! Ако беше мушица, досега да съм те смазал с ръка! Какви глупости ти минават през ума?

— Ти не ме разбираш — безпомощно въздъхна Майкъл.

Приведен напред с ръце върху коленете, Цуйо извърна глава и втренчено го погледна.

— Преди да дойда тук, се отбих в стаята на Сейоко — тихо рече той. — Някой е поставял свежо цвете във вазата ѝ през всичките дни на моето отсъствие — бялата му глава се наклони, в тази поза той беше този, който приличаше на лъв: — Случайно да знаеш нещо по този въпрос?

Майкъл бавно кимна.

— Сега вече всичко ми е ясно — въздъхна Цуйо.

— И то няма нищо общо със Сейоко — гласът му стана твърд като стомана: — То е свързано единствено с твоите егоистични чувства към нея!

Смутеното мълчание на Майкъл беше по-добро от всякакъв отговор.

— В такъв случай можеш да си събираш багажа! — отсече Цуйо.
— Тази школа няма да ти бъде от полза!

Разбира се, Майкъл не замина. Цуйо правилно беше преценил, че думите му ще бъдат онази галванична искра, която ще накара момчето да се отърси от самосъжалението. В последвалите години си спомняше за призрака на Сейоко само когато изпаднаше в настроението, което Цуйо определяше като „гняв“.

Смъртта на Филип Дос и последвалите разкрития за живота му разтърсиха из основи спокойния и нарочно лишен от предварително планиране живот на Майкъл. Успехът в този живот, наричан от другите „брилянтен“ и „пълен“, му позволяваше да се отдава на творческите си пориви колкото иска и когато го пожелае. Но сега тази свобода, винаги толкова важна за него, беше поставена под заплаха. Джонас Самартин искаше да го вкара в мелницата на онази ужасна машина, която беше смляла на кайма Филип Дос, неговия баща.

„Дали не съм луд, за да мисля изобщо за това предложение?“, запита се Майкъл. Изведнъж му се прииска Цуйо да е жив, да поговори с него, да поиска съвета му. А после, с внезапно насълзени очи, той съзна, че иска да общува не с Цуйо, а с родния си баща. Искането го отчаяно много. „Кога изтече всичкото това време, татко? Кога се изтърколи животът? Къде изчезна *ти*?“

Тръсна глава, изостави позицията лотос и се върна в леглото. В стаята цареше пълен мрак, завесите не помръдваха. Откъм река Потомак идваше тежък, напоен с влага въздух. Някъде далеч проблесна светкавица, последва я тежкият тътен на едва чута гръмотевица...

После Майкъл потъна в неспокоен сън. Доста по-късно щеше да си даде сметка доколко вълнението е попречило на ясната му концентрирана мисъл.

Положително това вълнение беше причината да не обърне внимание на пълния мрак, който цареше около къщата. Охранителните прожектори бяха изключени.

Одри вдигна пистолета, прицели се и стреля в лявото око на баща си. Но той, вместо да падне, започна да ѝ говори:

— *Мога да ти дам целия свят!*

Устните му, сини като водите на океана, изобщо не помръдваха. Странен, свистящ звук придружаваше думите му.

Беше облечен в костюм с жилетка, която наподобяваше стоманена броня. Там, където го докосваха лунните лъчи, материята хладно проблясваше. Юмруците му бяха скрити зад специални ръкавици за фехтовка, дясната му ръка стискаше сабя от странно черен, сякаш току-що отлят метал. В лявата държеше копие с дръжка от слонова кост, острият му връх блестеше, сякаш покрит с необработени диаманти.

— *Ето ти небето и земята.*

Дупката на мястото, пронизано от куршума, изведнъж изчезна. Вместо нея се появи черна превръзка с нарисувано око.

— *Давам ти ги, Оди.*

Ръцете му се протегнаха напред, оръжията подканящо се поклатиха. Зад фигурата му изригна гейзер бяла пара, която разроши косата му и започна да го скрива от погледа ѝ.

— Какво си ми дал досега? — попита тя. — Какво изобщо си ми дал някога? — сравнен с гръмотевичното ехо на думите му, нейният глас изглеждаше тих и неубедителен. Вероятно защото се задавяше от яростта, нахлула в душата ѝ.

— *Бях ослепен от враговете си* — рече той и пристъпи напред с нечовешка пъргавина. — *Опитаха се да ме убият, но само ме раниха.*

— *Аз стрелях по теб, татко!* — изкреця Одри. — *Мразех те за всичко, което пропусна да направиш за мен! Никога не беше тук, когато имах нужда от теб! Никога не си мислил за мен! Интересуваше те единствено Майкъл. Него изпрати в Япония, само неговото бъдеще те интересуваше! Обграждаше го с внимание дори когато те нямаше. Отскачаше до Япония да проверяваш как върви обучението му, постоянно мислеше за него! Защо? Защо? Защо? Вече си мъртъв и не мога да те попитам. Не мога дори да ти се сърдя, без да ме обземе дълбоко чувство на вина. Толкова дълбоко, че ми се иска да умра!*

— *Но аз още не съм мъртъв, Оди.*

Дали казва това, защото не я чува? Или защото не го е грижа за нея?

Изпаднала в ужас, Одри запуши ушите си с ръце.

— *Стига! Престани!*

Никаква полза. Думите му проникваха през плътта ѝ и там се взривяваха с болезнена, сякаш причинена от електрически ток, енергия. Ръката му с черната сабя се повдигна, острието ѝ избухна в ярки пламъци. После вдигна и копиецо, дъждовните капки се стекоха от блестящия връх.

— *Имам да ти разказвам много неща.*

При всяка негова дума тялото ѝ се разтърсваше.

— *Имам много неща да ти дам.*

Мяташе се като риба, захапала въдицата, тялото ѝ се гърчеше от остра вътрешна болка, която никога нямаше да я напусне.

После започна да пици.

— *Оди, изслушай ме!*

Гласът му прогърмя с гръмотевична сила.

— *Оди! Оди-и-и...*

Одри подскочи и се надигна от леглото. Сърцето ѝ бясно препускаше, ръцете ѝ неволно го притиснаха. Чуваше как кръвта препуска във вените ѝ, цялата беше потънала в пот.

Мракът я обгръщаше като тежък облак. Протегна ръка и включи нощната лампа до леглото. После извади пощенската картичка на баща си. Беше пристигнала преди няколко дни. Тя я прочете и скри в чекмеджето на масичката. След известието за неговата смърт вече не беше в състояние дори да я погледне. Но сега изведнъж ѝ се прииска да я вземе в ръце, да я прочете от начало до край, да я притисне до гърдите си като талисман, който ще я предпази от ужасните кошмари.

„Скъпа Оди,

Намирам се на Хавайските острови. За пръв път в живота си съм наистина сам. Само златистият въздух ми прави компания. Поне така си го представям. Животът има странната способност да преобръща наопаки всички надежди и мечти.

Все още не зная дали съм постъпил правилно. Но това е краят, Оди, в това съм абсолютно убеден. Краят на досегашния живот на нашето семейство, какъвто и да е бил той. Добър ли е бил? Лош ли? Не зная и едва ли някога ще узная.

Когато тази картичка пристигне при теб, подобно на пусната в океана бутилка, просто я прочети и изхвърли. Зная, че няма да ти се иска, но те моля да го направиш. За известно време няма да си в състояние да разбереш защо те моля да сториш това, но после всичко ще дойде на мястото си.

Време е да тръгвам. Дългът ме зове, дори тук, в рая. Струва ми се, че този рай е особено подходящ за края.

Когато видиш Майкъл, кажи му да мисли за мен, докато пие зеленият си чай. Нека го изпие от моята порцеланова чашка. Винаги се е възхищавал от нея. Спомних си за онова място, на което вие двамата едва не загинахте. Уви, дори през лятото там няма жерави.

С много обич, татко“

Одри препрочете този текст толкова много пъти, че го запомни наизуст. Не го разбираше, но той беше последното послание от баща ѝ. Беше прав — не ѝ се искаше да изхвърли картичката. Взе я в ръка и бавно влезе в банята. Сгъна тънкото картонче на две и го постави в шкафчето за лекарства, зад кутията с дамски превръзки. После бързо и почти панически, без да си дава време за размисъл, отново го измъкна навън, накъса го на ситни парченца и го пусна в тоалетната чиния.

Прочитането на текста сякаш увеличи безпокойството ѝ от ужасния кошмар, който беше сънувала. Не беше в състояние да сподели съдържанието на картичката с Майкъл точно по начина, по който не беше в състояние да я унищожи, поне в първия момент. Сега вече си даде сметка, че трябва да го стори. Беше казала на Майкъл за последната картичка на баща си. Реши на сутринта да му предаде и съдържанието ѝ.

Успокоена от взетото решение, тя се върна обратно в спалнята и се насочи към леглото. В същия момент нощната лампа примигна и угасна. Тя натисна бутончето, но нищо не се случи. Господи, точно сега ли трябваше да изгори тази крушка!

Сви крака и опря колене в гърдите си. Наоколо цареше непрогледен мрак. Струваше ѝ се плътен, чувстваше тежестта му върху клепачите си. По същия начин, по който чувстваше думите на

баща си по време на кошмарния сън. Отчаяно ѝ се прииска да има светлина. Реши да стане и да слезе в хола. Там, в един от шкафовете, имаше резервни крушки. Но усилието да стори това ѝ се стори прекомерно, парализира се само мри мисълта, че трябва да се придвижва в тъмнината.

Изведнъж ахна и напрегнато се надигна. Стори ѝ се, че чу някакъв звук. Или това беше ехото от кошмарния сън? От мрака и странната среща с баща ѝ? Двете неща ѝ се струваха еднакви. Светът, в който живееше, беше изпълнен с непрогледен мрак. Сетивата ѝ бяха притъпени за всичко, не бяха в състояние да приемат не само вътрешния смисъл, но дори и физическите очертания на обектите.

Нощта е време за слушане.

Нали така беше казал баща ѝ? Някога, в далечните детски години? Помнеше го да влиза в стаята, дочул уплашените ѝ викове. Сядаше на ръба на леглото и тя веднага се успокояваше. От тялото му се излъчваше топлина, тя почти моментално се унасяше в сън. Представяше си Коледа, в огнището пропукваха борови пънове, стаята се изпълваше от аромата на запалена смола. Тогава къщата беше топла и уютна, изпълнена с подаръци...

— *Нощта е време за слушане, Оди — шепнеше баща ѝ. — За слушане и красиви сънища... За опосуми и таралежи, излезли да се поразходят; за жаби и саламандри, плуващи в отрупано с красиви лилии горско езеро; за червеношийки и дроздове, припичащи се на слънце по клоните на дърветата, тях трябва да слушаш, Оди...*

Но годините отминаваха, мракът постепенно се изпълни с друго, доста по-страшничко съдържание. Дяволът слиза на земята единствено нощем. Вампирите търсят оголените шии на беззащитните си жертви. През прозорците се промъкват маниакални убийци, които първо изнасилват своята жертва, а след това я разпарят с остър нож...

— Ох! — неволно потръпна Одри. Какво се опитва да направи? Нима иска сама да се изплаши до смърт? Остатъците от кошмарния сън продължаваха да висят в мрака на нощта. Плътни като дим от запален мъх, те кръжаха над главата ѝ като гигантска паяжина, от която нямаше измъкване.

Тъмнината. Слабото ѝ място. Трябва да се научи да го преодолява. Направи върховно усилие на волята, стана от леглото и се насочи към вратата. Натисна бравата и започна да се спуска към хола.

Ще вземе нова крушка и ще се върне, какво толкова страшно има в това?

Изведнъж замръзна на място, ръката ѝ остана залепена за хладната топка на бравата. Господи! Главата ѝ светкавично се извъртя. Звукът отново се повтори, този път го чу съвсем ясно!

Пристъпи до парапета на стълбата, сърцето ѝ лудо блъскаше. Замръзна на място и отново се послуша. Господи Исусе! Долу имаше човек! Пръстите ѝ стиснаха парапета с такава сила, че кокалчетата им побеляха и изтръгнаха.

Зъбите ѝ проскърцаха в отчаян опит да се овладее. Не бъди толкова хлапе, Оди, каза си тя, неволно прибъгвайки до речника на баща си. Къщата е заключена отвсякъде. Вероятно е Майкъл. Ясно беше видяла колко се разстрои след разговора, който проведеха. Сигурно и той не е успял да заспи.

Изпита огромно облекчение, че няма да е сама, и започна да се спуска по стълбите. Звукът прозвуча отново. Изправена на последното стъпало, тя вече можеше да определи откъде идва той — от кабинета на баща ѝ. Сега вече беше сигурна, че това е Майкъл. Усмихна се, прекоси трапезарията и натисна бравата на кабинета.

Ноцта е време за слушане.

— Майкъл...

Думите замряха в гърлото ѝ, от него се изтръгна само неясно ръмжене, слюнката ѝ пресъхна. Вътрешността на устата ѝ се превърна в топка памук, опитваща се да я задуши.

В тъмнината се разнесе странно изсвирване, ниско и същевременно звучно, кънтящо и заплашително. Сякаш някой беше опънал невидима струна. Струната на смъртта.

В следващата секунда халатът ѝ се разцепи диагонално — от дясното рамо до лявото бедро, после бавно се смъкна към глезените ѝ. Тя остана гола и незащитна, като зряла праскова.

Одри издаде кратък вик, извъртя се и направи опит да се върне обратно. Но нещо ѝ пречеше, не беше в състояние да направи дори една крачка. Ситуацията дотолкова приличаше на онова, което беше сънувала преди броени минути, че тялото ѝ потръпна и безволево се отпусна. Опита се да пристъпи към вратата, движенията ѝ бяха странно тромави и забавени, като на състезателна кобила, затворена в тясно, предназначено за хора помещение.

Извъртя се рязко в опита си да открие какво я спира, лакътят ѝ влезе в болезнено съприкосновение с ръба на тежката махагонова врата.

Нещо я задържаше, нещо, което притежаваше огромна сила. Майкъл положително би могъл да я стиска по този начин, раздразнено си помисли тя. Той също обладаваше свръхчовешка сила. Усети как някакво тяло се притиска до нейното и инстинктивно замахна.

Одри съвсем не беше слаба жена. Още от малка се занимаваше с физически упражнения, подчинявайки се на волята на баща си. Почти цял живот правеше поне по три тренировки седмично. През последните години беше постигнала сериозен напредък във вдигането на тежести. Ето защо нападението ѝ беше мощно и стремително.

Успя да се освободи, завъртя се и политна към килима, препъната от малката масичка в средата на помещението. Въздухът напусна гърдите ѝ с остро свистене, от устата ѝ се откъсна тих вик. Направи опит да стане, но кракът се сгромоляса върху нея.

Изтръпнала от ужас, тя вдигна глава и видя движението на сянката толкова близо до нея, че почувства топлината ѝ. Инстинктивно потърси очи, уста, някакви черти на лицето. Всякаква прилика с човешко същество, която би ѝ позволила да се отърси от ужаса.

Но нямаше нищо. Мрак в мрака. Вкопчили тела едно в друго, двамата продължаваха да се борят. Бяха притиснати така плътно, че гледани отстрани, сигурно приличаха на някакво праисторическо чудовище.

Одри усети лек дъх върху бузата си, имаше чувството, че я увиват с няколко пласта бодлива тел. Подчинявайки се на странен и вероятно примитивен инстинкт, тя се притисна в тялото на нападателя с цялата си сила. Беше сигурна, че това е единственият ѝ шанс да се спаси.

Коляното ѝ по-скоро усети, отколкото напипа пролуката. Движението му нагоре беше светкавично, ударът попадна в слабините на нападателя с огромна сила. Той тежко изпъшка, дъхът му опари лицето ѝ. Но нормалното в такава ситуация превиване на две така и не последва. Обзета от сляпа паника, Одри имаше чувството, че се бори с някаква свръхестествена сила. Решителността започна да я напуска.

По неизвестен начин фигурата почувства колебанието ѝ и моментално се възползва от него. Преди да успее да предприеме

каквото и да било, Одри се оказа просната по гръб. Сковани от нарастващата паника, реакциите ѝ се забавиха с частица от секундата. И това беше напълно достатъчно.

Направи нов опит да използва коляното си, но вече беше късно. Рязък удар в капачката парализира целия ѝ крак, остра като пламък, болката я прониза нагоре, чак до таза. Блокиране на нервните възли. Одри беше научила някои неща от Майкъл и веднага си даде сметка, че десният ѝ крак вече не става за нищо.

Започна да се бори с ръце, използваше ноктите си. Опита се да докопа окото, вътрешната част на брадичката, основата на врата... Нищо. Блокировката на противника беше на висота. Почувства как вътрешните ѝ органи се отпускат и отчаяно си помисли: „Господи, нима ще умра?“

Майкъл рязко се събуди. Стори го не благодарение на слуха си, а на някакво остро вътрешно чувство, пронизало слабините му. Нещо се беше промъкнало дълбоко в спящото му съзнание и беше издало командата събуждане.

В рамките на стотна от секундата беше на крака и прекосяваше абсолютната тъмнина на стаята. Извади от шкафа катаната — своята дълга японска сабя, стисна ръкохватката и безшумно, както си беше гол, излезе на площадката. Инстинктът го накара да подмине стаята на Одри без всякакво колебание. Вратата беше открехната, но той знаеше, че сестра му не е там, и дори не надникна.

Спусна се по стълбите към хола. Стъпваше странично с босите си ходила, придвижването му беше абсолютно безшумно. Стискаше катаната е две ръце, острието ѝ беше насочено надолу и встрани. Напредваше по правилата на бойните изкуства — с лявото рамо напред. Пръстите му, свити в юмруци около дръжката на сабята, бяха в такова положение, че лесно можеше да ги използва за защита от внезапно нападение.

Без „сангаку“ си нула, казваше Цуйо. Дисциплина, концентрация, мъдрост. Трите съставни части на „сангаку“. Липсва ли ти някое от тях, не можеш да постигнеш нищо. Можеш да се научиш да въртиш сабята, да финтираш, да убиваш. Но пак ще бъдеш нула, защото духът ти няма да е на необходимата висота.

Силата ти ще намалее и ще дойде времето, когато ще бъдеш посечен. Не от сабята на противника, а от превъзходството на духа му. Оцеляването е невъзможно без мъдростта на истината. Това е основната част на „пътя“.

Дисциплина, концентрация, мъдрост.

Това бяха качествата, извикани на живот в момента, в който Майкъл зае позицията „колело“. Основната, базисната позиция на „тай“, позволяваща му да върти сабята във всички възможни посоки. В школата „Шинкаге“ „колелото“ се считаше за отбранителна позиция.

Изправен в долната част на стълбите, той видя откренатата врата на кабинета. Дисциплина, концентрация, мъдрост. В ушите му ясно прозвуча резкият, почти нечовешки глас на Цуйо, очите му видяха стиснатите, едва помръдващи устни. Отново чу дрезгавия някак механичен глас на стария сенсей: *Само едно нещо ти е необходимо, преди да започнеш боя — трябва да забравиш значението на живота и смъртта. Душата ти трябва да бъде чиста и спокойна, нищо не бива да нахлува в нейните дълбини. Успееш ли, ти не само ще победиш, но и ще бъдеш истински майстор на меча.*

Преодоля разстоянието стъпка по стъпка, бавно и внимателно. Прекоси трапезарията и се приближи до вратата на кабинета. През отвора подухваше свежият нощен ветрец. Вътре беше далеч по-тъмно както от хола, така и от трапезарията.

Напрегна слух. Тихите, едва доловими звуци бавно се подреждаха в съзнанието му и се превръщаха в нещо познато. Пъшкане и налягане на мускули, характерни за ръкопашния бой. Майкъл си спомни за крадеца, заради който баща му беше наредил да се монтират охранителни прожектори. Понечи да остави сабята си и да се намеси в битката с голи ръце.

Кракът му се вдигна и безшумно стъпи на прага. И нещо изведнъж го спря. Почувства ясно излъчването на неизвестния нападател. Беше сигурен, че онзи, който се бори с Одри във вътрешността на кабинета, също носи катана.

Затваряйки съзнанието си за шока от това разкритие, той бавно и абсолютно безшумно пристъпи в кабинета. Но въпреки това присъствието му моментално беше засечено.

В ушите му сякаш изграчиха ято лешояди, лампата на сантиметри от гърдите му се пръсна, разсечена на две. „Одри,

проплака съзнанието му. Къде си, Одри? Жива ли си? Или вече...“

Усети невероятната близост на невидимото острие, рязко се втурна напред и замахна с катаната. Моментално съжали за това, тъй като сабята на противника се стовари върху неговата и острието ѝ се заби в килима.

Майкъл безгласно се прокле. Загрижеността за Одри го беше накарала да изгуби част от концентрацията си. *Несръчната атака не само е обречена на неуспех, но и предупреждава противника навреме, засилва неговата увереност в успеха.*

В частицата от секундата, която му беше необходима да освободи острието на оръжието си, Майкъл ясно усети присъствието на вражеската катана — една тъмна и невидима сянка сред гора от подобни сенки. Без да гледа, той знаеше къде точно се намира тя; знаеше, че вече се движи; знаеше коя е целта ѝ.

Светкавично се сви, притисна глава в стомаха си и се претърколи напред. В момента най-трудното беше да се раздели със сабята. Но животът му висеше на косъм и може би затова прозря намеренията на противника е кристална яснота: той беше замахнал с катаната си странично, в опит да отсече главата му.

Стовари се с цялата си тежест върху сянката, усети как тя полита и пада отгоре му. Една ръка направи опит да прекъсне притока на кислород до дробовете му, притискайки длан до носа и устата му. За миг го завладя чувство на клаустрофобия, в следващия тялото на противника го затисна. Усети натиск в опашната кост и прозря намеренията му — онзи искаше да го отмести от себе си на разстояние, достатъчно за нанасянето на къс, но мощен ритник. В гърлото или тила, според положението на тялото му. Това щеше да бъде краят. Прекъсване на артерия или счупване на вратни прешлени.

Майкъл си помогна с лакти, за да удължи действието на инерционните сили. Трябваше да продължи да се търкаля, за да не изложи на показ нито една от уязвимите точки.

Но плещите му опряха в килима, противникът се стовари отгоре му с цялата тежест на тялото си, лицето му остана незащитено. Подуши химикала още преди да усети докосването на парчето плат. Задържа дъха си, но въпреки това усети разяждащата миризма в ноздрите си.

Безумно много му се искаше да използва ръцете си, но съзнаваше, че в момента, в който раздвижи лакти, тялото му ще бъде изложено на риска да получи смъртоносен ритник. А така, както беше свит на кълбо, краката му бяха напълно неизползваеми.

Специалната подготовка му позволяваше да не диша доста по-дълго от обикновените хора, но и неговите възможности не бяха безгранични. Очите му виждаха само разкривени сенки, ушите му улавяха единствено тласъците на кръвта в собствените му вени. Напрегнал до крайност физическите резерви на тялото си, той не можеше да разсъждава. В главата му ехтеше пронизителен звън. Безгласният писък, който предхожда загубата на съзнание и окончателното поражение.

Някак странно, с ослепителна яснота си спомни за начина, по който беше започнал този двубой. Посичащият удар с катаната беше грешка, може би фатална... Проигра ситуацията в помръкващото си съзнание, направи опит да си представи какво би станало, ако беше спазил докрай наставленията на Цуйо. *За да отбиеш успешно атаката на врага, духът ти трябва да се концентрира в една-единствена точка — там, където ръцете ти се сключват около дръжката на катаната.*

Потъваше все по-дълбоко в света, в който волята престава да действа, в който престава да действа и разумът. В света, в който дори Пътят губи своята сила...

ЗИРО.

Не искаше да отива в този свят.

— Одри!!

Безмълвен вик, по-черен дори от мрака, който се спускаше над съзнанието му. Вече не можеше да контролира тялото си. Продължаваше да се бори, но не знаеше какво точно върши. Помътнял от химикалите, с които беше напоено притиснатото до устата му парцалче, умът му неволно започна да гради някакъв странен свят, увиснал между кошмарите и загубата на съзнание.

Плуваше в несъществуващо море, летеше в несъществуващо небе, вкопчваше се в скала, която не беше скала... Новият свят на Майкъл.

Свят, който бавно помътня, после потрепна и изчезна. Остана му единствено усещането, че пада в бездънна, дълбока пропаст...

[1] На английски убиец е assassin. — Б.пр. ↑

ЗИМАТА НА 1946 — ПРОЛЕТТА НА 1947

Токио/Тихоокеански регион

Детството на Филип Дос премина в една ферма, разположена в най-западната част на щата Пенсилвания, близо до Латроуб. Природата тук беше великолепна — гъсти гори, вълнисти хълмове и кристално бистри езера.

Семейство Дос се занимаваше с отглеждане на пилета. Работният ден започваше в четири и половина сутринта и приключваше след залез-слънце. Тежък и неблагодарен, зле заплатен труд. Бащата на Филип беше принуден да се бори с непрекъснато нарастващите цени на зърното за изхранване на пилетата, болестите и силната конкуренция на големите птицекомбинати. Но старият Дос не умееше да върши друго и беше доволен, че успява да изхрани семейството си и все още не е банкрутирал.

Филип мразеше фермата. Мразеше вонята на птичи изпражнения, мразеше кръвта при процеса на клането, мразеше еднообразието на живота. В замяна на това изпитваше дълбоко възхищение от природата наоколо. С часове наред съзерцаваше синеещите се в далечината хълмове, редовно изминаваше пеш няколкото мили, които делиха фермата от железопътната гара Ери Лакуана и там с трепет очакваше пристигането на товарните влакове, ритмично потракващи по релсите. Много обичаше влаковете. Често сънуваше мощните локомотиви, пронизващи мрака с жълтеникавите си очи, чуваше пронизителната им свирка, виждаше как косовете излитат вкупом от електрическите жици, уплашени от огромното, бълващо черен дим чудовище.

Едва когато напусна фермата, разбра какво значение са имали за него тези влакове. Идваха отдалеч, от неизвестни места, които събуждаха неудържимо любопитство в душата на момчето. То се мяташе в леглото, потеше се от напрежение, търсеше начин да задоволи това любопитство.

Баща му беше прагматичен човек. Обръщайки поглед към миналото, Филип си даваше сметка, че е станал такъв по принуда, от

самия живот. Слаб и загорял, с избелели от слънцето очи, той без колебание изтръгваше момчето от света на мечтите и го пращаше да си изпълнява задълженията. А те бяха прозаични: да събира яйцата от клетките на носачките преди училище, а вечер да почиства тези клетки.

— Нито няма да излезе от теб, синко — казваше баща му. — Светът няма полза от мечтатели. В него успяват само онези, които се трудят. Човек трябва да знае, че мечтите са нищо. Мъжът има куп отговорности. Да създаде семейство, да се грижи за прехраната на децата си... — майката на Филип беше умряла при раждане когато момчето нямаше още две годинки, баща му остана сам и никога не я споменаваше. Не споменаваше изобщо никакви жени. — Семейството е най-важното нещо в живота, синко. Глупаво е да се мисли по друг начин. Колкото по-скоро разбереш това, толкова по-добре за теб.

Тези думи караха момчето да потръпва от ужас. Избиваше го студена пот в момента, в който си представяше, че трябва да прекара живота си в тази ферма, да работи осемнадесет часа в денонощието и седем дни в седмицата, месец след месец да се занимава с еднообразната, до влудяване монотонна работа. Мечтаеше да скочи в някой от вагоните на влака, който минаваше през града всеки ден. Тази мечта изпълваше сънищата му. Копнееше да изкачи синеещите се в далечината хълмове, да открие какво има отвъд тях. Копнееше да се срещне с хора, които не са като него.

Но когато се опитваше да обясни това на баща си, думите неизменно засядаха в гърлото му. Навеждаше глава и се заемаше със задълженията си.

В крайна сметка не влаковете, а една червена лисица промени съдбата на Филип.

Зимата, през която щеше да навърши четиринадесет години, се оказа люта и продължителна. Една червена лисица започна редовно да посещава курника на кокошките носачки. Филип пръв откри следите от тези посещения — кървави петна, смачкани пера и кокоши кости.

Двамата с баща му я преследваха в продължение на седмици — през покритото с дълбок сняг поле, заскрежената гора, каменистите поточета, сковани от дебел пласт лед. Стиснал в ръце стара, но надеждна пушка „Ремингтън“, 22-ри калибър, Филип вървеше по петите на баща си, който от време на време спираше да му покаже

следите на зверчето. Отпечатъци от лапи върху тънката ледена кора, червеникави валма козина по храсталаците, малки купчинки изпразнения.

Ловът се проточваше, момчето ставаше все по-оживено и възбудено. Умът му с готовност попиваше всичко, което обясняваше бащата, сам започна да търси белезите от присъствието на звяра. На третия или четвъртия път вече не бащата, а Филип водеше, очите му безпогрешно откриваха оставените от лисицата следи.

В крайна сметка именно Филип разбра защо преследването им неизбежно приключва край коритото на едно от поточетата. Тук следите на лисицата изведнъж се губеха, сякаш на звяра му омръзваше да ги води за носа и решаваше да изчезне.

Бащата каза, че лисиците обикновено спят в дълбоките храсталаци, с опашка, увита около тялото. Но някакъв непонятен инстинкт накара Филип да прекрати безплодното претърсване на храстите и да се насочи към коритото на потока, край което копаеха дупките си язовци, къртици и други подобни животинки. Беше сигурен, че лисицата се е възползвала от удобството, което предлагат тези дупки, в болшинството си отдавна запуснати.

В момента на откритието душата му се изпълни с див възторг. Още помнеше думите на бащата, прошепнати на сантиметри от ухото му:

— Тя е твоя, синко.

Свали пушката от рамото си и дръпна затвора. За цял живот запомни краткия миг, в който тялото на лисицата отскочи назад и се блъсна в калната стена на къртичината. Червената кал полепна по златисто-сребърната ѝ козина.

Лисицата беше врагът: коварният убиец, разрушителят. Сарацин, проникнал сред благопристойните християни. Филип изпита неземно удоволствие от акта да я изкара на повърхността на земята и да я накаже. Имаше чувството, че е бог на възмездието.

Продаде фермата два дни след смъртта на баща си. На третия се метна в един от товарните вагони. Западна Пенсилвания остана далеч назад, но споменът за лисицата продължаваше да е жив в съзнанието му. Остана там през цялото време на продължителното му скитане от град в град, чувството му към несправедливостите в света ставаше все по-силно и по-завладяващо, душата му копнееше за възмездие срещу

тях. В Чикаго опита да работи като полицай, но свободолюбивият му дух бързо възропта срещу политическите машинации, с които беше длъжен да се съобразява всеки пазител на реда.

Скочи в поредния товарен вагон и потегли на изток, към Ню Йорк. Годината беше 1940-а, войната вече беше започнала. Огромният град го привличаше неотразимо, тук живееше всемогъщото зло, което трябваше да бъде изкоренено. Злото, намерило олицетворение и възможност за изява в зловещата машина на войната.

Записа се доброволец в армията. Нестандартният начин на мислене му донесе доста неприятности още по време на задължителната първоначална подготовка. Но извади късмет със сержанта, който водеше упражненията на новобранците. Стар и опитен строевак, той моментално откри наличието на особени заложби в мълчаливия младеж и го включи в групата на новобранците, които трябваше да преминат специална разузнавателна подготовка за нуждите на ОСС — Специалните части. И беше прав — Филип се оказа просто роден за разузнавач. Никога не се замисляше за личната си сигурност, никога не вземаше предпазвателните мерки, характерни за повечето обикновени войници. Около него сякаш се издигаше невидима преграда, която закриляше не само него, но и всички останали.

Командирите му в Специалните части забелязаха тези качества на младежа и направиха всичко възможно да ги развият и утвърдят. Подложиха го на най-тежките възможни тестове във физическо и психическо отношение, а той не само не се изплаши и дръпна, а напротив — посрещна ги с видимо въодушевление.

А когато подготовката му приключи, командването реши да го прикрепят към някой проверен и „надежден“ по тяхната терминология боец. Този някой трябваше да бъде неизменно до Филип, трябваше да притежава „съответните“ качества. Накратко казано — трябваше да е човек, който може да се справя с бунтарския му дух.

В екип с лейтенант Джонас Самартин, Филип взе участие в широката настъпателна операция на Съюзниците, разгърната в Тихоокеанския басейн. На практика те нито веднъж не стигнаха до участие в истински бой. Джонас беше специалист по дешифриране на вражеските кодове, Филип поемаше предоставената от него информация и повеждаше малка група специално подбрани бойци в

тила на противника. Набезите им се осъществяваха само нощем, задачите им бяха прости и ясни — проникване във вражеските позиции и причиняване на максимални щети, оттегляне без никакви доказателства за някакво присъствие там.

През 1943 година действаха на Соломоновите острови. Няколко месеца преди това — в Нова Гвинея. Последваха Марианските острови, Иво Джима и Окинава, кръгът около Япония бързо започна да се стеснява.

Акциите им в района бяха толкова успешни, че Върховното командване на японската армия ги кръсти „нинджа сенсо“ — „бойците нинджа“. Естествено за тях не се съобщаваше във вестниците, армейският бюлетин „Старс енд Страйпс“ не им отделяше нито дума. Въпреки това славата на „нинджа сенсо“ се разнесе из всички подразделения на американската армия, от ухо на ухо се разказваха какви ли не чудеса за техните акции.

През последните шест месеца на войната — малко след голямата бомбардировка на Токио през март 1945 година, изпепелила половината град, и също така малко преди онзи августовски ден на същата година, когато „Енола Гей“ пусна атомна бомба над Хирошима и промени света завинаги — Филип и Джонас най-сетне намериха време да станат нещо повече от бойни другари, готови да рискуват живота си един за друг. Станаха приятели.

Джонас беше последна издънка на род със славни военни традиции. Дядо му бил капитан в градската полиция на Ню Йорк през 1896 година, а негов началник бил самият Теди Рузвелт. Подали оставка едновременно през следващата година. Привлекли на своя страна още един приятел — Ленърд Ууд, и създали прочулата се в цяла Америка частна гвардия за охрана, известна под името „Суровите ездачи“. По време на Първата световна война бащата на Джонас служил като капитан в кавалерийска част. Загинал във Франция, след като вече имал четири медала за храброст.

Самият Джонас вече се радваше на слава, не по-малка от славата на своите предци. Дипломирал се със златен медал във Военната академия Уест Пойнт, той без колебание избрал Специалните части, които най-пълно отговаряли на непоколебимата му решителност и жертвоготовност. Командването бързо оценило смайващата му способност да намира изход и от най-заплетените ситуации,

невероятната му изобретателност при работа с шифрованите радиограми на противника. Направили го криптограф, дали му пълна свобода на действие.

— Тук има толкова много смърт, че всичко наоколо изглежда нереално — каза една вечер Джонас, малко след като бяха опразнили бутилка руска водка. Намираха се на борда на един разрушител, поел курс към Минданао. Поласкан от присъствието на толкова известни личности, капитанът на кораба им беше предложил най-добрите си напитки.

— Животът е нереален — отвърна Филип. — Това би трябвало да означава, че вече не можем да правим разлика между живота и смъртта... — още помнеше бурния смях, с който двамата събеседници бяха посрещнали тези негови думи.

— Вече не зная какво представлява животът — каза капитанът и отново напълни чашите им. — Господи Исусе, цял месец на кораба ми се струва по-къс от ден нормален живот! Все същият безкраен океан, все същите островчета, претъпкани с японци! Трябва да съм сигурен, че снарядите ми попадат в целта и да сведа загубите си до минимум. Толкоз!

— Отвъд хоризонта трябва да има и други неща размаха ръце Филип. — Просто трябва!

— Сигурно — сви рамене капитанът. — Нали затова водим война? Затова си губим времето, а някои от нас и живота...

— Не! — с необясним за другите гняв отсече Филип. — Водим война, за да победим!

Същата сутрин Хирошима беше погълната жива от вълните на радиацията.

Филип беше специалист в своята работа. А тя беше Смъртта. Вършеше я толкова добре, че не виждаше причини да я сменя. Разбира се, това той осъзна след доста години. До известна степен приличаше на онези нещастници, които бяха оцелели след Хирошима и Нагасаки само за да видят, че телата им се разяждат от невидима и необяснима сила, която в крайна сметка им отнема и живота.

Но Филип беше жертва на една по-друга форма на радиацията. Беше позволил на работата да погълне целия му живот. В течение на

този процес тя стана всичко — цел и смисъл, единствена причина да продължава напред. В това отношение неволно започна да прилича на баща си, превърнал се в роб на птицефермата си в Западна Пенсилвания.

Двамата с Джонас пристигнаха в Токио през ноември 1946 година. Градът беше покрит с дебела снежна пелена. Години не бяха виждали сняг, вече не помнеха какво е това зима. Черните кимона на местните жители ярко контрастираха с белотата на снега. После, бавно и постепенно, градът започна да се измъква от бялата си мантия. Снегът посивя, появиха се и други цветове — яркочервеното на полюшващо се в небето хвърчило, тъмносиньото на порцелановите чашки, наситенозеленото на японските кедри... Но първото впечатление остана най-силно. В съзнанието им Токио завинаги си остана онази черно-бяла, сюрреалистична картина, която завариха в студеното ноемврийско утро.

Командирът им в Япония се казваше полковник Харолд Мортън Силвърс. През октомври президентът Труман беше уволнил Уилям Донован и беше разпуснал свидната му рожба — Специалните части. На тяхно място, под натиска на близките си военни съветници и най-вече на генерал Сам Хадли, беше създад ЦРГ — Централната разузнавателна група. Една временна структура с неясно очертани пълномощия и задачи, разбира се, попълнена със старите вълци, работили под ръководството на ОСС. Един от най-влиятелните сред тях беше Силвърс. Веднага след пристигането на Филип и Джонас той прикачи към тях своя млад помощник Ед Портър, стъпил на японска земя още с първите контингенти на окупационната армия. Ведър и изпълнителен младеж, който с удоволствие ги разведе из огромния, съсипан от пожарища град.

Късно следобед стигнаха в Асакуза — квартала, разположен северно от центъра на Токио. Бледите лъчи на зимното слънце хвърляха хладни отблясъци върху почти неподвижната повърхност на река Сумида. Странно място представляваше този квартал. За разлика от останалите части на Токио — развиващи трескава дейност и гъмжащи от народ, въпреки тежкото бреме на една изгубена война — тук нямаше нищо. Нито пешеходци, нито улично движение, нито живот...

— Само това е останало от великия храм Асакуза — промълви Портър и посочи широка яма, на дъното на която се въргалиха обгорени греди. После ги поведе по-нататък, засипвайки ги с обяснения като професионален гид. — По време на голямата бомбардировка през март тук са потърсили убежище няколко хиляди японци. Може би ви е известно, че тогава срещу града са били изпратени триста бомбардировача от типа „Летяща крепост“, изсипали седемстотин хиляди бомби М-29. Чували ли сте някога за тези бомби? Вероятно не, вашата работа е била по-друга... М-29 е експериментална бомба, съдържаща смес от високо запалителна течност, петрол и различни химикали^[1].

Ръката на Портър махна по посока на две силно обгорели дървени подпори.

— Този храм е бил построен през XVII век. Успял е да надживее всички природни бедствия, включително няколко силни земетресения и големия пожар през 1923 година. Но капитулирал пред огъня на М-29... При тази бомбардировка са загинали около двеста хиляди японци. По наши изчисления това е с шестдесет-седемдесет хиляди повече от жертвите на атомната бомбардировка над Хирошима, включително и тези, които ще починат вследствие на радиацията.

Японският народ погребваше мъртвите си. Едновременно с това вече започваше да изпълнява задачата, която си беше поставил — да забрави нещастията на войната, да обърне гръб на грешките, допуснати в миналото, да започне изграждането на нов живот върху пепелищата.

Генерал Дъглас Макартър също имаше своя задача — да „пренасочи“ развитието на следвоенна Япония. Този термин се съдържаеше в свръхсекретните директиви, държани под ключ в писалището на президента Труман. Той означаваше не само възстановяване на японската икономика, но и развитието ѝ в строго съответствие с американските интереси. Реализацията на този план беше представена пред обществеността с красивото и звучно определение „демократизация на Япония“. В него бяха включени няколко основни момента: нова конституция, децентрализация в управлението на страната, окончателно скъсване с милитаризма и

ликвидация на огромните „дзайбацу“ — фамилните индустриални конгломерати, изградили цялата мощ на предвоенна Япония. А също и задълбочено прочистване на частния и държавния сектор от ляво настроени елементи и сурови наказания за военнопръстъпниците.

Парламентът, намиращ се под пълния контрол на привържениците на Тожо, бързо „се освободи“ от милитаристично настроените си членове. Филип и Джонас очакваха всеки момент да започне дългоочакваната ликвидация на „дзайбацу“, но тя все се отлагаше.

Една сутрин им беше заповядано да се явят в канцеларията на полковник Силвърс. Както обикновено бяха посрещнати от Дейвид Търнър, един от адютантите на полковника. Беше висок и слаб човек с очила и открито, малко аскетично лице. Жените очевидно го считаха за загадъчно, тъй като Филип често го беше виждал в компанията на доброволки от Женския корпус, както и на няколко служителки в администрацията на самата ЦРГ. За разлика от повечето свои колеги, Търнър очевидно предпочиташе американките пред огромното разнообразие от японски момичета, вадещи си хляба в процъфтяващите нощни заведения на Токио.

Размениха си поздрави. Доста хладни от страна на Филип и Джонас, които, подобно на всички строеви офицери, трудно скриваха презрението си към щабните плъхове.

Търнър ги въведе в кабинета на полковник Силвърс и безшумно затвори вратата зад тях. Седнаха на обикновените дървени столове пред бюрото и Силвърс мълчаливо им подаде по една папка с шифровани материали. През цялата война Специалните части действаха анонимно и именно на това се дължаха немалките им успехи. Сега вече имаше мир, но това беше още една причина за дълбокото засекретяване на дейността им.

— „Дзайбацу“ все още притежават огромна власт в тази страна — каза полковник Силвърс. — В това няма нищо чудно, тъй като те са стари и утвърдени търговско–промишлени концерни, притежавани от най-влиятелните фамилии.

Според нашите оперативни данни голяма част от японската бюрократична машина се занимава с прочистване на архивите. Докато ние изграждаме механизма на окупационната власт, те са заети да

отстранят всички компрометиращи материали срещу своите най-могъщи индустриалци и милитаристи.

Разбира се, ние не притежаваме преки доказателства за това. Но самият факт, че военните трибунали не могат да отправят обвинения срещу нито един от ръководителите на военно–промишления комплекс, говори ясно за добрите резултати от тяхната работа. От всичко това следва логичното заключение, че често ни е трудно, а дори и невъзможно, да предадем на съд виновниците за милитаризацията на страната... От материалите в тези папки ще научите имената и точния брой на престъпниците, които трябва да бъдат елиминирани. Нито ние, нито японският народ, имаме право да проявяваме снизхождение към военнопръстъпниците, които всячески се стремят да се интегрират с новото общество на следвоенна Япония. Онова общество, което трябва да изградим тук по поръка на нашия президент. И това се отнася с особена сила за онези престъпници, които все още са недосегаеми за военните трибунали.

Силвърс извади лула и кожена торбичка с тютюн.

— Понякога демократичните процеси се нуждаят от известна... хм... неконвенционална подкрепа — промърмори той и дръпна ципа на торбичката. — Въпросните индивиди не могат да бъдат отстранени по общоприетата, известна на цялото общество процедура... Което означава, че трибуналите са безсилни.

Чашката на лулата беше натъпкана с тютюн, запалката щракна, ароматни кръгчета дим се издигнаха във въздуха.

— И тук на сцената се появявате вие. Ще ликвидирате набелязаните в списъка индивиди. Всяка операция трябва да носи белезите на нещастен случай.

Филип обмисли чутото и бавно вдигна глава:

— Мога ли да попитам защо трибуналите са безсилни по отношение на въпросните индивиди? Правосъдието несъмнено би било в състояние да ги накаже, ако те наистина са били военнопръстъпници.

— Други въпроси? — отвърна Силвърс и отправи поглед в тавана.

— Дайте да говорим по същество — намеси се Джонас. — Нека си представим истинското и вероятно съвсем банално състояние на нещата. Само така ще съумеем да открием логиката в действията на

бюрократията. Хората от тези списъци положително продължават да упражняват своето влияние над правителството. И ни засипват с онзи вид мръсотия, която няма как да извадим на повърхността...

Филип разгърна папката и започна да чете:

— Арисава Ямамото, Щигео Накаима, Дзен Годо... — вдигна глава и попита: — Мога ли да знам по какъв критерий са били подбрани тези имена, след като сам признавате отличната работа на японската бюрокрация за заличаване на следите?

Полковник Силвърс пуфкаше с лулата си и с интерес наблюдаваше кръгчетата дим, които се виеха към тавана. След секунда сведе очи към посетителите си и твърдо изрече:

— Пристъпете към изпълнение на заповедта, господа! Действайте в строго съответствие с инструкциите!

Филип трябваше да благодари на ЦРГ за своята женитба. С Лилиан Хадли се запозна именно в Токио.

Това стана в края на декември 1946 година. Двамата с Джонас започваха втория месец от престоя си в Япония. Цял следобед валя и нощта беше чиста. Подходящо време за коледната програма, която пътуващите американски артисти щяха да изнесат пред окупационните части.

Лилиан застана в кръга на прожекторите с блестящ микрофон в ръка, зад гърба ѝ тъмнеше големият оркестър. Филип трудно можеше да изрази общата сила на впечатлението, което му направи тази жена. Гласът ѝ беше ясен и чист, но все пак оставаше някак незабележим в сравнение с общото ѝ излъчване. Голямата ѝ дарба беше начинът, по който осъществяваше контакт с публиката. Очевидно страшно ѝ харесваше да бъде център на вниманието на над двадесет хиляди войници. Това личеше от самото ѝ пеене, от начина, по който се навеждаше да докосне нечия ръка, да погали друга буза... Беше стопроцентова американка, момичето на съседите, което някак изведнъж се появява на корицата на нашумяло списание... С две думи — тя напомняше за дома, за приятелите и близките. И всички се влюбиха в нея.

Филип също. Впил очи в стройната фигура на сцената, той си даде ясна сметка къде се намира и колко дълго е било отсъствието му.

Не само от дом, град и родина, а и от всичко, което означаваше нормален живот. Обзе го онзи остър пристъп на носталгия, който кара емигрантите да проливат по някоя сълза в чашата с уиски и да скачат да се бият с първия срещнат.

Концертът свърши и Филип откри, че краката сами го носят зад кулисите. Пропускът на ЦРГ беше напълно достатъчен, за да преодолее поставената нагъсто охрана. Озовал се зад кулисите, сред забързани хора в театрални одежди и покрити с дебели пластове грим лица, сред сандъци и прожектори, купища кабели и пръснати инструменти, той за момент се обърка. А после видя Лилиан.

Стоеше сама, встрани от суматохата. Царствена и някак недостъпна, тя отпиваше кафе от книжна чашка и замислено наблюдаваше хаоса около себе си. Заприлича му на някоя от онези колежански красавици, които привличат гладните погледи на всички млади мъжкари около себе си и сладко им се усмихват. Съвършени и недостъпни в своята красота. На практика не беше виждал подобна сцена, познаваше я единствено от филмите. По простата причина, че не беше учил в колеж. Фермата се беше погрижила за това. Кое то, разбира се, не означаваше, че образованието му липсваше. Филип винаги беше обичал да чете, за него книгите бяха онази магия, която му позволяваше да мечтае, да се откъсне от действителността, да забрави...

Без да съзнава какво точно възнамерява да направи, той пристъпи към Лилиан и ѝ се представи.

Тя се смееше на шегите му, с удоволствие приемаше комплиментите му, постепенно преодоля първоначалното си стеснение. Не след дълго Филип разбра колко е самотна, колко ѝ липсват близките. Беше от онези момичета, които всеки младеж иска да заведе не само на кино в събота вечер, но и да ги покаже на приятелите си, да предизвика завистта им...

Времето щеше да покаже, че Лилиан Хадли притежава качеството да остарява бавно и — нещо, което беше особено важно — с благородно достойнство. Но в онези дни тя беше буквално ослепителна. Баща ѝ — Сам Хадли, беше генерал-полковник от щаба на Макартър, известен с пуританското си поведение възпитаник на школата на Джордж Патън. Беше великолепен офицер от кариерата, от онези, които бяха в състояние да вземат бързи и точни решения във

всякаква обстановка. Същият генерал Хадли, който беше един от създателите на ЦРГ, един от архитектите на американската стратегия в следвоенна Япония. Говореше се, че президентът се съветвал единствено с него по въпросите, свързани с дългосрочната политика на Съединените щати в Далечния изток.

Прекараха вечерта заедно, гледаха се в очите. Струваше му се, че в лицето ѝ вижда всичко, което беше обичал в хълмистите равнини на Пенсилвания. Всичко, от което се беше отказал. Имаше чувството, че зад чертите на това лице прозират очертанията на малката сладкарничка в родното градче, където беше утолявал жаждата си в горещите летни дни, избелелите дървени стени на училището, в което се беше научил да чете и пише, сладкият звън на камбаната на малката църква, в която двамата с баща си ходеха да се причестяват в неделните утрини. В представите му това типично американско момиче превъплъщаваше всички красиви спомени от детството, по някакъв чудотворен начин отместваше встрани грозните неща, онези, които го бяха накарали да избяга... И нищо чудно, че младият Филип помисли за любов острото чувство на носталгия, което го беше обзело.

— Понякога ми е толкова мъчно за братята ми, че просто не мога да дишам — промълви тя.

— Далече ли са? — попита Филип.

Лилян вдигна поглед към звездното небе, очите ѝ плувнаха в сълзи.

— Какво има? — тихо попита той.

Отначало помисли, че не е чула въпроса му, но тя потръпна и тихо прошепна:

— И двамата загинаха във войната. Джейсън в Анцио, още в началото на десанта... Едва ли е успял да усети твърдата почва на Европа под краката си... Били беше командир на танк. В една от дивизиите на Патън, татко страшно много се гордееше с него... Месеци наред говореше за Били и само за Били... Е, Патън беше от хората, които градял историята... Там, където водеше сражения той, беше и Били...

Стигна чак до Пилзен. Там обаче танкът му се натъкна на германска мина и той беше разкъсан на парчета...

Раменете ѝ леко потръпнаха, Филип инстинктивно протегна ръка да я прегърне.

— Все още мразя тази война — прошепна тя. — Няма значение, че е свършила... Беше нечовешки жестока. Не би трябвало хората да бъдат подлагани на такива мъки...

„Напротив, тъжно си помисли Филип. Хората с радост се хвърлят в поредната война, поуките на историята не означават нищо за тях, жаждата им за власт е всичко... А властта означава поробване на други хора...“

— Бяха толкова млади — прошепна Лилиан. — Толкова смели, толкова чисти!

Филип никога не беше срещал жена, която да изпълва душата му с такава огромна радост. Не можеше да я сравнява с останалите, не искаше да го стори... Искаше да я прегръща, гали и целува... Красотата ѝ спираше дъха му.

Много по-късно откри дълбоката ѝ омраза към всичко японско. Но тогава вече нищо не можеше да се направи.

През есента на 1946 година американските субсидии за Япония най-сетне бяха прекратени. Икономиката реагира светкавично и почти престана да функционира, тъй като бавното ѝ възстановяване се дължеше единствено на тези субсидии.

Голяма част от членовете на правителството изпаднаха в паника, прогнозите сочеха, че икономическият срив ще настъпи най-късно през март 1947-а. Помощите бяха спрени в момент, в който японските резерви от суровини и материали бяха на нулата, вносът беше незначителен и страната беше изправена пред сериозна криза поради недостиг на въглища. Казано с други думи, Япония нямаше да произвежда нищо. По простата причина, че ѝ липсваха суровини.

Две седмици преди Деня на благодарността министър-председателят Шигеро Йошида свика спешно заседание на най-близките си помощници за търсене на изход от кризата.

Пет от шестте члена на Комисията по въгледобива бяха от Министерството на търговията и промишлеността — най-мощната бюрократична единица в Япония още от създаването си през 1925 година — или от Министерството на външните работи, в което имаше отлични икономисти. Изключението се наричаше Дзен Годо. Наскоро

го бяха назначили за вицепрезидент на Националната банка и беше доста по-млад от останалите.

Това обаче съвсем не му попречи да бъде инициатор на стратегията, възприета и от останалите членове на правителството. Той беше човекът, очертал приоритетните области за развитие на икономиката, които трябваше да изиграят ролята на локомотив и за всички останали. Без рязък скок в производството Япония няма да бъде в състояние да изхранва собственото си население, твърдеше той.

Образованието на Годо беше отлично. Завършил със златен медал престижния токийски университет Тодай през 1939 година, той беше започнал работа в Министерството на вътрешните работи заедно с още петдесет и шест млади юристи, разпределени там. Именно в това се състоеше и разликата между тях и хилядите абсолвенти, които бълваха останалите висши учебни заведения на Япония.

Годо и малка група избраници преминаха курс на специално обучение, след което бяха пръснати из цялата страна. Годо получи назначение в Управителния съвет на токийската градска полиция.

По-късно, според сведенията на Силвърс, Годо бе станал началник на „Токо“ — идеологическата полиция. Това подразделение било създадено специално за борба с антимилитаристично настроените елементи в цялата страна, правителството искало да се застрахова стопроцентово срещу създаването на нелегални движения и саботажни групи. За такива елементи били считани комунистите и техните симпатизанти.

Офицерите от „Токо“, поради характера на своята дейност, се радвали на почти неограничена власт. Били в състояние да вършат каквото пожелаят, отговорността им пред по-висшестоящите била напълно формална. Назначавали ги директно от Токио, областните полицейски шефове нямали правото нито да ги уволняват, нито дори да им налагат наказания. На практика ставало обратното — човекът на „Токо“ давал заповеди, а полицейските шефове ги изпълнявали.

Най-добрите бивши офицери на „Токо“ — такива като Дзен Годо, се възползвали от широките си връзки във всички етажи на властта и отлично се подготвили за приближаващата капитулация на Япония. И след войната, за разлика от много други служители на властта, тяхното положение станало още по-добро. В качеството си на вицепрезидент на една от трите държавни банки Дзен Годо се превърнал в една от

най-могъщите фигури на следвоенна Япония. Той бил сред тези, които определяли новата икономическа политика и отпусkali щедри държавни заеми на определени компании. Съответно тези компании станали напълно зависими от банките и изпълнявали всички техни инструкции. Банките постепенно концентрирали в ръцете си цялата икономическа власт и на практика се превръщали в наследници на мощните „дзайбацу“ — традиционните семейни търговско-промишлени конгломерати. Скоро в ръцете им попаднали всички концерни, които имали шанс да вдигнат на крака следвоенната икономика на страната.

Дзен Годо притежаваше и още едно важно за всеки японски бизнесмен качество — владееше безупречно „канрьодо“ — изкуството на бюрокрацията. То се усвоява толкова трудно, колкото и всяко от традиционните бойни изкуства — например айкидо (изкуството на ръкопашния бой) или пък кендо (изкуството на боя със саби).

Само японецът е в състояние да издигне една прозаична дейност на ниво, което я превръща в изкуство. И именно затова бюрократът на нова Япония е това, което в древността е бил самураят. По ирония на съдбата възходът на японската бюрокрация беше пряко следствие от американската окупация. Ликвидирайки военния елит и осакатявайки жестоко „дзайбацу“, генерал Макартър създаде такъв огромен вакуум във властта, че незабавното му запълване беше просто задължително.

В икономическия сектор, имащ задачата да възроди Япония след войната, този вакуум естествено се запълни от бюрокрацията.

Дзен Годо научи за смъртта на Арисава Ямамото от вестниците и сериозно се обезпокои. Всички без изключение поддържаха становището, че тази смърт се дължи на нелепа случайност, но Годо беше на по-друго мнение. Нещо във времето и мястото на нещастieto не съвпадаше. От дълги години беше близък приятел и делови партньор на Ямамото, който беше собственик и президент на самолетостроителна компания със същото име. В сътрудничество с „Накажима Еъркрафт“ беше създавал двигатели за известните японски изтребители „Зиро“ и това му беше донесло огромни печалби по време на войната. И той, подобно на самия Дзен Годо, не изпитваше неприязън към американците. Двамата бяха сред малцината, които не одобряваха включването на страната в преките бойни действия. Не го показаха открито, хора като тях нямаха друг избор, освен да служат на

своя император. Но дълбоко в сърцата си посрещнаха края на войната с огромно облекчение. И тръпнеха от нетърпение да се заемат с новото изграждане на родината си.

Само преди седмица Ямамото се срещна с Годо и сподели, че има намерение да предаде на американците чертежите на новия реактивен двигател, върху който неговите конструктори бяха работили в последните месеци на войната.

А сега Ямамото е мъртъв. Прегазен от камион, както пишеха вестниците. Но Дзен Годо не вярваше на репортерите. Смъртта настигна Ямамото в много удобно за враговете му време. А неговите врагове бяха врагове и на самия Дзен Годо. Могъщи и добре организирани, с достатъчно средства и търпение. „Затова трябва да внимавам, реши в себе си той. И на всяка цена да открия истинските причини за смъртта на своя приятел.“

Първата му стъпка беше да повика дъщеря си.

Мичико съвсем наскоро се беше омъжила за Нобуо — най-големия син на Ямамото. Бракът беше осъществен по настояване на двамата бащи. Дзен Годо беше убеден, че този брак означава бъдещето. Нобуо беше умен, представителен и достатъчно красив младеж. Но най-важното му качество беше, че е първороден син на Ямамото и единствен наследник на проспериращата компания.

Според Годо младият Нобуо беше идеалният съпруг за Мичико, която, макар и достатъчно красива, имаше доста опасно характерче. Нобуо беше по-възрастен от нея, по-зрял и уравновесен. Но Годо често се питаше кой младеж с глава на раменете си може да угажда до безкрайност на такова характерче...

Двамата мъже уговаряха физическата връзка между семействата си така, както брокери биха обсъждали някоя важна сделка. Стигнаха до съгласие и сватбата стана. Точно преди шест месеца. Мичико и Нобуо заживяха заедно, но Годо нямаше начин да разбере доколко се спогаждаха. Малко след сватбата младите се преместиха в Кобе. Там бяха няколко от фабриките на семейство Ямамото и Нобуо получи задачата да контролира дейността им. Компанията беше в процес на реорганизация, основната ѝ дейност се насочваше към производство на машини и съоръжения за тежката промишленост. Всички бяха обзети от решимостта да бъдат сред най-солидните строители на нова

Япония. И по тази причина стигнаха до тесни делови отношения с „Канагава Хеви Индъстриз“.

Всичко изглеждаше наред, нещата се развиваха добре. После Арисава Ямамото умря, прегазен от камион.

— Подозирам, че враговете надигат глава, Мичико — каза на дъщеря си Годо. — Затова трябва да науча всички подробности за смъртта на свекъра ти.

Коленичила пред баща си според изискванията на традиционния ритуал, Мичико леко кимна с глава.

— Ти винаги си била дясната ми ръка. Голяма част от успехите ми в бизнеса се дължат на твоята проникателност. Разкривала си ми тайните на този град по начина, по който само една умна жена може да го стори. В момента имам сериозни опасения, че враговете ни предприемат решителни действия срещу нас. Аз съм прекалено известен на обществеността и не мога да взема открити контрамерки, не искам да привличам вниманието нито на враговете си, нито на американците. Обръщам се към теб, ти си единствената ми надежда.

Дзен Годо никога не споменаваше името на другата си дъщеря Окичи, напуснала ги завинаги.

— Ще открия кой е убил Арисава Ямамото — тръсна глава Мичико. — Разбира се, ако наистина е убит... Какво трябва да правя, след като разкрия самоличността на убийците?

Дзен Годо дълго мълча. Трябваше да обмисли внимателно своето отмъщение.

Вечерта, в която Филип направи предложението си на Лилиан, тя пееше. Заляна от ослепителните лъчи на прожекторите, стройната ѝ фигура и вълнуващият ѝ глас докараха публиката до екстаз. Публика, състояща се предимно от млади момчета, малко над осемнадесетте... Това, което им предлагаше Лилиан, беше далеч повече от сексуална символика. Беше пропито от естественото ѝ поведение, влиянието му беше неудържимо. Заковали очи в нея, момчетата слушаха песните, без да вникват в съдържанието им. Не беше и необходимо. Тя им напомняше за дома, тя не се страхуваше да бъде близо до тях, да ги докосва дори...

Но при Филип нещата бяха на друга, коренно различна основа. Вече няколко пъти беше опитал да получи близостта ѝ, но безуспешно. Беше нежен, внимателен, очевидно влюбен, но тя отказваше да го допусне до тялото си. Въпреки че часове наред се галеха и целуваха, плътно притиснати един до друг.

— Никога досега не съм била с мъж... — призна накрая Лилиан и опря длан в гърдите му. — Затова искам това да стане по специален, много специален начин...

— Нима чувствата ни не са специални?

— О, да — съгласи се тя. — Винаги съм мечтала за такава любов... Още като малко момиченце си представях как трябва да бъде... Но нито една от другите ми мечти не се сбъдна, Фил... Това е последният ми шанс, затова искам да стане точно така, както съм си го представяла... — клепките ѝ овлажняха: — Ти си първият мъж, за когото съм готова да се откажа от тази мечта... Ако настояваш... — тялото ѝ беше плътно притиснато в неговото, езикът му беше далеч по-красноречив от думите. И той му казваше: „Недей, не го прави, моля те!“

И той не го направи.

Вместо това я помоли да се омъжи за него. Нещо, за което тя беше мечтала, разбира се.

Дзен Годо имаше три деца от съпругата си, която вече не беше жива. От тях му остана само Мичико. Винаги му беше трудно да мисли за Окичи, другата си дъщеря. Със сина, Тетцу, работата беше по-друга. Той беше фанатичен привърженик на войната, винаги я беше считал за божествения вятър, от който ще се роди новата, блестяща и по-могъща от всякога Япония.

И съответно се беше отдал на тази идея. Последните три години от живота си прекара в лагерите за обучение на пилоти камикадзе. Дзен Годо все още носеше в душата си предсмъртните строфи на своя син:

*„Когато прекрасните цветове на майските вишни
падат в Ямато,*

дори небето помръква от техния блясък.“

Ямато беше древното, поетично име на Япония, същото име носеше и специалната военновъздушна част „Токотай“, в която служеше Тетцу. Умря на двадесет и две години.

Тетцу сяпо вярваше в „Шококумин“ — децата на новоизгряващото поколение. Често цитираше на баща си думите на героя от войната вицеадмирал Ониши, превърнали се в легенда: „Божественият вятър ще се пробуди от чистотата на младостта.“ Момчето живееше единствено с идеята за „ямато-дама-шии“ — извисяването на японския дух. В последните дни на войната, когато отчаянието изпълваше атмосферата с плътността, с която я изпълваха американските бомби, много хора започнаха да вярват, че „ямато-дама-шии“ е онова единствено оръжие, което може да донесе победата.

Дзен Годо често ходеше в семейната гробница и палеше ароматични пръчици. После усърдно се молеше за своите мъртви, опознавайки до дъно агонията на недостижимите идеали.

Когато мислеше за неосъществимите мечти и екзалтираното поведение на „ямато-дама-шии“, пред очите му неизменно се появяваше лицето на Козо Шина. По това време Шина беше един от най-влиятелните министри в МТП, Министерството на търговията и промишлеността. Благодарение на неговите машинации това министерство успя да запази, а дори и да разшири, изключителното си влияние в бюрократичното управление на следвоенна Япония. Шина беше ръководител на група фанатични и предани на традициите висши чиновници, които направиха немалко за новия образ на държавните институции.

Шина работеше всеотдайно, а често дори фанатично за авторитета на новото МТП. Заобиколил се с внимателно подбрани чиновници от бившето министерство на военните доставки, които, подобно на него самия, бяха с висше военно образование, той направи всичко възможно да им осигури широко поле на работа. Възползвайки се от суматохата през първите дни и седмици на американската окупация, Шина успя да прочисти досиетата на всички свои сътрудници. В резултат тези хора станаха недосегаеми за военните

трибунали и съзнаваха, че дължат честта, а вероятно и живота си, именно на Шина.

Японците извлякоха поука от тежките унижения, на които бяха подложени от окупационната армия. Особено Шина, който побесня от натрапената нова конституция до такава степен, че се закле пред боговете да отмъсти на врага.

В МТП той прибегна до услугите на системата „принцип и практика“. „Татемае“ и „хоне“. Според каноните на японската бюрокрация това означаваше провеждане на една особена, двойствена линия на поведение. „Татемае“ — принципът, се използваше при преговорите с окупационните власти. „Хоне“ — практиката, означаваща приложение на постигнатите договорености, се договаряше на четири очи между висшите японски служители и означаваше съвсем други неща.

Успехът на тази политика беше огромен. Шина се сдоби с авторитет, на който не беше се радвал дори в предвоенните години. Но не можеше да му се радва, тъй като в душата му продължаваха да бушуват унижението от военното поражение и искрената омраза към окупаторите.

Филип работеше само нощем, това отдавна вече се беше превърнало в традиция. Така беше научен, така работеше най-добре.

Джонас беше паякът, плетящ изключително сложните си мрежи. Филип слагаше последните щрихи на неговите планове, изваждаше ги от областта на теорията и ги правеше физически изпълними. А след това ги реализираше на практика. Двамата бяха великолепен екип.

Джонас избра нощта пред новолунието. Но тя се оказа толкова ясна, че Филип реши да изчака неизбежната мъгла, появяваща се над града заедно с изпаренията. Две денонощия по-късно мъглата наистина се спусна, при това толкова гъста, че дори автомобилните фарове не можеха да проникнат на повече от метър — два.

Токио все още беше полузатъмнено, осветление липсваше дори в кварталите, останали незасегнати от бомбардировките. Парковете, естествено, тънеха в непрогледен мрак.

Втората жертва в списъка им беше Шигео Накажима. Първата — Арисава Ямамото, вече замина по реда си. Зад волана на камиона,

който го прегази, седеше Филип. Според разузнавателните данни на полковник Силвърс по време на войната Ямамото е бил началник на лагер за военнопленници в Минданао, получил печална слава с изключително високата смъртност на своите обитатели. Ямамото обичал лично да измъчва затворниците. Онези, които не издържали на изтънчените му похвати, просто били разстрелвани. Останалите били подлагани на адски мъчения.

Шигео Накажима беше обвинен в гавра с труповете на противника по време на битката за Окинава и разстрел на място на всички ранени пленници. Тези трупове са били ограбвани и събличани до голо, а след това кастрирани.

Досиетата на тези двамата бяха изпълнени с факти за гавра и насилие, от които на човек неволно започваше да му се повдига.

— Това не са хора, а чудовища — не издържа в един момент Джонас, а Филип мълчаливо кимна с глава.

Тревожеше се от изобилието на престъпленията, събрани в разузнавателния доклад. Също и от подробностите, с които се описваше всяко едно от тях. Трудно му беше да повярва, че такива чудовища са успели да скрият всичко от разследването на военния трибунал. Изпълни заповедта по ликвидиране на първия японец в списъка, но съмненията продължаваха да разяждат съзнанието му. Нещо не пасваше, нещо не беше наред. Сега, заел се с подготовката на втората задача, съмненията отново се появиха, още по-силни и още по-настоятелни.

Къщата се намиреше в Мацугая, северно от центъра на Токио, непосредствено до парка Уено. Фасадата ѝ можеше да се види само от непосредствена близост, добре прикрита зад буйната растителност. Филип остави колата и измина последните няколко преки пеша.

Проникването вътре не представляваше проблем. В знак на любезност той се спря на прага и изхлузи мокрите от тревата обувки. По татамите, покриващи подовете в японските домове, не биваше да се ходи другояче, освен бос или по „таби“ — традиционните чорапи с отделен палец, които наподобяваха ръкавици. Филип носеше именно такива чорапи, тъй като знаеше, че босото стъпало винаги оставя следи от мазнина и пот върху рогозките от камъш.

Внимателно плъзна встрани рамката на прозореца от оризова хартия. Пристъпи в спалнята на Накажима, полагайки крака точно

един пред друг. Чорапите му позволяваха да усеща рогозката под краката си и чувствително увеличаха стабилността му. Тъмнината в помещението беше смекчена от запалените свещи под ритуалните транспаранти в градината. Така Накажима помагаше на семейните духове, в случай че решат да му направят неочаквано нощно посещение.

Но тази вечер беше решил да го посети друг, съвсем различен дух.

Светлината беше достатъчна, Филип видя тялото на Накажима, кротко изпънато под одеялото. Придвижи се безшумно по татамито, спря зад главата на домакина и бавно коленичи.

Накажима лежеше по гръб. Филип се пресегна и внимателно повдигна чаршафа. Започна да го усуква, превръщайки го в дебело въже, после го вдигна на сантиметър от лицето на спящия.

Изправи се на крака, пое дълбоко дъх и с цялата си сила стовари усукания чаршаф върху лицето на Накажима. Притисна двете му страни с коленете си и ръцете му останаха свободни. Накажима приглушено изкрещя, тялото му се изви нагоре. Ръцете му се насочиха към възглавницата, сякаш искаха да открият нещо от особена важност. Оръжие? Филип погледна надолу. Не, някакво късче хартия. Отново съсредоточи вниманието си върху жертвата.

Краката на Накажима започнаха да ритат, петите шумно блъскаха в натъпкания със слама дюшек. Тялото му се гърчеше в отчаян опит да се освободи, никак не му се искаше да каже сбогом на живота.

Филип усили натиска и зачака края. Пръстите на Накажима конвулсивно смачкаха листчето хартия, което бяха сграбчили. После бавно се отпуснаха, ръката безсилно увисна. Филип повдигна дебелото въже от усукания чаршаф и надникна в безизразните очи под него.

После, бавно и внимателно, разгъна чаршафа, приглади го с ръце и го остави в положението, в което го беше заварил. Вече се извърщаше да си върви, когато очите му попаднаха на листчето хартия до ръката на мъртвеца. Защо беше посегнал именно към него в последния си миг? Толкова ли е важно? Сякаш искаше да го скрие, или пък да го унищожи...

Наведе се и издърпа хартията от вкочаняващите се пръсти. Пристъпи към прозореца и започна да чете йероглифите.

Беше писмо, което Филип прочете два пъти един след друг. Изпита чувството, че някой го е залял с ледена вода. Всичките му съмнения относно целите на задачата, която им бяха поставили, изведнъж изскочиха на повърхността на съзнанието му. Какво направих, Господи, безмълвно се запита той.

Натика писмото в джоба си и напусна къщата. Скрит в листата на дърветата, невидим кос лееше нежните си трели.

Миниатюрните свещички под ритуалните транспаранти продължаваха да примигват, оризовата хартия на вратата меко проблясваше...

На следващия ден Лилиан и Филип се ожениха. Времето беше хладно и ясно, влажната задуха на отминалата нощ беше прогонена от силен северен вятър. Откъм руините на Сумида долиташе боров аромат, примесен с миризмата на изгоряло. Като някакъв символ на миналото, преживяно от изстрадалата страна, като надежда за бъдещето.

Лилиан беше облечена в тъмносиньо костюмче. Венчална рокля беше немислима, тъй като никъде в страната нямаше тюл и дантели. Но на главата си носеше шапка с воалетка, която се спускаше над горната част на лицето ѝ и го правеше почти невидимо за хората, поканени на церемонията. Вървеше бавно, стиснала ръката на баща си.

Генерал Хадли, едър хубавец с посребрени мустаци и розови бузи, беше облякъл най-новата си униформа. „Обувките му са толкова излъскани, че мога да се оглеждам в тях, докато си слагам вратовръзката“, помисли си Филип.

Съпругата на генерала — дребна и стегната жена на средна възраст, се разплака на глас, когато Лилиан каза своето „да“. Генералът, седнал до нея на първия ред с ръце в скута, беше неподвижен като статуя. По нищо не личеше дали се вълнува от церемонията.

Но на банкета след това той се приближи до Филип и енергично разтърси ръката му:

— Моите поздравления, синко. Гордея се, че ставаш член на семейството ми — забелязал недоумението върху лицето на Филип, той избухна във весел смях. — Да не мислиш, че не съм направил необходимите проверки? Още когато разбрах, че се виждаш с детето ми, наредих да ти направят такова пълно разследване, че сега мога да ти кажа дори колко често переш жокейските си панталони!

Поведе Филип към един от тихите ъгли на залата и понижи глас:

— Двамата с Джонас Самартин сте свършили чудесна работа в Тихоокеанския регион. А сега тук, в Япония, продължавате да изпълнявате дълга си... Бъди спокоен, зная точно каква е задачата ви в момента. Тя едва ли ще ви донесе обществено признание, затова искам да подчертая, че всички ние — отговорните фактори на окупационната власт, високо я ценим.

— Благодаря, сър — промълви Филип и инстинктивно потърси с очи Лилиан. Откри я редом с майка си, заобиколена от хора, които им поднасяха поздравленията си. След завръщането си от дома на Накажима не можа да заспи. Дълго се колеба дали да покаже писмото на Джонас. На два пъти дори вдигна слушалката да му се обади, но после я поставяше обратно на вилката. Джонас беше невероятно умен, Филип никога не се беше надявал, че може да се сравнява с него. Но той си беше човек от Уест Пойнт, винаги се придържаше към устава, изпълняваше безпрекословно поставените задачи. Когато се налагаше да се наруши някоя заповед или правило, той неизменно прехвърляше тази отговорност върху Филип...

— По дяволите, Фил — често казваше Джонас. — Светът не може да съществува без ред. Заповедите просто трябва да се изпълняват и толкоз. Понякога обаче имам чувството, че ти си истинска опасност за армията! — после на лицето му се появяваше широка усмивка: — Но какво да те правя, като си от хората, които никога няма да бъдат в крак!

Общо взето нарушенията на устава бяха дребни, последиците им никога нямаха решаващо значение. Филип просто ги приемаше като проява на свободолюбивия си дух и никога не им отделяше кой знае какво внимание. Но сега положението беше коренно различно. Ако подозренията му се потвърдят, това ще означава, че цялата им мисия в Япония се гради върху една лъжа. Не можеше да прецени дали тази лъжа е рожба на полковник Силвърс — техния пряк началник, или и той е бил заблуден от някое друго, очевидно високо място.

Обичаше Джонас и беше готов да му довери живота си, но в момента съзнаваше, че не бива да го запознава със съдържанието на писмото. Какъвто си е дисциплиниран, той положително ще докладва на Силвърс. А това не бива да става, преди да се разбере ролята на

полковника в цялата фалшификация. По тези причини Филип реши да запази мълчание.

Но как да действа самият той? Това беше въпрос, на който не успяваше да намери отговор. Сега му хрумна нещо, което може би щеше да го освободи от раздвоението.

— Бих ви помолил за една услуга, господин генерал — колебливо промълви той. — Ако не възразявате, разбира се...

— Насаме можеш да ме наричаш Сам, синко. Вече си член на семейството.

— Да, сър. Добре... Имам известни съмнения по отношение на сегашната си задача... Искам да разбера повече за произхода на поверителната информация, която се отнася до набелязаните цели. Смятате ли, че ще можете да ми помогнете?

Хадли взе две чаши с шампанско от подноса на минаващ край тях келнер и подаде едната на Филип.

— Защо не помолиш за това прекия си началник? — попита той. — Силвърс е човек на място.

— Опитах се, сър — поясни Филип. — Но се сблъсках с каменна стена.

— Виж какво, Фил. Не си от вчера в ЦРГ, знаеш правилника. Информацията се разпределя по принципа на необходимото познание. След като Силвърс не ти е помогнал, значи е преценил, че така трябва.

— Но ако се окаже, че разузнавателните му сведения са фалшиви?

— Имаш ли доказателства за подобни подозрения, синко? — присви очи генерал Хадли.

Филип извади писмото на Шигео Накажима и му го подаде.

— Не чета японски — въздъхна генералът, хванал листа хартия наопаки.

— Това е писмо — отвърна Филип и го постави правилно в ръката му. — От Накажима до Арисава Ямамото. Става въпрос за чертежите на нов модел самолетен двигател, които Ямамото имал намерение да ни предаде. Един военнопръстърпник, укриващ се от американското правосъдие, едва ли би постърпил така...

Генерал Хадли отпи глътка шампанско и сви рамене:

— Може би Накажима е искал да използва тези чертежи като основа за пазарлък...

— Не мисля така — поклати глава Филип и пръста му се заби в редиците стройно изрисувани йероглифи. — Тук не се споменава нищо от този сорт. Освен това Накажима споменава името на Дзен Годо — близък делови партньор както на него самия, така и на Ямамото. Казва, че тримата са набелязани от нещо, което нарича Джибан.

— Какво значи то? — свъси вежди Хадли.

— Не зная — призна Филип. — На японски Джибан означава малка, обикновено политическа организация... Някаква група...

— И според теб тази група е дала знак на Ямамото и Накажима, че срещу тях се готви покушение, така ли?

— Да — кимна Филип. — Освен това вече съм сигурен, че тези двамата плюс Дзен Годо съвсем не са военнопръстъпниците, за които иска да ни ги представи поверителната информация на Силвърс. По-скоро те са политически врагове на този Джибан, които трябва да бъдат отстранени. Какъв по-добър начин за това от услугите на ЦРГ, която има официално поставената задача да накаже недостъпните за военния трибунал прръстъпници? Перфектното убийство: наемаш хора да извършат прръстъплението вместо теб, при това те са дълбоко убедени, че служат на правосъдието!

Хадли се замисли върху думите на Филип.

— Накажима и Ямамото вече са ликвидирани — промълви след известно време той. — А какво ще стане с Дзен Годо?

— Той е следващият в списъка — отвърна Филип. — Сър, на съвестта ми вече тежат две убийства! Не искам да извърша и трето!

— Това го прибери — рече генерал Хадли и посочи с прръст писмото на Накажима. После впи изпитателен поглед в очите на зет си: — Я ми кажи защо не сподели своята информация с никого от ЦРГ?

— Не знам — поклати плава Филип. — Цяла нощ си задавам този въпрос. Вероятно ме е възпирал инстинктът...

— Ясно — рече Хадли. — Доверието е най-трудната за откриване стока в този живот, а? — като бивш строевак той изпитваше огромно уважение към инстинктите и предчувствията на своите бойци. — Ще се опитам да откроя източника на информацията, с която борави полковник Силвърс. Но докато това стане, ти си дължен да изпълняваш заповедите на своите командири. Това трябва да ти е ясно — усмихна се, плесна Филип по рамото и вдигна чашата си: — Сега нека се

повеселим. Пия за теб и дъщеря ми! Нека Бог ви дари с дълги години щастие!

Дзен Годо сляпо вярваше, че винаги трябва да стои с гръб към слънцето. В бизнеса и в боя, в буквален и в преносен смисъл. Наблюдавай враговете си, но не позволявай те да те виждат ясно. Когато враговете не те виждат добре, те не могат да атакуват. А ако все пак го сторят, успехът им е под съмнение.

Тази философия Дзен Годо беше усвоил от баща си — човек, който никога не беше повишавал глас, нито пък беше казал лоша дума на някого. Въпреки това той беше безкомпромисен бизнесмен, който не се спираше пред нищо за постигане на целите си. Много хора се бяха разорили и умрели след светкавично проведените от него поглъщания и изкупуване на компании, но никой от живите не можеше да го обвини в нищо.

Дзен Годо много обичаше баща си и всяка седмица разговаряше с него. Беше убеден, че ще изпитва синовен дълг и преклонение до последния ден на своя живот, независимо от факта, че баща му вече го нямаше на този свят.

Изправен пред фамилната гробница, Годо запали ароматични пръчици, склони глава и започна дългата будистка молитва за упокой. Изчака необходимото време, после проговори на баща си. Вероятно тишината и спокойствието наоколо бяха източник на неговото вдъхновение. Или по-скоро присъствието на духа на баща му. Присъствие, което витаеше във въздуха.

— Татко — промълви той. — Аз съм обкръжен от врагове.

„Синко, отекна в съзнанието му гласът на бащата, обърни обратно монетата на успеха и ще видиш образа на врага върху нея.“

— Те вече убиха Ямамото-сан и Накажима-сан, татко. Сега искат да унищожат и мен.

Гласът на бащата прогърмя в съзнанието му с гръмотевична сила:

— *Значи трябва да избързаш и пръв да ги унищожши!*

Близо седмица след сватбата Филип се срещна с генерал Хадли в уединението на храма Мейжи Джинжа. От всички страни ги ограждаше парка Йойоги, пуст и някак тъжен в разгара на зимата. Мейжи Джинжа, един от хилядите шинтоистки храмове в Токио, е бил построен през 1921 година в чест на император Мейжи. Архитектурата му представляваше странна смесица от стилове — гръцки, блискоизточен и далекоизточен.

— Нямаше смисъл да идваш в кабинета ми — каза генералът. Среща в щабквартирата на ЦРГ, разбира се, беше изключена. — Дай да се поразходим.

Изкачиха широките каменни стъпала и се насочиха към колонадата над входа на храма.

— Открихте ли източника на информацията за Ямамото, Накажима и Годо? — попита Филип.

— Да — леко въздъхна Хадли. Бузите му розовееха, гладко избръснати. Изглеждаше като човек, който ходи всеки ден на масаж. — Информаторът на Силвърс се казва Дейвид Търнър.

Филип изчака двете японки с черно-жълти кимона, които бавно минаха край тях и изчезнаха във входа на храма. Помежду им се поклащаше снежнобяло „оригами“, което щяха да положат пред духа — покровител на храма, за да го уверят в искреността на молитвите си.

— Дейвид Търнър е един очилат книжен плъх и нищо повече — каза той. — Какво общо може да има един адютант със строго секретните материали на ЦРГ? Не виждам смисъла...

— Не знам — сви рамене Хадли. — Като ръководител на разузнавателната централа в Далечния изток Силвърс има свободата сам да подбира методите за събиране на информация. И честно ще ти кажа, синко, че никой във Вашингтон не го е грижа за това. Те са прекалено заети да се бият с Берия и неговото НКВД — Хадли имаше предвид Лаврентий Берия — човека, когото Сталин посочва за наследник на основателя на съветското разузнаване Феликс Дзержински. След още няколко години НКВД се превръща в КГБ. — Според наши сведения вътре в НКВД действа специална централа, която подготвя агенти за дългосрочна работа на територията на САЩ. За съжаление все още не можем да убедим президента, че такава

централа наистина съществува, да не говорим за пряка заплаха на нашата национална сигурност...

Генералът насочи поглед към голите клони на дърветата и тихо продължи:

— Проблемът е, че в правителството има хора, които продължават да гледат на руснаците като на наши героични съюзници от времето на войната. Това не е нещо ново. Патън и Макартър вече години наред предупреждават за руската заплаха, но няма кой да ги чуе. През войната наистина бяхме принудени да си сътрудничим с руснаците. И те се биха като истински тигри, никой не може да отрече това. Но на даден етап сме длъжни да погледнем в перспектива. Нямам никакви съмнения, че руснаците вече са го сторили.

Но Филип никак не се интересуваше от руснаците и тяхното НКВД, поне за момента.

— Ако искам да постигна някакъв напредък, би трябвало да разкрия източниците на Дейвид Търнър — каза той.

— Доколкото разбирам, времето ти е съвсем малко — погледна го генералът. — Джонас вече бил готов с плановете за ликвидацията на Дзен Годо. А когато те получат одобрение, ти ще трябва да ги изпълниш на практика.

— А вие не можете ли да ги забавите?

— Не, синко. Направих каквото можах, без да предизвиквам любопитство. Нямам право на неограничена намеса в дейността на ЦРГ.

Филип си помисли за двете японки, които се клатушкаха към вътрешността на храма като двойка косове. Изведнъж му се прииска да споделя тяхната вяра, да ги последва и да помоли духа на Шинто за просветление. На съвестта си вече имаше две убийства, които по всяка вероятност щяха да се окажат излишни. Не би могъл да понесе и трето.

— Ако все още се безпокоиш, че работиш въз основа на подхвърлена информация, най-добре ще е да поставиш този Търнър под неотстъпно наблюдение — обади се Хадли. — Това е единственият начин да разбереш къде ходи и с кого се среща.

А Филип се срещна с Мичико.

Ед Портър, сътрудникът на ЦРГ, често посещаваше Фурокан — една баня в Чиода. Там ходеха и доста от висшите американски офицери, тъй като заведението се намирало само на две пресечки от императорския дворец и съвсем близо до щаба на окупационните войски.

Харесваха я, защото обслужването се извършваше от японки, обучени в съответствие със старите традиции. Броени минути след като се отпусне в опитните им ръце, всеки мъж изпитваше чувството, че е цар.

Ед Портър беше един от най-добрите „събирачи на лотоси“ на полковник Силвърс. Така в ЦРГ наричаха оперативните агенти. Подобно на своя командир, и той беше агресивен и леко параноичен тип — две качества, които му вършеха добра работа в ЦРГ. По простата причина, че самата организация беше агресивна и силно параноична.

Банята Фурокан се оказа истинска обетована земя за събиране на секретна информация. Именно тук Портър определяше кои слухове сред висшите военни кръгове трябва да потвърди и кои да отхвърли като несъстоятелни.

Фурокан беше обетована земя и за Мичико. Тя работеше там два пъти в седмицата, обикновено като помощничка в банята. Собствениците на заведението бяха убедени, че никой от техните служители не разбира английски. Същото се отнасяше и за посетителите. Но Мичико беше единственото изключение.

Обслужвайки някой генерал или полковник, тя леко и неусетно събираше фрагменти от онези сведения, които позволяваха на баща ѝ да се превърне в една от най-влиятелните и проспериращи личности на следвоенно Токио.

Не ѝ трябваше много време, за да засече Портър. Той беше най-младият от посетителите на Фурокан и трудно играеше ролята на дребен служител. Още на второто му посещение Мичико направи така, че да обслужва именно него. Надникна в портфейла му, запомни както името му, така и чина, длъжността и всичко останало. После извърши съответните проверки и откри, че е служител на ЦРГ.

Именно чрез Портър тя се добра и до Филип. Подобно на повечето млади хора, Портър откликваше изключително добре на масажите. Обработката на тялото му от жена с покорно поведение

беше връх, от който Портър не обичаше да слиза. В това отношение приличаше на наркоман и съвсем като наркоман винаги искаше още. Сексът нямаше нищо общо, в това отношение Мичико не беше притеснявана. В крайна сметка секс можеше да получи на всеки ъгъл, в него нямаше нищо вълнуващо.

Съвсем друга работа обаче беше обслужването, което получаваше от тази хубава жена: разтриване, мазане с благовонни масла, масажирание, проява на изключителни грижи и внимание. Никога не беше получавал всичко това едновременно, никога дори не беше си представял, че то е възможно. Желанието му за това отношение беше огромно и ненаситно. За да го задоволи изцяло, той неволно пожела жената да знае всичко за него, да разбере колко отговорна е работата му. Започна да я учи на английски и това неусетно промени всичко, което Мичико вършеше за него.

Усилията му предизвикваха усмивка в душата на Мичико. Не само защото я учеше на език, който тя вече знаеше, а и заради арогантността му. Подобно на всички американци, и този говореше с такава бързина и такива думи, че ако тя наистина беше начинаеща в английския, положително нямаше да разбере почти нищо.

Но нещата не стояха така и Мичико научи много. Включително и за специалната мисия на Филип и Джонас в Токио.

Подходът ѝ към Филип беше коренно различен от този, до който прибягна при Ед Портър. Вероятно поради факта, че с него се срещна в храма Канон, разположен в сърцето на Асакуза. Беше петък, петият пореден ден от проследяването ѝ. Вървеше подире му и внимателно го наблюдаваше, никога не рискуваше да го доближи. Постоянно се питаше какво привлича тук този висок мъж с тъжни очи, защо винаги се отправя към храма. И накрая разбра — привличат го останките на този храм. Привличат го с магнетична сила. Този факт някак странно премахна цинизма в представите ѝ за този мъж, пък и за всички американци. И когато най-накрая срещата помежду им се състоя, тя стана някак не принудено, на равна нога... Мичико доста се стресна от това.

Причината беше проста — тя самата често обичаше да се разхожда в околностите на разрушения храм. Да се моли в него, да помни...

— Безпокоя ли ви? — попита Филип в деня на тази среща. Утрото беше навъсено и влажно, тежки облаци покриваха небето над Токио. Над главите им бавно се разсейваха утринните изпарения.

Той говореше идиоматичен японски и това също я накара да се стресне.

— Съвсем не — сведе глава тя. — Като всички японци и аз съм свикнала да бъда заобиколена от хора.

Той натика ръце в джобовете си, приведе рамене и внимателно я погледна. Чертите на лицето ѝ бяха някак размити и неясни, вероятно от недостатъчната светлина на навъсеното утро. Долната част на тялото ѝ беше увита в изпарения. Филип имаше чувството, че тази жена е част от околния пейзаж, призрачен и ефимерен като самата Япония. Говореше и се движеше напълно естествено, но въпреки това му се струваше повече „квайдан“ — героиня от древните японски приказки за призраци и феи, отколкото жива жена, от плът и кръв.

— Не зная защо идвам тук толкова често — промърмори сякаш на себе си той.

— За нас храмът Канон е особено място — прошепна Мичико. — Тя е богинята на милосърдието.

— А вие защо идвате тук? — попита Филип.

Един японец никога не би задал подобен въпрос. Защото би причинил неудобство у събеседника си.

— Нямам конкретни причини — отвърна Мичико. Но душата ѝ потръпна и се сви, потисната от агонията на духовете, намерили тук своята смърт.

— Но вие плачете — извърна се към нея Филип. — Наред ли е всичко? Дали не казах нещо, което ви обиди?

Тя само поклати глава, не беше в състояние да се довери на гласа си. Над главите им се стрелна ято дъждосвирци, въздухът се изпълни с птичи крясъци. Някъде изляя куче, по главната улица на няколко преки по-нататък бучаха тежки военни камиони.

— На девети март духаше силен вятър — промълви Мичико и сама се удиви от думите си. Някак изведнъж изпита непреодолимото желание да излее всичко, което от месеци се беше трупаало в душата ѝ. Не можеше да се спре, не искаше да се спре! Този висок чужденец с тъжни очи беше успял да отприщи бента — доскоро черен, непристъпен, заплашителен. Именно поради факта, че е американец,

тя не се срамуваше да прояви чувствата си. Нещо необичайно за жител на една страна, в която хората живеят сред стени от оризова хартия и семействата им са многолюдни. Заговори бързо и напевно, сърцето ѝ мечтаеше за успокоение:

— Сестра ми Окичи бързала да се прибере у дома след работа. Тя, също като майка ми, вярваше в справедливостта на войната. Не приемаше от баща ми нито пари, нито съвети. След като мъжът ѝ загина в Окинава, тя продължи да работи във военната промишленост по дванадесет часа на ден.

В онази мартенска вечер започнаха да вият сирените за въздушно нападение. Вятърът беше бурен и носеше на крилете си течния огън от бомбите... Окичи била в Асакуза и като много хора бързо се втурнала към храма. Искала да получи закрила от богинята на милосърдието. Но намерила смъртта си.

Дълъг кичур блестящочерна коса се изтръгна от стегнатата прическа и се развя около шията ѝ. Но Мичико не му обърна внимание. „Сякаш нещо, свило се дълбоко в душата ѝ и неподлежащо на контрол, я кара да говори“, помисли си Филип.

— Дисциплинирана както винаги, Окичи носела на главата си каската, която правителството препоръчваше за запазване на слуховия апарат от трясъка на бомбардировките. За нещастие обаче тази каска се оказала запалима. Пламнала като факла на главата ѝ, същото се случило и с одеялото, в което носела на гърба си своя шестмесечен син...

Дишаше тежко под силата на емоциите, които разтърсваха тялото ѝ. Дъхът ѝ образуваше облачета бяла пара в мразовития въздух.

— Огромните дървета гинко около храма, прекрасни през лятото, пламнали като факли. Дървената конструкция, напоена с химикали против гниене, бързо се сгромолясала върху хората, потърсили убежище от огнения ад. Онези от тях, които не били смазани или задушени от липса на кислород, били опечени живи...

Мичико замълча, тишината се блъсна в ушите на Филип със силата на отчаяни стенания. През цялото време, в което Мичико описваше ужасната смърт на сестра си, очите му пробягваха по изпепелената земя, обгорелите остатъци от дървени колони и рухнали стени. Колко по-различни му се струваха сега те, особено в сравнение с онзи следобед, през който Ед Портър ги засипваше със статистически

данни за голямата бомбардировка. Тогава всичко му се струваше далечно и чуждо, нещастieto на непознатите хора слабо го вълнуваше. Но въпреки всичко той постоянно се връщаше тук...

Наведе се и вдигна късче овъглено дърво, лежащо на няколко сантиметра от краката на Мичико. Не можеше да определи какво е било то преди пожара. Загледан в грозната дупка на мястото на храма, заслушан в сподавените думи на Мичико, той някак изведнъж се запита какво по дяволите търси тук, в тази опустошена страна. Каква е била ужасната сила, превърнала красотата в мъртви отломки?

Пустотата на това място го държеше здраво. Така, както пръстите му стискаха обгореното късче дърво. Отново се озова в онази студена утрин, в която заедно с баща си преследваше червената лисица. Отново видя пухкавото тяло на зверчето, блъснало се в червеникавата глина на къртичината, пометено от едрокалибрения куршум на карабината. Сега за пръв път в живота си успя да изпита чувствата на дивеча, а не на ловеца... Смъртта и унищожението, които властваха над това място, някак неусетно започнаха да го променят.

Чуваше писъците на обхванатите от огъня жени, виждаше как ярките алено-златни кимона бързо се превръщат в пепел от оранжевия ад на напалма, усещаше с лицето си огромната температура на пожара, дробовете му се свиха от липсата на кислород под дървения свод на храма, превърнал се в огнен ад.

По лицето на Филип Дос се затъркаляха сълзи.

Плачеше за невинните хора, които са били постигнати от ужасна смърт. За децата, изгубили живота си още преди да получат шанса да го опознаят. Плачеше за онова изгубено дете вътре в душата си, което толкова беше страдало, толкова беше мразило живота, че забрави дори да се сбогува с баща си.

Именно омразата към живота го беше довела тук, на това прокълнато от Бога място, изведнъж си даде сметка Филип. Именно омразата към живота го беше превърнала в това, което е. „Господи, колко огромна е покварата ми в сравнение с невинните деца, изгорели тук“, помисли си той. Едно е животът да ти бъде отнет изведнъж, рязко и грубо; съвсем друго е да усетиш неговата безсмисленост, бавно и мъчително... Душата му се сви от състрадание, почувства се част от смъртта и разрухата, които властваха тук. Разбра, че постоянното му влечение към този несъществуващ храм се дължи на разрухата, която

цари в собствената му душа. Гледайки към черната яма, в която хиляди хора бяха потърсили убежище, но бяха намерили своята смърт, той имаше чувството, че гледа в собствената си душа.

Омразата към живота е основната причина хората да се впускат в масовата касапница, която наричат война. Омразата към живота кара хората да изпълняват безпрекословно заповедите на други хора, смъртни като самите тях. Той, Филип Дос, беше един добър войник, който винаги е приемал за истина фактите, които са му предоставяли. И е убивал заради тях. Но сега вече знаеше, че тези факти са лъжа. Какво трябва да направи с всичките убийства, извършени без причина? Без дори следа от правосъдие?

В този момент се чувстваше толкова мъртъв, колкото всички онези нещастни души, намерили смъртта си под пламтящия покрив на храма Канон. Чуваше безгласните им стонове далеч по-ясно, отколкото грохота на уличното движение в огромния град. Чувстваше се адски самотен. Как би могъл да се прибере у дома и да обясни на Лилиан какво е изпитвал и какво е извършил? Тя никога няма да го разбере, никога няма да му прости, че я изключва от една толкова важна част от живота си. Вече виждаше ясно, че бракът му с Лилиан е бил просто един сън, един блян на онази частица от съзнанието, която отчаяно се бори за физическото му оцеляване.

На преден план сега излизаше друга частица от неговото съзнание. Онази, която го караше да усеща с все по-нарастваща сила хармонията на Япония. Нейните звуци и миризми, нейните вековни обичаи. И нейните хора. Филип беше убеден, че в този момент прекрасно разбира начина на живот, който водят японците. И затова се почувства още по-самотен, отчайващо самотен... Имаше усещането, че се е превърнал в плашило, забито в средата на плодородна нива. Вика до пресилване, но никой не го чува.

После до рамото му се докосна нежна ръка. Погледна в лицето на Мичико и видя бистрите сълзи, които се търкаляха по бузите ѝ. Смаяно осъзна, че и тя се чувства изгубена. Прииска му се да поеме в шепи тези сълзи, заприличали на скъпоценни брилянти. Блестящи, фантастични, омайващи...

Изправи се и бавно протегна ръка. Стисна в длани крехките студени пръсти и за пръв път разбра, че в тази зона на смъртта могат

да живеят и други призрaци, различни от ужасната безформена маса, която тежеше в собствените му гърди.

[1] Става въпрос за първата в света употреба на напалм. — Б.а. ↑

ЧАСТ ВТОРА
ТЕНДО

ПРОЛЕТ, В НАШИ ДНИ

Токио, Вашингтон, Мауи

Когато беше млад, Козо Шина се оглеждаше с огледала. Когато беше млад, мускулите му бяха като камък, кожата — гладка, а животът течеше през него като пълноводна река. Когато беше млад, Козо Шина изпитваше дълбока гордост от своето тяло.

Някога потта, която покриваше гладката му кожа по време на физически упражнения, караше душата му да тръпне от възторг. Някога тренировките го докарваха в състояние да презира смъртта и да забравя за хода на времето. Някога вдигането на тежести беше истинска наслада за духа му. А после, попивайки с устни потта, която се стичаше по лицето му, той вдигаше поглед към многобройните огледала, които го оглеждаха. В тях виждаше един безкраен парад от младежи с името Козо Шина, силни и здрави, с безупречни в голотата си тела. И искрено вярваше, че е превъплъщение на великия Йеасу Токугава — създателя на модерна Япония. Гледаше втрещено съвършените черти на лицето си и се мислеше за бог.

Сега беше приведен от тежестта на годините и отдавна беше изхвърлил огледалата от дома си. Възрастта не можеше да бъде скрита, тя разяждаше безупречната някога фигура както вълните на прибой разяждат каменистия бряг. Сега вече Козо Шина с безпощадна ясност разбра, че е пропуснал възможността да приключи с живота навреме, когато е бил в апогея на физическата красота. Вече знаеше, че ще позволи на времето да довърши онзи акт, който той сам не беше посмял да извърши в разцвета на силите си. В онези години, в които смъртта е чист и желан дар, покорна на основната мечта в живота на всеки самурай: да я посее като хлебно зърно в богатата земя и да я превърне в светъл пример за околните.

Сега вече трябваше да се задоволява с това, което предстоеше да се случи. И да се надява, че то ще бъде достойна награда за повече от 40 години страдания. Разбира се, той беше прав относно американците: тяхната окупация на родината му след войната, наложената на Япония тяхна „демократична“ конституция доведоха до

неизбежното — японците се превърнаха в нация от средни бизнесмени със средни вкусове и средни навици.

Поради забраната на американците за предвиждане на военни разходи в бюджета на нова Япония икономиката на страната се оказа освободена от тежко бреме. Шина не можеше да понася младите си познати, в голямата си част търговци, които сипеха хвалебствия към Америка, позволила на страната да развие такава могъща икономика и международна търговия, която превърна голяма част от бедните и средно заможните хора в истински богаташи. Да, това наистина беше така. Америка действително позволи стремителния възход на японската икономика. Но Шина се гневеше на своите познати, защото пропускаха да видят очевидното — в замяна на икономическата мощ Япония се беше превърнала в американски васал, напълно зависима от презокеанските си покровители по отношение на отбраната. Някога Япония беше страната на самураите, които отлично знаеха как да воюват и как да изградят своя собствена отбранителна мрежа. Сега всичко това е само история. Америка беше наложила своя капитализъм и така беше успяла да прекъсне пъпната връв на една хилядолетна култура.

Това беше основната причина, поради която Шина създаде Джибан.

Лятото приближаваше. Хладните талази на зимния въздух все по-рядко се появяваха в дома му. Птичките, накацали по дюлевите дръвчета до прозореца на кабинета му, запяха с нов, по-жизнен и пободър тон. Седнал с ръце върху коленете, Козо Шина си спомняше лятото на 1947 година, което доста се различаваше от останалите. От разрушението на Япония бяха минали почти две години.

Жегата се издигаше на тежки, почти осезаеми вълни, въздухът беше влажен. Осем висши държавни служители, повечето от тях министри, се бяха събрали в лятната вила на Шина, разположена на брега на езерото Ямамака. Именно те плюс самият Шина, разбира се, съставляваха Джибан. Беше им забавно да ги наричат местна политическа организация, просто защото властта им беше огромна и се простираше над почти всичко в тази страна. Истинското име на тяхната организация беше „Обществото на десетте хиляди сенки“, но то се пазеше в дълбока тайна. Бяха го избрали заради връзката му със

свещената „катана“ — символ както на традиционната японска бойна сила, така и на личната власт на неговия създател — Козо Шина.

Катаната — традиционната дълга сабя на японските самураи, била създадена от един майстор-дзен, който закалявал разтопената стомана десет хиляди пъти, за да може острието ѝ да разрязва всяка броня и да стане практически нечупливо. Всяко повторение на този процес се наричало „сянка“.

Катаната на Джибан била оръжие с изключителни качества и дизайн, изкована през четвърти век от най-известния, превърнал се в жива легенда майстор-дзен по поръчка на принц Ямато Такеру. Принцът я използвал при обезглавяването на своя брат близък за някакво незначително нарушение на дворцовия етикет, а след това се впуснал в битка на живот и смърт с дивите племена Кумасо северно от столицата и ги разбил.

Тази сабя била най-старата в страната, пред нея се прекланяла цяла Япония. Поради необикновената си история тя била изложена в музей. Душата на Япония.

— Това е символът на нашата мощ — каза на министрите младият Козо Шина и вдигна катаната над главата си. — Това е символът на нашия морален дълг. Към императора и родината.

Гладката повърхност на езерото зад гърба му се набразди от силните струи на летния дъжд, цветът на водата стана седефен като вътрешността на мидена черупка, от нея се издигнаха гъстите облаци на изпаренията.

„Като потта по лицето на актьор кабуки, помисли си младият Козо Шина. Всъщност ние всички сме актьори, без притворството сме нищо.“ Погледът му не се отделяше от блестящото острие на древното оръжие. „Ето го нашето огледало. Ние го вдигаме срещу светлината и го наричаме живот.“

— Ако не успеем да съживим дълбоката същност на нашия дух, няма да успеем да възвърнем старата слава на Япония — каза на глас той.

През онзи летен ден беше невъзможно да се разбере къде точно се сливат сивата вода и сивото небе. Беше невъзможно дори да се определи къде е зенитът на слънцето. Толкова гъста беше сивата мъгла, спуснала се над земята.

— Не можем и не трябва да се проваляме. Знаем своя дълг и всеки от нас ще направи необходимото за прочистване на Япония. Свещената земя на родината ни не за пръв път е омърсена от краката на чужденците. Капитализмът се спусна тук като гладен хищник. Капитализмът ни унищожаваше. Изяжда ни живи, превръща ни в свои роби, кара ни да забравим своето минало. Не след дълго вече няма да знаем какво означава да си японец, да служиш на императора, да бъдеш самурай.

И все пак планината устоя там, където не успяха водите на езерото, хълмистата равнина и небето. Планината Фуджи се издигаше в своето призрачно великолепие — тъмна грамада на фона на сивотата, украсена на върха с ослепително бял сняг. Свещената и сурова Фуджи.

Младият Козо Шина беше гол до кръста. Великолепните мускули на тялото му привличаха вниманието на всички. Повдигна ръце и бавно завърза около главата си „хачимаши“ — традиционната кърпа на влизания в бой самурай.

— А сега, за пръв път от стотици години насам, аз ще извадя от ножницата свещената сабя на принц Ямато Такеру — промълви той. Влажната мъгла сякаш се стъписа от блясъка на ръчно каляваната стомана, около острието се образува странно, вселяващо смут сияние, напомнящо за великото Нищо.

Младият Козо Шина вдигна оръжието над главата си, за миг съвършеното му тяло, намазано с ароматични масла, се сля с катаната, оформяйки една великолепна скулптура.

— Когато я извадя за втори път, ние вече ще събираме плодовете на това, което посяхме днес — тържествено обяви той. Леко движение надолу, острието за миг докосна върха на пръста му. Гъста, тъмночервена кръв капна в дълбоката купа пред него. Шина взе една четчица, потопи я в кръвта и написа името си в долния край на пергамента, който съдържаше устава на Джибан. — Тук, от днес и вовеки веков, ще живее „кокоро“ — сърцевината на нашата философия, същността на нашата идея, бъдещето, на което днес обричаме нашето благосъстояние и семейства, самия си живот! — подаде документа на министъра вляво от себе си и докосна с острието върха на пръста му. Човекът потопи четчицата в смесената кръв и се подписа под името на своя лидер. — Тук са очертани основните насоки на нашите действия — продължи Шина. — Свидетелство както

за бъдещите поколения, така и за нашите предци, пред които се прекланяме и в чието име сме създали Общността на десетте Хиляди сенки.

Документът продължа пътя си, нова кръв пълнеше купата, нови имена се прибавяха под него.

— Това ще бъде живият дневник на дейността на Джибан — продължаваше Козо Шина. — Наше знаме и щит. Съществуването му ще издълбае в съзнанието ни една истина: *Ние, подписалите се под този документ, поемаме свещено бремене, което ще носим цял живот* — последният от присъстващите положи подписа си: — Този документ, който отсега нататък ще наричаме „КАТЕЙ“ — устав на Общността на десетте хиляди сенки, ще ни напомня всеки миг за нашата свята цел, на която сме отдали живота си. Защото ние се стремим към запазване светостта на Императора, към утвърждаване на наследството, завещано ни от великия шогун Йеасу Токугава. Ние търсим искрата, която свързва миналото, настоящето и бъдещето, ние търсим вечното величие на Страната на изгряващото слънце!

Сега, в едва пробуждащата се пролет на настоящето, Козо Шина седеше неподвижно в своя кабинет и замислено наблюдаваше напъпилите цветове на дюлевите дръвчета в градината. „Тогава, в онова душно лято, аз наивно повярвах, че битката вече е спечелена, помисли си той. А всъщност тя не беше дори започнала. Не бях разчитал на Ватаро Таки, не бях преценил правилно какво ще бъде влиянието му в средите на Якудза. Но той подчини подземния свят и хвърли цялата си мощ срещу Джибан. Откъде изскочи тоя човек? Защо се превърна в мой враг? Не знаех това... Но нашите организации се сблъскваха навсякъде: на политическата сцена, в средите на бюрокрацията, сред армията и икономическия живот... Той непрекъснато пречеше на нашите планове. Дори когато му нанасяхме тежки удари, той винаги успяваше да се вдигне на крака, да прегрупира силите си и да нападне отново.

Всичко това свърши преди две седмици, когато най-сетне успях да го унищожа. Не бях разчитал на най-близкия му съюзник, надживял го само с няколко дни. Подцених сериозно уменията на Филип Дос. Именно той отмъкна свещената катана на Джибан преди години. И какво беше сторил с нея? Беше я дал на сина си Майкъл.“

Ръцете на Козо Шина се свиха в юмруци. Никога не би разбрал каква е съдбата на катаната, ако един сенсей в Париж не я беше познал случайно. И не беше имал добрата идея да позвъни на Масаши. „Вземи я обратно, на всяка цена“, беше му заповядал Шина.

Чуруликането на птиците зад стъклото беше сладко и омайващо, но Козо Шина не го чуваше. Храната пред него изпускате приятен аромат, но Козо Шина не го усещаше. Първите розови цветчета на дюлите бяха прекрасни, но Козо Шина не ги виждаше. Той все още не притежаваше катаната на принц Ямато Такеру.

Още един факт, не по-маловажен от липсата на свещената сабя, тревожеше съзнанието му. Беше откраднат документът Катей на Джибан. В него подробно бяха описани всички стъпки на Общността на десетте хиляди сенки за възвръщане величието на Япония, за бавното, но сигурно възстановяване на военната ѝ мощ, за твърдото ѝ намерение да завземе огромната територия на Китай с външна помощ или без нея...

Попаднал в ръцете на врага (например на президента на Съединените щати), документът Катей щеше да означава смъртна присъда за Джибан. Това трябва да бъде предотвратено. Общността трябва да изпълни свещената си цел — възвръщане величието на Япония, навлизането в нова и славна епоха за Страната на изгряващото слънце. В която тя вече няма да бъде зависима от чуждестранния петрол и останалите енергийни ресурси, когато ще бъде силна и независима. Ето защо документът Катей трябва да се върне.

Силните пръсти на Козо Шина се стегнаха около коленете му. Все още не можеше да разкрие загадката около смъртта на Филип Дос. Ако американецът беше оцелял, хората на Масаши положително щяха да го заловят. Уде беше на крачка от успеха преди Дос да изчезне. А после беше намерил смъртта си в Мауи. От чия ръка? Козо Шина не знаеше и това го тревожеше. Защото означаваше намеса на нова, неизвестна сила в сложната игра.

„Скоро свещеното оръжие ще се върне при мен, успокоително помисли той. Това ще стане с несъзнателната помощ на Масаши Таки. Същото ще се получи и с документа Катей. А после мечът на японския дух ще излезе от ножницата си и моята задача ще бъде изпълнена. Япония ще бъде могъща световна сила, ще бъде в състояние да съперничи дори на Съветския съюз и Съединените щати.“

Майкъл имаше чувството, че мракът никога няма да се вдигне.

— Одри!

Екотът на църковни камбани бавно го изтръгваше от дълбокия унес.

— О, Господи! О, Господи!

Главата му кънтеше. Искаше да се отърве от този звън, да продължи дълбокият, сякаш вечен сън.

— Няма я!

Светлина, остра като натрошени късчета стъкло, прониза очите му.

— Няма го милото ми дете!

Той изпъшка и дойде на себе си, главата му се въртеше.

Наведен над него, чичо Сами яростно го разтърсваше.

— Майкъл, Майкъл! Какво стана?

Църковни камбани и бамбукова флейта. Странна, неземна мелодия, подчертавана от невидими ударни инструменти.

— Майкъл! Чуваш ли ме?

— Да.

Мракът бавно започна да се разпръсква, главата му се проясняваше.

— Къде е Одри? За бога, Майкъл! Какво стана?

— Не знам... — с мъка отвърна Майкъл. Главата адски го болеше, вероятно от действието на химикала.

— Как така не знаеш?

Лицето на майка му потрепваше от напрежение.

— Позвъних на Джонас и той веднага пристигна! Каза да не викаме полицията — пристъпи напред и попита: — Добре ли си, скъпи?

— Да — отвърна Майкъл и измести очи по посока на Джонас: — Колко време съм бил в безсъзнание?

Приклекнал до него, Джонас вдигна глава:

— Около четиридесет минути... Нали преди толкова ми се обади, Лилиан?

Майката кимна.

Майкъл бавно огледа кабинета. Сякаш е преживял ураган, помисли си той. Счупени лампи, прекатурени столове, разпилени по пода книги.

— Господи! — тежко въздъхна той и започна да се надига. В момента, в който изгуби равновесие, видя цепнатината на килима. Беше права, дълбока и равна като хирургически срез. Къде ли ми е катаната, запита се той. Какво се случи с Одри, Господи?

— „Мичи“ е пътят, който избрах — каза жената. — Но сега се препъвам по него...

— В днешно време всичко е опасно — каза Мичико, заела се с почистване на градината. — Тайните на клана Таки, развитието на самата Япония. Младото поколение е обезверено, то вече не разбира смисъла и значението на краткосрочните и дългосрочните цели. Всичките прибъгват до крайности.

— Те не разбират дори какво искат. Обикновено се интересуват единствено от дребните удоволствия, не ги е грижа за нищо друго. Знаят само, че не искат това, което *съществува* в момента. И това ги прави уязвими. Присъединяват се към Якудза, но съвсем открито нарушават строгия устав на организацията. Стават членове на разни радикални групировки, а често и на анархически структури. Същите, които произвеждат недодялани бомби и също така недодялано ги хвърлят срещу Императорския дворец. Същевременно министрите реагират по все по-неадекватен начин. Плашат се от втвърдяването на американската политика, от нежеланието на САЩ да продължават с щедрата си подкрепа. Според тях Америка нарушава мълчаливата си клетва да поддържа Япония силна, с оглед нейното противопоставяне на комунистическата инвазия в Далечния изток.

— Какво е Америка? Приятел или враг? Това е въпросът, който ги вълнува повече от всичко. Имам чувството, че сме се върнали към онова емоционално състояние, което имахме в навечерието на войната.

Жожи Таки поклати глава. Напоследък Мичико изглеждаше сериозно обезпокоена от влошаването на търговските отношения с Америка. Вярно е, че Япония вече не желае да отстъпва от завоюваните позиции в ползата друга страна. Но какво от това? Защо пък трябва да го прави? Нали именно строгите забрани срещу

чуждестранни инвестиции помогнаха на страната да се възстанови след пагубната война? Защо сега трябва да ги отменят? Заради Съединените щати? Нима те нямаха единствената цел да създадат една нова Япония в съответствие със собствените си виждания? Да я превърнат в стоманен юмрук срещу комунизма в Далечния изток?

— Мичико — меко проговори той, внимателно изчаквайки я да свърши с това, което беше започнала. — Макар да си осиновена от баща ми, Ватаро Таки, аз те приемам като родна сестра.

Покрити с лепкава кал, ръцете на Мичико преустановиха своята работа. Косата ѝ, стегната в кок от традиционните дървени гребенчета „киоки“, беше покрита със ситни сламчици.

— Не си дошъл да ми правиш комплименти, Жожи-сан — меко отвърна тя. — Познавам те достатъчно добре.

Жожи хвърли поглед към широкоплещестите младежи, които стояха на дискретно разстояние от Мичико. Мъжът ѝ — Нобуо Ямамото, не я пускаше никъде без придружители. Странно, но Жожи не познаваше нито един от тях. Облеклото им по нищо не напомняше облеклото на обикновени прислужници. Май бяха бодигардове. Всъщност, какво от това, сви рамене Жожи. Семейство Ямамото можеше да си ги позволи. В качеството си на президент на „Ямамото Хеви Индъстриз“ Нобуо управляваше един от най-могъщите концерни в Япония.

— Както обикновено, ти веднага прозря истинските ми намерения, Мичико-сан — склони глава Жожи. — Винаги си отгатвала това, което мисля.

Мичико само се усмихна.

— Става въпрос за Масаша — добави Жожи.

— В последно време става въпрос все за Масаша — въздъхна Мичико. — Отначало той се противопостави на идеите на татко за бъдещето на клана Таки. А какво е измислил сега?

— Имам нужда от помощта ти.

Тя вдигна глава, слънцето превърна лицето ѝ в ярък овал.

— Винаги съм на твое разположение, Жожи-сан. Достатъчно е да кажеш какво искаш и то ще бъде изпълнено.

— Искам да ми помогнеш в борбата срещу Масаша.

В градината настъпи необичайна тишина. Един дъждосвирец на няколко метра от краката им сякаш чу последното изречение, извърна

глава и ги погледна с блестящите си като копчета очички. После разтвори криле и отлетя.

— Моля те — тихо промълви Мичико и усети как гърлото ѝ се стяга. В дните след посещението на Масаша, при което ѝ беше дадено да разбере, че трябва да изпълнява неговите заповеди, тя непрекъснато се опитваше да избяга от заплахата на присъствието му, имаше чувството, че ще престане да спи и да се храни, ако постоянно мисли за нея. Но въпреки това нощем сънуваше кошмари, стряскаше се, обляна в студена пот. — Не искай от мен такива неща!

— Но ти си единственият човек на този свят, който може да ми помогне — умолително рече Жожи. — Досега винаги си го правила. Когато татко се съюзи с Масаша, ти беше тази, която заставаше на моя страна!

— Господи, каква памет имаш, Жожи-сан — въздъхна Мичико. — Това беше толкова отдавна!

— Но и днес положението е същото.

— Не е — тъжно поклати глава тя. — Затова ще ти дам един съвет: трябва да забравиш всичко, независимо какъв е проблемът. Трябва да забравиш всичко, свързано с Масаша! Моля те за това.

— Защо не искаш да ми помогнеш? — извика с отчаяние Жожи. — В миналото винаги сме били единни срещу Масаша!

— Моля те, Жожи-сан, не искай от мен такива неща — отвърна Мичико с насълзени очи. — Не мога да сторя нищо, не мога да се намесвам.

— Но ти не знаеш какво се е случило — стисна главата си Жожи. — Масаша ме измести най-безцеремонно от мястото на оябун, което ми се полага по право!

— О, Буда! — възкликна тя. Но този факт ѝ беше известен от доста време, знаеше и онова, което Жожи дори не подозираше: че ще бъде в безопасност, ако се държи настрана от всичко, особено от операцията, която вече беше започнала. Последната фаза на една огромна по мащаби и изключително опасна операция, която нищо не можеше да предотврати. И на която, въпреки всичко, тя беше решена твърдо да се противопостави.

— Сега Масаша може да използва средствата на клана както му е угодно. Бизнесът вече е радикално променен, наркотичната мрежа на Масаша действа, парите започнаха да текат от всички страни. Скоро

ще ни залееят като потоп. И кланът Таки ще затъне в отвратителната мръсотия на един бизнес, който нашият баща ненавиждаше!

— Как е възможно това? — вдигна вежди Мичико. — Аз мислех, че двамата с Масаша сте се разбрали за всичко.

— Така мислех и аз — горчиво отвърна Жожи. — Но на общото събрание той се опълчи срещу мен. Знаеш колко го бива в приказките, аз не получих възможност дори да отворя уста. Лейтенантите се уплашиха, тъй като смъртта на татко ни остави беззащитни срещу враговете. Подкрепяйки Масаша, тези хора отново се чувстват сигурни. Ще го последват дори в ада, стига да ги помоли за това!

„Кое е твърде вероятно да стане“, помисли си Мичико. Импулсивно протегна ръце и Жожи здраво ги стисна.

— Забрави всичко това, Жожи-сан! — настоятелно прошепна тя. — Нищо не можем да направим — нито ти, нито аз. Промяната вече е факт. Не се занимавай с него, нямаш шансове да го победиш. Аз също... Това е нашата карма.

— Но промяната, за която говориш, засяга не само нас, а и останалите членове на фамилията — възрази Жожи. — Например дъщеря ти, внучката ти Тори също. Как е тя? Мъчно ми е за нейното сладко усмихнато лице!

— Добре е — отвърна Мичико и притисна буза до неговата. — Постоянно пита за теб — не искаше Жожи да забележи страха в очите ѝ. Масаша играе една ужасна игра, залозите са високи до небето. Той държи в ръцете си целия клан и битката ще бъде на живот и смърт.

— Дойде време да ти разкрия истината — каза Джонас.

— Истината ли? — объркано примигна Майкъл. Думата му прозвуча странно, като някакъв непознат диалект.

Намираха се в кабинета на Джонас Самартин в сградата на БЕМТ.

— Да, истината — повтори Джонас.

— А какво беше това, което ми разказваше досега?

— Скъпо момче — въздъхна Джонас. — Ти си ми по-близък от син. Знаеш, че никога не съм се женил и нямам деца. Вие с Одри сте ми скъпи като моя плът и кръв. Не е необходимо да ти го казвам...

— Така е, чичо Сами — кимна Майкъл. — Винаги си се грижил за нас, винаги си ни закрилял. Съвсем скоро признах пред Одри, че винаги съм те считал за Нана, овчарското куче от „Питър Пан“...

— Приемам това като голям комплимент, синко — усмихна се Джонас.

За момент запазиха мълчание. Името на Одри събуди отново страховете в душите им. Не знаеха какво е станало с нея, не знаеха къде се намира.

После иззвъня телефонът и Джонас вдигна слушалката. Каза няколко тихи думи и затвори. Тягостният момент отмина и той отново беше в състояние да говори.

— Според мен баща ти е знаел, че ще бъде убит — твърдо рече Джонас и погледна Майкъл право в очите. — Давал си е сметка за голямата опасност, в която се е намирал. Един ден преди да научим за смъртта му, аз получих едно пакетче по специален куриер, изпратено от Япония. До момента ни е известно единствено името на компанията в Токио, която е осъществила тази услуга. Пакетчето им било предадено от японец и това е всичко, което знаят. Не разполагаме с име, а описанието му е толкова бегло, че не става за нищо.

Джонас вдигна един голям плик от бюрото си, заедно с прегънат на две лист хартия.

— Във всеки случай изпращачът е бил баща ти — продължи той. — Вътре беше това писмо. В него ми заръчва да разговарям с теб, в случай че наистина бъде убит.

— Да разговаряш с мен ли?

— Да. И аз изпълних молбата му.

— Дай да видя това писмо, чичо Сами.

Джонас въздъхна и му подаде писмото, дланта на дясната му ръка пробяга по лицето, сякаш искаше да изтрие от паметта си всички събития от последните дни. Някак изведнъж се превърна в стар и уморен човек, който просто мечтае за почивка.

Майкъл вдигна глава от напечатания на машина текст.

— Излиза, че идеята да го заместя, е била негова — промълви той.

Джонас кимна с глава.

— Тук се споменава за някакво завещание...

— Ето го — Джонас докосна обемистия плик върху бюрото си. — Както виждаш, то е запечатано и ще бъде отворено само ако приемеш да бъдеш негов заместник.

Сърцето на Майкъл се сви от предчувствие за огромно нещастие.

— Виждам, че си готов да го отвориш — въздъхна той. — Явно си сигурен в отговора ми...

— Не, Майкъл — поклати глава Джонас. — Сигурен съм в *теб*. Баща ти винаги казваше, че си преждевременно развит, сякаш още чувам гласа му: „Майки е по-умен от нас двамата, взети заедно, Джонас. Аз съм сигурен в това, а след време и ти ще го разбереш...“ Пророчески думи, синко, особено при създалите се обстоятелства... — вдигна плика и му го подаде: — Мисля, че наистина е време да го отвориш.

Майкъл го пое, но не направи опит да счупи печатите.

— А Одри? — попита той.

— Одеве ми позвъниха заради нея — въздъхна Джонас. — Още нищо не е разкрито. Но все пак е твърде рано...

— Рано ли?! — възмутено извика Майкъл. — За бога, чичо Сами! Та ние дори не знаем дали е жива!

— Мисля, че е жива, синко — отвърна Джонас. — Дано Бог да я закриля... Баща ти изпълняваше поредната си мисия, но в хода ѝ се е натъкнал на нещо доста особено. Толкова особено, че не е бил в състояние да изпраща редовните си рапорти. Системата за сигурност го изискваше. Враговете вече се опитаха да го докопат чрез Одри. Аз разбрах това едва след като прочетох писмото му...

— Искаш да кажеш, че онзи опит за грабеж не е бил нищо друго, освен опит да пипнат татко чрез Одри, така ли?

— Точно така — кимна Джонас. — Разбира се, не казахме нищо нито на майка ти, нито на сестра ти. Враговете на Филип са искали да отвлекат Одри. Исках да я поставя под неотстъпно наблюдение, но когато разбрах за нападението, баща ти вече беше мъртъв...

— А сега те успяха, въпреки че баща ми е мъртъв — заключи Майкъл. — Защо им е тогава Одри? Каква ценност би представлявала за тях? Не виждам смисъла в подобен акт...

— Това е още едно липсващо късче от мозайката — призна Джонас. — И още една причина да те искам на своя страна. Ти си този, който може да открие какво е станало с Одри и кой е убил баща ти.

— Кои са враговете на татко, чичо Сами?

— Якудза.

— Якудза ли?! — извика Майкъл. — Японските гангстери! Следователно ти *знаеш* каква е била мисията на баща ми!

— На практика нямам никаква представа — поклати глава Джонас. — Не мога да разбера защо не е споделял с мен абсолютно нищо. Моля се на Бога причините му да са били наистина основателни.

— Искам Одри да бъде тук! — тръсна глава Майкъл и смътно си даде сметка, че пръстите му са потънали дълбоко в кожената облегалка на креслото.

— Аз също — отвърна чичо Сами. — Искам да се върне у дома цяла и непокътната, искам го с цялото си сърце! Хайде, Майкъл, тръгвай по стъпките на баща си! Това е единственият начин да я откриеш!

Майкъл се чувстваше на прага на нервната криза. Мускулите му леко потръпваха, имаше усещането, че току-що е покрил маратонска дистанция. Бавно осъзна, че е задържал въздуха в дробовете си и побърза да го изпусне. После вдигна глава:

— Май вече е време да разпечатам този плик — тихо промълви той.

Прекъсването дойде в най-неподходящия момент. Жожи Таки тъкмо беше повдигнал бялото кимоно с големи, майсторски избродирани сребърни хризантеми и надничаше между привидно срамежливите бедра.

Жожи Таки беше чакал цяла вечер да надникне там. Изтърпя сложната церемония по поднасяне на чая, вечерята под облаци тютюнев дим, безкрайните дебати относно курса на йената и накрая — продължителното, лепкаво сбогуване.

През цялото това време Кико се проявяваше като безупречна домакиня. Церемонията ѝ по поднасяне на чая беше истински шедьовър, по време на вечерята умело забавляваше Кай Чоза, а после даде време на мъжете да говорят за бизнес, въвличайки съпругата му в игрив и безсмислен женски разговор.

В крайна сметка пак Кико съумя да пусне онази малка и деликатна прозявка, която трябваше да приключи очевидно безполезната за господаря ѝ вечеря. Съпругата на Кай Чоза я забеляза, докосна ръкава на мъжа си и двамата си тръгнаха.

Вечерта се оказа пълен провал, помисли си ядосано Жожи. Беше поканил Кай Чоза — водач на клана Чоза, втори по големина в Якудза, с надеждата да го привлече на своя страна в опита да си възвърне господството над клана Таки и да измести брат си Масашу.

Кай Чоза обаче не прояви никакъв интерес към предложението му за съюз. Вероятно и той, подобно на лейтенантите в клана Таки, не вярваше, че Жожи притежава силата и решителността, необходими за свалянето на Масашу. Във всеки случай нямаше никакво желание да започва тайни преговори, които биха го конфронтирали с клана Таки.

Жожи прие това с учудване и разочарование. Беше твърдо убеден, че Кай Чоза ще подскочи от радост при възможността да засили властта си, отхапвайки тлъсто парче от клана Таки. „Какво толкова притежава брат ми Масашу, чудеше се той. Нима съм подценил неговите способности? И какви са те?“

Жожи беше объркан. Трябва ми кръстник, призна пред себе си той. Човек с достатъчно власт и смелост, за да се изправи срещу Масашу.

По време на вечерята Кико постоянно му хвърляше кратки, но пронизателни погледи. Очите ѝ го галеха, търсеха близост с неговите. Но нито изящната линия на гърдите и бедрата ѝ под коприненото кимоно, нито съблазнително оголената шия съумяваха да привлекат вниманието на Жожи. Той гледаше единствено Кай Чоза, отчаяно се надяваше да събуди интереса му.

Едва сега, останал насаме с Кико, Жожи почувства необходимост да се разсее, да забрави за грижите. Всъщност дискретното почукване върху рамката на вратата от оризова хартия дойде точно в мига, в който той започна да проявява интерес към своята компаньонка. В мига, в който очите му се заковаха върху лицето на Кико и по тялото му пробягаха първите тръпки на очакваната наслада.

Видя промяната в очите на Кико и погледът му се плъзна надолу, към мястото, върху което беше поставил ръката си. Тя помръдна и разтвори бедрата си още малко, огненочервената подплата на кимоното се отмести встрани, с кратко прескачане на сърцето той видя, че

отдолу е гола. Кожата на корема ѝ беше бяла и нежна, черните косъмчета леко тъмнееха в слабините ѝ.

— О, Буда! — прошепна Жожи.

Дискретното почукване се повтори.

— Остави ме на спокойствие! — дрезгаво извика Жожи. — Нима нямаш капка възпитание?

Кико намести таза си на татамито, после леко започна да го извива нагоре. Резултатът беше зашеметяващ. Меката, лишена от окосмение плът на интимните ѝ части се разкриваше пред очите на Жожи бавно и постепенно, тялото му се разтърси от конвулсиите на желанието. Бедрата ѝ, повдигнати на десетина сантиметра от рогозката, започнаха бавни въртеливи движения. На третото от тях меките пластове във вътрешността на знойната ѝ женственост се разтвориха сами, Жожи изпита усещането, че ще припадне от обзелата го възбуда.

Плъзгащата се врата помръдна с около сантиметър, в процепа проблесна бръснатата глава на Шозо. Лицето му беше дискретно извърнато встрани.

— За това нещо заслужаваш да ти извадя окото! — просъска Жожи, наистина вбесен. Погледът му остана прикован в слабините на Кико, сякаш привлечен от силен магнит.

— Оябун — прошепна Шозо. — Положително ще ми извадиш окото, ако не ти предам тази новина веднага!

— Каква новина?

Тазът на Кико отново започна да се движи. Изпълнението беше съвършено, Жожи не искаше да го пропусне дори срещу всичкото злато на света.

— Имаш посещение.

— По това време? — дрезгаво изсъска Жожи, усетил как слабините му започват да натежават. — Отложи го, сега не мога да приема никого!

— Оябун — настоятелно прошепна Шозо. — Уде е тук.

Мъжествеността на Жожи започна да се свива, действията на Кико изгубиха своята магия. Студена тръпка пробяга по тялото му. Уде — човекът, който изпълнява присъдите, издадени от брат му Масашу! Какво ли може да иска? Дали Масашу не е узнал за разговора му с Мичико тази сутрин?

— Добре направи, че дойде да ме предупредиш, Шозо — промълви той, правейки героични усилия да запази спокойствие. — Кажете на Уде-сан, че ще го приема след минутка.

Вратата се плъзна обратно в рамката. На опънатата в средата ѝ оризова хартия имаше изящно изрисувана ловна сцена. Въоръжени с копия мъже убиваха огромен глиган. Отправил поглед в рисунката, Жожи започна да се приготвя за неочаквания посетител.

Кико беше прекалено опитна, за да отвори уста. Тя само се надигна и започна да оправя дрехите си. След секунда вече изглеждаше така, както по време на официалната вечеря.

Жожи стана, дръпна вратата и излезе. Върху татамито в средата на съседното помещение се очертаваше огромната фигура на Уде.

— Добър вечер, Уде-сан — поздрави го Жожи с пресилена усмивка на уста, после се извърна към помещението за прислугата и извика: — Шозо, още ли не си поднесъл чай на нашия уважаван гост?

Уде нетърпеливо махна с ръка.

— Моля да бъда извинен за неподходящото време, но въпросът е спешен — избоботи с могъщия си глас той. — Освен това трябва да хвана и един самолет...

Жожи бавно изпусна въздуха от гърдите си, после пристъпи напред и седна на татамито срещу гиганта.

— За мен вашето посещение е голяма чест, Уде-сан — любезно промълви той.

Гласът на Уде беше твърд като гранит.

— Обстоятелствата ме принуждават да премина направо на въпроса — отсече той, от цялото му поведение личеше, че никак не го е грижа за нарушаването на етикета. — Човек трябва да се подчинява на хода на събитията.

— Хай — кимна Жожи и зачака със свито сърце.

— Не аз съм избрал този неудобен за разговори час, затова предлагам да го проведем без увъртания.

— Така постъпваше и баща ми — кимна Жожи.

— Вашият баща! — кимна Уде. — Прекрасен човек! Траурът за него в моя дом ще продължи години!

— Благодаря — склони глава Жожи.

— Но вашият баща го няма, Жожи-сан. И времената се промениха.

Жожи вдигна ръка да докосне челото си, станало хлъзгаво от избилата пот. Какво ще поиска Уде? Не можеше да надмогне себе си и сърцето му се свиваше от ужас пред този огромен мъж.

— Да преминем на въпроса — прогърмя гостът.

— Вашият брат не се чувства добре от обтегнатите отношения помежду ви. Той знае, че баща ви не би ги одобрил. Затова Масашисан е на мнение, че двамата трябва да се срещнете и да поговорите.

— Моля да ме извините за прекъсването, Уде-сан — не се сдържа Жожи, наистина смаян. — Но аз познавам брат си. Мисля, че Масаша няма желание за изясняване на отношенията ни, двамата с него имаме различни мнения относно бъдещето на клана Таки...

— Напротив, Жожи-сан. Масаша мисли единствено за това бъдеще, твърдо е решен да продължи делото на вашия уважаван баща, Ватаро Таки.

Жожи потръпна от възторг. Нямахше нищо против да получи част от могъщия клан Таки, след като Масаша е решил да му го предложи. Но от друга страна... Жожи тръсна глава. Не искаше да мисли какво лежи от другата страна.

— Добре — даде съгласието си той.

— Отлично — усмихна се Уде. — Утре вечер?

— Да работим, когато хората спят, а?

— Точно така. Масаша иска нещата да бъдат изяснени бързо. Колкото по-бързо, толкова по-добре.

— На обществено място, така ли?

— Да, Масаша-сан предпочита така. Но по това време на нощта нямате кой знае какъв избор. Какво ще кажете за някое заведение в Кабуки-чо? — Кабуки-чо се намираще в Шинжуку — един от най-гъсто застроените напоследък квартали на Токио. По първоначалните планове на градската управа там трябваше да бъде изграден нов театър „Кабуки“, оттам идваше и името. То остана, макар плановете на кметството отдавна да бяха забравени. Сега там беше пълно с евтини ресторантчета, зали за игра на „пачинко“^[1], кина, нощни заведения и публични домове. — Имаме богат избор от бардаци... — в голяма част от заведенията келнерките не носеха бельо.

— Какво ще кажете за „А Бас“? — попита Жожи.

— Зная го — кимна Уде и сви рамене: — Добро колкото всяко друго...

Шозо го изпрати до чакащото навън такси. Усмивката му остана невидима в нощния мрак. Всичко беше станало по начина, по който го беше предвидил Козо Шина.

Уде се облегна и си представи как Шина вдига телефона и разговаря с Масаша.

— Но как ще накарате Масаша да се види с брат си? — беше попитал новият си господар той. — Той презира Жожи, мисли го за страхливец и едва ли храни братски чувства към него.

— Ще му обясня, че помирението между братята носи единствено полза за имиджа на клана Таки — отвърна Козо Шина. — Политиците и висшите чиновници, с които имаме работа, винаги са изпитвали известна нервност по отношение на Якудза. Бих казал, че тази нервност ще се засили още повече, ако знаят, че двамата братя наследници на клана Таки поддържат враждебни отношения помежду си. Вчера разговарях с министър Хакера и той ме попита дали разривът между братята Таки няма да доведе до непредвидими действия от страна на Якудза. Успокоих го колкото можах, но ще спомена за този разговор пред Масаша. Ще му обясня, че всичко е наред, но отношенията му с Жожи трябва да се оправят, за да можем да разчитаме на влиятелна подкрепа.

— Една среща между Жожи и Масаша може да свърши по катастрофален начин — беше го предупредил Уде. — Никога не са постигали съгласие за нищо, винаги са били на противоположни мнения. Не бива да очаквате нещо по-различно сега...

По лицето на Козо Шина се беше плъзнала онази странна и зловеща като на влечуго усмивка, от която дори Уде потръпваше.

— Не се безпокой, Уде — промърмори той. — Просто изпълни това, за което те моля. В крайна сметка и Масаша Таки ще стори същото.

— Това изобщо не е завещание — каза Майкъл.

— Дай да видя, синко — протегна ръка Джонас.

Майкъл му подаде съдържанието на дебелия плик.

То представляваше един лист хартия за писма, върху който бяха написани шест реда. Нямахше обръщение, нямаше подпис.

Джонас прочете съдържанието на листа и вдигна глава към Майкъл.

— Какво е това, по дяволите? Прилича ми на гатанка! — вътре в себе си беше очаквал, че в писмото на Филип ще има някаква информация за това, което беше разкрил в Япония.

— Не е гатанка, а предсмъртен стих — поклати глава Майкъл.

— Предсмъртен стих ли? — объркано примигна Джонас. — Като онези, които са писали лудите пилоти камикадзе преди полет?

Майкъл кимна с глава.

Джонас изсумтя и му подаде обратно листа.

— Ти си специалист по японските ритуали, ти ще кажеш... — промърмори той. — Какво означава „шинтай“?

Очите на Майкъл пробягаха по предсмъртните стихове на бащата.

— „Шинтай“ е символ на божествения дух, който според монасите обитава всеки шинтоистки храм — обясни той.

— Не знаех, че баща ти е бил шинтоист — вдигна вежди Джонас.

— Не е бил, такъв обаче беше моят учител Цуйо — отвърна Майкъл. — Спомням си, че при едно от посещенията на татко в Япония ние с Цуйо бяхме в шинтоисткия храм, превърнал се във втори дом за сенсея. Баща ми ни намери там и беше потресен. Каза, че чувства как храмът диша като живо и божествено създание... Монасите бяха много впечатлени от това, след като Цуйо им го преведе.

Джонас нетърпеливо размаха ръце.

— Но какво означават тези стихове, Майкъл? — прекъсна го той.

Майкъл стана и пристъпи към прозореца. От него се откриваше отлична гледка към безукорно поддържаните тревни площи и цветни градини на БЕМТ, оградени от петметрова бетонна стена с електронни сензори и сложни охранителни съоръжения. В момента тъкмо пускаха една от специално обучените немски овчарки в широката метър и половина полоса, очертана отсам оградата.

— Очевидно те са предназначени за мен — промърмори замислено той. — Но аз не мога да откроя смисъла им.

— От това, което прочете, разбрах само две неща: става въпрос за сняг и бели чапли... — подхвърли Джонас. — Това не ти ли говори нещо?

— Не, нищо.

— Какво биха могли да символизират?

Майкъл сви рамене.

— Хайде, синко! — подкани го нетърпеливо Джонас. — Мисли!

— Добре — отвърна Майкъл, върна се на стола и прокара пръсти през косата си. — Снегът би могъл да означава чистота и святост на поставената цел... Или смъртта... В Япония бялото е цветът на траура.

— Друго? — нетърпеливо попита Джонас, заел се да записва разсъжденията му на лист хартия.

— Белите чапли... Символ на вечната любов, на божествената красота...

Джонас вдигна глава, писалката му остана насочена към листа.

— И това е всичко, така ли? Чистота, смърт, любов и красота?

— Да.

— Господи Исусе! — захвърли писалката Джонас. — Баща ти винаги си е падал по гатанките! Но ние нямаме време за тяхното разгадаване, момчето ми. И ще ти кажа защо — защото прогнозата ти излезе вярна. Нобуо Ямамото наистина се прибра в Япония заедно с цялата си делегация. Нашите дипломати са зашеметени — онези, дето ги видя в клуба „Елипс“...

Точно в полунощ ми предадоха спешно съобщение. Министър-председателят на Япония обявил, че дванадесет процента от новия бюджет на страната се отделят за отбранителни разходи. Това е нещо нечувано. От края на войната насам Япония е изразходвала за военни цели не повече от един процент от бюджета си. Даваш ли си сметка за драматичната промяна?

— Защо да е драматична? — погледна го Майкъл.

— Колкото повече средства отделят за отбрана японците, толкова по-малки ще бъдат нашите разходи.

— Но с това ще намалее и влиянието ни над тях възрази Джонас. — Ние сме тяхната могъща и блестяща броня, такива сме още от 45-а година насам. Финансовото осигуряване на отбранителната им мощ ги превърна в основен стълб на нашата далекоизточна политика. По дяволите, Майкъл! Има точки, в които Япония е на по-малко от сто мили от територията на Съветския съюз!

— Може би им е омръзнала ролята на основен стълб — отвърна Майкъл. — Както и ролята на американски слуга в Тихоокеанския

регион.

— Да оставим моралната страна на въпроса за отбраната — въздъхна Джонас. — Но трябва да държим под внимание един друг, не по-малко важен въпрос — превъоръжаването на Япония. Повече от четиридесет години те упорито отказват да отделят средства за военни разходи. Все още помнят Хирошима и Нагасаки, не искат дори да чуят за навлизането на някой от американските атомни самолетоносачи в техни води.

Те се намесиха във Втората световна война поради своя агресивен милитаризъм и прекалени икономически амбиции. Получиха горчив урок, страната им беше на прага на унищожението. Мисля, че сега ще направят всичко възможно, за да се предпазят от втора подобна грешка.

Какво тогава трябва да мислим за новия им военен бюджет? И за очевидната им арогантност в икономическата област? Според мен японците бавно се настройват на онази опасна вълна, която ги накара да се намесят във войната преди четиридесет години.

— Ти се бориш с призраци — отбеляза Майкъл. — Изпадаш в паника, само защото Нобуо Ямамото и неговата делегация отказват да играят по американските правила.

— Майкъл — погледна го в очите Джонас. — От мен запомни, че една силна и независима Япония означава огромна опасност за света. Тези копелета наистина са луди. Обзела ги е манията да се избавят от зависимостта, която им налага вносът на петрол.

— Това е напълно разбираемо — сви рамене Майкъл. — И ние бихме се чувствали така, ако Господ ни беше запратил някъде из Тихия океан без никакви енергийни ресурси.

— Нещата не ми харесват — тръсна глава Джонас. — Това, което допреди шест месеца само се долавяше в неофициални изявления на техни държавници, днес изведнъж се превръща в официална линия на поведение.

— Изпрати ме там и аз ще...

— Заминаваш за Хаваите — прекъсна го Джонас. — Вече ти казах, че имаме известни подозрения във връзка със смъртта на баща ти. Човекът, който ни интересува, живее на остров Мауи, наричат го Ичимада Дебелака. Оябун, тоест главатар на бандата японски мафиоти на Хавайските острови, член на клана Таки. От хотела разбрахме, че

вечерта, преди да бъде убит, баща ти се е обадил именно на Ичимада. Искам да разбера защо.

Джонас отвори една папка върху бюрото си и подаде на Майкъл четири фотографии.

— Това е шефът на Ичимада, оябунът на клана Таки — посочи той вълчата физиономия на първата снимка. — Казва се Масаша Таки, най-младият от тримата братя от тази фамилия. Баща им, Ватаро Таки, наскоро умря — пръстът му се плъзна към втората фотография. — По всеобщо мнение именно Ватаро е бил главният кръстник на Якудза. Бавно и систематично той е извел мафията от сферата на дребните изнудвания и хазарта, за да я превърне в могъщ икономически конгломерат с напълно законни делови интереси и участие в бизнеса.

Трябва да призная, че този Ватаро наистина е бил изключително умен човек. Първи сред оябуните на японския престъпен свят той се обявява срещу комунистическата зараза и от бунтовете в Кобе през 1948 година насам неизменно помага на полицията в борбата ѝ с радикалните елементи.

Ръката на Джонас се насочи към третата снимка.

— Хироши, първородният син на Ватаро, умира малко след смъртта на кръстника при доста подозрителни обстоятелства. Според някои слухове убийството му е било организирано от Масаша, целта — по-бързо да се добере до властта. Други твърдят, че убийството е било извършено от тайнствената личност, известна с името Зиро. Никой не познава този човек, никой не го е виждал. Според мълвата той е „ронин“ — безскрупулен убиец, който действа в рамките на Якудза, но не се подчинява на нейните закони и чувство за дълг. За него се разказват легенди. Толкова многобройни и противоречиви, че голяма част от тях се приближават до света на фантастичното. Но клановете на Якудза им мярват. Дори и главатарите им потръпват от ужас при споменаването на името Зиро.

Майкъл почувства хладната тръпка, пробягала по гърба му при споменаването на това име, ЗИРО — отсъствието на закони; състоянието, при което уменията на боеца престават да действат. Нищо чудно, че в Якудза се страхуват от „ронин“ с подобно име.

Джонас постави последната снимка върху гладкия плот на бюрото.

— Остава ни Жожи, средният от тримата братя. Масаши вече е успял да го изхвърли от ръководството на клана Таки. Доведената дъщеря на Ватаро се казва Мичико Ямамото, но нея можем да забравим. Тя е доста по-възрастна от братята си, вече от години не се занимава с дейността на клана. Тук обаче трябва да подчертая, че баща ти положително е разполагал с по-богата информация. Не съм изненадан от този факт, той години наред е действал в онези среди. А както казват японците, когато съществува дълг, времето престава да тече...

Джонас извади дебела папка от бюрото си.

— Тук е всичко, от което се нуждаеш — билети, паспорт, японска виза, досието на Ичимада и клана Таки, карти на Мауи. Не ти се е случвало да ходиш там, нали? Истински рай, особено ако го сравняваш с някои други места. Лесно ще се ориентираш, опасност от объркване има само в непристъпните райони около Хана. Ти обаче ще бъдеш в Кахакулоа — на противоположната част на острова. Планински район, но достатъчно цивилизован...

Тук ще откриеш планове на имението на Ичимада, чертеж на системата му за сигурност, броя на служителите му и други подобни неща. Информацията е проверена, можеш да ѝ се довериш напълно. На място ще решиш как да проникнеш вътре, защото той едва ли ще те покани. Не рискувай контакт извън чертите на имението, това е твърде опасно. Хората му са въоръжени и не се колебаят да стрелят първи... Съгласен ли си?

Майкъл кимна с глава.

— На летище Кахалуи ще те очаква джип. Запазена ти е стая в хотела. В тази папка има пет хиляди долара в брой, освен това в банка Дайво ти е открита текуща сметка.

Майкъл надникна във вътрешността на пакета.

— Спомена нещо за паспорт с японска виза...

— Не си мисли, че съм ти гледал на кафе — изсумтя Джонас. — Просто искам всичко да бъде наред.

— Добре — кимна Майкъл. — Ако *наистина* замина за Япония, ще се поразровя около Ямамото и неговите делови партньори. Все още имам доста приятели в Токио.

— Не искам да ми правиш услуги, Майкъл — вдигна ръце Джонас. — Моля те. Ще имаш предостатъчно работа, тъй като трябва

да откриеш не само убиеца на баща ти, но и похитителите на Одри. Сега се налага да действаш на територията, на която е действал баща ти. Използвай опита му, придържай се към стъпките му. Съгласен ли си?

Майкъл отново насочи вниманието си към предсмъртните стихчета на баща си.

— Може би избързвам, но имам чувството, че това наистина е гатанка — промърмори той. — Нещо като изпит, на който ме подлага татко... — затвори очи, в съзнанието му проблесна нещо познато. Нещо, което беше казала Одри, докато разговаряха за миналото... — Чакай малко... Като деца ние с Одри попаднахме в снежна виелица... Одри искаше да бяга, но аз я задържах и изградих снежен заслон. Прегърнах я, сгушихме се в него и така дочакахме татко... После той каза, че заслонът ни е спасил живота...

— Помня това — кимна Джонас. — Той ми разкажа цялата случка, страшно много се гордееше с теб, синко... — сви рамене и добави: — Но не виждам връзката между това прекеждие и предсмъртните му стихове.

— Има връзка... *Да, има!* Вали сняг... Не мога да ти обясня в момента... Чаплите призивно грачат и викат другарките си... — главата на Майкъл рязко се повдигна: — Това е! Не може да бъде нищо друго!

— Какво?

— Чаплите никога не призовават другарките си — развълнувано отвърна Майкъл. — Те призовават единствено своите семейства!

— И какво от това? — с недоумение го погледна Джонас.

„Виках, Майк, виках като луда, беше казала Одри. Мислех, че татко ще ме чуе, макар да беше чак в хижата... Помниш ли?“

И Майкъл си спомни.

Пръстът му се заби в писмото.

— Тук се крие само половината от загадката! — извика той. — Независимо какво е посланието на татко, тук лежи само част от него.

— Но къде, в името на бога, е останалата част? — безпомощно разпери ръце Джонас.

— У Одри.

— Какво?!

Джонас замалко не падна от стола си.

— Какви ги дрънкаш, по дяволите?!

— Нима не разбираш, чичо Сами? Ние сме чаплиите — аз и Одри. И се викаме...

— Не разбирам.

— Тя спомена, че е получила пощенска картичка от татко.

— Виж какво, синко! Моите хора преровиха къщата от мазето до тавана! И не откриха нищо подобно!

— Значи е в нея — погледна го внимателно Майкъл. — Нима не разбираш? Вероятно затова е била отвлечена. За да ѝ измъкнат информацията, получена от татко.

Джонас объркано замълча.

Майкъл сведе поглед към писмото на баща си, питайки се дали някой друг вече го е чел.

— Чичо Сами?

— Изправени сме пред огромен брой въпросителни, но това, което казваш, е напълно възможно — призна с въздишка Джонас.

— Кой би могъл да надзърне в това писмо?

— Много хора — поклати глава Джонас. — Но на практика не можем да идентифицираме никой от тях.

— По дяволите! — изруга Майкъл. — Трябва ми по-конкретна информация!

— Разбирам гнева ти, синко — погледна го смутено Джонас. — Но в момента нямам никаква представа кой и защо е отвлякъл сестра ти — пръстите му нервно забарабаниха по дървения плот на писалището. — Затова предпочитам да допусна най-лошото. Одри се намира в голяма опасност, времето ни е малко. Ако похитителят ѝ знае, че тя притежава информация от Филип... — замълча и тихо добави: — После, разбира се, ще се насочат към теб...

— Трябва да я спасим! — изръмжа Майкъл. — Дори само защото никога не бих могъл да разбера посланието на татко без нея...

Джонас се извърна към прозореца. Слънцето се спускаше към хоризонта, златистите му лъчи заливаха просторния кабинет.

— Следвай инстинктите си, синко — най-накрая въздъхна той. — В момента те са нашето най-добро и, за съжаление, единствено оръжие.

Майкъл се изправи на крака.

— И още нещо — спря го Джонас. — Не подценявай оня тип Ичимада, нито пък другите японски гангстери, на които вероятно ще се натъкнеш. Те са груби и безцеремонни, убиват, без да им мига окото! Трябва да бъдеш нащрек още от мига, в който напуснеш самолета. Хората на Ичимада не пропускат нито пристигащите, нито заминаващите... Между другото, в жабката на джипа ще откриеш една „Берета“ ...

— Никакви пистолети! — отсече Майкъл.

— Но ти не можеш да се разхождаш на подобно място без оръжие! — възрази Джонас.

— Тогава ми намери една катана, гледай да е добра.

— Не мога да ти обещаая, че ще бъде като онази, която ти подари баща ти.

— Това е невъзможно — съгласи се Майкъл. — Просто се постарай да намериш нещо добро.

Джонас се поколеба, после кимна с глава:

— Добре, ще се погрижа.

Стана на крака, протегна ръка, на лицето му се появи лека усмивка:

— Късмет, синко. Нека Бог ти помага.

— Виждам те.

Плясък на вода.

— Аз съм единственият, който може да те види.

Нов плясък.

Масаши се усмихна по посока на неясната сянка.

— Само аз зная кой си.

Зад гърба им повърхността на река Сумида се браздеше от стари търговски съдове. Скърцаха корита, цвъртяха плъхове, сивите им телца притичваха по дебелиите въжета като акробати.

— Моят Зиро — засмя се той. Минаващо наблизко корабче хвърли отблясъци светлина към мястото на тайната им среща, напрегнатото лице на Масаши се мерна за миг в мрака. Усетил раздвижване срещу себе си, той измъкна късия нож „танто“ от канията на кръста си.

Острието следваше движението на Зиро. Преди да осъзнае грешката си, лявата му ръка изтръпна от парализиращ удар, ножът

издрънча в краката му.

Пред очите му блесна ослепителната стомана на извадена катана.

— Ще ме убиеш ли? — попита Масаша. — Добре, карай! Да не мислиш, че ме е страх от теб?

Катаната се насочи към гърлото му. Масаша не отстъпи, ръцете му се стрелнаха нагоре и стиснаха острието в дланите си. За момент останаха неподвижни, всеки се стремеше да надделее. Въпреки предимството на Зиро, плоската стомана на сабята не мръдваше в силните ръце на Масаша.

— Нека другите се страхуват от теб, Зиро! — изплю се Масаша. — Ти добре знаеш какво ще ти се случи, ако ме нараниш! Ясно ти е, нали?

После мускулите му се отпуснаха, дланите му се разтвориха и сабята остана свободна. Зиро се поколеба за миг и му я подаде. Спечелил битката с убеждение вместо с умение или стратегия, Масаша вдигна катаната над главата си. Самотен лъч светлина блесна върху острието. Сякаш висеше в мрака и светеше със собствена светлина. Обработеното злато и сребро върху ръкохватката проблеснаха като ярка звезда в нощното небе.

Легендарната сабя на принц Ямато Такеру, символът на Джибан, душата на Япония.

— Ти я върна обратно — промълви Масаша.

Зиро се извърна настрана, сякаш да не гледа самодоволното изражение на лицето му.

— Ти не ми остави друг избор — промърмори той.

Масаша отмести очи от блестящото острие и кимна с глава.

— Да, това е вярно. Обажданията са редовни, Мичико те информира. Всеки ден разговаря с детето. „Дишам и съм добре“ — това казва тънкото гласче. Мичико знае. Детето ще бъде добре, докато спазваш споразумението ни и вършиш това, което ти казвам. Нещата ще останат така до момента, в който вече няма да имам нужда от теб и няма да се страхувам от Мичико — главата му бавно се поклати: — От всичко това има само една поука, драги Зиро. Властта е нещо изменчиво, временно и непостоянно. Всички в Якудза се страхуват от Мичико. Почти толкова, колкото от баща ми или от теб...

— От мен се страхуват, защото Ватаро Таки ме използваше да държа в подчинение останалите фамилии — отвърна Зиро.

— Баща ми те използваше да вселяваш страх в душите на враговете му. Той те използваше, за да ги парализира. Съвсем справедливо е аз, наследникът на неговия пост, също да се възползвам от твоите умения.

— Но след смъртта на Ватаро кланът Таки се промени — отбеляза Зиро. — Ти разрушаваш фамилията, твоята алчност и амбиция ще унищожат всичко създадено от баща ти.

— Баща ми беше старомоден човек — отвърна Масаши. — Упорито отказваше да признае, че онези времена са безвъзвратно отминали. Смъртта му беше милостив жест на провидението за всички нас.

— Не беше жест на провидението, още по-малко пък милостив — поклати глава Зиро. — Баща ти умря и адски мъки, смъртта му зарадва само най-злите му прагове — теб и Козо Шина. Именно Шина, вечният праг на баща ти, сега се радва и злорадства, защото знае, че скоро кланът Таки ще се раздира от алчност и противоречия. Лейтенантите ще изоставят своя оябун и ще започнат вражда помежду си — точно както воювахте вие, братята. Това ще отслаби фамилията и останалите кланове, държани под контрол благодарение стоманената воля на Ватаро, ще се нахвърлят върху вас.

— Фантазии — сви рамене Масаши. — Но дори в предсказанията ти да има известна истина, аз разполагам с теб, Зиро. Всеки, който дръзне да ми се противопостави, ще бъде унищожен!

— Като Хироши, нали? — попита Зиро. — Аз нямам нищо общо с грозното му убийство, но съм готов да се обзаложа, че ти имаш. Уби го Уде, твоят палач, нали? Хироши беше първородният син на Ватаро, той трябваше да наследи мястото на оябун. За разлика от Жожи той беше твърде силен, за да се справиш с него. Имаше авторитет сред лейтенантите, всички се вслушваха в думата му. Ако беше останал жив, той несъмнено щеше да бъде достоен оябун на клана Таки, щеше да продължи делото на Ватаро. Ето защо е трябвало да бъде елиминиран.

— Брат ми е мъртъв — нетърпеливо отвърна Масаши. — Има ли смисъл да разсъждаваме какво би сторил и как е изгубил живота си?

— Безпокоят ме кървавите следи — отвърна Зиро.

— Много забавно! — усмихна се Масаши, но в усмивката му липсваше веселост. — Особено, като се има предвид с какво си вадяш

хляба!

— С нищо не си вадя хляб — мрачно отвърна Зиро. — По простата причина, че хляб е необходим на живите, а аз вече не съм такъв. Престанах да живея от момента, в който ти узурпира властта, от момента, в който ти ми отне най-скъпото.

Неясната фигура се обърна с гръб към Масаша.

— Някога аз бях изпълнител на волята на Ватаро Таки — тихо продължи Зиро. — На един велик мъж, който управляваше Якудза като никой друг. Да, вярно е, че получаваше огромни печалби от незаконни операции. Но за разлика от предишните оябуни той никога не ограбваше слабите и безпомощните. Голяма част от печалбата му се разпределяше сред най-бедните квартали на Токио. Той вярваше в обикновения човек и правеше всичко възможно да му помага.

Именно по тази причина отхвърли твоето искане за участие в бизнеса с наркотици. Наркотиците разрушават живота, а Ватаро Таки обичаше живота повече от всичко.

— Писна ми да слушам колко велик е бил баща ми! — троснато отвърна Масаша. — Той е мъртъв, сега оябун съм аз! И ще покажа на всички, които боготворяха Ватаро Таки, какво означава истинско величие! Той обърна гръб на огромните печалби, които носи търговията с наркотици. Печалби, които не могат да бъдат сравнявани с нищо друго! Сега обаче аз протягам ръка към тях. Скоро богатството на клана Таки далеч ще надхвърли това, което е събрал за цял живот вашият бог Ватаро!

Аз съм готов да поведе Япония към нова слава. Скоро всяко живо същество на земята ще се обърне с лице към Страната на изгряващото слънце и ще тръпне от благоговение пред нея!

— Ти си луд — обърна се Зиро. — Забравяш, че не си нищо повече от главатар на една престъпна организация.

— Млъкни, нищожество! — процеди през зъби Масаша. — Нямах най-бледа представа дори за богатството и влиянието, които притежавам в момента!

— Ти ще разрушиш единственото нещо, което имаше значение в живота на Ватаро — клана Таки!

— Затваряй си устата! — кресна Масаша. — Ще говориш само когато аз ти разреша това! И ще вършиш това, което ти заповядам! Защо не успях да те открия миналата седмица?

— Бях зает.

— Това не влиза в уговорката ни! — отново кресна Масаши. — Ти трябва да си на мое разположение двадесет и четири часа в денонощието! Къде беше?

— Аз... аз не бях добре...

— Но сега май си се оправил! — втренчи се в него Масаши, умът му бързо съобразяваше. — Добре, това няма значение — рече той с далеч по-спокоен тон. — Научих, че Майкъл Дос е заминал за Хаваите, по-точно за Мауи.

— Какво ни интересува това? — попита Зиро.

— Прехванахме едно писмо на Филип Дос до сина му — отвърна Масаши. — Много сантиментално писмо, нещо като предаване на щафетата... Добър жест ма съдбата към нас. Пуснах писмото да продължи пътя си по простата причина, че за нас е много изгодно да знаем кой е наследникът на Филип Дос в цялата работа. Ти успя да ни върнеш свещената катана, но документът Катей все още го няма. Бас държа, че до него ще ни заведе именно синът на Дос... Този документ е от изключително значение, в него са очертани същността и стратегията на Джибан, цялата ни широко разклонена мрежа в средите на японския бизнес и държавната бюрокрация.

Отвън долетя протяжен вой от сирената на някаква баржа, в тясното, подобно на ковчег помещение нахлу „леда светлина. Зиро инстинктивно се дръпна в тъмния ъгъл. Масаши изчака заглъхването на дизеловия мотор и продължи:

— От всичко това следва, че твоят противник се нарича Майкъл Дос. Няма да се занимаваш с нищо друго, докато не решиш този проблем. Часът приближава. Още най-много две седмици. Програмата ми е напрегната, отлагане няма да има.

Зиро запази мълчание.

— Е? — изгледа го продължително Масаши.

— Ще сторя това, което искаш.

— Ще го сториш, разбира се — най-накрая се усмихна Масаши.

Ичимада Дебелака се задъхваше от горещина. Тук беше като в джунглата. Или като през август в Япония. Дърветата поглъщаха свежия въздух откъм океана. Дивите планини на Кахакулоа, които

беше избрал за своята дейност, също си имаха своите недостатъци. Но той си даваше ясна сметка, че именно поради тези недостатъци можеше да работи на спокойствие.

В душен ден като този беше много важно да си напомня за добрата работа, която върши тук. Или за малката къщичка в Хана — на противоположния край на острова, изградена тайно и неизвестна на никого. Вземаше хеликоптера и отиваше там, когато напрежението ставаше непоносимо. В Хана, неговото последно убежище. Единици бяха хората, които знаеха за съществуването на тази къщичка. Ватаро Таки беше един от тях, но той е мъртъв. Сега за нея знаеха единствено двамата хавайци, които беше наел за издирването на документа Катей. Вече не рискуваше да споделя тайната си с никой от членовете на клана Таки.

Ичимада Дебелака дойде на Хавайските острови не по свое желание. Други на негово място положително биха харесали идеята да работят самостоятелно, да бъдат шефове на местния клон на организацията. Но те нямаха опита на Ичимада, не притежаваха неговия начин на мислене. Защото той приемаше като недостойна позицията на шеф на някакъв захвърлен сред океана остров, чувстваше се унижен и обиден. Кое то не означаваше, че не харесва Хаваите. Вече седем години живееше тук. Но за членовете на Якудза всяка страна извън Япония означаваше ад. Япония е страната на реалната власт, нищо друго нямаше значение.

Някога Ичимада Дебелака беше един от най-способните лейтенанти на клана Таки. Ватаро Таки оцени по достойнство неговата смелост и вярност, възнагради ги щедро. Но после започна да изгрява звездата на Масаше. Единствената задача на най-малкия син беше да отстрани от ръководството на клана всеки, който притежаваше авторитет и влияние. В случая с Ичимада обаче му се наложи да поработи доста. Успя едва когато подкрепи фалшивите си обвинения срещу Дебелака с изкусно подхвърлени в дома му доказателства.

Оттогава насам Ичимада беше без малкия пръст на дясната си ръка. Подозираше, че той все още се пази в шишенце с формалин някъде из къщата на Таки. Беше го отсякъл сам, със собствения си нож. За грях, който не беше извършил; заради фалшивите обвинения на Масаше.

Седнал срещу Ватаро, на противоположния край на дългата маса, той се поклони и му подаде кутрето си, увито в чисто бяло парцалче. Ватаро сведе глава и го прие. Това беше преди седем години, в Токио. Другата част от наказанието му беше да напусне Япония и да замине в изгнание на Хаваите.

Днес младите членове на Якудза първо си слагат инжекция новокаин, а после предприемат каквото и да било с ножа си, помисли Ичимада. Докато той самият беше от старата школа. Най-важното нещо в живота му бяха честта и «гири». И най-тежкото. Това, което Ватаро Таки — неговият оябун, беше поискал от него, се наричаше «гири». Заради «гири» Ичимада отрязва кутрето си. Сега обаче оябун беше Масаша, а към него Ичимада не изпитваше никакво чувство на дълг. По-скоро обратното. Сърцето му пламтеше от жажда за отмъщение, изтеклите години не успяха да потушат този пожар.

Ето защо, когато Масаша изпрати сигнал, че американец на име Филип Дос се намира в Мауи и този американец притежава нещо, което принадлежи на Масаша и той иска да си го получи обратно на всяка цена, Дебелака започна да крои свои собствени планове. Прие да изпълни заповедта, но възнамеряваше да го стори не за Масаша, а за своя изгода.

Масаша ясно му даде да разбере, че за него документът Катей наистина е безценен. Ичимада обаче нямаше никаква представа за съдържанието на този документ. Беше сигурен само в едно — получи ли го, той ще бъде в състояние да преговаря за края на изгнанието си в Хаваите и завръщането си в Япония. Масаша толкова много искаше да получи обратно документа Катей, че Дебелака видя шанса си не само да се върне обратно, но и да получи за управление някое от подразделенията на клана.

Това възнамеряваше да стори Ичимада Дебелака и именно с тази цел нае двамата хавайци. Те трябваше да открият Филип Дос и да му го доведат.

Но стана така, че Филип Дос катастрофира и изгоря жив. Преди това обаче той се обади на Ичимада.

— Зная кой сте, зная за кого работите — беше казал американецът. — Зная, че ще постъпите правилно. В крайна сметка и двамата обичахме Ватаро Таки, нали? Ако все още сте верен на старите принципи, вие непременно ще откриете сина ми. Попитайте го

дали помни «шинтай». На рецепцията на хотел «Хайят» в Каанопали съм оставил ключ на негово име. Майкъл Дос. Този ключ отваря един багажник на летището.

— Какво?! — беше зяпнал от изненада Ичимада. И през ум не му беше минавало, че обектът на неговото преследване ще реши сам да му позвъни по телефона. — За какво говорите? — но отгатък вече бяха прекъснали връзката.

Оттогава насам Дебелака непрекъснато се питаше какво е заключено на летището. Междувременно се обади Масаши и му каза да очаква Уде. Тази новина накара Ичимада да изпадне в паника. Извика хавайците и им нареди да намерят ключа за багажника и да му го донесат. Какво има там, по дяволите? Документът Катей? Какво общо има тук «шинтай»?

Качи се в колата и подкара към летището да посрещне Уде. Оказа се, че гигантът също е вървял по следите на Филип Дос, пристигането му на Хаваите едва ли беше свързано само с намирането на документа Катей. Ледени пръсти стиснаха гърлото на Ичимада Дебелака. Масаши разполагаше с куп хора, които би могъл да изпрати тук. Но изборът на Уде, палача на клана, беше твърде многозначителен. Дали двамата хавайци не са проговорили? Постъпи глупаво, като им се довери, но просто нямаше друг избор. Ако искаше някога да напусне своя райски затвор, той беше длъжен да открие документа Катей. Реши да накаже хавайците веднага след като се освободи от Уде.

Но сега най-главното беше да се справи с убиеца. Така, както се очертаваха нещата, най-важното в момента беше не да прибере документа Катей, а по-скоро да остане жив, за да може да се възползва от него.

Уде беше от новата генерация. В Токио такива като него посещаваха европейските ресторанти, обличаха се като «гайжин» и гледаха да докопат някоя от русокосите красавици, които се тъпчеха с хамбургери из новооткритите американски закусвални. То си му личи, помисли си Ичимада, спрял поглед на едрата фигура на Уде. Изписано е на лицето му. Лице на европеец.

«Не се страхувам от този човек, мислеше Ичимада. Нямам причини за това. Уде употребява опиати, а наркоманите неизбежно стават небрежни. Главното е да не предприемам никакви подозрителни действия, за да не му давам поводи.»

Двамата се намираха в долния край на имението на Ичимада. Няколко акра поляни, които са били използвани за отглеждане на добитък в продължение на десетилетия. Конете, крави, мухи и почти нищо повече. Уде прекоси скалистото хълмче и отново стъпи на пасбището. Дебелака пуфтеше на две крачки зад него и се стараеше да не изостава. Много му харесваше да играе ролята на затлъстял тъпак. Колкото повече успее да притъпи вниманието на Уде, толкова по-добре.

Уде започна да се провира сред лениво преживящото стадо. Огромните кафяви очи го гледаха равнодушно и тъпо, опашките механично се размахваха да прогонят едрите конски мухи. Очите на Уде обаче не гледаха добитъка, те бяха сведени надолу, в краката му.

Внимателно заобикаляше големите като торта кафяви купчини на говеждите изпражнения. Някои бяха блестящи и още топли, други — изсъхнали и потъмнели, полускрити в сочната трева. Очите му търсеха онези, които бяха в среден стадий на разложение. С кора отгоре, но още меки във вътрешността. Именно те бяха най-подходящата хранителна среда за гъбата. Не за всички гъби, а само за една. Специален сорт. Онази, която обичаше да яде Уде. Онази, която превръщаше небето в алени пламъци и променяше света.

Именно заради гъбите тръгна Уде по просторното пасбище в имението на Ичимада. Нежни бели растения с подобни на копчета кафеникави главички, които растяха по няколко накуп върху биволските изпражнения. Откри първата купчинка и бавно коленичи. Щракна джобното си ножче и внимателно отдели главичките от чукачетата. Обряза ги отдолу, сложи ги в устата си и задъвка.

Само след няколко секунди усети промяната. Чувстваше как кръвта пулсира във вените му, слабините му се стегнаха. Нежните струни на «самисен» звъннаха под деликатните пръсти на красива гейша, времето спря.

Продължи да върви, започна да си тананика. Рефрен на някаква модерна песничка, останал в съзнанието му по неизвестни причини вече повече от година. Звуците излитаха от устата му и увисваха във въздуха като утринни изпарения. Вибрациите звънваха и умираха, спускайки се бавно надолу. Като късчета стъкло върху покрит с плочки под.

Слънчевите лъчи обливаха тялото му. Приличаха на някаква нежна и ефирна материя, която полепваше по кожата и бавно я загряваше. Уде наведе глава и смъкна черното си поло.

Сини, зелени и черни феникси с двойни глави надничаха иззад алена клада. Широко разтворените им криле помръдваха като живи, главите се вираха една в друга. Под кладата помръдваше и се увиваше тялото на голяма змия, опашката ѝ чезнеше сред камъни и зеленина. Устата ѝ с два остри зъба беше широко отворена, окото ѝ блестеше като скъпоценен камък, раздвоеното езиче се стрелваше навън и навътре.

Гол до кръста, Уде позволи на «ирезуми» — традиционната татуировка на Якудза, да танцува в такт с помръдването на огромните му мускули. Гледайки тези мускули, той винаги си спомняше за Масаша Таки. Най-малкият брат беше луд на тема физическа подготовка. Двамата често тренираха заедно, упражненията им траеха часове. След тях дори могъщото тяло на Уде тръпнеше от умора. Тогава се плашеше от Масаша. Уде — човекът, който не се плашеше от нищо на този свят.

Прекратяваше упражненията и гледаше как Масаша продължава, а потта струи от стегнатото му като струна тяло. В такива мигове искрено вярваше, че Масаша Таки е свръхчовек, обладаващ силата и издръжливостта на дузина професионални борци.

Когато Масаша най-сетне приключваше, двамата стъпваха на рогозките в залата и хващаха дългите саби. Оябунът обичаше да практикува «кендо», беше направо страхотен. Уде с мъка му партнираше, обземаше го чувството, че с всеки удар Масаша става все по-силен и по-опасен. На такъв човек никой не можеше да устои.

Крачещ през поляната, Уде почувства как пияната на океанския прибой започва да капе от устата му. Весело се засмя, после нещо изломоти. След няколко дълги секунди си даде сметка, че говори на Ичимада Дебелака.

— Можеш да ми повярваш, че документът Катей е всичко! — казваше той, думите долитаха до слуха му някъде отстрани.

— Зная само това, което ми е заповядал Масаша — отвърна Ичимада.

— Филип Дос е бил тук — продължи Уде, без да му обръща внимание. — Филип Дос открадна документа Катей. А после някой му

помогна да избяга тук, нали? В Япония успя да ми се изплъзне. После се появи в Мауи и изведнъж взеха, че го убиха. Това не сторих аз, не го стори никой от служителите на Масаша Таки. Тогава кой, Ичимада? Ти си тук дълго време, познаваш всички и всичко — измъкна от джоба си снимката на Майкъл Дос и я тикна под носа на Дебелака: — Виждал ли си този човек? Това е Майкъл, синът на Филип Дос. Виждал ли си го тук?

— Не — поклати глава Ичимада, поразен от приликата между баща и син. — Майкъл Дос не е идвал в Мауи.

— Сигурен ли си? Може би Дос е предал на сина си документа Катей!

— Този човек никога не е идвал на островите.

Зениците на Уде бяха неестествено разширени, от устата му се изтръгна дрезгав смях.

— А може би ти просто не си в състояние да го откриеш, а? — попита със заплашителен глас той. — Доколкото си спомням, ти беше изпратен тук заради некомпетентност, нали?

— Не е изминал още ден, откакто си тук, а вече мислиш, че всичко ти е известно — отвърна Ичимада. Каза го спокойно, но вътрешно беше жилнат. Не обичаше да му се напомнят обстоятелствата, запратили го на този далечен остров.

— Седем години! — подигравателно проточи Уде.

— Ако аз бях тук цели седем години, вече да съм създам такъв клан, че старците у дома щяха да позеленеят от яд! Дори бих се изкушил да откроя документа Катей и да го задържа за себе си! — усмивката му стана още по-широка и по-гадна: — Но ти си прекалено глупав, за да се сетиш за такава възможност. Нали така, Ичимада?

Ичимада Дебелака благоразумно премълча. Даваше си сметка, че Уде го провокира, опитва се да открие някакво чувство за вина. Напълно възможно е информацията на хавайците да е станала достояние на Масаша и той вече да го подозира. Но без доказателства няма да предприеме нищо. Защото тук става въпрос за чест и именно тази чест предпазва за момента Ичимада. Масаша трябва да има основателна причина, за да го прогони от Хаваите. И именно с тази цел Уде е тук. Да намери причината. Масаша си дава сметка, че задачата е трудна и затова е пратил Уде, а не някой друг. Сега целта на палача е да го провокира с надеждата Ичимада да изгуби търпение и да

се нахвърли върху него. Естествено, за да може да го ликвидира под претекста за самозащита. Едва ли някой от клана на островите ще посмее да изрази протест срещу подобна операция. «Значи трябва да запазя спокойствие на всяка цена», каза си Ичимада Дебелака.

— Не ти се сърдя, че не искаш да говориш по този въпрос — продължаваше Уде. — На твое място и аз бих постъпил така. Но за разлика от теб положително щях да се възползвам по най-добрия начин от своето изгнание. Щях да отхвърля господството на Токио. Тази земя е свободна, част от Съединените щати. Те не знаят какви са целите ни. Територията е богата, девствена. Узряла и готова да бъде усвоена. Тук човек може да си създаде не само авторитет, но и огромно състояние.

Лицето на Уде окаменя, очите му се впиха в Ичимада:

— Ти си познавал Филип Дос, нали?

Ето защо Масашу го е изпратил да ме притиска, въздъхна вътрешно Ичимада. Подозира, че Дос е направил опит да установи контакт с мен. Трябва много да внимавам!

— И двамата познавахме Ватаро Таки — предпазливо отвърна той.

Светът на Уде преливаше от ярки цветове, всичко блестеше.

— Искам документа Катей — тръсна глава той. — Масашу Таки ти е заповядал да го откриеш. Ако не го получи, ще стигна до заключението, че не искаш да ми го предадеш.

Ичимада очакваше подобно развитие на разговора и беше готов.

— Аз съм верен на клана Таки — твърдо изрече той. — Масашу може да бъде спокоен. Все още работя по въпроса с документа Катей. Не съм спрял от момента, в който Филип Дос беше убит. Установих, че документът не е бил у него в момента на катастрофата. Сега проверявам всички места, които е посещавал — Дебелака усети как тънка струйка пот се плъзга по слепоочието му и потръпна от гняв. Уде се втренчи в нея с интереса, с който природоизпитателят разглежда рядък вид пеперуда.

— Лично ли се занимаваш с този въпрос? — попита гигантът, без да отделя поглед от лицето на Ичимада.

— Разбира се — отвърна онзи, опитвайки се да върви една крачка пред противника и питайки се дали Уде изобщо знае за съществуването на двамата хавайци.

— Не бих посмял да поверя на никого подобна деликатна операция.

— Имаш славата, че рядко си цапаш дебелите пръсти — отбеляза Уде, после отметна тава и избухна в гръмогласен смях: — Между другото, скоро видях пръстчето, което ти липсва... Беше в някакво шишенце, пълно с кафява течност.

— Гири — въздъхна Ичимада Дебелака, запазил спокойствие с цената на доста усилия. — Но това е концепция, която японците като теб вече не разбират, нали?

В очите на Уде проблесна гневен пламък.

— Имам пълномощия да реша въпроса както намеря за добре! — заплашително изръмжа той. — Ако не получа документа Катей в рамките на четиридесет и осем часа, ти ще умреш, Ичимада!

Дебелака го гледаше както се гледа луд.

— Съветвам те да вземеш необходимите мерки — продължи Уде и наведе глава, сякаш се ослушваше. — Я чуй! Струва ми се, че долавям как животът ти вече започва да отмерва последните си тактове...

Ичимада Дебелака стисна зъби и се остави на вълните налудничав смях, които го заляха.

«А Бас» блестеше в златнозелена неонова светлина.

— Сякаш сме в аквариум — отбеляза Жожи Таки.

— Нощта има хиляда очи — подхвърли Шозо, цитирайки фраза от стар американски филм. — И всяко едно от тях е тук.

Нощното заведение беше обзаведено в стил, който би могъл да се характеризира като «минималистичен шик». В него се влизаше по стръмна стълба, започваща направо от претъпкания с хора тротоар. Блестящо лакираните сиви и черни масички бяха пръснати около прозрачен подиум, изпъстрен с блуждаещи светлинки. Ако посетителят си направи труда да се вгледа в него, той с учудване ще установи, че отдолу има още едно заведение, над главата му — трето. Барът беше на няколко нива, осветен от извиващи се като змии разноцветни неоновы тръби.

Край стените, облицовани с акустичен материал от неизвестно качество и с неопределен цвят, бяха подредени сепаретата. Таванът

отгоре беше на странни дупки, запълнени с разноцветни прожектори. Те постоянно се въртяха и създаваха впечатление, че човек се намира в стомаха на огромно чудовище, задрямало в процес на храносмилане.

Приликите с анатомията се подчертаваха още повече от полуголите момичета, които тичаха между масите с табли в ръце. Бялата им плът проблясваше на разноцветната светлина и човек оставаше с чувството, че се намира в кланица, задръстена от одрани и окачени на куки животински трупове.

Още преди много години Жожи престана да се учудва на факта, че мъжете се привличат от подобен тип механична сексуалност. Може би в днешните модерни времена тя все пак беше за предпочитане пред никаква...

За миг си спомни за Кико, която остана да очаква завръщането му с търпението на Буда. После тръсна глава и насочи цялото си внимание към предстоящата среща.

На прага се появи Масаша. Спря на място и внимателно се зае да изследва вътрешността на заведението. Винаги правеше така — влизаше, независимо къде, спираше на вратата и се оглеждаше. Никога не пристъпваше навътре, преди да е запечатал обстановката в съзнанието си.

Беше облечен в черен костюм на райета, риза в перленосив цвят и бяла копринена вратовръзка. Ръкавелите му бяха от солидно злато, също като халката на пръста му.

Човекът, който го придружаваше, беше непознат за Жожи. Възрастен член на Якудза с умни, малко уморени очи.

Масаши видя Жожи и Шозо и бавно започна да си пробива път към масата им. Придружителят му остана до вратата. Деликатен намек за Жожи, че разговорът трябва да се проведе на четири очи. Поклониха се един на друг, после Жожи направи знак на Шозо да се оттегли. Поръчаха си напитки.

На малкия подиум се извиваше тялото на млад японец с широки черни очила, който пееше популярен хит на плейбек, акомпаниментът се лееше от многобройни, висящи от тавана високоговорители. Цветомузиката хвърляше причудливи отражения върху непрозрачните стъкла на очилата му.

— Обожавам точността — рече Масаши. — Точният човек е солиден човек.

Келнерката постави чашите им на масата. Мъжете от околните маси, всички с черни очила като певича на подиума, не пропуснаха възможността да огледат всеки сантиметър от оголената ѝ плът.

— Поисках тази среща, защото останах с впечатлението, че отстраняването ти от клана Таки не беше справедливо — продължи Масаша и отпи едра глътка уиски «Сънтъри». Безпогрешно разпознати като членове на Якудза, двамата братя получиха чисти и силни напитки вместо обичайните за подобни заведения разводнени коктейли.

— Искам между нас да няма никакви недоразумения — тръсна глава Масаша. — Единственото ми желание е да запазя величието и мощта на клана Таки. За тази цел съм готов да сторя всичко.

— Оценявам твоето откровение — отвърна Жожи и леко се поотпусна. — Аз също бих желал да изясним своите отношения. Няма никакви причини за напрежение между нас.

— Много добре — кимна Масаша. — Парите са много, ще стигнат за всички.

— Разбира се — отвърна Жожи. — Само хора без чувство за чест могат да изпитват неприязън един към друг. Хора, които обитават един по-недостоеен свят от нашия, нали? — засмя се, вдигна чашата си и се чукна с Масаша.

— Ние сме от особено потекло, Жожи-сан — започна Масаша. — Нашият баща беше обикновен фермер, който отглеждаше портокали. Липсваше му благородна кръв, висшето общество отказваше дори да го погледне. Но виж какви сме ние, неговите наследници. Притежаваме огромни богатства, правим много пари, контролираме все по-голяма част от тази страна. При нас идват за съвет президентите на най-големите концерни, висши правителствени чиновници, дори членове на кабинета... Но какво, в крайна сметка, ни носи това? Тук всички сме натъпкани като сардели, в тази страна няма дори сантиметър свободна площ... Докато в Америка всеки, дори и обикновеният фермер, може да си купи самостоятелен дом и поне един акър собствена земя. Цял акър, Жожи-сан! Можеш ли да си го представиш? Колко колиби ще натъпчем ние на един акър земя, колко семейства ще заселим върху него? В Япония вече няма значение колко пари притежава човек. Защото бедни и богати, просяци и аристократи,

всички ние страдаме от липсата на пространство. Живеем като насекоми и буквално се катерим върху главите на съседите си!

Гневът в гласа на Масаши накара Жожи да го погледне с неприкрит интерес. Слушаше внимателно. Не само думите на брат си, но и интонацията му. Тук несъмнено присъстваше горчивина, дълбока и разяждаща корозия, надхвърляща всяка обикновена човешка философия. Мазохистичното подводно течение на самооумраза. Това напълно съвпаднаше със спомените от детството им. Масаши беше галеното малко братче — своенравно, упорито, трудно за възпитание дете. Дете, което от малко е започнало да се дразни от вниманието, което му се оказва.

— Наистина ли мразиш толкова силно родината ни? — попита Жожи. — Просто не мога да повярвам на ушите си! Нали тук сме родени, тук сме отраснали?

— Глупости! — троснато отвърна Масаши. — Но какво друго мога да очаквам от теб? Ти винаги си бил притеснителен и срамежлив, това е най-големият ти недостатък! Никога няма да разбереш, че единственият път към величието на Япония в този атомен век е разширяването на собствените ѝ граници.

— Величието на Япония е в сърцата ни — там, където гори пламенният дух на дедите ни. То е в нашето съзнание, където носим свещения спомен на историята!

— Япония се възстанови от руините — отвърна Масаши. — Но това е всичко, което народът ни може да стори. Оттук нататък величието зависи единствено от онези, които виждат пътя напред — пресуши чашата си и добави: — Винаги говоря истината, а човек често не иска да я чува.

— Значи истината, а? — вдигна шава Жожи и махна с ръка по посока на заведението. — Тогава трябва да гледаш тези нещастници наоколо, братко. Нали измежду тях набираш новите си попълнения? Идват тук да си пълнят очите, висят цяла нощ, а после се прибират у дома да мастурбират! — от гърлото му се откъсна звук на дълбоко отвращение. — Какво истинско има в това да надничаш под полата на жена, която е оставила бельото си в гардероба, за да изкара някоя йена?

Келнерката се наведе да прибере празните чаши от масата и да ги замени с пълни. Певецът продължаваше да се дере на подиума.

— Послушай малко този буламач — продължи Жожи. — Твоите нови попълнения го слушат с часове. Нима мислиш, че ги е грижа за «хайку», великото поетично наследство на тази страна? Не, братко. Те отдавна са изгубили връзка с миналото, с всичко, което прави Япония велика страна... «Стоим и се гледаме с часове, в очите ни има сълзи»... — подигравателно повтори думите на песента той, имитирайки очилатия певец. — Пълна безсмислица! Също като серийно произвежданото насилие в киното, на което публиката се радва, тропа с крака и иска още! Като направените по един калъп гротескни телевизионни програми, които проповядват същото насилие! Защо е всичко това? Защото ни манипулират. Гъделичкат долните вкусове на широката публика, но внимават никога да не предизвикват истински чувства у нея. Такива, каквито са гневът и отвращението. В измамния електронен свят няма място за подобни емоции. Неговият бизнес е чиста фантазия.

Жожи си даваше сметка, че говори прекалено много, усещаше втрещения поглед на брат си, но вече не можеше да се спре. В стомаха му нарастваше топката на гнева, имаше чувството, че се е заразил от гнева на Масашу.

— Твоите нови попълнения в клана нямат чувство за чест, нямат усет към традициите. Знаеш ли защо? Защото са израснали под влиянието на електронните боклуци. Манипулират ги от момента на раждането им, заедно с първата глътка майчина кърма! И те вече знаят какво значи манипулация. Манипулират както околните, така и самите себе си! — ръката на Жожи отново описа широк кръг: — Виж им забавленията. Трябва им силна и продължителна обработка, за да реагират на каквото и да било. Духът им е груб и омаломощен. Единственото им знаме е екстремизмът. Само той притежава достатъчно мощ да ги изтръгне от тъпото равнодушие. Всичко останало посрещат с нечуващи уши и невиждащ взор.

— Екстремизмът често се възприема погрешно — отбеляза Масашу и се приведе напред. — Но днес именно екстремизмът и само той може да изтръгне Япония от лапите на омразните чужденци! Ако не беше толкова чувствителен и слаб, ти несъмнено щеше да прозреш тази истина! Татко също не успя да я прозре. Единствената му заслуга е, че все пак успя да противопостави на руснаците могъществото на клана Таки!

— Как можеш да говориш така за нашия дълбоко уважаван баща? — ахна Жожи.

— Говоря истината — отсече Масаши. — Аз съм единственият човек в нашите среди, който има смелостта да го стори. Както винаги...

Не се е променил, въздъхна разочаровано Жожи. Радостната възбуда от началото на разговора бързо го напусна. Даде си сметка за безсмислието на тази среща. Масаши не се е променил нито на йота, все така презираше традицията. Нали именно той се обяви срещу нея на общото събрание на клана? Нали именно той твърдеше, че отличителните качества на Якудза — чувството за чест и дълг — вече са остарели и трябва да бъдат забравени? «Наближаваме третото хилядолетие на човешката история, казваше той. Ако Якудза възнамерява да оцелее през следващия век, тя трябва рязко да разшири своите сфери на влияние.

И днес, както векове наред, ние си оставаме една локална организация. Не сме направили нищо да подобрим своето положение. Стоим там, където са стояли нашите дядовци.

Но светът върви напред, при това бързо и стремително. Ние трябва да търсим нови хоризонти, ако искаме да оцелеем. Якудза трябва да върши това, което върши правителството на Япония — да излезе на международната арена и да конкурира сродните си организации.»

Но излизането на международната арена изисква огромни капитали. Единственият сигурен начин за тяхното натрупване си остава търговията с наркотици. Ватаро Таки беше категорично против подобна дейност и всички приемаха неговото становище.

Но после Ватаро обяви оттеглянето си и Масаши незабавно се възползва от това. Направи крачката към двадесет и първия век. Векът на термоядрените кошмари и неограничената власт на електронните сурогати.

Жожи твърдо вярваше, че трупането на нечестна печалба трябва да се остави в ръцете на също така безчестни бизнесмени. Именно честта отличаваше Якудза от тях. Тя превръщаше организацията в нещо по-специално, тя беше нейната връзка с историческото величие на страната. С великолепието на самурайския дух. Масаши без съмнение ще умре от смях, ако чуе подобно определение. Но

наследствеността и придържането към традицията са единствените предпазни средства срещу загниването, обхванало целия обществен живот. И тук лежи разликата между нас...

Но Жожи грешеше. Не насиетието от екрана беше осакатило духа на новото поколение. Това сториха пак електронните медии, но посредством убийството на миналото, извършено пред милиони зрители. Според кредото на тези медии историческото минало на страната е толкова малотрайна стока, колкото и модното ревю, показано предишната седмица.

— Младите и неопитните трудно стигат до познанието — промълви той. — Твоите нови попълнения не могат да избягат от ограничеността на знанията, която им предлага съвременният живот. От тях никой нищо не може да научи. Просто защото са закърмени с боклук.

— Пак ли поставяш под въпрос моите методи? — вдигна вежди Масаша. — Ние с теб нямаме различия в оценката на положението. Но подходът ни към намиране на изход е различен.

— И какъв е твоят подход? — попита Жожи.

— Широк съюз — отвърна Масаша. — Между Якудза, деловите среди и правителството.

Жожи се разсмя, убеден, че брат му е замаян от силното питие.

— Кой ти пълни главата с подобни глупости? — извика той. — Якудза е престъпна организация, която никога не се е вместила в рамките на гражданското общество. Ние сме това, което сме, именно защото сме извън закона. Никога не бихме оцелели в строго канонизираното общество на Япония!

— Някога това беше вярно — поклати глава Масаша. — Но днес вече не е. Днес Якудза безпроблемно може да се влее в обществения живот.

— Невъзможно! — извика Жожи, отказвайки да повярва на ушите си. — Ние сме престъпници! На нас винаги ще се гледа с подозрение, особено от страна на управляващите. Това не може да се промени!

— Аз мога да го променя и вече го правя — отвърна Масаша. — Вече съм на път да измъкна клана Таки от страната на сенките. На първо време възнамерявам да запозная обществеността с героичната дейност на клана по време на войната. Всички трябва да узнаят за

борбата ни срещу агентите на КГБ. Освен това ще засиля участието ни в дейността на «Ямамото Хеви Индъстриз». Заедно с Нобуо Ямамото имаме планове за няколко съвместни проекта, които ще бъдат осъществени с прякото участие на клана. Скоро ще бъдем стабилна и законна организация, редом с най-утвърдените корпорации на Япония.

— Не се чуваш какво говориш — поклати глава Жожи. — Бизнесмените и бюрократите, с които търсиш съюз, презрително ще ти се изплюят в лицето. Те по-скоро ще си направят сепуку, отколкото да ни пуснат в своя двор! Самозаблудата ти би била смешна, ако не беше толкова тъжна!

— Достатъчно! — кресна Масаша. Гласът му беше толкова силен, че заглуши музиката и няколко глави се извърнаха в тяхна посока.

Но Жожи нямаше намерение да спира.

— Нима не виждаш, че твоите нови попълнения ще донесат нещастие на Якудза? — попита той. — Те са неуправляеми, защото са забравили своите корени. Без повелите на дълга те не стават за нищо, никой оябун не би посмял да им се довери. Те не могат да бъдат дисциплинирани, просто защото вярват само в анархията. Ако мислиш другояче, значи си глупак и не заслужаваш да ръководиш клана Таки!

Масаша рязко се приведе напред и сграбчи ризата на Жожи. Чашите отлетяха от масата и се пръснаха на пода. Двама от охраната на заведението тръгнаха към масата, но бяха спрени от Шозо и бодигарда на Масаша с уморените очи.

— Виж какво! — просъска Масаша. — Може и да си ми брат, но това не означава, че ще търпя подобни обиди! Аз съм оябун на клана Таки! Изпитах съжаление към теб и възнамерявах да ти предложа едно добро място в нашите структури. Но за това вече и дума не може да става. Ти си същият като татко. Разсъждаваш старомодно, със столетия назад. Не искам да имам нищо общо с теб, чуваш ли? А сега ставай и се махай от очите ми, нещастен слабак!

Уде откри двамата хавайци да пият бира в една от кръчмите на Вайлуку. Не беше трудно, тъй като още преди разговора на пасбището успя да сложи подслушвателно устройство на частния телефон на Ичимада Дебелака. После просто го сплаши до такава степен, че

естествената реакция на домакина беше да хване слушалката. Устройството беше от модела ТН-5000 на компанията «Фуджицу», последно достижение на техниката. С помощта на микрочип от типа «РОМ», то регистрираше и съхраняваше всички импулси, които преминаваха през «майката» на безжичния апарат. Макар и току-що пристигнал на Хаваите, Уде имаше връзки навсякъде и никак не му беше трудно да открие името и адреса на съответния телефонен абонат.

Седна в близост до вратата и завъртя стола си така, че да ги наблюдава, без да бие на очи. Беше ги засякъл в момента, в който двамата се качваха в микробуса си, и подкара след тях.

Поръча си газирана вода. Никога през живота си не беше докосвал тютюн или алкохол, единствената му слабост беше гъбата. Погледна към хавайците и се усмихна. Тези бяха от щастливата порода, наслаждаваха се на живота и бяха доволни от това, което получават.

Чакането му даде възможност да разсъждава на спокойствие, главно за човека, когото наричаха Ичимада Дебелака. В много отношения той приличаше на собствения му баща. Всезнайко, който е толкова сигурен в себе си, че не вижда дори юмрука, размахан пред лицето му. Такива се мислят за център на света, държат миналото в ръцете си и го размахват като знаме.

Миналото, присви устни Уде. Миналото не означава нищо. То е бреме, което цял живот ти тегне на гърба. Но Уде не беше от тази порода, той предпочиташе да гледа напред, към светлото бъдеще. Именно то раздвижваше кръвта в жилите му, за късче от него беше готов на всичко.

Сега трябваше да разбере каква е задачата на тези двама хавайци. Не повярва нито дума от историята на Дебелака, просто не можеше да си го позволи. Страхът наистина има своите предимства, както обичаше да подчертава Масаше Таки. Същевременно обаче той беше причината, която превръща в лъжец дори и най-честния човек. Обикновено ти се казва това, което искаш да чуеш. Ето защо Уде предпочете да почерпи вода направо от извора.

На двамата хавайци скоро им омръзна да се наливат с бира. За сравнително кратко време успяха да погълнат толкова количество от

пенливата течност, че впечатлиха дори Уде, който навремето познаваше немалко хора — бъчви.

Нямаше никакви проблеми с проследяването им, тъй като онези мислеха единствено как да се снабдят с по някоя мадама. Пипнаха две в друга кръчма, там също ги познаваха добре. Уде остана да чака отвън. Нямаше нужда да слиза от колата, от мястото си зад волана виждаше всичко през широко отворената врата.

Не след дълго двете двойки излязоха и се насочиха към микробуса. Оказа се, че братята живеят в Кахуиуи, непосредствено до летището. Над главата на Уде непрекъснато прелитаха самолети, свистенето на двигателите беше част от постоянната характеристика на квартала.

Възнамеряваше да чака, докато хавайците останат сами. После изведнъж тръсна глава. Какво толкова, по дяволите! Ичимада Дебелака го подхлъзна и започна да увърта, въпреки че беше предупреден да не прави това. Колкото по-бързо свърши тук, толкова по-скоро ще си получи заслуженото Дебелака. Уде страшно много искаше да бъде с оябуна си, когато това стане, но знаеше, че просто няма начин. Представи си мутрата на Ичимада в този момент, от устните му се изтръгна заплашителен смях. Знаеше, че има моменти, в които сънищата са за предпочитане пред действителността.

Например като този сега. Седи си в колата, моторът е изключен, но в замяна на това моторчето в главата му работи на високи обороти. И създава мрачната картина на разруха и смърт, която ще се превърне в действителност скоро, твърде скоро...

Сюрреалистични образи, сред които често се мяркаха лицата на двамата хавайци. Уде надничаше в очите им, помътняващи от близката смърт. Наблюдаваше внимателно, искаше да улови момента на окончателния преход; момента, в който угасва последната искрица живот.

На практика никога не успяваше да го постигне. Беше невъзможно, независимо от концентрацията. Този миг си оставаше неуловим, можеше да го засече единствено във въображението си.

Но там, в главата си, той посягаше с ръка и сграбчваше тази последна искрица живот в момента, в който тя се готвеше да отлети от тялото. Отваряше уста и я поглъщаше. Сякаш вярваше, че тя ще влее допълнителна жажда за живот в собственото му тяло.

Картината в съзнанието му се промени. Вместо двамата хавайци и паянтовото им жилище се появи образът на баща му. Тялото му беше затиснато от огромната маса на Уде, от неговото лице щеше да изскочи последната искрица живот. Уде се готвеше да убие баща си.

Размърда се, отвори вратата на колата и слезе. Прекоси улицата и влезе в къщата. Дворчето беше занемарено. Тревата не беше окосена, храстите плачеха за подрязване и отдавна се бяха превърнали в плетеница от диви клонаци, буйни като лъвска грива. Уде изпитваше силно отвращение към хора, които не поддържат ред в собствения си дом.

Неговият дом в покрайнините на Токио беше безукорен във всяко отношение. Особено градината, която за Уде беше свещено място. Твърдо вярваше, че поддържането на растенията е божи дар, градината е важен елемент от живота на човека, изискващ спокойствие на духа и възвишеност на чувствата.

Още едно от нещата, на които не обръщаше внимание баща ми, помисли си той, докато ловко се справяше с ключалката.

Влезе в полутъмното антре, спря на място и се послуша. Стенанията и пъшкането в една от съседните стаи го накараха да изпита чувството, че е попаднал в зоологическата градина. Над тях доминираше ритмичното поскърцване на пружина.

В ръцете му се появи кълбо тънко, но изключително здраво въже от волска кожа. Предпочиташе го именно заради здравината и малкото тегло.

За секунда установи, че двамата хавайци се забавляваха в една обща спалня. Вратата беше открената, той с лекота надникна вътре.

Единият беше окупираше леглото. Яхнал момичето си, той работеше здраво, с ритмичността на робот. Другият лежеше по гръб на пода, момичето беше отгоре. Движенията на таза ѝ бяха силни и също така ритмични, ръцете ѝ бяха опрени на гърдите му. Хаваецът лежеше със затворени очи, изражението на лицето му издаваше силна наслада.

Обувките на Уде бяха с тънки гумени подметки, правени по поръчка в Токио. Те не издадоха никакъв шум, когато той пристъпи в стаята и затвори вратата зад себе си.

Пет човека в едно тясно помещение, единствено той беше напълно неподвижен. После тялото му изведнъж се превърна във вихрушка.

Стрелна се по посока на леглото, сграбчи ръцете на хаваеца и ги изви над главата му. Въжето от волска кожа се уви около китките с лекота, която можеше да го види единствено в каубойските филми, възелът стана светкавично, здрав и надежден. На практика той се стигаше толкова повече, колкото хаваецът се бореше да се освободи.

Почти без да прекъсва движението си напред, Уде се извърна към двойката на килима. Кракът му се стрелна напред, стоманеният връх на обувката потъна в гърлото на момичето. То подскочи и се закашля, тялото му се плъзна встрани и откри потръпващия от възбуда член на втория хаваец. Уде я блъсна в момента, в който очите на мъжа започнаха да се отварят, все още замъглени от насладата. Юмрукът на Уде го улучи малко под гръдния кош, човекът се сви. В следващата секунда и неговите китки се оказаха омотани във въжето от волска кожа.

Дочу някакъв звук зад себе си и светкавично се обърна. Първото момиче правеше опит да хукне към вратата. Кракът му излетя напред и влезе в контакт с бедрото ѝ. Отдръпна се назад и се извърна миг преди тялото ѝ да се стовари на пода.

Хаваецът на леглото беше успял да се изправи на крака.

— Кой си ти, за бога? — извика той с изтънял от страх гласец.

Уде го повали на пода с добре премерен ритник и се зае да връзва китките на момичетата. Свърши, изправи се с въздишка на облекчение и загледа безпомощно мятаните се тела. Онзи на пода, съвзел се от удара в корема, вдигна крака и болезнено изрита Уде в областта на таза. Японецът изпъшка, после се извъртя и заби острия нос на обувката си във врата на нападателя. Стори го със злоба и това се оказа фатално. Вратът на хаваеца се строши и когато Уде се наведе да го погледне в очите, те вече бяха замъглени от смъртта.

— Ти го уби! — изрева другият хаваец, а момичетата се разцивриха.

— Същата съдба чака и теб, ако не проговориш — дрезгаво го предупреди Уде.

— Какво да проговоря?

— Искам да знам каква е задачата, която ви възложи Ичимада Дебелака.

— Кой е този Ичимада Дебелака?

Уде използва ръба на дланта си. Ударът беше добре премерен и точен, право в сърцето. Хаваецът потръпна от болка и ужас. Лицето му пребледня, устата му широко се разтвори. Уде чакаше.

— Отговаряй — заповяда след малко той.

— Катафалка — прошепна хаваецът. Очите му бяха затворени, въздухът излиташе от гърдите със свистене. — Жената караше катафалка...

— Какво?

— На летище Кахулуи! — извика хаваецът. — Катафалката дойде да прибере някакъв труп, пренесен от континента.

— Откъде по-точно?

— Ню Йорк, може би Вашингтон... Не съм сигурен.

— А вие защо бяхте на летището?

— Заради червеното въженце.

— Какво е това?

— Развържи ме и ще ти покажа — отвърна хаваецът.

Уде разхлаби тънката волска жила и отиде заедно с него до едно от чекмеджетата на скрина.

— Ето — хаваецът разрови бельото си и измъкна късо усукано шнурче с тъмночервен, почти черен цвят.

— Откъде го взехте? — попита Уде и го пое в ръцете си.

— От багажното отделение на летището. Ичимада ни прати да вземем ключа от един хотел. Оставен бил на името на Майкъл Дос.

Синът на Филип Дос! Уде почувства, че е на крачка от разплитането на загадката.

— И тогава видяхте катафалката, така ли?

— Да. Чаках брат си, отиде да пусне една вода. Веднага забелязах жената, защото тя познаваше хората на Дебелака. Онези, които посрещат и изпращат всеки самолет. Знаеше за тях и ги избягваше.

— После какво стана?

— Ще ме убиеш ли?

— Няма — усмихна се Уде. — При условие, че ми кажеш всичко, което искам да знам!

Мъжът преглътна и кимна с глава.

— Надникнах в катафалката, докато тя подписваше документите за освобождаването на ковчега. И тогава я видях. Начертана на ръка

карта, разгъната върху предната седалка. Пъхнах шава през прозореца да я разгледам. Показваше пътя до Хана, едно място там беше оградено с кръгче. Къщата на Дебелака. Онази, която използва един-два пъти в годината, само когато иска да избяга от работа, от семейство, от всички...

«Закарали са ковчег в къщата на Ичимада, присви очи Уде. Какво става?»

— Хана не се ли намира на другия край на острова? — попита той. — Див и рядко населен район. Къде точно е къщата?

Хаваецът му обясни и Уде реши, че е време да го притисне.

— Какво е намислил Дебелака?

— О, това няма нищо общо с плановете му — отвърна хаваецът.

— Откъде знаеш?

— Става мързелив. Имал навика сам да се грижи за къщата, но сега предпочита да я прехвърли на нас. Преди две седмици бяхме там да пръскаме срещу разни насекоми. Идват от планината. Не беше включено електричеството, нямаше вода. Очевидно не очакваше посетители.

«Става все по-интересно», въздъхна Уде.

— Каза ли на Ичимада за това, което си видял на летището?

— Жената с катафалката ли имаш предвид? Не, още не съм — от очите на хаваеца закапаха сълзи. — Брат ми беше против. Той... Той го заключи при кучетата... Доберманите. Оттогава брат ми мрази Дебелака. «Вземаме парите му и толкоз», казваше той.

— Кой беше зад волана? — попита Уде. — Жената или някой друг?

— Не знам — отвърна мъжът. — Моля те, пусни ме! Вече ти казах всичко.

— Добре — тихо отвърна Уде, замахна и дланта му потъна в гърлото на хаваеца. Човекът се строполи на пода. Мъжеецът му беше счупен и той започна да се задушаваше. Уде коленичи до него и впи очи в лицето му. То бързо посиняваше, очите му лудо се мятаха в опит да избегнат неизбежното.

Дланите на Уде покриха лицето на умирация с неочаквана нежност, от устата му се отрониха тихи думи на японски, сякаш говореше на баща си.

— Ти изостави жена си. Ти изостави сина си. Нямахте време да платиш за страданията, които им причини. На хората, което някога те обичаха...

Палците му се извиха като куки:

— На хората...

Повдигнаха се от посивялата плът:

— Които...

Сухожилията се стегнаха:

— Някога...

Притиснаха се до потрепващите клепачи:

— Те обичаха...

Палците потънаха надолу, придружени от неистов вик.

Чий беше той? На убиеца или на жертвата? Притиснал чело до лицето на хаваеца, Уде горчиво се разрида.

— Татко!

Два часа по-късно беше в Хана. В къщата нямаше насекоми, но имаше нещо друго.

По-скоро някой друг.

Майкъл се носеше над Тихия океан, все по-далеч и по-далеч от американския континент. Но не и от разговора си с чичо Сами, от загадката, наречена Филип Дос — неговия баща.

Видя го да влиза в «дожото» — залата за упражнения в школата на Цуйо, пристигнал в Япония специално за неговото дипломиране. В ръката си държеше продълговат пакет, увит в шарена японска хартия. Беше дошъл точно навреме — тъкмо бяха повикали Майкъл в средата на пода, покрит с тънки рогозки. Подобно на всички останали ученици, и той носеше бойното облекло с подпльнки, а на главата му имаше маска с метални пръчки. Тя служеше за защита срещу «бокен» дървените саби, които използваша за тренировки.

— Тендо е Пътят на небето — започна Цуйо. — Пътят на истината. Ние живеем по неговите закони. Тендо ни дава разум, благодарение на него ние разбираме света около нас, разбираме и самите себе си. Ако не се придържаме към тендо, ние не разбираме нищо — пристъпи към Майкъл и му подаде един «бокен», после се върна обратно на мястото си в края на рогозките. — А когато не

разбираме нищо, ние се предаваме в плен на злото, държим се неправилно дори и когато имаме точно обратните намерения. Това е така, защото загърбвайки тендо, ние вече не можем да отличаваме доброто от злото.

Двама ученици, въоръжени с «бокени», пристъпиха към Майкъл от двете му страни. Нападнаха едновременно, сякаш подчинили се на безгласна команда.

Но Майкъл вече се беше превърнал във вихрушка. На това Цуйо казваше «шансът Дзен». Неговият бокен се стовари върху този на първия нападател и го отклони встрани. Движението му продължи наляво и дървеният меч намери китката на втория. Не го изчака да се съвземе от изненадата, а със серия от къси, но силни удари изби бокена от ръцете му.

Първият нападател се беше съвзел достатъчно, за да го нападне откъм гърба. Майкъл светкавично се завъртя, избегна удар в гръбначния стълб и зае позиция за отбрана. В същото време Цуйо направи знак на трети ученик да се включи в играта, очите му не пропускаха нито едно движение, ръцете му почиваха върху дръжката на неговата катана — истинска, от гъвкава стомана.

Майкъл усети удара на нападателя с цялата му тежест. Познаваше добре това момче, знаеше навика му да напада непрекъснато. Беше по-едър и по-силен от него, но не притежаваше неговата решителност.

Насочил бокена си напред, младежът се втурна срещу него. Майкъл държеше оръжието си наведено надолу и наляво. Изчака острието на противника да стигне на милиметри от кожата му и една тогава се дръпна встрани. Инерцията тласна момчето напред, тялото му политна покрай Майкъл и той не пропусна да му нанесе поразяващ удар в гърба. Силата на движението многократно нарасна, момчето се препъна и падна по очи, бокенът отхвъркна и изтропа на пода.

Но последният нападател вече беше почти върху него. Никаква защитна тактика не можеше да го спре. Майкъл се почувства победен. В главата му се появи една от любимите сентенции на Цуйо: «Удряй тревата, за да изненадаш змията.» Захвърли сабята си на пода.

Нападателят му беше толкова изненадан, че се поколеба и за миг забави вихрената си атака. Миг, достатъчен за светкавичната реакция на Майкъл. Дланите му се опънаха и окаменяха, после нанесоха

«атеми» — серия от къси, бързи удари по нервните възли на противника. Ученикът се строполи на пода.

Цуйо пристъпи напред и зае стойката «кентай». От тази позиция започва боя истинските майстори. «Какво ли означава това?», запитаха се учениците и затаиха дъх.

После Цуйо нападна, време за размисъл нямаше. Стоманеното острие на катаната изсвири във въздуха и се насочи към главата на обезоръжения Майкъл. Ръцете на момчето инстинктивно се стрелнаха нагоре, дланите притиснаха плоското острие.

За пръв път от началото на изпитанията по лицето на Цуйо се плъзна доволна усмивка:

— Ето, винаги става така — рече той. — Тендо — Небесният начин, ни показва същността на злото. При това ни учи не само как да се справим с него, но и кога...

Следобеда баща и син прекараха заедно. Беше първата седмица на пролетта. Хълмовете на Йошино около школата на Цуйо бяха покрити с разкошни, току-що разцъфнали вишневи дръвчета. Двамата се разхождаха по пътеките между дърветата, нежни бели цветчета се носеха във въздуха ефирни като снежинки.

— Дойдох да присъствам на твоето дипломиране и да ти поднеса ето това — промълви Филип Дос и му подаде продълговатия пакет.

Майкъл го отвори. Древната катана блесна на слънцето със златните и сребърните орнаменти на ръкохватката си.

— Прекрасна е! — промълви замаяно той.

— Наистина — кимна Филип Дос. — Това е катаната на принц Ямато Такеру. Много стара и изключително ценна, голяма отговорност за собственика. От днес нататък ти ще бъдеш този собственик. А това означава да се грижиш за нея постоянно, ден и нощ, всяка минута!

Майкъл започна да изтегля острието от богато орнаментираната кания.

— Внимавай — предупреди го Филип Дос. — Тя е толкова остра, колкото и в деня на своето изковаване. Използвай я само при крайна необходимост, за борба със злото.

— Това ли беше причината да ме пратиш тук, татко? — вдигна глава Майкъл. — Да се науча да отличавам злото?

— Може би — замислено отвърна Филип Дос. — Но днес злото се крие зад много и различни маски.

— Аз притежавам «тендо» — тръсна глава Майкъл. — Пътят на небето ме прави силен. Именно затова днес издържах всички изпити на Цуйо.

Филип тъжно се усмихна и разроши косата на сина си:

— Ще бъда много доволен, ако тези са най-трудните изпити в живота ти — промълви той. — Все пак мисля, че съм постъпил по най-добрия начин... — обърна се и пое обратно към школата. — Сега вече знаеш, че най-напред трябва да идентифицираш злото. А после да се бориш с него. Най-накрая трябва да помислиш как да се държиш по начин, който ще предпази душата ти от това зло...

— Не е толкова трудно, татко. Днес вече го постигнах. Спрях атаката на Цуйо, без да го нападам на свой ред. Защото знаех, че няма коварни помисли.

— Така е, Майки, и аз се гордея с теб. Но колкото по-възрастен ставаш, толкова по-трудно ще ти бъде да определяш това.

Одри! Мислите на Майкъл рязко се върнаха в настоящето. *Бедничката Одри!* Скри лице между дланите си, от очите му рiekнаха сълзи. Не успя да идентифицира злото, което отнесе Одри! Не можа да я спаси дори с величествената катана, която татко му подари. Нещо повече — и тя изчезна заедно с Одри.

Къде е Одри сега? Жива ли е?

— Татко, заклевам се в гроба ти, че ще я открия! — прошепна Майкъл. — Заклевам се, че ще открия похитителя, който и да е той! Ще си върна и катаната!

Блестящата повърхност на Тихия океан под крилата приличаше на разтопена стомана. Гледката беше величествена, натежала от всемирно спокойствие. Майкъл изпита чувството, че цивилизацията не съществува, никъде долу не мърдат мерзки човешки същества с още по-мерзки мисли и желания.

Първо трябва да идентифицираш злото.

«Тендо е Пътят към справедливостта, отекна в съзнанието му гласът на Цуйо. Небесният път е истината. Всеки, който се отклони от него, вече е попаднал в плен на злото.»

После трябва да се пребориш с него.

«Баща ти те прати тук с една основна цел — каза му Цуйо на първия ден след пристигането. — Да откриеш Пътя, да изучиш начина за постигането на „тендо“. Това, което сам той не е успял да стори.

Само тук, в Япония, ти имаш шанс да постигнеш съвършеното познание. Но преди това трябва да забравиш стария живот, старите си навици. Ако не успееш, ако мислиш, че не си струва, нещата няма да се променят. Откриването на Пътя е трудно. Никой не може да каже предварително дали ще успееш, или ще се провалиш...»

И накрая, трябва да пазиш душата си от злото.

«Небесният път ненавижда оръжието — казваше Цуйо. — Но идва момент, когато то трябва да бъде използвано за изкореняването на злото. Така, както градинарят изкоренява бурените, за да позволи на цветята да дишат. Когато се налага, не трябва да се колебаем да отстраним един зъл човек. Особено когато сме убедени, че с това ще позволим на десет хиляди други да живеят спокойно. Това също е Небесният път...

Сега вече сигурно мислиш, че Пътят е всичко. Но въпреки това, въпреки душевното ти пречистване, ти пак си изложен на опасността от поражение. Дори майстор в бойните изкуства, сенсей като мен, също може да познае горчивината на поражението. На онова място, където Пътят не достига, където Пътят е безсилен... ЗИРО.»

Майкъл преглътна, за да отстрани заглъхването ма ушите си. Самолетът докосна пистата и леко подскочи, илюминаторите започнаха да вибрират от рязкото спадане на скоростта.

Той погледна навън към изумрудените, помръдващи под напора на лекия ветрец листа на палмите, към сапфирената повърхност на Тихия океан.

Мауи.

Когато Джонас влезе в сградата, в която се помещаваше службата на генерал Сам Хадли, Майкъл вече беше високо над облаците на Тихия океан. Наближаващ осемдесетте, Хадли отдавна беше минал в пенсия, но все още оглавяваше специалния екип от съветници на президента по стратегическите въпроси. Но Джонас отиде не при помощника на Хадли, а при този, който работеше с Лилиан.

Беше млад на години майор с грубо изсечени черти на лицето, който се разпореждаше в секцията на Лилиан с желязна компетентност. Беше напълно лишен от чувство за хумор, но Лилиан твърдеше, че подобен недостатък може да му бъде простен.

Майорът го попита иска ли кафе и Джонас кимна с глава. Чашата се появи на масата почти в същия миг, в който Джонас се настани в креслото срещу широкото писалище на Лилиан.

Първият ѝ въпрос беше, разбира се, за Одри. Но той не разполагаше с никакви данни, не можеше да ѝ даде така желаната утеха. Тя притежаваше достатъчно самообладание, за да премине на друга тема, и Джонас ѝ беше благодарен за това. Успял да убеди Майкъл да потегли по следите на Филип, той се чувстваше малко неудобно в нейно присъствие. Знаеше, че няма да ѝ стане приятно, когато разбере към какво е тласнал сина ѝ.

— Радвам се, че дойде — опита бледа усмивка Лилиан.

— От обаждането ти останах с впечатление, че въпросът е спешен — отвърна Джонас.

Седяха край ниска, почти домашна по уют масичка, далеч от писалището. В кабинета липсваха шкафове за документи и канонерки с архиви, но почти половината от широкото писалище беше покрито с телефони. Чрез тях тя всеки момент можеше да се свърже с когото пожелае от държавния апарат. Белия дом, Пентагона, Капитолийския хълм. Контактите на службата, оглавявана от генерал Хадли, се простираха не само до Вашингтон и Ню Йорк, но и до почти всички големи столици в света.

Джонас вдигна глава от чашата с кафе и изгледа продължително Лилиан. Беше облечена в черно, бижутата ѝ липсваха. Носеше само брачната си халка и чифт обеци с миниатюрни брилянти, които Филип ѝ беше подарил по случай десетата годишнина от брака им.

— Мястото На бижутата не е в банковия сейф, Лилиан — отбеляза Джонас.

— Нека стоят там заедно със спомените ми — отвърна тя и вдигна лявата си ръка: — Не са по-хубави от тази обикновена халка...

— Филип е мъртъв — меко ѝ напомни той.

— Нима това означава, че никога не е бил жив? — въздъхна тя и затвори очи. — Че никога не е съществувал?

— Не исках да кажа това.

— Смъртта не може да промени това, което е бил Филип — отвори очи Лилиан. — Нито пък това, което е вършил.

Кожата ѝ беше болезнено бледа, почти прозрачна. Джонас имаше чувството, че тази жена е толкова красива, колкото и при първата им

среща преди много години. Не беше изгубила нищо от своята привлекателност, видът ѝ беше като на младо момиче. Кога ли ще започнат да се увъртат около нея, запита се Джонас. Службата ѝ като помощник на баща си, генерал Хадли, ѝ даваше възможност за контакт с много от най-изявените дипломати в света. Несъмнено сега всеки един от тях би проявил интерес към Лилиан, усмихна се в себе си Джонас. Той самият винаги бе проявявал сдържаност по отношение на нея, никога не беше си позволявал топли чувства. Но сега, в момент на скръб, изпита желанието да ѝ покаже своята преданост. Лилиан така и не успя да разбере същността на мъжкото приятелство, необходимостта от известна тайнственост. Тя искаше да участва във всичко, с което се занимаваше Филип. И когато получаваше отказ, вината за него стоварваше, разбира се, върху Джонас. Той предполагаше, че именно гневът ѝ срещу него беше причината за охлаждането на отношенията му с Филип. Защото след нейната поява приятелството между двамата мъже вече не беше предишното.

Въпреки това не можеше да я мрази. Тя беше обичала Филип и това беше достатъчно Джонас да я приеме като неразделна част от своето новосъздадено семейство. Сега, в този момент, просто не можеше да повярва, че седи срещу нея и Филип няма да се появи през някоя от вратите. Филип и Лилиан... Джонас със смайване откри, че не може да мисли за единия, без да си представи другия...

— Наследството, което ни остави Филип, положително ще надживее загадката около смъртта му — промълви Лилиан.

Жалко, че не знае нищо нито за едното, нито за другото, въздъхна в себе си Джонас. Но дали наистина е така? В този случай вероятно не е... Ръката му се плъзна по масата и покри юмручетата на Лилиан. Венчалната халка изчезна.

— Положително е така, скъпа — промълви той. — Филип се занимаваше с важни проблеми, ние с теб прекрасно знаем това.

— Предпочитам да не се държиш състрадателно — хладно го изгледа тя. — Много добре ти е известно, че от доста години насам нямам никаква представа с какво се занимава Филип. То винаги е било ваша тайна. Не ми харесваше, но бях принудена да приема този факт — на устата ѝ се появи бледа усмивка: — Няма от какво да се безпокоиш, Джонас. Вашите тайни нито ме интересуват, нито пък аз съм някаква заплаха за тях.

Джонас се намръщи. Винаги се беше удивлявал от лекотата, с която Лилиан Хадли Дос се превърна от певица в пътуваща любителска трупа в опитен дипломатически служител. Присъствието ѝ в този офис, управляван от железния майор, продължаваше да му се струва неестествено, не можеше да я свърже със суровата военна дисциплина, олицетворение на която беше собственият ѝ баща... «Дали това не се дължи на непомръкващата ѝ красота?», запита се той. На факта, че е жена?

— Какво имаш предвид? — промърмори гласно той.

Доловила неудобството в гласа му, тя продължаваше да се усмихва.

— Нима си забравил, че работя тук, на подчинение на баща ми, Джонас? Генерал Хадли продължава да ми се води шеф, също и на теб... През него минава всичко, с което се занимава БЕМТ, той е око и ухо на всеки президент от Хари Труман насам, при това напълно заслужено... Считат го за най-добрия военен стратег на Съединените щати от началото на века...

Вече няма тайни, Джонас. Поне за мен. И признавам, че това ми носи известно удовлетворение. Цял живот тайните бяха запазен периметър за вас с Филип, аз винаги оставах настрана.

— Такава ни беше работата, Лил.

— И сега е същата, Джонас — разшири се още повече усмивката на Лилиан. — Но с тази разлика, че днешните тайни са това, от което и аз си вадя хляба... — остави чашката си на масата и добави: — Именно затова те помолих да дойдеш веднага — в ръката ѝ се появи малка папка, превързана с червена панделка и етикет, върху който пишеше: «СТРОГО СЕКРЕТНО, ОГРАНИЧЕН ДОСТЪП.» Единият от ъглите ѝ беше зает от двойна черна лента, което означаваше, че документите вътре не могат да бъдат нито преснимани, нито изнасяни навън.

— Какво е това? — пое папката Джонас, стомахът му се сви от тежко предчувствие.

— Прочети го — каза Лилиан и си сипа още една чашка кафе. Извади неизменният си подсладител марка «Икуал» и пусна две таблетки в черната течност. После започна да я разбърква със сребърната лъжичка.

— Господи Исусе! — извика Джонас и объркано вдигна глава: — Лил, но това е...

— Това е истината, Джонас — прекъсна го с равен глас тя. — В ръцете ти е докладът, който се изготвя веднъж на две години по поръчка на баща ми и се отнася изключително за дейността на БЕМТ.

— За пръв път чувам подобно нещо! — избухна Джонас.

— И аз току-що го разбрах — погледна го тя. — Истина ли е това, което пише в този доклад, Джонас? За изнасянето на поверителна информация, за провала на агентурните ни мрежи в продължение на цели шест години?

— Само отчасти, Лил — отвърна разпалено Джонас. — Но то е нормално, просто част от играта... — ръката му се стовари върху папката: — Но това вече е прекалено! Твоят старец иска да ни ликвидира!

— Завинаги — кимна тя. — Това е препоръката в заключителната част на доклада. Препоръка, която баща ми ще направи и устно по време на срещата си с президента, насрочена за началото на идния месец.

— Значи той го е чел и одобрил, така ли?

— Все още не — поклати глава Лилиан. — В момента е в Полша, ще се върне някъде в средата на следващата седмица. Сега не можем да осъществим контакт с него, програмата му е доста претрупана.

Джонас бавно си пое дъх и се облегна назад.

— Защо ми показваш този доклад, Лил? — тихо попита той.

Тя отпи глътка кафе и не отговори.

— Какво се опитваш да докажеш? — изви глава той. — Вече години наред се бориш с Филип и с мен... Да не би да си обладана от фикс-идеята, че можеш да се сравняваш с нас? Знаеш, че това е невъзможно...

— Обратно на общоразпространеното убеждение сред мъжете, жените рядко проявяват желание да бъдат като тях — тихо промълви Лилиан.

— Така ли? — погледна я с недоверие Джонас. — Към какво проявяват желание тогава?

Тя дълго го гледа, преди да отговори.

— Към малко уважение, Джонас — прошепна. — Не е чак толкова много, нали?

— Уважение?

— Да — отвърна Лилиан и насочи поглед към папката в скута му.
— Никой, освен мен не би могъл да се добере до този документ... А още по-малко да ти позволи да го прочетеш.

— Какво ще искаш в замяна?

— Нищо — сви рамене тя. — Нали сме нещо като роднини? — допи кафето си и протегна ръка: — Дай ми тази папка.

Джонас неохотно ѝ я подаде.

— Знаеш ли къде са отивали твоите тайни? — попита тя.

— У руснаците — неохотно призна той. — Но не можем да разберем по какъв начин става това...

— Съветвам те да откриеш предателя преди завръщането на баща ми — хладно рече тя. — В момента, в който се запознае с този доклад, можеш да се счита за безработен. БЕМТ ще бъде разформировано и пръснато из толкова ведомства, че дори ти няма да можеш да го познаеш...

Вратата се отвори, железният майор влезе в кабинета и остави купчина книжа върху бюрото. Излезе, без дори да ги погледне. Лилиан го изчака да затвори вратата и попита:

— Къде замина Майкъл?

Въпросът, от който Джонас през цялото време се беше страхувал.

— Просто замина — отвърна неохотно той.

— Той е мой син, а ти знаеш къде е заминал! — хладно го изгледа Лилиан.

— Така ли?

— Дойде да се сбогува. Не пожела да ми каже къде отива и какво възнамерява да прави. Но аз мога да се досетя — ти си успял да го глътнеш! Точно както навремето глътна и Филип!

— Това не го разбирам — поклати глава Джонас. — Филип правеше това, което иска. Никой за нищо не го е принуждавал.

— Но без теб положително би се занимавал с нещо друго — хладно отбеляза Лилиан.

— С какво например? — ядосано я изгледа Джонас. — С компютърни програми?

— Може би. Но при всички случаи щеше да бъде жив и здрав.

— Не ме обвинявай за смъртта на Филип. И без това имам достатъчно отговорности.

— Бас държа, че е така.

— Това пък какво означава? — внимателно я изгледа той.

— Ти държиш Майкъл в ръцете си — отвърна Лилиан, трудно сдържайки гнева си. — Той може да се обърне за помощ единствено към теб. И чуй какво ще ти кажа, Джонас! Ако го превърнеш във втори Филип, ще направя всичко възможно да си платиш за това!

— Успокой се — разтревожено я погледна Джонас. — Нямам такива намерения — после въздъхна и ѝ разказа всичко. За «завещанието» на Филип, за желанието на Майкъл да потъне в мрачния свят на шпионажа, за мястото, където е заминал. Нямахше желание да го стори, отлично знаеше какво мисли Лилиан за всичко това след смъртта на Филип. Но просто не му остана избор. Особено след като тя му подхвърли секретния доклад, предназначен за бюрото на баща ѝ. Това беше голяма услуга, не можеше да не ѝ се отплати.

Млъкна и внимателно я погледна. Очакваше всичко, включително и нервна криза. Знаеше колко много рискува, като ѝ казва, че Майкъл е поел по пътя, по който загина собственият ѝ съпруг. Но обстоятелствата го принуждаваха да рискува. Освен това Филип е искал това, успокой се вътрешно той. Да се опита да го каже на Лилиан. И той го стори.

— Добре ли си? — тихо попита той.

Лилиан беше страшно бледа, зъбите леко проблясваха под полуразтворените ѝ устни, сякаш леко потракваха... Лактите ѝ бяха плътно притисната до гърдите, тялото ѝ едва забележимо се полюляваше.

— Значи се случи — прошепнаха посинелите ѝ устни. Тихо, много тихо... Но той чу какво каза и по гърба му полазиха студени тръпки. — Най-ужасните ми кошмари се превърнаха в действителност! О, Джонас! Нима не разбираш какво си направил?! — гласът ѝ изведнъж набра сила и се превърна в животински рев. — Ти открадна съпруга ми! Заради теб не знаем къде е Одри, жива ли е, мъртва ли е!... А сега прати и сина ми в пъкъла! Господи, Боже мой! Господи!

Одри рязко се събуди, наоколо дареше мрак.

Сънува кошмари, имаше усещането, че се е гмурнала дълбоко в тъмни води и прави напразни опити да се добере до повърхността, огряна от ярките слънчеви лъчи, бездънният океан я мамеше с хладната си прегръдка.

Океанът на съня.

Сънува, че е завързана за някакъв стол.

Китките и глезените ѝ бяха посинели и подути от безмилостно впита в кожата жица. Имаше трудности с дишането, тъй като жицата се увиваше и около тялото ѝ, над и под гърдите. Гърбът ѝ беше извит назад, всяко мускулче тръпнеше от болка и напрежение.

Мракът беше кадифен. Мек, плътен и непрогледен. После започна да се движи. Да се извива и гърчи, да лепне по нея. В душата на Одри се появи страх, дишането ѝ стана забързано, устата ѝ пресъхна, под мишниците ѝ стана влажно.

«Мили Боже, примоли се тя в съня си. Накарай го да се махне.»
Но не знаеше какво е ТО.

Сега мракът започна да приема някаква форма. Одри не можеше да определи каква е тя. Мракът пулсираше от живот, приближаваше се.

Няма спасение, отекна някакъв мрачен, подобен на ехо глас в съзнанието ѝ.

Винаги беше мислила, че ще живее вечно. На нейната възраст вечно означаваше петдесет години. Но сега разбра, че ще умре. Съзнанието ѝ се сгърчи от ужас, зъбите ѝ затракаха. Някаква животинска частица от нея истерично се бореше да се освободи, да излезне от мрачния капан на обречеността.

Мракът вече надвисна над Одри. Тя усещаше задушливата му топлина върху бедрата си, вонящия му дъх върху устните си. Присъствието му беше определено мъжко, тя скоро почувства и един по-друг вид топлина. Обзе я внезапна възбуда и това още повече я уплаши.

После мракът започна да прониква в нея и тя започна да умира...

Събуди се рязко в мрака.

Потръпна, част от съзнанието ѝ все още беше под влиянието на съня. Поиска да изтрие потта от челото си, но не можеше да се помръдне.

После установи, че наистина е вързана за стол.

«Париж е град на определени цветове, помисли си Майкъл. Ръждивокафяво, зелено и синьо. Докато Мауи е островът на пастелите: тюркоазеносиньо, розово, лилаво.» Остана изненадан от факта, че тук липсва умбрата — онзи червеникавокафяв цвят, който се срещаше в изобилие по склоновете на Йошино в Япония. Там, където Цуйо го беше учил на житейските мъдрости.

Не беше очаквал, че може да открие място на света, което да му въздейства толкова силно, колкото Париж и Йошино. В Париж творчеството му получи зрелост, в Йошино беше положено началото.

Поуката беше една: човек прибягва до определена стратегия във всички области на живота. Стратегията присъстваше при докосването на четката върху платното, при тъкането на платове, при поддръжката на градината. Когато възникне проблем (а проблеми винаги възникват), човек автоматически търси съответната стратегия за неговото разрешаване. Използването на оръжие е признак за изчерпване на стратегическите възможности, именно затова той отказа да вземе пистолета, който му предлагаше Джонас.

Беше ранен следобед. Все още високо в небето, слънцето позлатяваше безкрайните полета със захарна тръстика. Вдясно се издигаха Западните планини на Мауи, острите им върхове се криеха зад леки облачета. От пътеводителя, който беше изчел от кора до кора по време на дългия полет, Майкъл знаеше, че отвъд тези върхове лежи долината Иао — дом на древните хавайски божества.

Отиде да получи наетия джип. Настани багажа си на задната седалка, внимателно опипа брезентовия калъф, под който трябваше да бъде обещаната от чичо Сами катана.

Подчинявайки се на стратегията, изработена по време на полета, Майкъл се отби в Кахулуи да направи някои дребни покупки, между които и евтин сак от черна изкуствена материя. Един час по-късно вече пътуваше по магистралата Хоноапилиани. Наближаваше залива Маалеа, посоката на движението му беше на юг. Знаеше, че скоро магистралата ще заобиколи носа, наричан от местните жители «Брадичката на красавицата», а след това ще се насочи на северозапад. Гледан от въздуха, остров Мауи напомняше женски торс. Гърдите оформяше внушителният вулканичен връх Халеакала на югоизток, който се издигаше на височина от три хиляди и шестстотин метра.

Кахулуи — там, където преди малко се беше приземил — оформяше едната част на шията, заливът Маалеа — другата. Главата на жената можеше да се отгатне там, накъдето се беше запътил Майкъл — Капалуа, а след това и Кахакулоа...

Магистралата свърши малко след Капалуа. Просторна, около две хиляди и петстотин декара площ, превърната в ананасова плантация, заобикаляше от всички страни малък, но очевидно скъп курорт с две изключително поддържани игрища за голф. Майкъл напусна магистралата, зави наляво и получи възможност да се увери отблизо в качеството на ниско подстриганата трева и безупречно оформените дупки, кръгли и равни, сякаш изрязани с хирургически скалпел.

Беше трудно да си представи, че само след една миля пътят, или по-скоро това, което приличаше на път, ще започне да се катери по стръмните и опасни склонове на друга вулканична верига, издигаща се в северозападната част на Мауи.

След Флеминг Бийч парк пътят рязко се стесни. Вече нищо не издаваше присъствието на човек, акуратно подстриганите и терасирани полянки изчезнаха, нямаше ги и фантастичните вили, чиито червени покриви надничаха иззад буйно разцъфнали бугенвиллии. Вместо тях зад канавките се издигаха диви храсталаци, пътното платно беше покрито с остри, тъмносиви камъни, асфалтът изчезна. Скоро пътят свърши, отпред се виждаха само два коловоза от засъхнала кал, широки, колкото през тях да мине един автомобил. На места те се доближаваха на сантиметри от паянтовите парапети, отделящи ги от главозамайващи пропасти, самата им повърхност стана влажна и опасно хлъзгава. Далеч долу, най-малко на седемстотин-осемстотин метра, кипеше и се пенеше океанът.

Постепенно пътят ставаше все по-стръмен и по-тесен, от едната му страна се издигаха отвесни скали, а от другата — също така отвесни пропасти.

Майкъл включи задвижването на четирите колела, джипът предпазливо вървеше напред. Когато моторът затихваше на малки обороти, до слуха му достигаше птича песен и ромол на далечен водопад. Далеч долу зеленееха пасбища, шарените крави по тях приличаха на нарисувани. «Сякаш съм в Шотландия», учудено помисли той. Тази гледка отсъстваше от туристическите справочници и пощенските картички, изобилстващи с изумрудени води и златни

плажове. Но тук, сред непристъпните планини, кристалночистия въздух и спокойното великолепие на девствената природа, островът беше наистина прекрасен.

Особената, бликаща сякаш от гръдта на планината светлина, му напомняше за Прованс и южните части на Франция. Кедрите поклащаха клони като някакви машини на времето, процеждащата се през тях слънчева светлина трептеше и се променяше по наистина невероятен начин. Величие и великолепие, вечни като самата природа.

Тук светлината също беше уникална, но по друг, коренно различен начин. Ярките лъчи на слънцето сякаш се акумулираха от планинските склонове, които излъчваха свое собствено сияние. Зеленото на листата ставаше толкова ефирно и прозрачно, че човек оставаше с впечатлението за някаква бледа мъгла, наситила въздуха. Жълтото фосфоресцираше, бликащо от енергия. Синьото беше в два оттенъка — натрапчиво ярко под лъчите на слънцето, тайнствено теменужено в сянката.

Майкъл беше сигурен, че усеща ръката на Твореца. Единствено Той беше в състояние да развълнува човешкия дух посредством величието на природата.

После всичко се промени. Единственото, което беше в състояние да стори, беше да стисне волана и да се опита да задържи превозното си средство на пътя. Изскочилият иззад острия завой джип вече се врязваше в него. Гърбът му пропука от силата на удара.

Разнесе се пронизително стържене на метал, Майкъл инстинктивно изви волана по посока на почти отвесната скала, колата заплашително се наклони.

Усети как влачи другия джип подир себе си, очевидно закачил се за бронята му. Двете коли достигнаха края на инерцията към скалистия склон и бавно започнаха да се плъзгат в обратна посока, към ръба на пропастта.

Шофьорът на насрещната кола енергично работеше върху спирачката. Натискаше, отпускате и пак натискаше. От това личеше, че е опитен, а и едва ли можеше да стори нещо друго. Успя да се откачи от джипа на Майкъл, пътят напред остана свободен. Но неприятностите му тепърва започваха. Тежката машина неудържимо се плъзгаше към ръба на пропастта, колелата бясно се въртяха на заден ход. Но под тях нямаше твърда настилка, а само кал и ситни камъчета.

Майкъл изключи от скорост, дръпна ръчната спирачка, прескочи смачканата от удара врата и хукна нататък. Изравни се със задната част на другия джип, протегна ръце и сграбчи раменете на шофьора. Ушите му писнаха от пронизителния вой на скоростната кутия, мускулите му почувстваха как тежката машина продължава да се свлича към пропастта. Напрегна сили, успя да издърпа човека иззад волана и тежко се стовари отгоре му.

Олекнал изведнъж, джипът навири задница, заклати се на ръба на скалата с недоволен рев на двигателя, после изведнъж изчезна. Тишината връхлетя толкова рязко, че въздухът сякаш звънна от нея.

Някъде далеч долу, след безкрайно дълъг миг, долетя тежък тътен. Едва след това Майкъл се извърна да погледне човека, когото беше спасил. Оказа се жена, при това красива жена.

Беше японка, притежаваше онази гладка и златиста кожа, която се цени особено много в азиатските страни. Очите ѝ бяха типични — издължени, блестящочерни, с формата на бадем. Косата ѝ блестеше на слънчевите лъчи, гъста и лъскава. Беше стегната на дълга конска опашка. Устата ѝ беше широка, чувствените устни бяха извити по начин, който загатваше за весел нрав. Дълга шия, квадратни рамене. Върху тях дрехите висяха по начина, по който модните къщи рекламираха своята продукция на огромните плакати край магистралите.

— Добре ли сте? — попита най-сетне Майкъл и ѝ помогна да се изправи на крака. Веднага усети твърдите мускули на тялото ѝ.

— Да — кимна жената и се наведе да изчисти износените си почти до бяло джинси. На джобчето липсваше каквато и да било търговска марка. — Май още не съм свикнала с тези ужасни пътища.

— Какви пътища? — погледна я с престолено учудване Майкъл, после двамата избухнаха в смях. Не толкова от шегата, колкото от облекчение.

— Илайн Шинджо — протегна ръката си тя.

— Майкъл Дос — пое я той, а с другата започна да чисти сламки и ситни борови иглички от косата ѝ. Доста по-късно си спомни първите мисли, които минаха през главата му в този миг. Тя несъмнено беше най-сдържаната и спокойна жена, която беше виждал в живота си.

— Благодаря — тръсна глава тя. — Това е първата катастрофа в живота ми, лесно можеше да се окаже и последната.

— И за двама ни — добави Майкъл.

За пръв път, откакто я беше вдигнал от пътя, очите ѝ се отместиха от лицето му. Изведнъж му стана хладно, сякаш в очите на тази жена имаше включени реотани.

— Предполагам, че от джипа ми не е останало нищо — рече.

— Да се надяваме, че моят е все пак в ред — отвърна той и с нежелание пусна ръката ѝ. — Съжалявам, че ви съборих. Но трябваше по някакъв начин да ви измъкна от седалката.

Главата ѝ се извъртя към него, топлината на черните ѝ очи отново опари кожата му.

— Нищо ми няма — усмихна се тя. — Поне за момента не чувствам никаква болка.

— Отървахме се на косъм — поклати глава той.

— Наистина ли беше толкова опасно? — попита тя, загадъчността се върна върху лицето ѝ. «Дали се вълнува?», запита се той. Полъхът на смъртта се отразява различно на хората. Особено когато става въпрос за собствената им смърт. Те или оценяват по тотално различен начин стойността на живота, или просто тръпнат от възбуда, че са избегнали най-страшното.

— Настилката беше подкопана — обясни той. — Нямахте шанс да се задържите на пътя. Когато ви хванах, джипът вече беше извън контрол.

Илайн замислено го гледаше. Майкъл би дал много, за да научи какви мисли ѝ минават през главата.

— Вие сте много силен — промълви най-сетне тя. — Нищо не усетих. Сякаш нищо не е станало.

— Само дето джипът ви е на дъното на пропастта — отбеляза той.

— Купчина метал и нищо повече — махна с ръка тя.

В думите ѝ се съдържаше някаква абсурдна логика. Сякаш тази жена не признаваше последователността на действията и реакциите. Сякаш последиците нямаха никакво значение.

Майкъл пристъпи към своя джип, силно наклонен напред и надясно.

— Сега ще видим дали това чудо все още е в състояние да се движи — каза той и седна зад волана.

Освободи ръчната спирачка и включи на скорост. Гумите помръднаха напред, после назад, каросерията опасно се наклони. После всичко беше преодоляно и джипът тромаво изпълзя обратно на пътя.

— Качвайте се — подвикна той.

Илайн бавно се приближи, кракът ѝ стъпи на страничния борд в момента, в който Майкъл освободи съединителя. Ръцете ѝ се стегнаха, тялото ѝ ловко прескочи вратичката и се отпусна на седалката до него.

— Накъде сте тръгнали? — попита тя, без да си прави труда да махне кичурчето коса, спуснало се над очите ѝ.

— Просто на екскурзия — отвърна той. — А вие?

— Бях тръгнала за Капалуа да поиграя малко тенис — отвърна Илайн и сякаш се засрами от думите си.

— Съжалявам, но сега се движим в обратна посока — рече Майкъл, външно напълно ангажиран с шофирането.

— Няма значение — усмихна се тя. — Докъде мислите да стигнете?

— До първото населено място — отвърна той и натисна клаксона преди поредния остър завой. — Освен това трябва да ви заведе у дома... Ако не предпочитате друг начин на придвижване, разбира се...

— Е, едва ли ще мога да се прибера пеш — засмя се тя. — Считам се за добра спортистка, но всеки трябва да си знае мярката.

— В кой хотел живеете?

— Имам къща в долината Иао — поясни тя. — Знаете ли как да стигнете дотам?

— Горе на върха ще свия надясно, вместо да карам направо за Кахулуи. Нали така?

— Точно така.

Илайн замълча, малко стресната от впечатлението, което ѝ правеше този мъж. Знаеше, че не може да си го обясни по задоволителен начин и това я тревожеше. Събитията винаги се ръководят от нещо ирационално и неясно, Илайн твърдо вярваше в това. Като подводно течение, невидимо на повърхността; като космическите сили, оформящи живота на вселената. Дали тези сили не се опитваха да ѝ кажат нещо? Да я предупредят за някаква опасност?

Но какво от това, дори да е така?

— След като не сте турист като мен, вероятно знаете дали кортовете на Капалуа са добри — каза Майкъл.

— Какво?

— Кортовете за тенис — поясни Майкъл и забеляза, че минават покрай малки усамотени къщички и обрасло в гъста зеленина гробище. Наближаваха цивилизацията.

— О — тръсна глава тя. — Добри са — бензиностанция, църква, телефонна кабина. — Бихте ли отбили ей там? Искам да се обадя по телефона.

— Разбира се.

— Партньорът ми на тенис ще се чуди къде съм изчезнала — поясни тя.

Влезе в кабината и набра номера на домашния си телефон. Направи се, че говори нещо в слушалката, макар насреца да звучеше единствено сигналът за свободно.

— Всичко е наред — каза тя, като се настани отново в джипа. — Доста беше разтревожен...

— Вашият постоянен партньор? — попита Майкъл.

— Моят постоянен приятел — спокойно обясни тя.

— Нима не работи? — учуди се Майкъл. — Сега е работно време...

— За него не съществува работно време — засмя се Илайн. — Работи за най-големия «кахуна» на острова — извърна се към Майкъл и попита: — Знаете ли какво е «кахуна»?

Той поклати глава.

— Думата е хавайска, в буквален превод означава магьосник. Шаман, който контактува с духовете на древните хавайски богове.

— А иначе?

— Времената са такива — сви рамене тя. — Подобно на повечето стари думи, и тази се използва в съвсем друг смисъл. Толкова често и толкова отдавна, че младите хавайци едва ли вече помнят истинското ѝ значение... Днес «кахуна» означава баровец. Важна личност.

— Като шефа на вашия приятел, така ли?

Илайн почувства любопитството в гласа му и вдигна глава към острите непристъпни върхове на планината, полузакрити от буреносни

облаци.

— Как се казва този «кахуна»? — настоя Майкъл.

— Името му няма да ви говори нищо — махна с ръка тя. — Свийте в онази пряка. Сега карайте направо.

Навлязоха в долината. От двете страни на пътя се издигаше гъста гора.

— Тук карайте наляво.

Спряха пред къщата и Илайн слезе от джипа.

— Искате ли да хапнете нещо? — извърна се към него тя. — Или може би чаша питие?

— Не, благодаря.

— Хайде, елате — протегна ръка тя, лицето ѝ отново се озари от чудесната усмивка. — Вие спасихте живота ми. Добър «джос»^[2] за мен, вероятно лош за вас...

— Защо да е лош?

Тя се засмя.

— Защото отсега нататък ще трябва да ме закриляте докато съм жива — на лицето ѝ се появи дяволито изражение. «Или така ми се е сторило?», запита се Майкъл. — Има една японска дума за това понятие... «Гири». Чували ли сте я?

— Да — кимна Майкъл и пое протегнатата ѝ ръка. Изведнъж му се прииска да влезе в къщата, да остане при тази жена. «Гири» е дума, която се използва от Якудза. А шеф на Якудза тук е Ичимада Дебелака. Ако тази жена е свързана с Якудза чрез своя приятел, аз бих могъл да се възползвам от този факт. Пак стратегия. Цуйо би се гордял с мен.“ — Означава непосилно бреме.

— И да, и не — отвърна Илайн и го поведе към къщата. — Някои хора вярват, че „гири“ е онова бреме, което човек не бива да носи сам.

Ичимада Дебелака замръзна на прага на паянтовата къща в Уайлуку, кръвта застина в жилите му. Беше позвънил на братята хавайци по частната си линия в кабинета, дотук беше дошъл сам. Никой от семейството му не знаеше, че хавайците работят за него.

Стоеше на прага, около него пулсираше животът на бедняшкия квартал. Миризма на задушено рагу го удари в ноздрите, до ушите му долитаха детски крясъци, примесени със звука на пуснат с пълна сила

телевизор. „Предяви им обвинението, Дейно — разнесе се металическият глас на Джак Лорд от поредния криминален сериал. — Предумишлено убийство...“ Затръшна се врата, звукът изчезна.

Ръката на Дебелака увисна във въздуха, на сантиметри от бравата. Очите му се сведоха към прашните дъски и тънката тъмна струйка, която се проточваше изпод вратата. Приличаше на пресен, току-що положен лак, но Ичимада отлично знаеше, че това е нещо съвсем друго. Огледа се, приклепна с леко изпъшкване и потопа показалец в петното. Приблужи го до очите си и леко го разтърка с палец. Тъмнок кафявото се превърна в червено. Нещо, което Дебелака вече предчувстваше.

Изправи се, извади носната си кърпа и натисна бравата. Не биваше да оставя отпечатащи. Вратата не беше заключена.

Дебелака измъкна револвер с късо дуло и силно я блъсна. Тя се удари в стената и остана там.

Пристъпи навътре и се зае с огледа. Момичетата откри в една от спалните. Равнодушно ги прекрачи, дори не ги погледна. Внимаваше единствено да не оставя следи и да не пипа нищо. Върна се до прага и огледа обезобразените трупове. Убиецът трябва да е бил истински звяр.

Напусна къщата, научил само две неща, които биха му донесли някаква полза. Първо: двамата хавайци са мъртви. Второ: това, което са взели от багажника на летището, не се намира в дома им.

Прекося улицата и седна в колата си, паркирана почти на същото място, на което преди няколко часа Уде беше паркирал своята. Замисли се върху положението. Нямаше никакво съмнение, че Уде е успял да се добере до хавайците. А това означаваше, че е взел неизвестната вещ, скрита от Филип Дос в багажника на летището.

Последиците бяха от жизненоважно значение за Дебелака, независимо дали тази вещ е била документът Катей, онзи „шинтай“, за който му спомена Дос, или нещо съвсем различно. Защото Уде вече беше получил доказателства, че Ичимада не му е разкрил истината. Може би още не е наясно какви са истинските му намерения, но това, особено за човек с характера на Уде, не беше от особено значение. Уде подчерта, че Масаша Таки му е дал пълна свобода на действие, и Ичимада беше сигурен, че това наистина е така.

Вече нямаше избор. За да оцелее, Ичимада Дебелака ще трябва да премахне Уде. Филип Дос му беше доверил жизненоважна информация и Ичимада вече беше сигурен в това, което отдавна подозираше: че трябваше да запази цялата тази информация в пълна тайна. Едва сега си даде сметка за огромната грешка, която беше допуснал, като възложи на хавайците да вземат ключа за касетката на летището. Но присъствието на Уде го изнерви и той действаше под натиска на паниката.

Затвори очи. Касапницата в порутената къщичка насреща сякаш се беше запечатала завинаги под клепачите му. Стомахът му се сви, стана му лошо.

В съзнанието му бавно изплува споменът за годините, прекарани с Ватаро Таки. Спомни си как беше отишъл да поиска прошка от своя оябун. Ватаро Таки имаше пълното право да му поиска сепуку. Но той се задоволи само с малкото пръстче на дясната му ръка.

Ватаро Таки нямаше нищо общо с останалите оябуни на Якудза, които грабежа каквото можеше да се граби и никак не ги беше грижа дали хората около тях умират от глад и болести. Ватаро Таки гледаше напред, към бъдещето на Япония. И направи така, че Ичимада Дебелака се почувства част от това бъдеще.

Всичко това вече го нямаше, всичко е погребано на два метра под земята заедно с тленните останки на любимия оябун. Но той продължаваше да живее в душата на Ичимада, в неговата будна памет. Какво точно каза Филип Дос по телефона в деня, в който беше убит? „Зная кой сте, зная и с какво се занимавате. Ние с вас обичахме Ватаро Таки, нали?“ А после: „Сигурен съм, че ще направите каквото трябва...“

Дойде моментът да се отплатя на Ватаро Таки за всички добрини, които видях от него, помисли си Ичимада.

Трябва да се действа оперативно. Съгледвачите на летището вече му бяха съобщили за пристигането на Майкъл Дос. Ичимада ще трябва да открие сина на Филип Дос и да му предостави цялата информация относно „шинтай“.

„Попитайте сина ми дали помни *шинтай*“, беше казал Филип Дос.

После от устата на Ичимада Дебелака се изтръгна едно гръмогласно „Буца!“, тъй като изведнъж му стана ясно как Уде е

научил за съществуването на двамата хавайци. Просто е сложил подслушвателно устройство на телефона му. Което означава, че знае и за пристигането на Майкъл Дос. Дебелака трябваше да каже на братята, че ключът е оставен за Майкъл Дос, иначе нямаше да свършат работа. А това означава, че Уде знае за кого е предназначено съдържанието на багажника.

Дебелака завъртя стартера и потегли. „Състезанието започва, помисли си той. На финалната линия ще чака Майкъл Дос.“

Навън валеше дъжд.

Лицето ѝ се очертаваше на фона на стената, сянката ѝ беше огромна, като самия живот.

Майкъл не отделяше поглед от Илайн.

— Установих се тук, защото съм уморена от градовете — казваше тя. — От коли, офиси, апартаменти. Направо ме съсипваха...

Интересът към тази жена беше последното нещо на света, от което имаше нужда в момента. Постоянно си напомняше, че е тук, за да открие някаква връзка между нея и хавайския клан на Якудза. Ако се окаже, че нейният приятел е от антуража на Ичимада Дебелака, може би ще се намери начин за безпрепятствено проникване в имението на местния оябун.

— Непрекъснато бях болна — продължаваше Илайн. — Докторът казваше, че имам много малко съпротивителни сили. Ходех при един масажист, който се занимаваше с гръбначния ми стълб. Той пък твърдеше, че нещо не е наред с кръвта ми. Беше убеден, че големият град разрушава организма ми.

— Кой град?

— Няма значение, всички са еднакви — махна с ръка тя. — Поне по пагубното си влияние върху хората.

Не му беше трудно да крие мислите си. Докато тя го развеждаше из къщата, от устата му се изтръгваха подходящите одобрителни възклицания. Имението беше наистина красиво, дори през гъстата пелена на дъжда се виждаше колко уютно се гуши между двете непристъпни планински вериги.

— Тук съм в състояние отново да живея. Тук открай време е бил домът на боговете...

Дъждът се лееше на мощни прозрачни струи, сапфирените склонове на планината блестяха като обсипани с брилянти. Гледката беше изключителна. Сякаш някой ги беше поставил между два огромни дракона — от онези, за които китайците вярват, че съществуват навсякъде по света. В подобна обстановка нейният неприкрит мистицизъм беше доста заразителен.

— Чувствате ли тяхното присъствие, Майкъл? Тяхната сила? Огромната енергия, която дреме в тези планини?

И най-странното беше, че той наистина чувстваше всичко това.

Дъждовните капки потропваха по капандурата в спалнята на Илайн. Въпреки усилията да държи чувствата си под контрол, той не можеше да не направи сравнение между тази стая и парижкото си ателие на булевард „Елизе Реклю“. И нощта, в която Ца остана.

— Вие постоянно мълчите — извърна се към него Илайн. — Вероятно защото аз говоря прекалено много.

— Не, просто се наслаждавам на гледката — отвърна Майкъл. — Трудно ми е да говоря пред красотата на тези планини.

— И аз се чувствах по същия начин, когато ги видях за пръв път. Те са страхотни, но без да излъчват заплаха...

Отначало не можеше да разбере каква връзка прави съзнанието му между тези две жени. Ца в Париж, Илайн тук. Някак не желаше да си тръгне от този дом. Някои хора обитават жилищата си с години, без да ги превърнат в домове. При Илайн беше точно обратното. Каза, че живее тук по-малко от месец, но тази къща вече носеше отпечатъка на нейното присъствие. Приличаше на нея, миришеше като нея. Присъствието ѝ в помещенията се долавяше като аромата на фин парфюм.

— Тук времето забавя своя ход, Майкъл. Хавайците казват, че техният национален герой Мауи се изкачил на връх Халеакала, посегнал с ръце и хванал слънцето. Искал да забави неговия ход по небето, искал родният му остров да бъде вечно облян от щедрите му лъчи. Тук, на това място, човек лесно може да повярва на тази легенда...

— Дори когато вали?

Тогава, в мига, в който седяха на тръстиковото канапе и пиеха чай с лед, той усети пронизващата болка в сърцето си. Спомни си онази нощ, в която отвори очи и спря поглед върху Ца. Току-що се бяха

любиха, дъждовните капки се стичаха по стъклата на широките капандури, притиснати едно в друго, телата им меко проблясваха.

— О, да — кимна Илайн. — Особено когато вали. Погледнете там — пръстът ѝ се насочи към величествената дъга, извила се над планинските склонове. Цветовете ѝ бяха толкова ярки, че просто заслепяваха. — Това означава, че слънцето е тук, дори когато вали...

В онази далечна нощ той се беше надигнал на лакът да погледне лицето на Ца. Очите ѝ бяха затворени, чертите ѝ — спокойни и отпуснати. Може би беше задрямала. Не се виждаше нито една бръчка, нито едно напрегнато мускулче. Изгубило всякакъв израз, лицето ѝ позволяваше да се надникне дълбоко в душата.

— Тук дъждът притежава драматична сила — каза Илайн.

— В Япония също.

Тя не се обърна да го погледне.

— В Япония дъждът е красив и съвършен, спуска се елегантно към земята или водата — промълвиха тихо устните ѝ. — Но на Хаваите той е див, пълен с енергия и светлина. Освободен от всякакви задръжки.

Изпънал се до Ца, той изведнъж откри, че чувствата му изобщо не принадлежат на тази жена. Тя не беше свързана с нищо — нито с идея, нито с персоналност, нито с философия. Душата ѝ сякаш беше един огромен кристал. И този кристал сияеше с разноцветни отблясъци, в зависимост от ъгъла, под който светлината достигаше до него.

Но сам по себе си, дълбоко в своята структура, той не притежаваше цвят.

После Ца отвори очи, от тях струеше любовта.

— Искам да остана — прошепна тя. — Не само тази нощ, не до утре... Искам да остана при теб завинаги.

Душата му се сви. Съзна, че я беше приел не само като модел на човешкото съвършенство, а и като нещо много повече. Беше объркал кристалната чистота на духа ѝ с величествения дух на Сейоко. Стана му тъжно и малко страшно, че продължава да търси това, което никога и никъде няма да открие. Сейоко отдавна беше мъртва, но той не можеше да се освободи от присъствието ѝ. Споменът за нея не го задоволяваше, не му стигаше, за да продължи да живее...

И когато на сутринта Майкъл затвори вратата зад Ца, той съзна, че това означава край. Нея я нямаше. Остана образът ѝ върху платното, но това беше всичко.

Сам си беше виновен, виновна беше осакатената му душа. За кратко време откри оръжие срещу самия себе си. Нейната болка. Нейните сълзи, изтръгнаха го за малко от агонизиращото желание, което беше обречен да носи в душата си, докато е жив.

— Живяла ли сте в Япония? — попита той.

— Да, доста години — отвърна Илайн. — В крайна сметка разбрах, че дивата енергия на Токио ме прави сънлива и отпусната...

„Всъщност тя съвсем не ми напомня за Ца, осъзна той с разтуптяно сърце. Напомня ми по-скоро за Сейоко.“

— Не ви ли липсва? — дрезгаво попита той. — Имам предвид Япония...

— Аз нямам корени — отвърна тя. — Нищо с никого не ме свързва. Привързаността към хора и каузи ме изморява точно толкова, колкото и големите градове... Тънките нишки на отговорността всъщност са брънките на тежки окови. Чел ли сте „Пътешествията на Гъливер“? Така се чувствам и аз, когато се свързвам с някого... Като Гъливер в страната на лилипутите. И това ми стига...

Ето каква била тази Илайн. Мистицизмът ѝ неотразимо го привличаше. Безусловното ѝ отстъпление пред силите на природата означаваше за него всичко, обясняваше всичко. Тя беше тотално нецивилизована и именно затова беше чужда на всички изкуствено създадени задръжки, които се бяха впили в неговата душа.

Майкъл щеше да разбере това много по-късно, но в момента имаше чувството, че тя го привлича толкова силно, колкото баща му е бил привлечен от живота на таен агент за Седми отдел, а по-късно и за БЕМТ...

Това чувство го правеше различен от света на другите. То наистина го караше да се вижда в особена светлина. Но повече от всичко то му носеше усещането за неограничена свобода.

Филип Дос несъмнено беше считал за най-голямо постижение в своя живот онази свобода, която му е позволявала да прави каквото пожелае, да се превъплъщава в когото пожелае, да има право на избор в един свят на неограничени възможности.

При Майкъл тези неща идваха по-леко и по-естествено. Специалната подготовка в Йошино го беше научила как да сграбчи живота, как да се наслаждава на неговото безкрайно разнообразие. За него свободата на избор беше толкова естествена, колкото самият живот.

— Слънцето! — възкликна Илайн. — Ето го, отново надничат иззад планинските върхове!

Майкъл беше забравил защо е тук. Омаян от величието на природата, той гледаше с опитното око на художник как последните вълма на буреносните облаци, бели и ефирни, бавно отстъпват в небитието и между тях надничат величествените скалисти зъбери. Вятърът, подобно на майстор илюзионист, незабележимо отнасяше остатъците от бурята. Златните слънчеви лъчи пробягаха по стръмните изумрудени склонове, милиарди дъждовни капчици заблестяха с яркостта на шлифовани диаманти. Птичките весело запяха, крилата им се мяркаха в лазурната синева, после изчезваха.

Знаеше, че трябва да стане. Не си ли тръгне веднага, завинаги ще остане тук...

В момента, в който понечи да се изправи, главата на Илайн леко се извърна към него. Самотен слънчев лъч прониза косата ѝ, превръщайки я в потъмнял от времето бронз. За частица от секундата той си я представи на портрет — съвършена поза, израз на лицето, който няма нищо общо с лицата на обикновените хора. Без маската, която завинаги изтрива чувствата, духа, самия живот...

— Ти не можеш да си тръгнеш сега — тихо промълви тя.

И той съзна, че е права.

Всяка сутрин Мичико се подчиняваше на твърдо установен ритуал.

Той започваше час преди очакваното обаждане. Изкъпана и облечена, тя излизаше в градината. До нея неизменно вървеше някой. Мъж, винаги едър и силен, винаги с револвер под дрехата. Някой от приближените на природения ѝ брат Масаши. Той имаше задължението да държи разтворен чадър над главата ѝ. В ясно време чадърът я предпазваше от ярките лъчи на слънцето, а в лошо — от дъждовните капки.

Поемаше бавно по каменната пътечка, водеща към огромна плоска скала. Там пътечката се разделяше на три, Мичико обикновено поемаше по тази вдясно. Спираше до черешата, издигаща се току до високия зид, и се вслушваше в чуруликането на сипката, свила гнездо високо в клоните на дървото. Пролетно време сядаше до дънера и дълго слушаше пиукането на малките вечно гладни пиленца.

Отвъд черешата, в най-отдалечения ъгъл на градината, се издигаше стар дървен параклис, който Мичико беше пренесла тук преди години. Беше построен в чест на Мегами Кицуне — богинята лисица. С помощта на своя придружител Мичико коленичеше пред параклиса и палеше ароматични пръчици. После започваше да се мота.

Неизменно се молеше за две неща. Първо — връзката да бъде осъществена. Второ — да бъде жива и здрава нейната внучка. След молитвата краката и ръцете ѝ бяха студени като лед.

Сядаше до телефона и чакаше. Не можеше да върши нищо друго, отказваше дори хапчица храна, независимо от горещите увещания на готвачката. Не можеше да приеме капка чай, изобщо никаква течност. Стискаше устни и чакаше остро иззвъняване на апарата. Когато то идваше, Мичико грабваше слушалката и с примряло сърце чакаше да чуе тъничкия глас на любимата си внучка.

— Бабо?

Мичико затваряше очи и преглъщаше сълзите си. Детето беше живо, още един ден от живота ѝ придобиваше смисъл.

— Бабо? — тъничко гласче, като жуженето на щурче в полето.

— Аз съм, миличка.

— Как си, бабо?

Откъде ли идва това сладко гласче? О, Господи! Ако можеше да разбере къде я крие Масаша!

— Добре съм, миличка. А ти как си? Храниш ли се добре, спиш ли?

— Омръзна ми, бабо! Искам да си дойда у дома, искам да...

После линията прекъсваше. Винаги по едно и също време.

И винаги, въпреки предварително взетото решение, Мичико започваше да креци в слушалката:

— Мъничката ми! Мъничката ми!...

Горчиви сълзи се стичаха по лицето ѝ.

Масаши беше оставил инструкции разговорът да се прекъсва наред изречението на детето. Това подчертаваше с особена сила пълния контрол над положението, осъществяван от него и верните му копои. В този случай Масаши беше бог. В негови ръце бяха животът и смъртта.

Три сутрини седмично Масаши Таки посещаваше складовото помещение на кея Такашиба. Разположен почти в средата на токийското пристанище, Такашиба беше един много оживен район. Тук се стоварваха хиляди тонове стоки, поръчани и доставени за стотици компании от цялата страна, износът също беше изключително интензивен. Огромният поток товари течеше като пълноводна река, дори опитните служители на Държавната митница се чувстваха изгубени в него.

Складът, за който става въпрос, беше обща собственост на фамилиите Таки и Ямамото. Дейността в него отнемаше все по-голяма част от времето на клана Таки, но така и трябваше да бъде, мислеше си Масаши.

Срещаше се винаги с едни и същи хора. Дайзо — огромния боец, който получи назначение да подбира и обучава новите попълнения на клана; Каеру — дребен, обсипан с татуировки съветник, оцелял от времето на Ватаро Таки. И накрая — Козо Шина.

Поел ръководството на клана след 1940 година, Ватаро Таки постепенно забрани демонстрацията на груба сила в дейността на своите подчинени. Тази сила, която днес Масаши искаше да възроди. Ватаро се задоволяваше само със заплахата от употреба на сила и това беше напълно достатъчно да държи в подчинение онези, които създаваха богатството на клана. Но Масаши беше далеч от подобна тактика, дълбоко в душата си той изпитваше нужда от себедоказване. Колкото и да му беше неприятно, той беше принуден да си признае, че управлението на Ватаро Таки ще остави дълбоки следи в историята на Якудза. Именно по тази причина той, неговият наследник, беше длъжен да се бори за достигането на нови върхове, за засенчване славата на старото поколение.

Масаши обичаше да провежда съвещанията в специалната зала за тренировки, която беше оборудвал в дървената пристройка на

склада, извисяваща се на двадесетина метра над вътрешността на издълбаното в земята помещение. Долу имаше достатъчно пространство за складиране на сложната апаратура на „Ямамото Хеви Индъстриз“, работилниците бяха големи почти колкото малки фабрики.

Залата за тренировки беше запълнена със сложни фитнес машини от известната марка „Наутилус“, подредени покрай стените от изпечена глина, които на практика бяха основите на стара, четиристотингодишна сграда, останала още от времето на режима Токугава.

Масаши обичаше да посреща хората си гол до кръста, с вадички пот по голите си, напълно лишени от окосмение гърди. Преминаваше от машина на машина, набъбналите му мускули потръпваха като живи. Говореше, без да прекъсва тежките си упражнения, никога не оставаше без дъх, никога не спираше тренировката, независимо от продължителността на съвещанието.

— Дайзо — вдигна глава той, разбрал, че всички поканени вече са тук. — Слушам доклада ти.

— Момчетата се включват — започна едрият мъж.

— Истинска глутница, както вероятно можете да си представите. Идват всякакви — наркомани, луди, рокери... — от устата му се изтръгна дрезгав смях. — Наричат се „хора извън закона“, но на практика са банда мухльовци. Липсва им дисциплина, никога през живота си не са чували тази дума!

— Бойните работи трябва да притежават дисциплина — обади се Козо Шина, без да поглежда към Дайзо и Каеру. Очите му бяха заковани върху играещите мускули на Масаши, спомни си, че някога и неговото тяло беше толкова силно и гъвкаво. — Дори най-разпасаните армии са имали някаква дисциплина. Без нея никой не може да спечели войната...

— Новите попълнения ще се научат на дисциплина — безгрижно отвърна Масаши. — Дайзо ще има грижата за това. Тези загубени хлапаци са като стадо овце, нали така, Дайзо? Нямаат представа какви са, затова им трябва лидер, след когото да тръгнат — слезе от една фитнес машина и се насочи към следващата. — Къде е техният лидер, Дайзо?

— Виси с главата надолу в средата на спалното помещение — ухили се едрият мъж.

— Мъртъв ли е? — попита Козо Шина с равнодушието, с което питаше дали е прясна рибата в магазина.

— Помещението вече започва да вони — засмя се отново Дайзо. — Хлапаците ме питат кога ще отрежа въжето. Отвърнах, че го чакам да втаса и да им го поднеса за вечеря...

— Вече ги е страх от Дайзо много повече, отколкото ги е било страх от досегашния им главатар — намеси се Каеру. Беше по-възрастен от останалите, на вид скромен и прибран човек. Умът му действаше превъзходно, именно той откри начина за безмитен внос и износ на планините от стоки, които ежедневно минаваха през складовете. — Вече мога да видя емоция в очите им. И мисля, че от тях ще станат добри бойци.

Козо Шина кимна с глава. Той също оценяваше по достойнство качествата на Каеру, не беше от хората, които съдят за ума на човека по външния му вид.

— Това пространство е от жизнено значение за нас — каза на глас той. — Нашите деди отлично са го съзнавали, именно затова са тръгнали на война срещу Китай. Тук, на нашите пренаселени острови, ние се задушаваме. Приличаме на мравки, затрупали с телата си хълмчето на мравуняка. Катерим се един върху друг и не можем да измислим нищо по-добро. Започваме да изпадаме в плен на ужасната безизходица.

Войната и годините след нея недвусмислено показаха, че този народ е в състояние да се мобилизира. Че може да прави чудеса. И ако му дадем възможност, той отново ще ги прави... Това е нашата крайна цел. Трябват ни бойци, не е необходимо да ги търсим в гори тилилейски. Те са тук, сред нас, на теб разчитаме, Дайзо, да превърнеш в бойци шайката хлапаци.

— Ще ги превърна — кимна с глава Дайзо.

— А какво е положението със стоката? — попита Масашу. Въпросът му беше предназначен за Каеру.

— Както знаеш, последните ни успешни операции с наркотици позволиха да закупим и внесем в Япония определено количество от специалното оборудване — започна плешивият дребосък. — Най-голяма опасност представляваше митницата. Ако бяха разкрили

съдържанието на една-единствена пратка, скандалът щеше да е огромен. И тогава едва ли бихме получили шанса да продължим с монтажа...

— Нещо повече — намеси се Козо Шина. — Тук положително щеше да гъмжи от войници, които нямаше да оставят нито една пратка без задълбочена проверка.

— Точно така — кимна Каеру. — Затова първо пуснах в ход наркотичната мрежа, а след това се погрижих за митницата. Имам доста широк избор от средства за убеждение. Трябваше просто да избира най-подходящото от тях.

— Какво подхвърли на подкупените служители? — попита Шина.

— Магическата думичка опиум — отвърна Каеру.

— На практика нямат никаква представа за истинското съдържание на пратките.

— А Нобуо Ямамото? — попита Шина, без да отделя поглед от тялото на Масаша. — Той спазва ли своята част от уговорката?

— Семействата Таки и Ямамото поддържат приятелство от десетилетия — каза Масаша, имайки предвид онази особена близост, която може да съществува единствено в Япония. — Нобуо оставете на мен.

— Добре — кимна Шина. — Значи всичко се развива според плановете ни. След десет дни ще сме готови. И тогава ще започне новата ера на Япония.

Мъжете си размениха церемониални поклони, после Дайзо хвърли поглед на часовника си и се изправи:

— Трябва да се връщам при момчетата.

Направи знак на Каеру и остави Шина насаме с Масаша.

— Ако имах син, той положително щеше да прилича на теб — промълви Шина, без да сваля поглед от мускулите на другия.

— Така ли? — попита Масаша, облян в обилна пот. Ръцете му в тънки черни ръкавици стискаха хромираното желязо на щангата. Изпъшка и желязото отскочи нагоре, изпусна дъх и то се върна обратно на стойката. Мускулестите му ръце с лекота повдигаха тежестта, която сигурно надхвърляше сто килограма. — Ти си най-заклетият враг на баща ми.

— Бях — поправи го Шина. — Баща ти е мъртъв.

— Но аз съм негов наследник — отвърна Масаша и облиза солената пот от устните си. — Аз съм оябун на клана Таки, аз съм всичко това, което беше някога Ватаро.

Козо Шина безмълвно го наблюдаваше. Близостта на Масаша му напомняше за времената, когато и той беше здрав и силен. Сега единствен негов враг беше именно времето. Но той отдавна знаеше това.

Масаша остави щангата и се качи на седлото на ергометъра. Пътьом откачи една хавлия от куката на стената и избърса пламналото си тяло. Спря се пред Шина и запрати хавлията в лицето му.

— Дръж — просъска той. — Помириши я и помни, че аз притежавам това, което на теб отдавна вече ти липсва! — отстъпи крачка назад и добави: — Вече си стар, Шина. Вече не притежаваш физическа сила. Имаш нужда от мен, аз ще бъда твоите ръце и нозе. Без мен ще бъдеш просто един безпомощен старец, който сънува отминалата слава. Без мен тези сънища никога няма да се сбъднат — приведи се над седналия Шина и продължи: — Съветвам те следващия път да се съобразяваш с положението и да не поемаш инициативата по време на тези срещи. Тези хора служат на мен и са верни на мен. Може би си забравил, че присъстваш тук единствено по мое благоволение.

— Давам своя принос като всички останали — спокойно отвърна Шина.

— Гледай само да не пристъпиш границите на този принос — предупредително го изгледа Масаша.

Козо Шина излезе навън и се насочи към колата, която го чакаше на пристанището. Все още долавяше миризмата от потта на Масаша върху лицето си. За пръв път почувства с безпощадна яснота телесната си слабост, заля го горещата вълна на срама.

Въздъхна, седна на задната седалка и даде знак на шофьора да потегля. Когато стигнаха центъра, той се приведи напред и започна да дава указания.

Вече в района на Шинжуку, той се облегна назад и каза:

— Тук спри и изключи мотора. Имам среща с един човек.

Шофьорът се подчини, отвори вратичката и слезе на задръстения от пешеходци тротоар. Козо Шина погледна часовника си. Ще трябва да изчака още известно време, преди да открие подходящо място и да измие потта на Масаша от лицето си. Започна да го обзема чувството

на гняв, което беше успял да потисне там, в склада, с цената на огромни усилия. Пръстите му се свиха в юмруци. Арогантността на Масаша беше изключителна, дори дисциплиниран човек като Козо Шина трудно успяваше да я понася. На млади години той не търпеше дори и намеците за обида. Спомни си една случка от училищните години. Някакъв побойник от горните класове открито му се подигра. Пламенен, но още неопитен, Козо скочи да се бие. Резултатът беше плачевен — оказа се овалян в калната локва пред училището, пред очите на всички.

Но това не беше краят на историята. Шина не забрави унижението, започна внимателно да подготвя своето отмъщение. Имаше богат избор, но не бързаше. Накрая се спря на най-елегантния и вероятно затова и най-сладък начин. В края на учебната година, когато противникът му — вече абитуриент — трябваше да се яви на изпит, от който зависеше бъдещата му кариера в държавната администрация, Шина се промъкна в спалното помещение на големите и пренастрои будилника на врага си. Абитуриентът закъсна за изпита с цели три часа и беше дисквалифициран. Дори молбите на богатия му баща не помогнаха. Кариерата на синчето беше безвъзвратно погубена.

Шина видя човека, който изскочи от близкия вход и се насочи към колата, пръстите му се отпуснаха. На лицето му се появи лека усмивка. Грубостите на Масаша бяха забравени, сладостта на елегантното отмъщение докосна обонянието му като рядък и скъп парфюм.

Шофьорът отвори задната врата пред мъжа, съгласно предварително получените инструкции. Човекът се наведе и седна редом с Шина. Миг по-късно колата изчезна в оживения обеден трафик.

— Както вече казах по време на телефонния ни разговор, аз съм изцяло на ваше разположение — започна Шина, на лицето му се появи любезна усмивка.

— Ще идем в чайната — едно много уютно и уединено заведение. Там ще пийнем чай и ще хапнем оризови сладкиши. След което ще ми обясните с какво мога да ви бъда полезен.

— Много мило от ваша страна, Шина-сан — отвърна мъжът. — Убеден съм, че ще стигнем до едно взаимноизгодно споразумение —

размърда се да се намести по-удобно и слънцето освети чертите на лицето му.

Човекът беше Жожи Таки.

В 8:22 часа сутринта Лилиан влезе в телефонна кабина на М-стрийт в Джорджтаун. Избра един местен номер, изчака прещракването и продължителния сигнал на включения компютър. После набра десетината цифри на международен номер, който беше запомнила наизуст.

Насреща вдигнаха при третото позвъняване. Акцентът беше подчертано парижки. Лилиан се представи, без да съобщава името си.

— Трябва да говоря с него — обяви тя на безупречен френски език.

— Няма го — отвърна мъжът оттатък океана.

— Тогава го намерете! — повиши тон Лилиан, погледна номера на кабината и бързо го продиктува: — Ще чакам тук десет минути, кажете му да ми се обади!

— Ще видя какво може да се направи, мадам...

Тя прекъсна разговора, после веднага вдигна слушалката, като внимаваше да не изпусне бутончето нагоре. Очите ѝ пробягваха по минувачите, устата ѝ изричаше по някоя незначителна дума в мъртвата мембрана.

Направи опит да използва чакането за успокоение на нервите си. Но не успя. Мислеше единствено за Майкъл, тръгнал в неизвестна посока, към огромни опасности. Това ѝ дойде твърде много, особено след смъртта на Филип и отвличането на Одри. Стисна клепачи, за да прогони сълзите, които напиреха под тях.

Точно девет минути по-късно телефонът иззвъня. Лилиан стреснато подскочи, сърцето ѝ пропусна един такт. Пръстът ѝ се отмести от копчето.

— Ало? — попита на френски тя.

— Бонжур, мадам — гласът насреща беше овладян и култивиран, за разлика от първия, този несъмнено не принадлежеше на французин. — Как се чувствате?

— Чувствам се ужасно! — призна глухо Лилиан.

— Така и очаквах — отвърна мъжът. — Нямате колебания, нали?

— Мисля само за опасността — въздъхна Лилиан.

— Което означава, че сте жива — поясни гласът.

— Чувството за опасност винаги ни прави по-живи.

— Колко е часът там, при вас? Никога не мога да го изчисля правилно.

— Малко след четири следобед. Защо?

— Скоро ще се приберете у дома, при жена си — каза Лилиан. — Трябва да си представя ясно картината, понякога това ми помага да потискам неприятните емоции.

— Нищо няма да се случи, Лилиан.

— На вас — въздъхна тя. — Отстрани винаги е лесно...

— От моя гледна точка никога нищо не е лесно — възрази гласът.

— Искам никога да не забравяте това.

Очите на Лилиан механично следяха автомобилния поток зад стъклото на кабината. Вече беше започнала да се дистанцира от гъмжилото на живота.

— Кога ще го получите? — бръмна гласът в ухото ѝ.

— Утре вечер — „Защо така силно блъска сърцето й?“ — Но за да стигне до вас, ще бъде необходимо повече време... — „Дали защото знае колко опасен е този мъж? Не за нея самата, разбира се. За другите.“

— Вие ще се погрижите за това — меко рече гласът. — Имам ви пълно доверие. Що се отнася до останалото, мога да ви уверя най-тържествено, че нямам нищо общо със смъртта на вашия съпруг.

— А чухте ли нещо за Одри?

— Страхувам се, че не съм. Отвлечането ѝ продължава да е загадка за мен, също както и убийството на Филип.

За момент ѝ се стори, че слуша Джонас. Всъщност този мъж оттатък океана имаше много общи неща с Джонас. Лилиан облегна пламналото си чело на стъклото.

— Уморена съм — промълви тя. — Ужасно съм уморена.

— Нещата вървят към своя край — каза гласът. — След три дни ще се видим и всичко ще свърши. Завинаги.

— А децата ми?

— Ще използвам цялата си власт, за да им осигуря безопасност. Ще бъда като Бог, протегнал ръка над тях.

— Значи да ви доверя съдбата си, така ли?

Отсреща долетя тих смях.

— Мислех, че вече знаете — рече гласът. — Съдбата ви отдавна е в мои ръце.

— Искаш ли да се любиш с мен? — попита Майкъл.

Илайн се засмя:

— Може би... Да.

Бяха в кухнята, тя се беше заела да приготви вечеря.

— Защо ми задаваш такъв въпрос?

— Питам се защо ме покани тук...

— Защото ми беше приятно — простичко отвърна тя. Такива отговори бяха част от същността ѝ. Отиде до хладилника и извади някакъв зеленчук.

— А приятелят ти?

— Какво приятелят ми? — попита тя и започна да реже листата на зелето.

— Той е от Якудза.

Тя прекъсна работата си и се обърна:

— Откъде знаеш това? Не съм ти споменавала нищо подобно.

— Спомена „гири“, а това е термин на Якудза — отвърна Майкъл. — Или си имала предвид нещо, свързано с живота ти в големия град?

— А какво знаеш ти за Якудза? — попита Илайн и отново хвана ножа.

— Достатъчно, за да бъда нервен само при мисълта какво ще стане, ако твоят приятел вземе да отскочи дотук — изправи се на крака Майкъл.

— От начина, по който ми спаси живота следобед, стигнах до заключението, че едва ли нещо на този свят може да те направи нервен — усмихна се Илайн.

— Револверите ме правят — въздъхна Майкъл и отхапа парче суров зеленчук.

Илайн замислено го наблюдаваше.

— Вестниците постоянно пишат за Якудза — отбеляза тя. — Но откъде си прочел за „гири“?

— Няколко години учих в Япония — отвърна Майкъл. — Баща ми ме прати там. След Втората световна война е служил в Окупационната армия.

Илайн сведе поглед към зеленчуците на масата.

— Какво точно учи? — попита тя.

— Рисуване — отвърна Майкъл.

— Но не само рисуване — отбеляза тя. — Видях катаната на задната седалка на джипа ти. Умееш ли да я използваш?

— В Япония научих много неща — отвърна Майкъл. — Но най-важното от тях беше рисуването.

— С това ли си изкарваш хляба? С рисуване?

— Отчасти. То ми носи най-голямо удовлетворение. А хляба си изкарвам с друго... — после ѝ разказа за печатницата за албуми и каталози.

Тя се усмихна и продължи да приготвя вечерята.

— Сигурно е чудесно да хванеш четката и да създадеш нещо красиво! Завиждам ти. Празните неща ме ужасяват... Празните страници, празните платна... Винаги съм изпитвала желанието да ги покрия с дебел слой черна боя!

— Направиш ли това, те ще изчезнат — отбеляза Майкъл.

— Но така губят и своята заплашителност, нали? — ръцете ѝ отместиха ситно нарязаните лукчета и се заеха с гъбите. — Така тяхната анархия е под контрол. Или поне е потисната...

— Анархия?

— Да. Никога ли не си усещал заплахата на празното платно? Пред теб са толкова много посоки, просто не знаеш накъде да тръгнеш...

— Не и ако предварително знаеш какво си решил да нарисуваш — отвърна Майкъл.

— Винаги ли знаеш предварително какво ще направиш? — сбърчи вежди Илайн. — Не е ли отегчително?

— Сама си отговори на въпроса — усмихна се Майкъл. — Зная с какво да започна, а после... — той млъкна и сви рамене.

Тя се замисли, после вдигна глава:

— Добре ли познаваш Якудза? Живял си в Япония, сблъсквал ли си се с някой от тях?

— Доколкото си спомням — не. Но вероятно те не се различават много от хората, които познавах в Япония...

— Различават се и още как — поклати глава тя.

— Членовете на Якудза са особени типове, отхвърлени от обществото... И това им доставя удоволствие. Думата „якудза“ се изписва с три йероглифа, изобразяващи числа. Общият им сбор дава цифра, която е губеща в хазартните игри. Членовете на Якудза се считат за обречени да бъдат герои в своя собствен затворен свят.

— От това, което съм чувал за тях, стигам до заключението, че са твърде опасни, за да бъдат и романтици — подхвърли Майкъл.

— Наистина са опасни — кимна тя, остави ножа и се обърна към включената газова печка. — Може би не трябва да ти казвам това, но... — обърна се да го дари с кратка, ослепителна усмивка: — Ти вече си обречен да ме закриляш завинаги, нали? — изчака да чуе какво ще отвърне Майкъл, но той мълчеше. — Истината е, че малко се страхувам от моя приятел... Ти позна, той наистина е от Якудза. За известно време ми се струваше много вълнуващо да излизам с него, разбираш ли? Не... Няма начин да разбереш това...

— Той е баровец — допълни я Майкъл. — „Кахуна“... Отлично те разбирам — пъкна ново късче зеленчук в устата си и попита: — Какво се случи?

— Той е грубиян — въздъхна тя. — Обича да се перчи, да предизвиква скандали. Не понасям подобно поведение!

— Защо не му го кажеш? — сви рамене Майкъл.

— Казах му го — засмя се тя. — Но нямаше кой да ме чуе. Той е глух за тези неща, винаги прави каквото си иска. Свикнал е да се налага на всички, аз нищо не мога да направя.

— Можеш, стига да искаш — поклати глава Майкъл.

— Револверите изнервят и мен — призна Илайн и посегна да отмести тенджерата от котлона. — Ох! — изпусна я, врялата вода се разплиска, устните ѝ инстинктивно се впиха в ръката ѝ. — Дявол да те вземе!

Майкъл хвана ръката ѝ и я обърна с дланта нагоре. Кожата ѝ беше червена, мястото на изгореното бързо се подуваше.

— Имаш ли нещо за дезинфекция?

Илайн поклати глава и отново засмука изгореното място.

— Нямам дори бинт... Не се тревожи, ще оцелея.

Майкъл внимателно я изгледа и се върна на темата, която обсъждаха:

— Това ли прави твоят приятел? — попита той. — Размахва револвер под носа ти?

— Случвало се е — въздъхна тя, намръщи се от болка и внимателно хвана дръжките на тенджерата. — Но първо ми удря по някой плесник...

— Господи! — в съзнанието на Майкъл се появи споменът за Одри и нейния Ханс. Както и споменът за това, което той самият беше направил на германеца.

— Той е... силен мъж.

Тук би трябвало да каже: „Сама си се забъркала в тази история — сама се оправяй“, но той премълча. Защо? Защото това приятелче може да се окаже сътрудник на Ичимада Дебелака? Защото ролята на ревнив поклонник ще му даде убедително алиби, ако го спипат на територията на Ичимада? Както и време да се измъкне? Всичко това е вярно, призна пред себе си Майкъл. Но е и доста наивно. Хлапашка игра. Начин да влезе в замъка на злодеите.

— За кого работи твоят приятел? — попита на глас той.

— Какво мислиш да правиш?

— След като човек не е доволен от наемната помощ, трябва да опита направо с онези на върха.

— Много смешно! — усмихна се Илайн.

— Не се шегувам.

— Не ти вярвам.

— Дай ми шанс и ще видиш. За кого работи приятелят ти?

— За един тип, когото наричат Ичимада Дебелака. Той е главатар на Якудза тук, на Хавайските острови.

— Къде живее този Ичимада? — попита Майкъл, макар отдавна да знаеше отговора.

— Малко по-нататък от мястото, на което се сблъскахме сутринта. В Кахакулоа.

— Трябва да тръгвам — стана Майкъл и се насочи към вратата.

— Но къде? — учудено го погледна тя и избърса ръцете си в престилката. — Вечерята е почти готова.

— Нали каза, че съм длъжен да те закрилям...

Тя пристъпи към плъзгащата се врата на кухнята.

— Сериозно ли говориш?

— А ти сериозно ли го каза? — обърна се Майкъл.

— О, хайде, стига — засмя се тя, решила да обърне всичко на шега. — Освен това там е пълно с револвери. Ичимада не обича неканените гости.

— Няма проблеми — отвърна Майкъл и пристъпи към изхода. — Ще се оправя.

— Защо се захващаш с всичко това, за Бога?

— Вече ти казах.

— А пък аз не ти вярвам. Първо, защото току-що се запознахме. Второ, защото би могъл да го сториш утре, на дневна светлина, като всеки нормален човек.

— На дневна светлина Ичимада ще ме види като пристигам — отвърна Майкъл.

— Не отиваш там заради мен — отсече Илайн. Отиваш за нещо, което искаш да получиш за себе си.

— Може би — сви рамене той. — И какво от това?

— Но защо беше необходимо да ме лъжеш? Защо ти трябваше глупавият претекст, че искаш да ме закриляш?

— Не е глупав.

— Не говориш сериозно — объркано поклати глава тя. — Не те разбирам.

— Не се и опитвай — отвърна той. — Понякога и аз не се разбирам...

Уверила се, че той наистина е решил да си тръгне, Илайн решително развърза престилката си.

— Добре. Тогава идвам с теб.

— В никакъв случай!

Тя облече лек жакет и тръсна глава да извади косата си над якичката.

— Я кажи как възнамеряваш да проникнеш в имението на Ичимада в тази тъмница?

— Ще се оправя — отвърна той.

— Така ли? А знаеш ли, че там има кучета, алармена инсталация и прожектори? — очите ѝ се забиха в лицето му: — Освен това не знаеш нито името на приятеля ми, нито как изглежда...

Майкъл разбра, че измъкване няма. Никак не му се искаше да води цяла делегация в имението на Ичимада Дебелака, но просто не му оставаше избор. Тази жена вече знаеше, че е излъгал, знаеше, че мотивите му за проникване в имението на Ичимада са съвсем други. Ако сега я зарече, тя като нищо може да вдигне телефона на приятеля си. Никак нямаше да му е приятно, ако хората на Ичимада се подготвят да го посрещнат още в подстъпите на Кахакулоа.

— Добре — въздъхна той и отвори вратата. — Идваш с мен. Но ще си държиш езика зад зъбите и ще вършиш това, което ти кажа!

— Дадено, шефе — усмихна се Илайн. — Слушам и изпълнявам.

— Боли ли те ръката?

— Малко.

Но той я беше видял при качването ѝ в джипа, затова отби от магистралата и се насочи към Лахаина. Тя му показва пътя до най-близката аптека, той слезе и купи необходимото. Бинт, мехлем против изгаряне, ролка лейкопласт и малка аерозолна опаковка с дезинфектант марка „Бактин“.

Върна се в джипа, напръска със спрей изгорената ръка и сложи опаковката в джоба си. После я намаза с мехлема, превърза я с бинта и го залепи с лейкопласт.

— Сега как е?

— По-добре — усмихна се тя. — Благодаря.

Потеглиха отново, движеха се на северозапад.

Вдясно се издигаше внушителната грамада на планината Западна Мауи, вляво дремеше Тихият океан, прорязан от сребриста лунна пътека. В пристанището тъмнееха корпусите на рибарски корабчета, мачтите им едва се забелязваха на фона на нощното небе. По-навътре в залива беше закотвен луксозен пътнически лайнер с ярко осветена палуба. Вятърът донасяше до ушите им приглушената музика на оркестър.

— Мисля, че имаш нужда от нов приятел — обади се Майкъл.

— Общо взето ми е все едно — сви рамене тя.

Прекосяваха Каанапали — голям курорт с множество хотели и ресторанти. Тук се намираше и единственото кино в цялата област. Десет минути по-късно стигнаха игрището за голф на Капалуа и се

насочиха надолу към брега. Там магистралата свършваше. Плъзнаха се край малък универсален магазин и завиха надясно по стария път. Не след дълго щяха да достигнат крайната североизточна точка на Мауи. Там щяха да променят посоката на движение и да тръгнат точно на юг, към Кахакулоа.

Лунната светлина, която допреди миг падаше върху лицето на Илайн, сега хвърляше бледите си отблясъци на пътя. Майкъл се принуди да намали скоростта, тъй като видимостта стана измамлива. Привел рамене над волана, той внимателно наблюдаваше пътното платно, очакващ всеки момент асфалтовата настилка да се превърне в два дълбоки и вероятно кални коловоза.

Половин километър под тях океанът неуморно блъскаше острите скали по брега. Флеминг Бийч остана назад, джипът започна опасното изкачване на скалистия връх Хонокохау.

Майкъл изключи фаровете, намали скоростта до пълзене. Трябваше да кара без светлини, за да не го забележи охраната на Дебелака.

Възвишенията преди Кахакулоа.

Някъде на около половин километър по-нататък се беше разбил джипът на Илайн. Подминаха висок, плътно затворен портал. На няколко метра по-нататък джипът свърна в уширение, издълбано направо в гранитната скала. Тукашните пътища имаха доста такива уширения по простата причина, че това беше единственият начин за разминаване.

Майкъл изключи мотора и се обърна към момичето.

— Е, стигнахме — промърмори той. — Вече е време да ми кажеш името на своя приятел.

— Блуто.

— А ти си Оли Маслинката. Хайде, Илайн! Трябва ми името му!

— Ако ти го кажа, ти ще ме зарежеш тук!

— Точно така.

— Но аз искам да дойда с теб.

— Защо?

— Той е шамаросвал мен, забрави ли? Нима не разбираш, че ще ти бъда от помощ?

— Точно затова искам да ми кажеш името на твоя приятел.

Тя тъжно поклати глава.

— Не си дошъл тук, за да се оплачеш на Ичимада Дебелака от приятеля ми...

— Ти също, нали?

Тя се вгледа в лицето му, попаднало в дълбока сянка.

— Май не можем да се доверим един на друг, а? — въздъхна и сви рамене: — Всъщност това е напълно естествено. Аз не те познавам, а нямам навика да се доверявам на непознати...

„Това е лудост, предупреди се мислено Майкъл. Не бива да замесвам странични хора.“ Дори за миг не му мина през главата, че до вчера и той беше страничен човек.

— Искам да останеш тук, Илайн — твърдо каза той.

Обърна се, взе катаната и сака, после слезе. Пристъпи към телената ограда, измъкна от сака клещи за рязане и се залови за работа. Проряза достатъчно широка дупка в бодливата тел и се промуши през нея.

Илайн стоеше безшумно на мястото си. Дупката в оградата остана между двамата, грозно зейнала на лунната светлина. Щурците пееха вечната си песен, нощни птици пляскаха с невидими криле.

— Майкъл! — тихо го повика тя. — Вземи ме със себе си!

Той започна да изкачва възвишението, издигащо се успоредно на пътя.

— Майкъл, не ме оставяй! — прошепна по-високо тя и завъртя стартерния ключ. Фаровете на джипа светнаха.

— Господи, Илайн! — възбудено прошепна той. — Да не си полудяла! Веднага ги изключи!

— Вземи ме!

— Илайн, в името на Исуса! Всички ще ни видят!

— Вземи ме със себе си! Ще ти помогна! Дори не си чувал за капаните срещу глигани, които залагат тук!

Майкъл застина на място. В секретните сведения на БЕМТ наистина не се споменаваха нищо за никакви капани в имението на Ичимада.

— Поставиха ги едва миналата седмица — долови колебанието му Илайн. — Знам къде са.

Майкъл вдигна глава към звездите и направи опит за трезва оценка на положението. Дали това момиче казва истината?

— Добре — въздъхна най-сетне той.

Някъде в далечината се разнесе кучешки лай.

Хеликоптерът приближаваше имението. Ичимада Дебелака веднага забеляза светлините от фарове в близост до главния портал. Цял ден беше търсил Майкъл Дос, беше уморен и раздразнен. Зарязва колата още по обед. Както заради жегата и мръсотията, така и за да избегне евентуалното проследяване от страна на Уде. Къде изчезна този човек? Сякаш потъна като камък в морето!

Пилотът — боец от Якудза, на име Уейли Чарли, леко кимна с глава по посока на светлините и попита:

— Да се обадя ли по радиото да пуснат кучетата? Доколкото разбирам, тази вечер не чакаш гости, нали?

— Почакай малко — изръмжа Дебелака и долепи до очите си бинокъл с инфрачервени лъчи. Ясно видя женската фигура в джипа, която протегна ръка, изключи светлините и скочи на пътя. Промуши се през дупка в бодливата тел и се насочи към неясната фигура на мъж, който я очакваше от другата страна на оградата.

— Свали ме долу! — дрезгаво заповяда Дебелака. — Без да кръжиш, направо!

Уейли Чарли дръпна лоста и машината започна да пада като камък. Ичимада Дебелака изпита чувството, че стомахът му слиза в петите. Въпреки това не свали бинокъла от очите си, правеше всичко възможно да хване на фокус лицето на мъжа. Уредът за нощно виждане работеше превъзходно, образите бяха ясни и отчетливи. Но точно в този момент мъжът се обърна с гръб. Ичимада даде кратки инструкции на пилота и продължи наблюдението.

Миг по-късно лицето на мъжа попадна на фокус, сърцето на Ичимада Дебелака прескочи един такт. „Буда!“, безгласно възкликна той. Би познал това лице, дори и без снимката, която му беше показал Уде. Сякаш виждаше Филип Дос, но с двадесетина години по-млад...

— Никакви кучета! — изръмжа той и заповяда на Уейли Чарли да приземи хеликоптера на площадката пред къщата. „Каква ирония на съдбата, помисли си той. Цял ден преобръщам острова да открия синчето на Филип Дос, а накрая го виждам пред вратата на собствения си дом!“

Надбягването свърши и аз съм пръв на финал, помисли си японецът, докато хеликоптерът кацаше на площадката сред облаци прах.

Но когато се приведе напред и изтича извън обсега на свирещите във въздуха витла, той видя, че някой вече беше отвързал доберманите от железните им вериги. Възбуденият им, почти истеричен лай ясно доказваше, че зверовете вече са надушили присъствието на нежеланите посетители.

Ичимада Дебелака пое дълбоко дъх и се впусна в бяг.

Бяха на доста голямо разстояние от къщата, когато до слуха на Майкъл достигна възбуденият лай на доберманите. Преди това беше чул грохота на хеликоптера.

— Знаят, че сме тук — каза той, хвана я за ръката и затича.

— Насам — дръпна го наляво тя. — Отпред е пълно с капани... Внимавай! — спряха на сантиметри от добре прикрита яма, очевидно доста дълбока. Майкъл вече се радваше, че Илайн е до него. Ръката му потъна в сака и се появи с няколко малки топчета памук. Хвърли ги вдясно от пътечката, после дръпна момичето в обратна посока.

— Какво беше това? — попита Илайн.

„Добре е, че има още въздух, помисли си Майкъл, докато двамата тичаха по стръмнината между дърветата. Май няма да се окаже куфар с безполезен товар.“ Отговори на въпроса ѝ, едва когато потънаха в гъсталациите.

— Изсъхнала кръв. Градинарите използват подобни топчета да гонят зайците от оранжерии си. Дано да успеем да заблудим и кучетата...

— Дори да успеем, няма да е за дълго — поклати глава Илайн.

— Трябват ми само няколко минути — отвърна Майкъл и я дръпна навътре в шубраците. — Ела!

След няколко десетки метра между клоните проблеснаха светлините на къщата. Майкъл не тръгна право натам, а свърна вляво, по-далеч от воя на доберманите.

Планът на имението беше запечатан дълбоко в паметта му. Доста от времето на полета използва, за да запомни наизуст цялата информация за Ичимада Дебелака, предоставена му от чичо Сами. Сега на практика се увери, че всичко, до последната запетайка, ще му влезе в работа.

Алармената инсталация е лесна за обезвреждане, трудното е човек да открие жичките в мрака. Майкъл накара Илайн да върви точно по неговите стъпки — така не рискуваше тя да се препъне в някой от кабелите, докато той обезврежда друг.

Продължаваха кръговото си движение, видимо се доближаваха до къщата. Но обезвреждането на алармената инсталация му отне повече от предвиденото време. Лаят на доберманите стана истеричен — очевидно бяха попаднали на топчетата със засъхнала кръв. Объркани и разярени, те правеха опит да се справят с новата миризма.

Майкъл побутна Илайн пред себе си, решил да забрави за прожекторите. Според плана трябваше да ги извади от строя, но времето му вече изтичаше. Напуснаха мастилената сянка на дърветата и започнаха да прекосяват полянката с ниско окосена трева.

Разбра грешката си, когато вече беше късно. Прожекторите се включиха едновременно, светлината им — бяла, режеща, ослепителна — прогони мрака далеч отвъд периметъра на окосената площ. Получили ясен ориентир, кучетата изскочиха от горичката и се втурнаха към силуетите на Илайн и Майкъл, релефно очертани на фона на къщата.

Три добермана, преброи ги механично Майкъл. *Млади мъжкар*, *специално обучени да нападат*, беше го предупредил чичо Сами. *Знаеш ли какво означава това? Дадат ли им специфична команда, само смъртта може да ги спре. Скачат право към гърлото ти и ги прерязват като с нож!*

— Какво става, да ви вземат дяволите! — изрева Ичимада Дебелака. — Кой пусна кучетата?

В същия момент бяха включени прожекторите. О, Буда, проплака наум той. На тази светлина Майкъл Дос няма никакви шансове. Псетата ще го разкъсат на парчета!

— Можеш да си спестиш ругатните — обади се мъжки глас. — Никой тук вече не е длъжен да изпълнява твоите заповеди!

Дебелака рязко се завъртя и видя едрата фигура на Уде да излиза от къщата.

— Тази къща е моя! — изкрещя извън себе си той. — Тези хора са мои служители!

— Вече не са — ухили се Уде, на когото сцената доставяше огромно удоволствие. — Нали ти казах, че Масашу ми е дал пълна

свобода на действие? Сега аз съм оябун, аз командвам тук!

Ичимада Дебелака направи заплашителна крачка към него, но се закова на място. В ръцете на Уде проблесна късото дуло на автоматичен пистолет „Мак-10“.

— На твое място не бих рискувал — предупреди го Уде. — Познавам силата на ръцете ти и няма да те допусна в близост до мен!

— Нека поговорим — умолително го изгледа Дебелака. — Можем да стигнем до споразумение.

— Така ли? — подигравателно се усмихна Уде. — Какво още можеш да ми предложиш? Аз знам всичко.

— Пари.

— Някой ти идва на гости, Ичимада — засмя се Уде. — Може би ще ми кажеш кой е той?

— Не знам. Вероятно от местните хлапета.

— До гуша ми дойде от лъжите ти! — заплашително изръмжа Уде, веждите му се свъсиха, ръката му се стрелна по посока на къщата: — Влизай вътре!

— Как мислиш да се справиш едновременно с мен и нарушителя?

— За теб има кой да се погрижи! — изръмжа Уде и заплашително надигна дулото на автоматичния пистолет. Главата му леко кимна, Дебелака се озърна зад себе си. Насочил пистолета си в гърдите му, Уейли Чарли смутено се усмихна и промърмори:

— Съжалявам, шефе. Но когато говори Токио, аз съм длъжен да изпълнявам.

— Вкарай го вътре — заповяда му Уде и се обърна в посоката, от която долиташе възбуденият кучешки лай.

Майкъл насочи Илайн встрани от ярко осветената площ, а сам продължи напред. Кучешкият лай застрашително приближаваше, но той просто нямаше какво друго да стори.

Окачи сака си в ниските клони на дървото, край което мина, после измъкна от ножницата катаната на чичо Сами. Беше старо, солидно оръжие. Кожата на ръкохватката му беше доста поизтъркана, но острието беше добре балансирано и остро — две качества, които бяха от ключово значение за воденето на бой.

Кучетата изскочиха от храстите вкупом — така, както бяха обучавани. Майкъл се извъртя с дясното бедро към тях и зае бойна стойка, стиснал катаната с две ръце. Левият му лакът беше леко повдигнат, тежестта на тялото му отиде изцяло върху дясното бедро.

Две от кучетата нападнаха едновременно, телата им проблеснаха под ярката светлина на прожекторите. Движенията им бяха напълно синхронизирани, страничен наблюдател би останал с чувството, че вижда действията на странно раздвоено чудовище.

„Ито ръодан“ — посичане на противника с един удар.

Майкъл се превърна във вихрушка, движенията му бяха в пълен синхрон със скоковете на кучетата. Катаната се стрелна нагоре, острието ѝ — наточено като бръснач и напълно невидимо за фронтален поглед — потъна в гръдния кош на първия доберман.

Движението на тялото му не спря, лявото му рамо вече се извърташе по-далеч от летящата насреща му жертва, катаната се стрелна надолу и, използвайки инерцията на въртеливото движение, разсече гръбнака на втория звяр.

Майкъл прехвърли тежестта си на другия крак и рязко се завъртя. Третият доберман беше приклепнал на сантиметри извън обсега на катаната, изпод оголените му зъби долиташе глухо ръмжене. Мускулите на великолепното му тяло потръпваха като живи под черната блестяща козина на гърба.

В следващия миг доберманът вече летеше във въздуха, ноктите на задните му крака оставиха дълбоки следи в меката почва. Посоката на атаката беше изненадваща. Вместо към гърлото на противника, песът скота към лявото му бедро. Майкъл светкавично отскочи встрани и назад, тялото му се сви на топка, главата му потъна между раменете. Класическо изпълнение на дефанзивната стойка „узен сатен“. Острието на сабята се стрелна нагоре и наляво, разпра корема на добермана от шията до задните крака.

Животното се стовари на сантиметри от него, устата му зина и разкри остриите зъби, въздухът напусна дробовете му с пронизително свистене, очите му започнаха да се оцъклят.

Майкъл се изправи и сведе оръжието си. Пое дълбоко дъх, после катаната изхвърча от ръцете му. Стовари се с цялата си тежест върху тялото на умиращия звяр. Направи опит да се завърти, но тежестта на гърба му беше огромна, остри зъби се впиха в плътта му. „Какво

става?“, объркано се запита той. Първото куче! Беше събрало последния остатък от силите си да го нападне още веднъж!

Успя да блокира предните лапи, но задните потънаха дълбоко в тялото му. Макар и богат, арсеналът му от бойни умения не предлагаше никаква защита в случай на близък бой с разярен доберман.

Зърна сабята си на земята, само на сантиметри от ръката му, но едновременно с това безнадеждно далеч. Използваше цялата сила на мускулите си, за да задържи на безопасна дистанция зловещите челюсти на звяра, потракващи на милиметри от гърлото му. Едновременно с това обаче задните лапи с остри нокти всеки миг заплашваха да разпорят корема му.

Жестоките жълтеникави очи светеха с дива ярост, от влажната козина се разнасяше миризма на кръв, миризма на жестока смърт... Майкъл разбра, че едва ли ще има сили да издържи дълго на тази атака.

Челюстите щракаха все по-близо, опитите му да се извърне встрани бяха все така безуспешни. „Трябва да освободя поне една от ръцете си, помисли с помътено съзнание той. Иначе шансовете ми са нула. Трябва да задържа на разстояние тази зинала паст само с една ръка. Трябва да опитам! Сега!“

Рязко издърпа лявата си ръка изпод туловището на звяра, дясната продължаваше да стиска издължената муцуна. Челюстите на добермана се раззинаха още по-широко, натискът му стана неудържим. Сякаш предчувстваше близката си гибел. От озъбената муцуна закапаха кръв и лиги, разстоянието до незащитеното гърло на Майкъл ставаше все по-малко и по-малко...

Пръстите на лявата му ръка се увиха върху хладния метал на цилиндричен предмет. Вдигна го нагоре и натисна бутончето. Облачето антисептичен спрей „Бактин“ нахлу в очите, ноздрите и устата на ожесточения звяр.

Доберманът се задави и отскочи назад. В следващата частица от секундата Майкъл вече беше на крака и посягаше към катаната. Макар и заслепен, звярът отново нападна. Но Майкъл вече беше успял да докопа дръжката на дългия меч. Тялото му се претърколи встрани, острието блесна във въздуха и се стовари надолу. Гръбначният стълб на добермана се скъса като тънка връвчица.

Отхвърли трупа на звяра от себе си и бавно се изправи. През полянката тичаха хора.

Стоеше леко приклеknал, държеше катаната през рамо, с острието назад. Сякаш носеше чадър, за да се предпази от горещите слънчеви лъчи.

От храсталаците, точно от мястото, от което преди секунди се бяха появили доберманите, изскочиха двама мъже с автоматични пушки М-16 в ръце. Майкъл не се поколеба нито за миг. Стрелна се напред с бързината на мълния, катаната изсвистя във въздуха, ударите ѝ — единият вертикален, другият хоризонтален, се сляха в едно-единствено движение. Мъжете се строполиха върху трупове на кучетата.

За частица от секундата остана неподвижен, ушите му опипваха всеки подозрителен звук. Уверил се, че нищо наоколо не издава наличието на непосредствена заплаха, той се наведе, взе ножницата от земята и прибра катаната. После я затъкна в колана си и дръпна сака от клоните на близкото дърво.

Огледа се още веднъж и пое по посока на къщата.

Когато кучетата престанаха да лаят, Уде се намираше на границата на ослепителния кръг светлина, очертан от прожекторите. Изчака точно минута и половина, но не чу нищо друго, освен жуженето на комарите край главата си. Включи подвижната радиостанция в ръката си и натисна бутона за връзка. Никой не му отговори.

Обърна се и влезе в къщата. Вътре имаше пет човека, без да се брои Ичимада Дебелака. Заповяда им да се въоръжат с автомати М-16 и да стрелят по всичко, което помръдне пред очите им. Но да ранят, а не да убият противника. Хората така и не разбраха кой точно е този противник.

Обърна се към Уейли Чарли и Дебелака и кратко им нареди да го последват.

— Какво става? — объркано попита пилотът.

— Затваряй си устата! — срязва го Уде. — Имаш задачата да не изпускаш от очи тоя тип и да го държиш по-далеч от оръжията!

В момента, в който щракна затвора на пушката за проверка на мунициите, прозорецът се пръсна на хиляди ситни късчета.

Бойците от Якудза отвърнаха с дружен залп, куршумите буквално разкъсаха влетелият в помещението предмет.

В мига, когато стрелата излетя, Майкъл захвърли компактния ловджийски лък и се затича към източния край на къщата. Изби рамката на първия прозорец и скочи в тъмната стая.

Надяваше се, че спасителният пояс от тънък, но здрав винил, който беше привързал към задния край на стрелата, ще му даде онези няколко минути суматоха, които му трябваха.

Спалнята беше празна. Майкъл измъкна катаната от ножницата и внимателно откряна вратата. В ноздрите го удари задушливата миризма на кордит. Оттатък стрелбата продължаваше. „Може пък да се избият помежду си“, с надежда помисли той.

Свърна наляво по коридора. Следващата врата, солидна и богато инкрустирана, очевидно водеше в апартамента на Ичимада Дебелака. Отвори я и се втурна вътре, стиснал сабята с две ръце пред себе си. За частица от секундата огледа спалнята и свързаната с нея баня. И двете бяха празни.

Задължен беше да огледа всички помещения. Защото трябваше да знае кой къде се намира, колко на брой са противниците му.

Още една баня, също празна.

Коридорът се разделяше на две. Наляво беше кабинетът, надясно — кухнята, и отвъд нея дневната. Очевидно кухнята беше най-подходящото помещение, тъй като липсата на големи прозорци я правеше по-удобна за защита.

Пристъпи към летящата врата и леко опря върха на катаната в рамката ѝ. После рязко я блъсна навътре.

Двама бандити, единият от тях моментално натисна спусъка.

Но Майкъл, свит на топка, вече се търкаляше към средата на помещението. Движението му се прекрати на около метър от противниците, катаната се стрелна напред и нагоре, после хоризонтално. Двамата се строполиха на пода.

Скочи на крака и полетя към коридора. В същата секунда противоположната врата на кухнята се пръсна на късчета от автоматичен залп. В трапезарията се натъкна на още един бандит, рязък замах с катаната и пушката излетя от ръцете му. Приклепна и се

насочи към коридора, привличайки противниците след себе си. Уверил се, че го следват, той се затича към мястото, откъдето се минаваше за кабинета на Ичимада. Свърна към стълбите, бръкна в джоба си и извади запалка и връзка фойерверки.

Уде видя разкъсаните остатъци от спасителния пояс и веднага се зае да преразпределя силите. Двама изпрати в кухнята, на трети нареди да заеме позиция в трапезарията. Останалите задържа при себе си.

Но след броени минути му се наложи да промени тактиката си. Преди всичко, защото трима от хората му излязоха от строя, а и защото вече започна да придобива представа за опита на нападателя или нападателите...

Заповяда на тримата останали при него бандити да се насочат към коридора и предпазливо ги последва.

Трясъкът на автоматите беше оглушителен, очите му не изпускаха фигурите на бойците отпред. Когато тримата стигнаха разклонението на коридора, нещо стана. Пристъпващи бавно и внимателно допреди миг, мъжете пред него изведнъж хукнаха през глава по посока на кухнята. Какво им стана? Уде извика подире им, но те очевидно не го чува.

После видя неясен силует, нещо проблесна във въздуха. *Катана!* Острието изсвистя във въздуха.

— Ето кой си бил! — ахна Уде. — Майкъл Дос!

Една скъпоценна секунда изтече за преценка на ситуацията. После Уде се обърна и тръгна обратно по коридора. Сетивата му надушваха капан, нямаше никакво намерение да попада в него.

Върна се в компанията на Уейли Чарли. Пусна го крачка пред себе си и рязко го тласна в гърба.

Острието на катаната проблесна като мълния, Уейли Чарли нададе болезнен вик, от разсеченото му тяло изригна фонтан алена кръв. После очите му се изцъклиха и тялото му се строполи с лице към пода.

Майкъл издърпа сабята и се оттегли назад. Ритна с крак последната врата и влезе в офиса. Орнаментирано бюро, голям стол, през отворения прозорец се виждаше ярко осветената трева на полянката. По стените имаше гоблени върху платно от бананови листа.

Къде ли е Ичимада Дебелака?

Започна да се обръща и изведнъж замръзна на място.

Рамката на вратата беше запълнена от огромната фигура на Уде.

— Хвърли катаната — изръмжа той, насочил късото дуло на автоматичния пистолет в гърдите на Майкъл. От изражението на лицето му личеше, че е готов да натисне спусъка при първото подозрително движение от страна на противника си. И да не го пуска, докато тялото му не бъде превърнато в решето. — Майкъл Дос, нали? — пристъпи напред той и на лицето му се появи широка усмивка: — Добре, много добре!

Очите му внимателно следяха движенията на Майкъл, който се готвеше да остави катаната на пода.

— Не! — спря го Уде. — Постави я на бюрото с ръкохватката напред. Нямам никакво намерение да се доближавам до теб!

Майкъл се подчини и японецът доволно кимна с глава:

— Така вече е по-добре. Аз, разбира се, ще те убия, но съм готов да те изслушам преди това удоволствие. Положително имаш да споделиш интересни неща с мен — размаха автоматичния пистолет, усмивката му се разшири още повече: — Сигурен съм, че ще ми бъде безкрайно забавно!

— Кой си ти? — попита Майкъл.

— Член на клана Таки — поясни с вдигнати вежди Уде. — Нима не си чувал за Масаша Таки, моя оябун? Чувал си, разбира се... — пистолетът остана насочен в гърдите на Майкъл, другата ръка на гиганта извади червеникавото въженце, което получи от нещастните хавайци, и леко го разклати: — Това нещо да ти е познато? Беше предназначено за теб, оставил го е баща ти. Тук, в Мауи. Сега ще ми разкажеш какво означава то, а после ще ми дадеш документа Катей...

— За какво говориш? — погледна го с искрено недоумение Майкъл.

— Недей — поклати глава Уде. — Не бива да допускаш грешка. Въпросите ще задавам аз.

— Но...

— Червеното въженце. Какво представлява то?

„Наистина ми изглежда познато, помисли Майкъл. Къде ли съм го виждал?“

— Ти си убиецът на баща ми — процеди на глас той. — Нима си въобразяваш, че ще ти кажа каквото и да било?

— Ще кажеш и още как! — изръмжа Уде и започна да обира луфта на спусъка.

— Край на твоите убийства! — разнесе се тих, но твърд глас откъм вратата.

Уде светкавично се извъртя.

На прага се беше изправил Ичимада Дебелака, пистолетът в огромната му лапа приличаше на детска играчка.

Двамата стреляха едновременно. От гърдите на Ичимада бликна фонтан кръв, тялото му политна назад.

От дулото на автоматичния Мак-10 продължаваха да излитат огнени пламъци, когато Майкъл скочи към писалището и посегна да сграбчи катаната. Но прикладът на Уде тежко се стовари върху китката му.

Майкъл изкрещя от болка, коленете му се огънаха.

— Няма да стане — цъкна с език Уде, тикна дулото на оръжието си в лицето на Майкъл и бавно отстъпи назад. От носа на американеца рукна кръв и това предизвика усмивката му: — А сега ще ми разкажеш всичко, което искам да знам! Вече имам много време, всичкото време на света... Останахме само двамата, няма кой да те чуе, когато започнеш да крещиш от болка. А ти сигурно ще закрещиш, когато ти прострелям глезена. Ще изчакам един час, после ще прострелям и другия. След това ще дойде ред на ръчичките ти. Съветвам те да си помислиш добре. Как ще я караш без ръце и без крака... Ще бъде страхотно предизвикателство, нали? Най-голямото в живота ти!

— Върви по дяволите! — просъска Майкъл.

— Аха, май ще имам възможност за пълна програма — ухили се Уде, сви рамене и насочи пистолета към десния крак на Майкъл.

В същия момент някакъв непонятен звук започна да изпълва просторното помещение. Уде се поколеба за миг, после започна да се извъръща с лице към прозореца.

Майкъл зърна неясната сянка, но отказа да повярва на очите си.

Илайн беше успяла да проникне през отворения прозорец, в момента въртеше тежката катана над главата си с опитността на стар и изпитан воин. Върхът на меч се стовари върху дулото на пистолета и той излетя от ръката на Уде. От пръстите му бликна кръв.

Но това беше само началото. Уде се прегъна на две и едва успя да отбегне удара, който положително щеше да му отсече главата. Тялото

му се блъсна в писалището, от гърдите му се изтръгна тежко пъшкане. В следващата секунда политна към коридора и изчезна.

Майкъл грабна пистолета и се втурна след него. Прескачайки тялото на Ичимада Дебелака, той успя да зърне фигурата на Уде, завиваща в дъното на коридора. Когато стигна входната врата, от едрия японец нямаше дори следа.

Илайн го повика, той се обърна и тръгна към офиса. Завари я, коленичила пред Ичимада, опитваше се да го обърне по гръб, нещо му говореше. Гърдите на едрия мъж тежко се повдигаха и отпусаха, нещо в гърлото му заклокочи.

— Ти си синът на Филип Дос, нали? — едва чуто попита той и с усилие отвори очи.

Майкъл се отпусна на колене до Илайн и кимна с глава:

— Аз съм Майкъл Дос.

— Баща ти... Обади ми се по телефона... В деня, в който го убиха... — Ичимада Дебелака се закашля, клепачите му потрепнаха и се затвориха. — Ние с него... някога... се познавахме... Когато оябун беше Ватаро Таки... Преди онзи безумец Масашу да узурпира властта за сметка на братята си.

Ичимада дишаше тежко, лицето му започна да посивява.

— Той знаеше, че съм верен на стария му приятел Ватаро Таки... Помоли ме да те открия и да те попитам дали помниш „шинтай“...

В съзнанието на Майкъл изплува предсмъртното стихче на баща му:

*„Бели чапли зоват другарите си...
Снежинки се сипят от небето,
прекрасни символи на шинтай...“*

— Какво друго ти каза? — напрегнато попита той. — Кой го уби?

— Аз... не знам... — Ичимада напразно се опитваше да поеме въздух, дробовете му отказваха да функционират. — Не е Масашу...

— Тогава кой? — извика Майкъл. — Кой би имал интерес от смъртта на баща ми?

— Иди да намериш Уде — прошепна Ичимада, очите му вече се заковаха върху нещо, което само той можеше да види. — Уде притежава това, което баща ти остави за теб...

Майкъл се наведе към устните му. Гласът на Ичимада Дебелака все повече наподобяваше тихото тиктакане на стар будилник, готов всеки момент да спре.

— Документа Катей — прошепна японецът.

— Какво?

— Баща ти го отмъкна от Масаша... — по всяка вероятност Ичимада вече не чуваше нищо друго, освен собствените си слова: — Масаша е готов на всичко, за да си го върне... Той прати тук Уде...

— Кой е Уде?

— Уде ме застреля — отвори за миг очи Ичимада. — Нима аз не успях да го улуча?

— От него течеше кръв — поясни нетърпеливо Майкъл, осъзнал, че времето неумолимо изтича. — Ичимада! Какво представлява документът Катей?

Погледът на едрият мъж бавно се премести върху лицето на Илайн.

— Питай нея, тя знае... — прошепнаха едва чуто устните му.

— Какво?!

Ичимада Дебелака се усмихна на нещо, което само неговите очи виждаха. Света на отвъдното?

— Вяра и дълг... — прошепна той. — Вече знам значението на тези слова... То е едно и също...

После от гърдите му се откърти тежка въздишка, заедно с нея отлетя и животът.

Майкъл бавно протегна ръка и склопи клепачите на стария воин. Обзе го смъртна умора. Имаше чувството, че може да легне и да спи непробудно поне една седмица. Но пред него стояха важни задачи, много въпроси чакаха отговор.

Бавно вдигна глава към Илайн. Коя е тази жена? Един от първите въпроси, на които трябва да намери отговор. Но не сега. Сега трябва да се махат оттук, да получат медицинска помощ, а след това да си починат.

Илайн се изправи, церемониално протегна ръце и му подаде катаната.

Майкъл я пое и едва тогава се сети, че все още не ѝ беше благодарил за спасението. Избърса с длан кръвта от лицето си и тихо попита:

— Как е ръката ти?

— Боли ме толкова, колкото теб те боли носът — отвърна тя.

— Но това не се отрази на начина, по който боравеше с катаната — отбеляза той.

Тя леко се усмихна.

После го хвана за ръка и го поведе навън. Предстоеше им дълъг и болезнен път обратно към цивилизацията.

[1] Хазартна игра с машини, подобни на едноръжките бандити. — Б.пр. ↑

[2] Японски — съдба, предзнаменование. — Б.пр. ↑

ПРОЛЕТТА НА 1947-А

Токио

На практика Лилиан Хадли Дос мразеше баща си. Реши да се присъедини към любителската естрадна трупа, с която пристигна в Япония, единствено за да избяга от постоянния тормоз на генерал Хадли.

Действително обичаше да приковава вниманието върху себе си под светлините на прожекторите, но едновременно с това дълбоко страдаше, че е далеч от дома. Липсваха ѝ приятелките, последните клюки в квартала. Нямаше представа какви са модните тенденции, не знаеше дали жаргонните фрази, които употребява тук, вече не са демодне в родината. Често сънуваше един кошмарен сън — прибрала се е у дома и разговаря с най-близките си приятели, а те се смеят на речника ѝ.

Мразеше баща си заради срама, който изпитваше в новата среда, мразеше го още повече заради смъртта на братята си. Именно Сам Хадли беше човекът, който внуши на синовете си чувството за дълг към родината. Дълг! Нима дългът означаваше, че трябва да умрат? Къде е смисълът на подобно нещо? Лилиан съзнаваше, че този свят е луд, излишно бе да търси смисъл в постъпките на хората. Войната се беше погрижила за това.

„Бяхме толкова задружно семейство“, мислеше тя. Помнеше как се смееха и веселяха по време на Великденските празници, помнеше с какво нетърпение очакваше завръщането на братята си от Военната академия за Деня на благодарността.

На Коледа заедно украсяваха елхата, подреждаха под нея подаръците в ярки опаковки. Поемаха чашите с яйчения пунш на майка си и пееха весели песнички. Смешно ли беше това? Не, Лилиан беше убедена, че това е една прекрасна традиция, цяла година се подготвяше за нея. Празниците бяха нещо свещено в живота на семейство Хадли, нищо не можеше да ги помрачи. Те бяха почивката, освежаващата глътка кислород, удобството сред един свят, запълнен докрай с военна точност и аскетизъм. Те бяха върховният момент в

живота на семейството, оазисите, от които членовете му черпеха енергия и решителност.

Сега, след смъртта на братята, всичко това беше само спомен. Гадната война разруши всичко. Вече нямаше стабилност, нямаше го нетърпеливото очакване на празниците. Останаха единствено безкрайните монолози на Сам Хадли по време на вечеря. Монолози, които по-скоро приличаха на сухи лекции по теория и тактика на бойните действия.

Една вечер, няколко седмици преди Лилиан да се запознае с Филип, генералът каза:

— Смъртта е необходим, а често и полезен продукт на войната. Тя е нещо, което наподобява естествения подбор, оцеляването на най-годните... Войната е едно особено състояние на човечеството, нещо като отърсване... Появявала се е циклично в неговата история, положително ще продължава да се появява и в бъдеще. Подобно на библейските потопа, тя прочиства земята, подготвя я за едно ново начало...

Лилиан не успя да се сдържи и за пръв път се опълчи срещу мнението на баща си.

— Грещиш! — остро отвърна тя. — Войната е зло. Войната означава забрава за мъртвите и отчаяние за живите. Говориш точно като нашия проповедник. И двамата засягат монументални, ужасни събития, жизненоважни за хората, сякаш те са някаква детска игра!

Трепереше от напрежение, усещаше изпълнените с недоумение погледи на родителите си. Какво е станало с тяхното весело и добро момиченце, очевидно се питаха те.

— Нима не разбираш какво е направила твоята любима война, твоето „средство за естествен подбор“? Тя отнесе двамата ти синове! Според твоята теория излиза, че Джейсън и Били са били негодни за живота, че са отпаднали от надпреварата, или както там наричаш тази идиотщина!

У Филип тя видя пътя към спасението, струваше ѝ се, че това е нейният рицар с непробиваема броня. Свети Георги, който или ще прободне ужасния змей в живота ѝ, или ще я изведе от неговите владения. И той беше военен като баща ѝ, но с това се изчерпваха приликите между тях. Защото по отношение на характер и темперамент Филип Дос и Сам Хадли бяха коренно противоположни

личности. В допълнение от Филип се излъчваше някаква непонятна тъга. Лилиан по-скоро я чувстваше, отколкото разбираше, но това беше без значение. Тя я привличаше така, както северният полюс привлича стрелката на компаса.

Именно тази тъга някак я амбицираше, изпълваше я с енергия и желание да я открие, идентифицира и замести с нещо друго, нещо свое... В това отношение Филип се нуждае от мен толкова, колкото и аз от него, казваше си тя. Заблуда, разбира се. Но почти всички бракове се градят върху заблудата на единия от партньорите, а често и на двамата. Това, разбира се, трудно допринася за тяхната здравина и продължителност. Резултатите са два — бракът или се разрушава, или продължава да съществува върху остатъците от разбитите илюзии и самотата. Подобно на отегчени пътешественици, които обикалят из позната до болка пустиня, вместо да търсят нови територии, Филип и Лилиан продължаваха да обитават изстиващия труп на своя брак, без да си дават сметка какво точно му липсва.

После Филип откри Мичико.

Но какво остана за Лилиан?

Денят беше слънчев и ветровит, седмица след като се запознаха, Филип и Мичико се видяха за втори път. Той я покани на пикник. Разбира се, в началото на пролетта беше все още твърде рано за закуска на открито, но отоплението в колата на Филип беше напълно достатъчно.

Някъде по средата на пътя Мичико докосна ръката му и каза:

— Преди хапване искам да ви покажа едно място.

После се зае да го насочва. Улиците на града бяха задръстени, измина доста време, преди да излязат от центъра. Озоваха се в района на Дейеншофу — квартал, който Филип почти не познаваше. Тук преобладаваха просторни вили в традиционния японски архитектурен стил, уличките бяха тесни и тихи, оградени от великолепни градини, величествени японски кедри и високи огради от преплетени бамбукови пръти.

— Къде отиваме? — попита Филип, когато Мичико го поведе по камениста пътечка, водеща към голяма къща, почти напълно закрита от гъста зеленина.

— Моля — прошепна Мичико, свали обувките си на входа и му направи знак да стори същото.

Дървеният под беше покрит с бледозелени татами. Въздухът беше напоен с аромата на прясно окосено сено. Зад гърба му остана солидната двойна врата от дялани, обковани с желязо греди. Същите такива греди се преплитаха под тавана, в обстановката се долавяше нещо древно, почти феодално. Сякаш изведнъж се бяха завърнали в седемнадесети век.

Прекошиха просторния хол и спряха пред плъзгаща се врата, чиято повърхност представляваше фино копринено платно. Върху него бяха избродирани феникси с разперени криле, оцветени в червено, оранжево и златистожълто.

Мичико коленичи пред вратата и леко я дръпна встрани. Направи знак на Филип да я последва.

Съгласно древната японска традиция гостите влизат на колене в официалните, покрити с татами помещения. Филип стори същото.

— Добре дошъл, господин Дос.

Главата на Филип рязко се повдигна към мъжа, който седеше в средата на помещението.

— Моля?...

— Вие сте изненадан — усмихна се Дзен Годо. — Но мисля, че това е естествено...

Филип направи опит да укроти бясно препускащото си сърце. „Това е човекът, когото трябва да ликвидирам“, объркано си помисли той.

Беше висок и строен мъж с вълча физиономия и блестящи очи, които привличаха като магнит. Косата му беше подстригана късо, тъмна и гъста като четка. Тънките, безупречно поддържани и започващи да посивяват мустачки му придаваха вид на пират.

— Това е дъщеря ми Мичико, но вие вече се познавате — продължи Дзен Годо.

— Вие сте *негова* дъщеря?! — извърна се към нея Филип, гласът му беше дрезгав и някак чужд.

— Зная кой сте, господин Дос — продължи Дзен Годо. — Зная, че сте отговорен за смъртта на моите приятели Аризава Ямамото и Шигео Накажима.

Имената избухнаха във въздуха като авиационни бомби.

Мичико мълчеше. Стоеше тихо и дисциплинирано като ученичка, ръцете ѝ бяха скрити зад гърба. Филип се почувства предаден, в безнадежден капан.

— Не можете да ме задържите тук — започна да се надига той. — Аз съм член на американската...

Почувства някакъв натиск на врата си и замълча. Обърна се и видя, че Мичико държи дълга катана, а острието ѝ заплашително го докосва по кожата.

— Мичико няма да се поколебае да използва тази сабя, господин Дос — обади се Дзен Годо. — Тя е майстор на кенжуцу, истински сенсей. Позната ли ви е тази дума?

— Да — отвърна Филип, без да отмества поглед от блестящото острие на сабята и изцъклените, сякаш лишени от човешки чувства очи на Мичико. — Кенжуцу е изкуството на боя с мечове — дори за миг не се усъмни в думите на Дзен Годо относно уменията на Мичико.

— Моля да приемете уверенията ми, че няма да ви сторя нищо лошо — продължи Дзен Годо. — Но бъдете сигурен, че Мичико без колебание ще ме защити, ако възникне необходимост...

Филип се отпусна обратно на мястото си. Просто нямаше друг избор.

— Споменахте, че аз съм виновен за смъртта на вашите приятели и делови партньори, но въпреки това няма да ми сторите нищо лошо — промълви той. — Правилно ли съм ви разбрал?

— Вместо отговор искам да ви разкажа една стара история — вдигна глава Дзен Годо. — Поуките в живота трябва да извличаме от своето минало, нали? — беше облечен в официално кимоно от черна коприна, на гърдите му бяха избродирани две бели чапли с разперени криле. Очите и върховете на човките им бяха яркочервени. — Баща ми казваше, че човек трябва да ликвидира враговете си, преди те да са ликвидирали него. Той беше безкомпромисен човек с изключително развито чувство за чест. Но въпреки това никога не пропускаше да се възползва от благоприятния ход на събитията. В един момент стана така, че неговата безкомпромисност се обърна срещу самия него. Многобройните, почти винаги успешни сделки, му бяха създали куп врагове. Толкова много, че той вече не беше в състояние да се справи с тях.

Баща ми беше ревностен шинтоист, дълбоко вярваше в анимизма. Постоянно ми сочеше дървета, части от поточета и езерца, гористи хълмове. Кълнеше се, че те се обитават от духове... После каза, че и в къщата ни живее дух. Бил изключително зъл, опасен за всички, с изключение на него самия. Защото баща ми бил единственият, който се решил да даде на този дух подкрепата, от която се нуждаел...

И тъй, баща ми отишъл при духа.

— Враговете ме обкръжават отвсякъде — оплакал му се той. — Ти ме съветваше да ги унищожа, преди те да са унищожили мен. Но аз не мога да го сторя. Кажете какво да правя?

Сенките над главата му се раздвижили, сякаш по-духнал лек ветреца. После се разнесе глас:

— Трябва да намериш съюзник, който да ти помогне.

— Вече опитах — отвърнал баща ми. — Но никой няма достатъчно сили да го стори.

— Трябва да търсиш още — посъветвал го духът.

— Търсих навсякъде — отчаяно отвърнал баща ми.

— Не навсякъде — възразил духът. — Понякога съюзникът се крие на най-малко очакваното място.

— Нямам приятели, които имат кураж да започнат подобна битка. Имам само врагове.

— Тогава именно сред тях ще намериш своя съюзник — отсякъл духът.

Дзен Годо се усмихна и леко поклати глава:

— Сегашното ми състояние наподобява твърде много онова, в което се е намирал баща ми, господин Дос. И аз съм обкръжен от врагове, които искат да ме видят съсипан. Те са много на брой, организацията им е отлична. А и притежават огромна власт.

— Защо трябва да повярвам на всичко това? — попита Филип. — Вие говорите твърде убедително, но това са само думи... Освен това сабята е опряна в гърлото ми, нали?

Дзен Годо едва забележимо кимна с глава и острието се отдръпна от врата на Филип. После Мичико обърна катаната обратно и я сложи в ръката му. С разширени от смайване очи Филип видя как Дзен Годо започна да се навежда напред и челото му леко докосна рогозката в нозете му.

— Ето го вашият шанс, Дос-сан — обади се от тази позиция японецът. — С един удар на катаната ще ми отсечете главата. Така задачата ви ще бъде изпълнена и няма да е необходимо да разсъждавате. Просто ще продължите да изпълнявате заповедите на онези, които са над вас.

Филип премести очи върху Мичико. Тя стоеше напълно неподвижно, лицето ѝ беше бледо и сериозно, в очите ѝ пламтеше леден огън.

Той изпита необходимост да вникне по-дълбоко в намеренията на тези двамата. Надигна се на едно коляно, катаната блесна над главата му. Рязко замахна и острието се стрелна към врата на проснатия в краката му мъж.

Дзен Годо не помръдна, Мичико също.

Задържа острието на сантиметър от кожата на японеца, изпусна въздуха от гърдите си и седна обратно на мястото си.

В помещението цареше дълбока тишина. Филип беше сигурен, че чува движението на микроскопичните пращинки в прозрачния въздух. След малко Дзен Годо вдигна главата си от рогозката и закова очи в лицето на Филип. Изражението му беше абсолютно безизразно.

Филип моментално се възползва от шанса си.

— Когато говорите за своите врагове, вероятно имате предвид Джибан, нали? — попита той. Настъпи мигът, в който щеше да разбере дали двамата с Джонас работят в правилна посока, или просто избиват не тези, които трябва.

Очите на Дзен Годо мрачно проблеснаха.

— Точно така — кимна той. — Но ще ви бъде много благодарен, ако ми обясните откъде сте научили това име.

— Само ако ми обясните какво представлява този Джибан — постави категоричното си условие Филип.

Дзен Годо отново кимна с глава.

— Това ще бъде един справедлив обмен на информация. Баща ми постоянно твърдеше, че само по този начин могат да се поставят основите на взаимното доверие.

Филип извади писмото, което намери до трупа на Шигео Накажима, и мълчаливо му го подаде. Дзен Годо го прочете и го прехвърли в ръцете на Мичико.

— Какво ви говори това писмо, господин Дос? — попита той.

— Първо искам да чуя всичко за Джибан — поклати глава Филип.

— Джибан, както вероятно вече знаете, означава политическа групировка от локален мащаб — започна Дзен Годо. — Но по отношение на групировката, за която става въпрос, тази дефиниция звучи направо смешно. Защото тук имаме работа с министри и висши правителствени служители, обединени под ръководството на човек на име Козо Шина. Той е един изключително отблъскващ тип, масов убиец през годините на войната. О, да, предполагам, че като него има още много. Но Шина положително е най-отвратителният. Защото е изпитвал удоволствие от това, което върши. Бавно и незабележимо се е превърнал в роб на своята жестокост.

Именно Шина е един от стратезите на японската военна авантюра в Манджурия. Той успя да мобилизира народа, да събуди онази агресивност у него, която е необходима за всяко империалистическо начинание. Както в годините на войната, така и днес, той има изключително силно влияние сред политическите и икономическите среди.

Веднага след края на войната Шина направил необходимото, за да осигури чисто минало както на себе си, така и на своите близки съратници. Американците не могат дори да се доближат до него. Досиетата са така умело подменени, че те дори не подозират за ролята, която е играл той по време на войната. По ирония на съдбата днес именно той и неговите съратници са съветници на американците. Но Шина не се ограничава само да им дава съвети. Майстор на интригата, той умее да изтръгва от тях всичко, което възнамеряват да приложат на практика, после скромно си предлага услугите за конкретната реализация на американските планове. Резултатът, разбира се, е коренно противоположен на очаквания. Мрежата от поддръжници на Шина успешно проваля всяко американско начинание.

— А защо е против вас? — попита Филип.

— Защото аз, заедно с Ямамото-сан и Накажима-сан, бях против войната още от самото начало. Включих се в „Токо“ с искреното желание да се боря срещу комунизма. Станахме врагове на Шина и това той никога няма да ни прости. След като войната свърши, при това с резултат, който ние отдавна предвиждахме, нашите единствени шансове за възраждане бяха свързани с помощта на Америка. Ние сме

твърдо убедени, че Япония може да стане по-силна и по-самостоятелна при балансирана и правилно провеждана политика от страна на управниците. Докато Шина и неговият Джибан имат коренно противоположни виждания.

— Какви са те?

Очите на Дзен Годо бяха мрачни и безжизнени като планински езера в тъмна нощ.

— Шина мечтае да върне страната в състоянието на войнстващ милитаризъм — такава, каквото беше то в навечерието на Втората световна война. Той иска завладяването на Манджурия — една територия, която никога не е принадлежала на Япония. Но той иска и много повече — покоряването на континентален Китай. Твърдо вярва, че съдбата на Япония е свързана с постоянната експанзия. Че Япония ще стане велика сила едва след като територията ѝ стане толкова обширна, колкото тази на САЩ или СССР.

„Пресвети Боже, въздъхна в себе си Филип. В какво се забърках? Но подозренията ми се оказаха верни. Ние *наистина* сме действали по фалшива разузнавателна информация. Вече е ясно, че Дейвид Търнър е връзката между Джибан и Силвърс. Все още обаче не е ясно на чия страна е Силвърс.“ В главата на Филип започна да се оформя едно ужасно подозрение, но то все още се нуждаеше от доказателства.

Тръсна глава и разказа на Дзен Годо за подозренията си след прочитането на писмото, открито край тялото на Накажима. Разказа му и за разговора си с генерал Хадли, както и за това, което генералът беше успял да открие — че заповедта за ликвидиране на Ямамото, Накажима и Годо се базира на информация, предоставена от Дейвид Търнър, личен адютант на полковник Силвърс.

Дзен Годо го изслуша с безстрастно лице, помълча малко, после каза:

— След срещата си с вас, Мичико ви охарактеризира като „много специален американец“. Бях заинтригуван, тъй като това означава, че разбирате доста неща от японския начин на живот и мислене. Тук трябва да спомена, че Мичико е омъжена за Нобуо Ямамото, първороден син на Арисава Ямамото. Тя беше много разстроена, когато откри, че вие сте пряка причина за смъртта на свекъра ѝ.

Филип си представи как тази жена опира острието на катаната във врата му и неволно потръпна.

— Мисля, че искреното ѝ желание е било да ви види мъртъв, господин Дос — продължи Дзен Годо. — Но то се е стопило веднага след първата ви среща. Вие сте се превърнал в „специален американец“ и нещата са претърпели промяна — ръката му се повдигна и докосна крайчеца на мустака: — Помолих я да ви доведе тук, просто защото ме накарахте да се сетя за съвета, който онзи дух е дал на баща ми. Този съвет е спасил неговия бизнес, надявам се да спаси и моя... Сега вече мисля, че е време да ви призная защо сте тук... — ръцете му се вдигнаха с дланите напред, от гърлото му се изтръгна кратък смях: — Искам да ме убие!

Филип осъзна, че е длъжен да открие какво става в щабквартирата на ЦРГ, това изискваше информацията, получена от Дзен Годо. След като разбра, че Джибан подхвърля фабрикувана информация на Силвърс, всичко дойде на мястото си. А онази част от необяснимите до този момент подробности за отделните операции също ставаше разбираема и логична, ако се приеме за твърдо установен факт, че Силвърс не е заблуден от умелите действия на противника, а сам участва и неговите операции. Защо полковник Силвърс държи и дълбока тайна източника на своята информация? Защо използва Дейвид Търнър — един щабен офицер с официален статут — за изпълнението на изключително деликатни разузнавателни мисии? На пръв поглед изглеждаше абсурдно и смешно такива мисии да се поверяват на клоун като Търнър. Но в светлината на новите разкрития тези действия съвсем не бяха лишени от смисъл, започна да разсъждава Филип. В качеството си на адютант Търнър е свързан по много начини със своя началник. В случай, че действително работи за Джибан, Силвърс се намира в изключително благоприятно положение — контролира напълно, а следователно и *обезопасява* напълно целия поток фалшива информация, едновременно с това разполага и с жертвеното агне, в случай че някой се усъмни в достоверността на тази информация. Търнър.

Колкото повече разсъждаваше, толкова по-съмнителен му изглеждаше полковник Силвърс. Мотивите му бяха друга работа, а честно казано Филип малко се интересуваше от тях. За него предателят си е предател и нищо повече. Дали се продава за пари, дали го

изнудват, или върши всичко по идеологически причини — всичко това беше без значение. Крайният резултат винаги е един и същ, само той се брои.

Филип започна да крои плановете си в съответствие с новата ситуация. Методичен по природа, той реши да се заеме с щаба. Не вярваше, че Силвърс е толкова глупав да държи компрометиращи материали в кабинета си, но беше длъжен да провери. Защото той би бил глупакът, ако пропусне подобен шанс.

Както очакваше, не успя да открие нищо нередно. Значи трябва да проникне в квартирата на полковника. Шефът на ЦРГ живееше в малка, но спретната къщичка, разположена в непосредствена близост до Императорския дворец. Проникването в нея не представляваше трудност, особено за специалист като Филип.

Вътрешността на стаите беше облицована с тъмно дърво, подовете бяха покрити с дебели ориенталски килими. Филип избра една вечер, в която Силвърс беше длъжен да присъства на официалния прием в резиденцията на генерал Макартър. Подобни банкети се организираха често и се точеха до малките часове на нощта. Главнокомандващият окупационните сили беше известен със суетата си, а тази суета трябваше да бъде подхранвана от възхищението на най-близките му подчинени.

Филип беше идвал два пъти в този дом. Паметта му беше буквално фотографическа, помнеше разположението на стаите и мебелите до най-малки подробности, изобщо не му беше необходима светлина.

Започна с кабинета на Силвърс. Обзавеждането беше напълно европейско — старо писалище с дървен стол на колелца пред него, кожен диван и две кресла около ниска масичка за неофициални разговори. До стената имаше висока библиотека.

Зае се да преглежда съдържанието на чекмеджетата, нищо не убягваше от тънкия лъч на малкото му електрическо фенерче. Отправяше горещи молитви към Бога да открие някакво доказателство, твърдо и неоспоримо, независимо от характера му. Беше убеден, че с такова доказателство тъстът му ще вземе всички необходими мерки за отстраняването на Силвърс.

И го получи! Тефтерче с черни кожени корици, скрито под фалшивото дъно на най-долното чекмедже. Отначало дори не повярва

на късмета си. Съдържанието на тефтерчето потвърждаваше всичките му подозрения. Прочете го веднъж, после се зае отново, вълнението му нарастваше. Да, всичко е тук — времето и мястото на срещи с отговорни членове на Джибан, чиито имена Филип знаеше; подробно счетоводство на направените плащания, имената на банките, в които са депозирани сумите, придружени от съответния номер на сметката. Предостатъчно за уличаването на полковник Силвърс като агент на Джибан.

На другата сутрин Филип отиде в една от централните банки. Показа картата на ЦРГ и веднага му бе уредена среща с един от вице-президентите. Пред него той настоя за пълна информация по сметка номер 647338-А. Името на вложителя нямаше нищо общо с Харолд Мортън Силвърс, но Филип не беше и очаквал подобно нещо. Извади фотокопия от ордери, носещи подписа на Силвърс, и ги свери с почерка на вносителя. Беше един и същ.

Плановете на къщата на Дзен Годо пристигнаха точно навреме. Дейвид Търнър занесе папката в апартамента на Филип. Това беше моментът, от който се плашеше Филип — той означаваше, че Джонас е открил начин за ликвидирането на Дзен Годо, без да се излага на риск репутацията на ЦРГ. Тази задача не беше от най-лесните, тъй като Годо беше пред очите на много хора.

Джонас, както винаги предпазлив, не искаше Лилиан да бъде у дома по време на разговора им. Затова Филип предложи на Търнър да я заведе на кино — даваха „През Тихия океан“, филм, който Лилиан отдавна искаше да види. Знаеше добре, че тя няма приятелки нито между съпругите на колегите му, нито между местните жители. Лилиан и Дейвид излязоха, без да протестират, а Джонас и Филип се заеха за работа.

Прегледаха внимателно плановете на къщата, още веднъж преговориха всички данни на разузнаването. Затънал в цифри и факти, Филип успя да забрави болезненото присвиване на стомаха си. Но когато Джонас премина върху конкретния план на неговото проникване, той отново почувства сериозността на положението.

Даваше си сметка, че решителният момент приближава. Сякаш бе човек, който гледа крайчеца на изгряващата луна в нощното небе и си я

представя цялата. Така си представяше естеството на това, което му предстоеше. И се плашеше от него.

Погледна часовника си и тръсна глава:

— Джонас, нека му видим сметката още тази нощ.

— Тази нощ?

— Защо не? — равнодушно попита Филип. — Разполагаме с всички материали.

Неговите разкрития по отношение на Силвърс вече бяха станали достояние на генерал Хадли. На следващия ден Хадли щеше да докладва на генерал Макартър и скандалът щеше да се развихри с пълна сила. Затова задачата трябваше да бъде изпълнена веднага. „Трябва ни свидетел на моето убийство, беше казал Годо. Никой не може да бъде по-надежден свидетел от вашия партньор.“

— Този път бихме могли да действваме заедно — подхвърли Филип и на лицето му се появи малко пресилена усмивка.

— Ти май се шегуваш — изгледа го продължително Джонас.

— Нима не е настъпило времето паякът да излезе от своята паяжина? — попита Филип и напълни две чаши с питие. На него му беше все едно, но Джонас положително ще се нуждае от известно подсилване преди операцията.

— Не знам — със съмнение поклати глава Джонас.

— Но този план е венец на твоята изобретателност — усмихна се отново Филип. — Настоявам да вземеш участие в реализацията му — изчака Джонас да отпие едра глътка уиски и продължи: — Помниш ли как ми разказваше за онзи тормоз?

— В Пикет ли? — Пикет беше военната академия на щата Кентъки, в която Джонас бе учил, преди да го прехвърлят в Уест Пойнт.

— Точно така, в Пикет — оживи се Филип. — Използвали сте парадните си кортици да ги забивате в задниците на новобранците. Казваше, че били по-остри от зъбите на плъх, помниш ли?

— Да — Джонас помнеше всичко толкова ясно, сякаш се беше случило вчера.

— И ако някой извика — край. Не може да бъде приет, не е издържал вътрешния изпит...

— Точно така — кимна Джонас и опразни чашата си. Филип побърза да я напълни отново.

— Това е била твоята любима игра, Джонас. Нощем, при пълнолуние. Наметало и черна качулка. Псалми за умилюстивяване духа на самия генерал Пикет плюс всички останали пубертетски щуротии — Филип замълча, докато Джонас опразни и втората си чаша, после добави: — Сега имаш шанс да преживееш още веднъж всичко това. Какво ще кажеш?

Нощта беше тъмна и непрогледна.

Едри дъждовни капки потропваха по стряхата. Филип и Джонас стояха между две опорни колони, съвсем близо до стената.

— Това е спалнята му — прошепна Джонас.

Дъждосвирец пропя от мокрото си гнездо някъде в гъстите клони на японския кедър отсреща.

— Сложи си маската — прошепна Филип и надяна черната качулка на главата си. И двамата бяха облечени в черни дрехи от специална материя, която поглъщаше напълно светлината.

Нощта беше абсолютно тиха. Дори дъждосвирецът млъкна, остана само равномерното потропване на дъжда.

— Сигурен ли си, че е сам в къщата? — попита Джонас, необичайно изнервен. — Според сведенията ни Годо дава почивка на персонала един път в седмицата. Не за цели два дни, но все пак с преспиване у дома...

— Днес е осми февруари, официален празник — отвърна Филип. — Празникът на Иглата. Според будизма на този ден се пеят псалми и се споменават всички игли, които човек е счупил през годината. Може да се смееш, но в крайна сметка иглата е нещо, без което не може. Как ще се шият и изкърпват дрехите без нея? А я си представи какви поразии може да направи една счупена игла, която стърчи от татамито в гостната... Не се тревожи, в къщата няма никой, освен Годо.

— Като говорим за игли, ти носиш ли си своята? — попита Джонас.

— Тук е — потупа джоба си Филип. — Стига вече, успокой се. Работата ще приключи бързо и гладко.

Обърна се и пое пръв по стълбите, които водеха към верандата. Горещо замръзнаха на място и се ослушаха. Нищо, само капчуците пееха.

Филип пристъпи към вратата, покрита с оризова хартия, и приклепна до нея. Пъхна острието на малко ножче между хартията и рамката, придвижи го нагоре и освободи резето. Обърна се и кимна на Джонас.

Плъзнаха вратата встрани с безкрайно внимание. Стаята тънеше в мрак, Дзен Годо спеше дълбоко върху ниския футон.

Филип остави обувките си на верандата и внимателно стъпи на рогозката. Джонас дишаше във врата му. Спря на крачка от спящия мъж, в ръцете му се появи малка кутийка. Вътре имаше стъклена спринцовка, пълна със специално доставен от Джонас химикал, който трябваше да предизвика коронарна емболия. Филип извади спринцовката и натисна буталцето да изкара въздуха. Лакътят му закачи порцеланова чашка за саке, оставена на ръба на ниската масичка до футона.

— По дяволите! — изруга той и гласът му вдигна доста повече шум от падналата върху мекото татами чашка.

Дзен Годо се размърда и започна да се надига.

Филип замахна със спринцовката, но японецът отблъсна ръката му.

— Хайде, свършвай! — възбудено прошепна Джонас.

В ръцете на Филип се появи късо въженце с дървени дръжки по краищата. Преметна го през шията на Дзен Годо и започна да стяга.

Зад гърба му се разнесе характерното съскане на плъзгаща се врата, главата му светкавично се извъртя.

— Внимавай! — изкрещя той.

Със зловещо свистене острието на катаната се насочи към Джонас. Той отскочи настрани и се претърколи през глава. Върхът на сабята се заби дълбоко в рогозката.

Филип продължаваше работата си. Стягаше и стягаше, докато Джонас се мяташе из помещението в отчаяни опити да избегне свистящото острие.

Кръвта шурна и покри ръцете му. Това е, облекчено въздъхна Филип, разхлаби въженцето и се наведе да прибере спринцовката в джоба си. После скочи и сграбчи Джонас, който беше измъкнал служебния си пистолет.

— Ще му пръсна черепа на това копеле! — задъхано просъска Джонас. Катаната продължаваше да свисти във въздуха, навсякъде се

разхвърчаха късчета дърво и оризова хартия.

Филип блъсна ръката на приятеля си.

— Да не си полудял? — изкрещя той и го дръпна по посока на верандата. Там се наведе, грабна двата чифта обувки и ги натика в джобовете си. После, без да изпуска ръката на Джонас, скочи от верандата. След миг двамата изчезнаха в мрака на дъждовната нощ.

— Годо?

— Мъртъв е — отвърна Филип и нарочно изцапа с кръв дланта на Джонас. Ако беше почакал още малко, дъждът положително щеше да я отмие. — Въжето срязва половината му врат.

— Добре — въздъхна Джонас. — Много добре — ясно се виждаше как тялото му потръпва.

Вече в колата, носещи се с пълна скорост към центъра на града, Филип поклати глава и промълви:

— Това, което се готвеше да направиш, беше чиста лудост!

— Какво?

— Пистолетът, Джонас. Шибаният пистолет. Забрави ли, че е от онези, които са на официално въоръжение в американската армия? Какво щеше да покаже балистичната експертиза, ако беше гръмнал онова момче, знаеш ли?

— Няма начин да стигнат чак до нас.

— Може би. Но Силвърс щеше да се окаже в доста неудобно положение. Несъмнено щяха да го попитат какво търсят американски бойни патрони в жилището на мирен японски гражданин, нали? А Силвърс едва ли е от тези, които ще си сложат главата на дръвника, за да прикриват хора като теб и мен...

Джонас мълчеше, бягащите светлини на уличните лампи прорязваха напрегнатото му лице. Дъждовната вода от наквасените им дрехи капеше в такт със съскането на чистачките по предното стъкло.

— Господи, това японче беше истински дявол! — промърмори най-сетне Джонас, в тона му се долавяше нескрита възбуда, очите му светеха в мрака. — Кой беше той, по дяволите?

— Толкова ли е важно? — сви рамене Филип. — Годо е мъртъв, а онзи не успя да види лицата ни!

— Аха — кимна Джонас и прокара пръсти през мократа си коса. — Май трябва да ти благодаря за цялата тая работа, приятелче... —

изпусна въздуха от дробовете си и се отпусна в седалката. — Господи, проклетата сабя почти ми отрязва главата!

Каза го доволно, душата му бавно се изпълваше от чувството на триумф. Триумфът на оцелелия.

Когато Филип мислено се връщаше на тази сцена, оставаше с чувството, че присъства на филм, в който актьорът се оглежда в поредица от огледала, обкръжили го отвсякъде... Денят, в който Мичико го заведе при Дзен Годо. Когато Дзен Годо му каза: „Искам да ме убие“ а Филип попита „Защо“?

Трябваше му време да възприеме не само това, което се искаше от него, но и онова, което предстоеше. Наблюдавайки внимателно всяка деликатна фаза от ритуала по приготвяне и поднасяне на чая, той пое порцелановата чашка от ръцете на Мичико и я уви с дланите си. Същата чашка седмица по-късно щеше да бутне от ръба на ниската масичка. Вълма фина пара се издигнаха към лицето му като последните остатъци от фантастичен сън.

Дзен Годо проговори, едва когато Филип изпи до дъно ароматното съдържание на чашката.

— Искам да разберете ситуацията добре — каза той, а Мичико, застанала вдясно от него, отново напълни с топлина празнотата между дланите му. — „Умирайки“, аз ще спечеля единствено време...

Мощта на Джибан е толкова голяма, че аз съм принуден да изоставя всичко — името си, бизнеса си, целия си живот като Дзен Годо. Ще изчезна от сцената. Само мъртъв ще изгубя властта, която притежавам в момента — отпи глътка чай и Филип стори същото: — А после ще възкръсна. Това начинание е сложно и изключително опасно. Не мога да действам сам, но мога да се доверя единствено на дъщеря си. Откъснат от всичко близко и познато, в момента аз съм много уязвим. Ако някой от членовете на Джибан научи, че все още съм жив, положително ще бъда екзекутиран за броени часове.

А възкресението не може да стане за една нощ. Следователно аз трябва да изчезна. Ще замина за Кюсю, далеч на юг. Ще живея сред селяните, които отглеждат портокали. Ще зароя ръце в родната земя с радостта на освободения дух. Ще работя, ще се храня, ще спя... И времето ще изтече.

През това време тук, в Токио, за моите дела ще се грижи дъщеря ми. Имам много пари, направил съм големи инвестиции. Работа има много.

Мичико придърпа широките ръкави на кимоното си и се наведе да им сипе още чай. Не гледаше нито баща си, нито Филип, внимаваше да не разпилее дори капчица от зеленикавата течност. „Тя притежава огромна способност за концентрация“, помисли си по-късно Филип.

— Но сама тя няма да се справи с всичко — продължи Дзен Годо. — Трябва ѝ помощ. Само вие можете да ѝ дадете тази помощ, Дос-сан.

Филип отпиваше от чая и се чудеше на промяната в душата си. Промъкна се там като крадец и неусетно започна да се преобразява. Замисли се за това, което беше доскоро; за това, което продължава да бъде Джонас. „Ще изпълнявам заповедите на своята родина без колебание, независимо дали са правилни, или не. Съединените щати uber alles“, несъмнено това продължава да е мотото на Джонас.

— Разбира се, тези изключително важни действия от ваша страна ще бъдат компенсирани по съответния начин. Я ми кажете, Дос-сан, вярвате ли в бъдещето? Разбира се, че вярвате. Иначе не бихте дошъл тук. Срещу своята помощ ще получите една трета от всичките ни бъдещи приходи.

— Приходи от какво? — попита Филип.

— Аз съм сенсей по „канрьодо“ — усмихна се Дзен Годо. — Целият ми съзнателен живот е протекъл сред представители на висшата бюрокрация. Дори поражението ни в Тихия океан по време на войната не ме отклони от този път. Няма да ме отклони и предстоящата „смърт“.

Разбира се, аз не мога да се върна в тези среди. Нито пък мога да се заловя отново със законен бизнес, без да привлека вниманието на Джибан. Какви са тогава моите шансове? Той е само един. Да мина в нелегалност и да стана Якудза.

— Защо точно Якудза? — попита Филип. — Те са гангстери. Контролирайки хазарта, проституцията и „пачинко“, те грабят слабите и беззащитните. Аз не искам да участвам в подобни неща.

— Животът е сложен и тайнствен — каза Дзен Годо. — Просто не мога да си представя как идеализмът съжителства с това, което вършите.

— А аз зная какво мога и какво не мога да върша.

— Някога се ширеше убеждението, че Якудза закрилят селяните от върлуващите по онова време банди мародери — сви рамене Дзен Годо. — Вероятно това са фантазии, легенди. Знае ли човек? Но аз нямам друг избор. Трябва да притежавам някаква сила, ако изобщо мисля да победя Джибан. Трябва да държа под контрол дейността на бюрокрацията, политиците, bankerите и производителите. Ако можете да кажете по какъв друг начин бих бил в състояние да сторя всичко това, аз с удоволствие ще ви изслушам.

— Не мога — отвърна след кратък размисъл Филип. — Но не съм престъпник.

— Един честен човек може да направи много неща под егидата на Якудза, Дос-сан. Аз не твърдя, че съм... как го казвате вие, западняците?... Светец... Да, светец. Но светостта е нещо, което смъртните не могат да обладават. В замяна на това аз мога да направя много добрини за своя народ. Ако не успея (а само вие сте в състояние да ме спрете, Дос-сан), тогава ще спечели Джибан и новата световна война ще бъде неизбежна. Те искат ново пространство за Япония. Те вярват, че такава е волята на императора, че това е съдбата на Япония. Не твърдя, че това ще стане следващата седмица, следващата година дори. Но за Джибан времето е без значение. Те са търпеливи. Нетърпеливи сте вие, западняците. И точно на това разчитат членовете на Джибан. Нима някой ще си спомня, че е съществувала организация с подобно име след тридесет, четиридесет години? Едва ли. Тогава ще е ударил техният час. Освен ако аз не събера достатъчно сили да ги спра.

— След четиридесет години? — погледна го с недоверчиво учудване Филип.

— Точно така, Дос-сан. Това е един кратък миг за историята на човечеството. Кратък и незначителен. Трябва да си давате сметка за този факт.

Филип дълго го гледа. Най-накрая се размърда, от гърдите му се откъсна едва чута въздишка.

— Не искам пари — промълви той.

— Какво искате тогава? — любопитно го погледна Дзен Годо. Изчака отговора, но Филип мълчеше. Японецът поклати глава и продължи: — Моля да ме извините за това, което ще кажа, но според

мен вие искате онова нещо, което вашата съвест погрешно отхвърля. Повярвайте ми, Дос-сан, изобщо не е необходимо да вземате решение сега, в този момент.

— Не искам пари.

— Но един ден ще ги искате — поклати глава Дзен Годо.

Мичико остана с Филип още дълго след оттеглянето на баща си.

— Баща ми държи да разберете някои специфични подробности в тази история — промълви тя. Под пепелявото на цвят официално кимоно се виждаше снежнобялото й бельо. Беше толкова фино, че под него прозираше безупречната кожа.

— Не разбирам — промълви объркано Филип, докато тя се освобождаваше от дрехата си. — Едва ли точно това е имал предвид. Вие сте омъжена жена.

— Бракът ми с Нобуо Ямамото, първороден син на семейство Ямамото, беше организиран от баща ми. Аз нямам нищо общо с това.

— Насила ли ви накара? — погледна я с любопитство Филип.

— Насила? — с недоумение го погледна Мичико. — Той създаде тази връзка, тя е изцяло делова. Семейство Ямамото изгражда широка мрежа от производствени предприятия в областта на тежкото машиностроене. Баща ми, в качеството си на президент на „Банк ъф Нипон“, създаде една местна банка, която след време ще се превърне в основен кредитор на концерна Ямамото.

Той твърдо вярва, че именно по този начин ще се изгради бъдещето на Япония. Бюрокрацията решава кои отрасли трябва да имат приоритетно развитие. Тя определя и компаниите, на които да бъдат отпуснати изгодни дългосрочни кредити. „Банк ъф Нипон“ съответно разкрива свои клонове в избраните региони и финансира тези компании. Но създаването на нова промишленост изисква време, парите бързо свършват. Баща ми е разбрал, че веднъж отпуснали кредити на новите компании, банките нямат друг избор и трябва да продължават да ги финансират.

Нарича това претоварване. Защото, раздали прекомерно големи кредити, местните банки постепенно стават притежатели на предприятията, чието изграждане финансират. Така ще стане и в случая с Ямамото. С тази разлика, че благодарение далновидността на

баща ми, нещата тук ще имат обратен знак — Ямамото ще стане притежател на банката.

Бъдещето на Япония, описано от това фино, полуголо създание, прозвуча тайнствено и вълнуващо в ушите на Филип. За миг си представи, че е герой от велик епос, сблъскал се с могъщ и загадъчен оракул. Спомни си първата среща с Мичико, там, край руините на храма Канон. Този спомен още повече засили загадъчната ѝ тайнственост. Сякаш беше възкръснала от пепелта на храма, сякаш беше превъплъщение на всички онези изгубени души, чиито тела са били изпепелени в пожара и чиито стенания той беше доловил в онази хладна и мъглива утрин.

— Значи вие ще бъдете една изключително богата жена — дрезгаво каза той.

— Пари! — презрително изсумтя Мичико. — Дори не бих ги погледнала, но за съжаление те са лостът към властта!

— Нобуо Ямамото ще разполага с огромна власт — отбеляза Филип.

— Не — поклати глава Мичико, тялото ѝ под финото бельо помръдна толкова изкусно, че Филип не можеше да отдели поглед от него. — Той ще разполага с много пари, но не умее да цени властта. Не знае нито как да се сдобие с нея, нито как да я използва. Нобуо се стреми единствено към парите. Те му дават възможност да организира блестящи празненства за своите приятели, да им доставя жени, да ги напива до безсъзнание, а след това цяла нощ да пеят песни и да се веселят. Иска да ги глези както майката глези своето бебе и това му стига... „Гу-гу“... Така го посрещам, когато се прибере у дома след подобна нощ. „Нима не разбираш езика, на който си говорил цяла нощ?“

Раменете ѝ бяха прекрасни, от шията ѝ се излъчваше неповторима грациозност. Малките твърди гърди се повдигаха и отпускаха под фината коприна в такт с дишането ѝ. Кръстчето ѝ беше толкова тънко, че Филип с лекота би го обхванал с дланите си. Разсъблечена, тя изглеждаше крехка и напълно беззащитна.

— Властта, която бихме притежавали, ще бъде изцяло моя заслуга — продължи тя. — Съмнявам се дали Нобуо някога ще осъзнае това, но татко успя да ме научи как се придобива власт.

Страхотно съблазнителна.

— Искаш ли ме? — тихо прошепна тя. Светлината на настолната лампа зад гърба ѝ очертаваше златист кръг около гарвановочерната ѝ коса.

Филип откри, че му е трудно да говори.

— Едва ли бих могъл да се нарека мъж, ако не те исках — промърмори той.

— Това ми трябва — погледна го и очите тя. — Мъж, а не дете.

Стана, копринената поличка се плъзна от бедрата ѝ към пода. По изцяло очертаните ѝ хълбоци пробягаха сенки. Превръщаха се в непрогледен мрак там, където се криеше все още неизследваната и толкова желана от него „делта“.

— Трябва да искаш, за да получиш — прошепна тя и пристъпи към него по рогозките. Походката ѝ тежеше от естествена грациозност. — Трябва да даваш, за да искаш... — в продължение на един вълшебен, безкрайно дълъг миг фигурата ѝ застина неподвижно прел него. После коленете ѝ бавно започнаха да се прегъват.

— Мисля, че ние двамата трябва да сме страшни егоисти, за да бъдем тук, само двамата. И двамата семейни, но сключили брак с други хора — коленичи пред него, очите ѝ грееха като звезди. — Но аз не желая да бъда близка с един егоист... Бих предпочела пълното въздържание... Не искам и самата аз да бъда егоистка.

Разкопча ръкавелите му, после се зае с копчетата на ризата.

— Каж ми, Филип-сан, възможно ли е мястото на любовта да бъде заето от себеотрицанието? — пръстите ѝ пробягаха по раменете му, бицепсите, ръцете. Ризата неусетно се свлече в скута му. — Вярваш ли като мен, че себеотрицанието може да превърне страстта в едно по-благородно чувство?

— Вярвам в това, което правим в момента.

Тя тихо се засмя.

— Значи вярваш и в себеотрицанието на баща ми, решил да се жертва за по-доброто бъдеще на Япония, така ли? — пръстите ѝ леко разкопчаха колана на панталона му, дръпнаха ципа. — Или вярваш в себеотрицанието, с което се искаме ние двамата?

Ризата падна от скута му.

Филип усети как отново го завладява радостното опиянение. Онова, което беше почувствал, когато стегна въжето около шията на

Дзен Годо и кръвта на наскоро убитото животинче плисна върху ръцете му. Опияняващото чувство за свобода.

Даде си сметка, че отново е минал в нелегалност. Просто беше сменил подземните тунели на своето битие. Но сега ще започне играта, която го привличаше отдавна, за която дълго бе мечтал. Сега той ще бъде *едновременно* и ловецът, и червената лисица. Това беше прекрасната, уникална роля, за която цял живот беше копнял.

„Когато се върна от Кюсю, аз вече няма да бъда Дзен Годо, беше казал баща й. Дзен Годо е мъртъв, нали, Дос-сан? Вие го убихте. От днес нататък, до края на живота си, аз ще бъда Ватаро Таки. Поемам задължението да искам от вас само такива неща, които не влизат в противоречие с вашия патриотизъм. Добре зная какви чувства храните към родината си. Може би по-добре от вас самия. Вече ви споменах, че по време на войната работех в «Токо», специалните полицейски подразделения. Главната ми задача беше да се боря срещу комунистическите групировки, които, ако бяха успели да се утвърдят на нашата земя, положително щяха да бъдат пагубни за бъдещето на Япония. Възнамерявам да продължа тази борба и сега, с новия клан на Якудза, който ще създам в близко бъдеще. Сам виждате, Дос-сан, че това, което искам за своята родина, не се различава от онова, което вие искате за вашата.“

Седяха един срещу друг. Хора от две коренно противоположни култури. Привлечени един към друг именно от пропастта, която ги разделя. Две човешки същества с толкова общи неща помежду си, че би трябвало да бъдат близнаци. Бойци, срещнали се тук от противоположните краища на вселената. Сякаш бяха родени за този момент, родени, за да водят това сражение.

— Никой никога не ме е обичал — прошепна Мичико и го върна в настоящето. — Хората са познавали само частица от мен. Дали грешката е моя? Сигурно... — вниманието й беше насочено изцяло към пространството, което ги разделяше. Толкова интензивно и пламенно, че то сякаш оживя. — Нашата култура и възпитание изискват въздържание. Интимността е нещо непознато в общество, което прекарва живота си между стени от оризова хартия. В Япония „аз“ не съществува, тук има единствено „ние“...

Замръзна на място, очите й не слизаха от лицето му. Напрегнато го изучаваше, а може би изучаваше нещо, което беше открила дълбоко

в душата му.

— Но аз отварям духа си. Аз мисля и чувствам. Аз! Как е възможно това? Не го разбирам, не мога да го понеса. Просто защото не мога да споделя с друг японец това АЗ. И съм принудена да го скрия дълбоко в душата си... Но с теб е различно — пръстите ѝ пробягаха по зърната на гърдите му и те възбудено щръкнаха. — В близост до теб моята плът се разтапя като восък — малкото ѝ езиче се стрелна навън. — Сгъстеният въздух най-сетне може да напусне главата ми... — близна ръцете му. — Мога да затворя очи... — езичето се насочи към долната част на корема му. — Мога да кажа аз, без да се чувствам като извънземно, пълзящо по пустинната повърхност на Луната... — даде му да разбере, че сексът далеч не е само възбудата на пениса.

Рязко се дръпна назад, дланта покри леко разтворените ѝ устни.

— Не бях убедена, че искам да говоря — смутено прошепна тя.

Той се приведе напред и свали от тялото ѝ последните остатъци снежнобяло бельо. Започна да я обработва с език, докато възбудените ѝ стенания изпълниха атмосферата на малкото жилище. Бедрата ѝ се разтваряха все по-широко и по-широко. Накрая, възбуден до крайност, той се надвеси над нея. Пръстите ѝ се увиха около трептящата му мъжественост и я насочиха към пламналата, влудяващо плъзгава паст между бедрата ѝ.

Изпита чувството, че губи разума си. Беше обзет от лудост, която сякаш присъстваше навсякъде във Вселената. Тялото му се разтърси от буйни тръпки, устата му се впи в нейната. Усети горещите, твърди като камък зърна на гърдите ѝ, прилепнали в неговите. Неволно направи опит да се разтопи в нея, да се слее с тялото ѝ, да изчезне.

И почти успя.

Дейвид Търнър имаше едно качество, което никой не би посмял да отрече — знаеше как да се отнася с дами. Често водеше Лилиан в Клуба на американските офицери, постоянен гост на който беше и полковник Силвърс. Може би малко злоупотребяваше с положението си на личен адютант и действията му едва ли биха получили одобрението на шефа, но той отдавна беше свикнал на подобни хватки. Особено когато бяха в името на общото благо.

Лилиан харесваше клуба. Беше разположен вътре в резиденцията на американския посланик — бяла каменна сграда, напълно ремонтирана и подновена отвътре. Макартър държеше мозъчният му тръст да разполага с всички удобства, по тази причина черната борса с месо, плодове, зеленчуци, вино и уиски процъфтяваше на територията на клуба. Но Лилиан най-много го харесваше заради царуващия тук американски дух. Може би поради това, а може би и заради досадата и скуката, заради острото чувство на носталгия тя се оживяваше и беше готова да разговаря на всякакви теми. Тук, сред тези стени, които ѝ напомняха за дома, тя се чувстваше спокойна и уверена в себе си.

Хапнаха по една порция пържоли от Омаха, гарнирани с картофи от Айдахо и зеленчуци от Лонг Айленд, видяха дъното на бутилка отлежало бордо и си поръчаха втора. Лилиан се почувства отпусната и весела, за пръв път откакто беше се заселила в тази страна. Част от това добро настроение вероятно се дължеше на обзелата я възбуда. Защото колкото повече стоеше в Япония, толкова по-силно я мразеше. Така и не успя да се нагоди към местните обичаи, към различните стилове на разговор — официален, полуофициален и интимен. Властващите тук религии — будизъм, шинтоизъм и дзенбудизъм, ѝ се струваха непонятни, дори заплашителни. Японците не вярваха нито в рая, нито в ада. Молитвите им бяха свързани с прераждането — нещо свръхестествено и далечно за човек като Лилиан. За свой ужас тя твърде скоро откри, че свръхестественото властва навсякъде в тази страна. Голяма част от японците изповядваха анимизма, виждаха духове почти във всеки предмет, който ги заобикаляше.

Същевременно откри, че доброто ѝ настроение е под заплахата на нещо, което се излъчваше от Дейвид Търнър. Той беше отличен слушател, съпричастието му беше естествено и сякаш вродено. С него тя не се бореше, не ѝ беше необходимо да прави усилия, за да разбере душата му, както това ставаше при разговорите с Филип. Освен това беше страхотен учител. Лицето му беше красиво, но не това беше най-важното. Защото беше и чувствително. Това, което в очите на Филип беше аскетизъм, за Лилиан беше нещо съвсем друго — интелигентност. Беше дълбоко разтърсена от обхвата на познанията му, от лекотата, с която боравеше с различни философски теории и идеологии. И най-вече от простия език, с който успяваше да ѝ предаде чувствата и мислите си.

Без да разбере как, тя самата откри, че му разказва неща, които не би посмяла да сподели с никой друг. Разказа му за най-добрата си приятелка в колежа, поразена от левкемия. Разказа му за ужаса, който беше изпитала от смъртоносната болест, за нежеланието си да отиде на посещение в болницата.

Най-накрая, обзета от срам и чувство за вина, тя беше потеглила към болницата. Помнеше добре мрачното утро, в което се качи в огромен асансьор, а зъбите ѝ тракаха от страх и притеснение. Асансьорът спря на един от етажите и двама санитаря вкараха вътре прикован на количка пациент. Лилиан беше сигурна, че всеки момент ще припадне, особено след като очите ѝ се заковаха на шишенцето с бистра течност, окачено на специален статив над болния. От него се откъсваха едри капки, плъзгаха се по прозрачен маркуч и изчезваха под завивката. Ритмичността на този процес почти я подлуди.

Най-накрая се озова в коридор с ослепително бели стени, веднага ѝ прилоша отново. Изпита онзи световъртеж, който я беше споходил като дете, когато я закараха в болницата за операция на сливиците. Беше ѝ необходимо малко време. Успя да се съвземе с цената на огромни усилия и най-сетне откри стаята на своята приятелка.

Бутна вратата и влезе. Добре помнеше, че прозорецът беше широко отворен, пердетата потрепваха като птичи криле. Някъде отдолу долиташе обичайният шум на уличното движение.

Но Мери я нямаше. Оправено и стерилно, леглото очакваше следващия пациент.

Зад гърба ѝ нещо помръдна и Лилиан рязко се завъртя.

— Мери? — видя, че е някаква медицинска сестра и нервно попита: — Къде е Мери?

— Сигурно говорите за младото момиче, което...

— Мери Декер! — почти истерично извика Лилиан.

— Съжалявам, миличка, но тя почина рано тази сутрин — отвърна сестрата.

— Почина ли? — прошепна Лилиан, смазана от хладната антисептичност на думата.

— Не ви ли казаха това долу на рецепцията? — учуди се сестрата. — Би трябвало...

Но Лилиан вече пищеше като побъркана.

В крайна сметка я сложиха да легне в леглото на Мери. Дадох ѝ успокоително и набраха номера на домашния ѝ телефон.

Сам Хадли лично дойде да я прибере.

— Лил, трябва да разбереш, че Мери се е борила храбро — каза в колата той. — Изгуби сражението, но това не омаловажава храбростта ѝ...

Успокоителното беше изчерпало своето действие, Лилиан отново се разрида.

— Би могла да се поучиш от Мери — продължи баща ѝ. Не я гледаше, не обичаше сълзите, не виждаше каква е тяхната роля за душевното спокойствие на човека. — Тя беше най-добрата ти приятелка. Заслужаваше да получи подкрепата ти тогава, когато е имала най-голяма нужда от нея. Не плачи за нея, Лил. Сега Мери няма нужда от твоите сълзи. А ако плачеш заради самата себе си, това е лошо. Издава наличието на слабост. Какво биха ти помогнали сълзите? Ще станеш ли по-силна, след като престанеш да плачеш? Ще бъдеш ли по-смела?

За да оцелееш в този свят, трябва да си смела, Лил. Животът не е меко легло с красива гледка през прозореца. Твоята Мери положително е разбрала това и би го споделила с теб. Но ти предпочете да заровиш главата си в пясъка. Не бих казал, че разбирам подобно поведение. Нито пък бих го оправдал. Разочарован съм от теб, Лил. Не очаквах подобна реакция от моето дете. Смелостта трябва да бъде възнаграждавана, трябва да бъде обект на чест и признание. Не бива да се крием от нея.

После, години по-късно, дойде последната вечер на брат ѝ Джейсън на американска земя. Лилиан я прекара с него. Той вече гореше от нетърпение да се включи в бой, зачервеното му лице светеше с онзи опасен блясък, който често беше виждала върху лицето на баща си. Именно това нетърпение ѝ попречи да го засипе с предварително подбраните си аргументи. Беше решила да направи всичко възможно, за да откаже брат си от заминаването за Европа. Но думите заседнаха в гърлото ѝ, тя покорно се остави да я завладее неговият нетърпелив ентузиазъм. На другата сутрин безмълвно отиде на летището и все така безмълвно изчака самолетът да изчезне в сивото като олово небе. Дори не направи опит да го разубеждава.

— Стана същото като с Мери — промълви тя и вдигна поглед към изпълнените със състрадание очи на Дейвид Търнър. — Липсваше ми смелост да сторя това, което бях длъжна да сторя. Седемдесет и два часа по-късно Джейсън вече беше безжизнен труп, проснат на брега край Анцио...

Търнър се приведе напред. Гъстата му черна коса проблесна на светлината на полюлея.

— Не поемаш ли твърде голяма отговорност, Лилиан? — меко попита той. — Нека си представим, че в онази нощ ти си успяла да поговориш с брат си. Нима мислиш, че твоите аргументи биха го накарали да промени своето решение?

Лилиан вдигна глава, в очите ѝ се появи недоумение.

— Заповедта му е била готова — продължи Търнър. — Дори да допуснем, че би успяла да го убедиш — нещо малко вероятно — какво би могъл да стори той в последния момент? Да дезертира? — главата му леко се поклати: — Не, събитията вече са следвали своя ход...

— Но това би означавало нещо за мен! — настоятелно прошепна Лилиан.

— Какво например?

— Че съм имала куража да изкажа на глас своето убеждение, да го отстоявам докрай.

— Животът принадлежи на страхливците, Лилиан. Въпреки мнението на твоя баща генерал. Мъдростта не идва от войните, които водим срещу себеподобните си. Тя по-скоро се ражда тогава, когато осъзнаем неумолимия ход на историята — Търнър взе ръката ѝ и леко я стисна: — Нима не разбираш, че не бива да живееш под диктата на баща си? Той е човек на пагона, животът му се основава единствено върху налагането на собствената му воля върху околните. В крайна сметка това е неговата основна функция, нали? Ти си се оказала омотана от неговата извратена философия. Плачеш и той ти казва, че си слаба. Не понасяш смъртта, той пак ти казва, че си слаба. Това се е повтаряло толкова често в годините на твоята младост, че ти вече вярваш на тази лъжа. Едва ли аз трябва да ти напомням този факт...

Оказа се точно обратното, разбира се. Едва в този миг Лилиан започна да разбира своята вътрешна мотивация. Както и дълбочината на омразата, която изпитваше към баща си и всички подобни на него. Вдигна глава и сподели това с Търнър. Изпита огромно облекчение.

Господ да благослови този човек, който не само беше прозрял душата ѝ, но и внимателно ѝ показваше изхода от това, което тя приемаше за слабост, пътя към свободата... От бащините окови!

О, как пламтеше омразата в душата ѝ! О, как мразеше този генерал, който ѝ се падаше баща!

Благодарение на Дейвид Търнър и на никой друг!

— Променил си се.

— Така ли? — попита Филип. — В какъв смисъл?

— Трудно ми е да го определя — отвърна Лилиан и затвори книгата, която четеше. Всъщност никак не ѝ беше трудно. Виждаше го съвсем ясно — по някакъв необясним, почти мистичен начин Филип вече не изглеждаше уязвим. Тя продължаваше да се нуждае от него — не, по-скоро от онази трудно уловима частица от душата му, която успяваше да зърне много рядко, само в особени случаи... Но имаше чувството, че той вече не се нуждае от нея.

Седяха от двете страни на масата в хола на малкия си апартамент. По тавана играеха отблясъците на уличното осветление. Килимът под краката им смътно проблясваше, сякаш посипан с прах.

— Когато те срещнах за пръв път, имах чувството, че съм се промъкнала през решетките на клетка и се докосвам до красиво, но напълно диво създание... Усещах вътрешната сила, скрита дълбоко в душата ти, знаех, че искам да я уловя и никога да не я изпускам...

— Като силата у баща ти.

— Не! — извика тя, после видя изражението на лицето му и разбра, че той се шегува. — За бога, не... Нищо общо с баща ми! — „Дали и силата на Джейсън не беше като тази на татко, объркано се запита тя. Нали и тя ме накара да замръзна в момента, в който трябваше да действам? Джейсън, добрият войник, отлетял в последното мирно утро на живота си... Но неговата смърт не е по моя вина, нали? Дейвид го каза.“

— А сега? — погледна я любопитно Филип. — Какво се е променило?

Тя докосна с длан корицата на книгата, почувства, че не иска да му каже нещо, което ще трябва да признае и пред себе си.

— Знаеш ли — промълви. — Мисля, че най-много ненавиждам яснотата на целите, които си поставя баща ми. Неговата сила е силата на справедливия. У дома държи една сабя, веднъж я извади да ми я покаже. Останала му от неговия баща, който бил кавалерийски офицер по време на Първата световна война. „Виж това острие, Лил, рече и изтегли сабята от ножницата. Изковано е от здрав къс стомана, не се огъва, не се троши, никой не може да го победи... — стовари го върху бетона на стълбите и продължи: — Питала ли си се някога какъв е смисълът на живота? Ето го, това е отговорът!“... — целуна Филип по бузата и добави: — Това не е твоята сила. Когато те срещнах, за пръв път се сблъсках със сила, която... как да кажа... сила, която е някак струяща, като пълноводен поток. Не мога да я опиша другояче... Тя не беше от здраво парче стомана, не беше непобедима...

Филип затвори очи.

— Виждала ли си някога японски меч? — тихо попита той. — Това, на което казват катана?

— Вероятно. Но не си спомням...

— Значи не си виждала. Такава гледка не се забравя. Катаната се изковава от къс стомана, която се нагрива и кове. Операцията се повтаря десет хиляди пъти и в крайна сметка се получава най-доброто острие, което познава човечеството. Добрата катана пробива дори броня. Ще счупи на две кавалерийската сабя на дядо ти с лекотата, с която ти режеш сирене. Толкоз по въпроса за бащината ти „непобедимост“...

Тя го гледаше унесено — така, както се гледа заспал човек.

— Много ми се иска да разбера защо толкова обичаш тази страна — прошепнаха устните ѝ.

— Обичам не само страната, обичам и хората, които я населяват.

— Понякога съм убедена, че си луд. Това са същите хора, които бомбардираха Пърл Харбър. Които коварно се промъкнаха под прикритието на нощта и избиха хиляди наши братя...

— Така са свикнали, Лил — отвърна той с толкова дълбоко убеждение, че тя неволно потръпна. — Така действат и когато воюват. Но това не ги прави зли. Поне не всичките...

— Ето, виждаш ли? — погледна го тя. — Когато отговаряш по този начин, аз не мога да те разбера.

— Не бих могъл да се изразя по-ясно — сви рамене той.

— Но аз продължавам да не разбирам абсолютно нищо по отношение на японците — изрази протеста си тя. — Те не мислят като мен, не действат като мен. Тръпки ме побиват от тях!

— Не мога да те науча на това, Лил — въздъхна той. — Никой не може да преподава разбирането...

„Това не е вярно, помисли си тя и отново стисна томчето в ръцете си. Дейвид ми преподава именно това — разбирането. Чувствам как с всеки изминат ден аз разбирам все повече от живота. И разцъфвам, като пролетно цвете...“

— Имам чувството, че ние с теб сме два кораба, които плуват в различни морета — прошепна тя. — Понякога ти си безкрайно далеч от мен, Фил...

— Тук съм — отвори очи той. Какво друго би могъл да каже? Как да обясни необяснимото? Как да обясни чувството, което сграбчи душата му там, край руините на храма Канон? Как да обясни силуета на Мичико, издигащ се сякаш направо от небитието? Това искаше от него Лилиан. За добро или лошо той беше безнадеждно влюбен в Япония. И вече не му беше безразлично какво ще стане с тази страна. Искаше му се тя не само да се възроди от руините, подобно на новия храм, издигнат върху пепелището на стария Канон, но и да се възроди в правилната посока. Което означаваше да се бори докрай с Козо Шина и неговия Джибан. При това на онова бойно поле, което противникът предпочита...

Тя направи опит да се усмихне, но не успя. Това, което възнамеряваше да каже, беше от огромно значение.

— Не мога да ти опиша колко ми липсват Щатите, Фил. Тук имам чувството, че съм мъртва. Или съм упоена и чакам животът да започне отново...

— Животът е навсякъде около теб, Лил — отвърна той. — Ти просто си прекалено уплашена от него.

„Ех, ако имаше време и търпение да ме научиш“, въздъхна в себе си тя.

— Ето, виждаш ли? — каза на глас Лилиан. — *Наистина* си променен. Вече си доволен от присъствието си в Япония.

„Може би е права, помисли си той. Защото Япония действително ме промени. Сега вече Лилиан спокойно може да ненавижда и моята ясна цел. Моята вяра в бъдещето на тази страна.“

Доста по-късно си даде сметка, че Япония няма нищо общо с отношенията между него и Лилиан. Жена му просто беше усетила присъствието на Мичико, ясно и недвусмислено, близко и вечно, като сянката на човека...

Телефонът иззвъня и Филип вдигна слушалката.

— Намирам се в къщата на Силвърс — уведоми го напрегнатият глас на Джонас. — Знаеш ли къде се намира?

— Да, разбира се — отвърна Филип и се преобърна по корем в леглото, озадачен от поведението на приятеля си. Няма „здрости“, няма „как си“... — Какво се е случило?

— Ставай и тръгвай насам, момче — нареди му с пресипнал от вълнение глас Джонас. — Веднага!

В квартала на Силвърс не се забелязваше нищо особено, но пред къщата гъмжеше от униформи. Военната полиция беше поставила такава охрана, сякаш вътре заседаваше цялото американско правителство начело с президента.

Филип извади служебното си удостоверение, но едрият сержант с квадратна челюст все пак го опипа за скрито оръжие.

— Съжалявам, сър — промърмори той. — Заповед.

Филип изкачи стълбите към верандата и отвори вратата.

— Ти ли си, Фил? — обади се отнякъде Джонас.

— Библиотеката, първата врата вдясно...

Филип натисна бравата и се закова на прага.

— Господи Исусе!

— Така го намерихме, нищо не е пипано.

Цялото помещение беше в кръв, килимът беше оцветен от нея, червени вадички се проточваха по излъскания паркет. Една от тях водеше направо до извора.

Полковник Харолд Мортън Силвърс лежеше сгърчен на пода. Или по-скоро това, което беше останало от него. Тялото му беше буквално насечено на парчета.

— Кой го откри? — попита Филип.

— Аз — обади се някакъв глас.

Филип вдигна глава и спря поглед върху гладко избръснатото лице на генерал Хадли.

— В това положение? — попита той.

Тъстът му кимна с глава.

— Имах среща със Силвърс. Вратата беше затворена, но без да е заключена. Влязох и го повиках по име.

Въпреки стресовата ситуация, Филип все пак успя да се запита какво ли са възнамерявали да обсъждат Хадли и шефът му.

— Никой друг ли нямаше в къщата?

— Никой не ми отговори — сви рамене Хадли.

— Въпросът ми означаваше друго — тръсна глава Филип и пое разследването в свои ръце.

— Не знам — отвърна Хадли. — Намерих Силвърс точно така, както го виждаш. Не съм пипал нищо, веднага се свързах с щаба на ЦРГ.

— Те ли ти се обадиха, Джонас?

— Дейвид Търнър. В момента дава показания пред военния следовател.

Филип предпазливо пристъпи напред. Не беше лесно, всичко беше подгизнало в кръв.

— С какво са му видели сметката според теб? — попита Джонас.

— Имаш предвид оръжието на престъплението, нали? — попита Филип и се наведе над обезобразения труп.

— До този момент не сме открили нищо подозрително — въздъхна Джонас.

Филип гледаше трупа и не можеше да повярва на очите си. Първата му мисъл беше за катаната, която Мичико опря в тила му по време на срещата с Дзен Годо.

— По всичко личи, че полковник Силвърс е би и убит с японски меч — изказа на глас заключението си той.

— Означава ли това, че убиецът е японец? — попита Дейвид Търнър, току-що влязъл в библиотеката. На лицето му се появи лека усмивка: — Зная, че сте специалист по японските оръжия, лейтенант Дос. Вече имаме отправна точка за следствието...

Филип се готвеше да каже, че оръжието на престъплението вероятно наистина ще се окаже катана, но това съвсем не означава, че тя е била използвана от японец. Дълбоките прорезни рани в тялото на Силвърс бяха нанесени с огромна сила, но безразборно и някак непрофесионално. Резултатът от тях беше огромното количество

изтекла кръв... Едва ли човек с известни познания по кенжуцу би нанесъл толкова несръчни удари. Но генерал Хадли не му даде възможност да изкаже на глас тези свои съображения.

— Това ми прилича на жестоко отмъщение — рече той, успя да хване изражението на Филип и извинително добави: — Всичко е наред, синко, Джонас и Търнър вече знаят за уликите, които ми предаде... Снощи ги запознах с тях. Сториха ми се толкова зловеци, че реших да ги споделя с подчинените на Силвърс, преди да запозная Макартър с тях. Убеден съм, че те заслужават това. Не би им станало много приятно да научат новината от външен човек, нали?

Хадли бавно заобиколи сгърчения труп.

— Сега ще отпратя военната полиция — рече той. — Тя няма работа тук... Съгласни ли сте? — очите му пробягаха по лицата на присъстващите, главата му леко кимна: — Добре. Що се отнася до Силвърс, той вече си получи заслуженото. Колкото по-малко хора разберат за неговото предателство, толкова по-добре. Макартър е на същото мнение и ми дава пълна свобода на действие. Той, а без съмнение и всички ние, искаме цялата история да бъде ликвидирана и забравена. Предлагам да прибегнем до версията за самоубийство. Така ще превърнем в пепел всички компрометиращи материали и въпросът ще бъде приключен. Съгласни ли сте?

Джонас и Търнър тържествено кимнаха. Филип се готвеше да възрази, твърде много бяха неяснотите около това брутално убийство. Но погледна смръщеното лице на генерал Хадли и разбра, че сега не е времето за обсъждане на тези неясноти. В известен смисъл тъстът му бе напълно прав. ЦРГ нямаше добра репутация в офиса на президента Труман. Ако истината за тази трагедия стигне до там, дните на агенцията несъмнено ще се окажат преброени.

Той с нежелание кимна, изведнъж се почувства като един от римските сенатори заговорници, решили да убият Юлий Цезар.

С нетърпение очакваше да се притисне в нежната прегръдка на Мичико. Топлината, която се излъчваше от тялото ѝ, го караше да потръпва далеч преди дори да я беше докоснал. Фактът, че и двамата бяха женени, сякаш изобщо не съществуваше. Може би го имаше, но някъде далеч, в непознат и враждебен свят.

Мичико — огненият самурай, със свистяща над главата ѝ катана, беше най-нежната, най-покорната и всеотдайната любовница на света. Но нейната покорност беше необикновена. Тя не се изразяваше в обичайното за кротките жени подлагане на тялото, тя беше нещо съвсем различно — нещо, което японките научават почти от деня на своето раждане: да проявяват безкрайно внимание към желанията и предпочитанията на своя мъж, да се наслаждават на тях заедно с него, а често дори и повече от него.

Това имаше предвид Филип, когато каза на Лилиан, че не би могъл да я научи да разбира японската психика. На такова нещо никой не може да бъде научен. То се възприема бавно и постепенно, неговите корени се крият в неподвижността, внимателното наблюдение, търпението и покорството. Но нито едно от тези качества не беше присъщо на западния темперамент и дух, те дори не присъстваха в тамошния емоционален или интелектуален речник...

Какво хрумване на съдбата — на кармата — беше позволило на него, Филип Дос, да се роди с чувствителност в тази посока, често се питаше той. Нямаше отговор на този въпрос. Вероятно именно качествата, които го караха да се чувства отблъснат от света по време на своето съзряване и които го изпълваха с нетърпение да стане отшелник в света на възрастните, бяха допринесли за силното привличане, което предизвикваше към недостъпната за чужденци Япония. Бяха му лепнали прозвището „специален американец“. За него то беше идентично с признанието, което цял живот се беше борил да получи. Да се откъсне окончателно от представите за живота, които се беше стремил да му внуши бащата. Представи, изпълнени с мрачно примирение.

Неволно изрече една молитва. Но към кой Бог? Христос? Йехова? Буда? Няма значение. Към онзи, който му беше открил пътя към прозрението. Към спасението. Дълбоко в Космоса, далеч от клетвите на баща си. Далеч от всички.

Тук той беше извън всякакви закони. Той самият се превърна в творец на закони.

**ЧАСТ ТРЕТА
ХА ГАКУРЕ**

ПРОЛЕТ, В НАШИ ДНИ

Токио, Мауи, Москва, Париж

— „Шинмоку“ — каза Козо Шина. — В архитектурата сянката и мълчанието означават едно и също, има пълна взаимозаменяемост. Виждаш ли това, Жожи?

— Да, Шина-сан — отвърна Жожи, доволен, че един от най-могъщите мъже на Япония разговаря с него като с равен.

Намираха се в будисткия храм Кан' ей-жи в парка Усно, разположен в североизточната част на Токио. Този храм играеше изключително важна роля в живота на японците. Изграден според изискванията на древните ясновидци, създали преди хилядолетия в Китай изкуството на петте основни елемента, върху които се крепи светът (земя, въздух, огън, вода и желязо), този парк беше обект на чести посещения както от представители на деловите среди, така и на духовенството.

— Извън тази ограда препускат ордите на нисшите духом, заети с нисшите си дела — каза Шина. — Но зад стените на Кан' ей-жи се извисява духът на Япония, печен и непоклатим. Вековната тишина успява да запази своето величие в центъра на една метрополия, обзета от хаоса...

Някога, при строителството на този храм, бил издигнат солиден „кимон“ — портал, охраняван от демони, който имал предназначението да защитава града. Постепенно били строени и други „кимони“ не само в този район, но и навсякъде из Токио. Най-накрая целият град бил опасан от драконови порти. Тяхната сенчеста тишина не само държала злите духове на почетно разстояние, но и предлагала на градските жители онзи духовен подслон, в който петте базисни елемента на света от миналото били непристъпна стена срещу модернизацията, заплашваща да изтръгне сърцето на Япония от нейното уникално минало.

— Сенчестата тишина е онова състояние на духа, което се постига сред непристъпни скали, гъсти гори и пясъчни градинки — добави Козо Шина. Погледът му се рееше някъде надалеч, сякаш

обхващаше всичко, дори пращинките, които танцуваха под ярките лъчи на слънцето. Жожи имаше чувството, че Шина вижда дълбоката същност на това свято място. — „Яма но ото“. Тук, сред вековната тишина, аз съм в състояние да чуя гласа на могъщата планина...

— Дано мъдрите й слова достигнат и до мен — прошепна Жожи.

— Успокой се, приятелю. Седни тук, до мен, престани с тази нервна разходка. Чуй как сенките пълзят по стените, поглъщат камъка, пълзгат се по гладкия пясък... Позволи на тишината да проникне дълбоко в твоето нетърпение, да премахне твоето безпокойство...

— Шина-сан — промълви Жожи. — Обръщам се към теб, защото се нуждаю от помощ. Брат ми Масашу узурпира властта в клана Таки, която след смъртта на най-големия ни брат Хироши по право се падаше на мен.

Шина го изчака да седне до него и попита:

— Знаеш ли истинската дефиниция на думата война? Според мен не я знаеш... Тя не е създадена нито от самурай, нито от някой велик пълководец. Дело е на един скулптор и поет, който се казвал Котаро Такамура. Ето я: *Войната означава да нападнеш дълбоката тишина.*

— Не зная какво означава това.

— Именно затова предпочетох да те доведа тук, вместо да отидем в чайната.

— Искам да разбера, Шина-сан.

— Не само архитектурата е в състояние да създава тишина. Това може да стори и човешката психика, човешката мисъл. Без мълчание мисълта е непостижима. А без мисъл няма стратегия. Твърде често войната и стратегията са несъвместими, Жожи. Генералите, които се поздравяват за своята печеливша стратегия, най-често се самозаблуждават. Докато човек не потърси с цялата си душа тишината сред грохота на войната (така, както аз я търся на това свято място сред кипежа на шумната и модерна метрополия), той не е спечелил тази война. Той просто е успял да оцелее.

Жожи се напрягаше да го разбере.

— Ти се намиращ сред грохота на войната, Жожи. Пред теб стоят две възможности — да спечелиш тази война, или просто да оцелееш. И трябва да направиш своя избор...

— Мисля, че вече съм го направил — поклати глава Жожи. — Затова се обърнах към теб.

— Искам да си изясним един въпрос. Аз бях заклет враг на баща ти. Защо мислиш, че ще ти помогна?

— Ако ме подкрепиш и ми помогнеш в изготвянето на печеливша стратегия, ще получиш половината от клана Таки в момента, в който бъде обявен за оябун — отвърна Жожи с разтуптяно сърце.

— Половината значи... — проточи замислено Шина.

Жожи се притесни, не знаеше дали офертата му е била достатъчно щедра. Вдигна глава и забързано допълни:

— Нали винаги си искал това, Шина-сан? Сега, с моята помощ, ти ще го получиш... Заедно с теб ние можем да победим Масаша, а след това да получим това, за което сме мечтали...

Шина затвори очи и прошепна:

— Чуй тишината, Жожи. Длъжен си да изтълкуваш правилно многобройните ѝ нюанси. Само тогава ще те осени прозрението. Не можеш ли да постигнеш това, ти си безполезен за мен...

— Опитвам се, Шина-сан.

— Червеят, изхвърлен на повърхността от някое земетресение, прави отчаяни опити да намери пътя си сред светлината. Но светлината не е неговата жизнена среда. Не успее ли да потъне обратно в земята, той загива...

— Така ли мислиш за мен, Шина-сан? — сковано попита Жожи.

— Както за теб, така и за брат ти Масаша — промърмори Шина. — Мисля, че проблемът е в Масаша, който отрязва корените си, забрави миналото... А именно в близкото минало се роди заплахата за Япония, Жожи. Това е американската окупация...

Струва ми се, че Масаша се опитва да види бъдещето като прилеп, решил да напусне тъмната си дупка по пладне. Той е сляп за силите на природата, задвижени преди много години. Той мисли, че историята е измислица на старите хора просто защото те са стари и склерозирали и нямат за какво друго да се уловят.

О, Буда, колко самодоволен е той! Колко сигурен се чувства в своята безкрайна алчност! Но именно поради това него го използват. Използват го по-стари, по-мъдри хора, които имат на своя страна силата на историята. Той мечтае за контрол над промишлеността, бюрокрацията и държавата и се надява да го постигне с груба сила. Но без познанието, което дава историята, той не е в състояние дори да

идентифицира силите, които движат страната, а още по-малко да ги постави под контрол.

Жожи наблюдаваше неспирната игра на сенките по покрива на храма, по сочните зелени бамбукови дръвчета отвън, по острите камъни и безупречно поддържаните пясъчни градинки. Думите на Козо Шина падаха върху главата му като капки разяждаща киселина.

— Поясни се, ако обичаш, Шина-сан — тихо помоли той.

Очите на Козо Шина бяха затворени, топлото следобедно слънце огряваше лицето му.

— Всичко е много просто, Жожи. Имам връзки в правителството и благодарение на тях научих, че брат ти е създал контакти с някои... да ги наречем радикални елементи на работа в различни министерства...

— Да, да — кимна с глава Жожи. — Спомена пред мен за нещо такова...

— Така ли? — попита Шина, отвори очи и закова немигация си поглед в лицето на Жожи.

— Да — кимна другият. — Масаша търси начин да се установи в обществото. Иска да постигне това, което не успя да постигне баща ни — да стане пълноправен член на японското общество. Иска уважение. Иска го толкова силно, че е станал непредпазлив. Според мен, продължи ли по този път, той скоро ще изгуби властта си над клана Таки.

По пътеката към храма се проточи върволица от будистки монаси с бръснати глави. Въздухът затрептя от носовото им пеене. Вместо да наруши дълбоката тишина на Кан' ей-жи, то я подчерта още повече...

Шина изчака да заглъхнат псалмите на монасите и тихо попита:

— Защо тогава аз трябва да го спирам?

Най-сетне ми падна в ръцете, помисли си Жожи и вдигна глава:

— Защото ще получиш половината от клана Таки, когато ми помогнеш да победя. Не е ли това далеч по-разумното решение? Другата възможност е да виним как цялата организация се разпада...

— Не виждам как мога да ти откажа, след като поставяш нещата в тази светлина — леко се усмихна Шина.

— Твоята намеса ще означава радикални промени и рамките на клана — свъси вежди Жожи. Каза го така, сякаш току-що му беше

хрумнало. До този разговор Мичико беше тази, която му помагаше да се справи в сложните разсъждения.

— Не съжالياвай за това, Жожи — с някакво злорадство отвърна Шина. — Помисли за Мейжи Жинжа. Храмът на първия император от династията Мейжи е бил построен през 1921 година. Напълно унищожен от пойната в Тихоокеанския регион, той е построен отново през 1958-а. В подобно положение са голяма част от нашите държавни институции. Всички те са били разрушавани и възстановявани наново. Точно такава е историята и на клановете на Якудза — по лицето му заигра бледа усмивка: — Помисли за доброто, което можеш да сториш...

— В момента мисля единствено за начините, по които мога да се справя с Масашу — тръсна глава Жожи.

— Слушай — прошепна Шина. — Тук, сред стените на този храм, ние можем да наблюдаваме войната като богове. Оглеждайки внимателно разположението на силите и на двете страни, ние ще бъдем в състояние да изготвим онази съвършена стратегия, която ще донесе поражение за твоя брат. Но искам да ти отправя сериозно предупреждение: времето ни е малко. Съюзите, в които е влязъл Масашу, укрепват с всеки изминал ден. Забавим ли се прекалено дълго, дори аз няма да съм в състояние да ти помогна.

— Аз съм готов, Шина-сан — промълви Жожи и изпита чувството, че е самурай, който се готви за бой.

От устата на Шина се изтръгна дълбока въздишка на облекчение.

— Виждам това, Жожи — тихо отвърна той. — И не се съмнявам, че крайният победител ще бъдеш ти.

— Здравей, бабо.

„Слушай, заповяда си Мичико. Стискай зъби и слушай.“ Но сърцето й кървеше, не можеше да търпи мисълта, че миличката Тори е заключена като животно.

— Как си, мила?

— Липсваш ми — отвърна Тори. — Кога ще мога да се върна у дома?

— Скоро, мъничката ми.

— Но аз искам сега, веднага!

Детското гласче прозвуча умолително, пред очите на Мичико изплува малкото, обляно в сълзи личице. „Стига, заповяда си тя. С нищо не помагаш на внучката си, когато се държиш като слабак!“ Насочи вниманието си към звуците, които се долавяха зад гласа на детето, винаги правеше това. Понякога долавяше мъжки гласове, а по-рядко — дори и репликите на отегчените не по-малко от Тори пазачи.

Мичико помнеше някакъв телевизионен сериал, в който приятелката на главния герой беше задържана против волята ѝ. При всяко обаждане на похитителите героят чуваше някакъв особен звук. Накрая успя да определи произхода му — пневматичен чук. Намери карта на всички строежи в града и успя да спаси своето момиче. Оттогава насам Мичико неизменно се опитваше да открие произхода на звуците около внучката си.

Но този път странични шумове нямаше. Не можеше да определи дори дали Тори е в Токио, или някъде в провинцията. Мичико прехапа устни, задачата ѝ се струваше непосилна. Доброто побеждава злото само на кино, а това тук е жестоката действителност. При нея човек никога не знае какъв ще бъде крайният изход.

— О, бабо, много искам да те видя! Искам да се прибера у дома!

Беше дала клетва да отдаде живота си на борбата срещу злото, но сега, слушайки гласа на своята внучка, Мичико изведнъж осъзна, че за тази клетва плаща една прекомерно висока цена. Тори е невинно дете. Възличането ѝ в такава жестока битка бе ужасно несправедливо.

— Слушай, мъничката ми — направи последен опит тя. — Тори, чуваш ли ме? Добре. Мъжете чуват ли какво си говорим? Не, не гледай към тях. Искам да ми разкажеш какво виждаш през прозореца на стаята, в която се намиращ.

— Не виждам нищо, бабо — отвърна детето. — Тук няма прозорци.

— Значи си под...

— Ако още веднъж направите това, ще се принудя да причиня болка на внучката ви, госпожо Ямамото! — прекъсна я груб мъжки глас.

— Кой сте вие? — изгуби самообладание Мичико. Изведнъж всичко ѝ дойде твърде много: заплахите, представата как мъжът с грубия глас малтретира детето. — Къде я държите? Защо не я пуснете?

— Знаете защо, госпожо Ямамото — отвърна гласът. — Не ме карайте да ви напомням, че по този начин си осигуряваме сътрудничеството на цялата ви фамилия.

— Дайте ми да говоря с внучката ми. Искам да...

В слушалката прозвуча рязко изщракване и линията прекъсна. Кръвта на Мичико замръзна в жилите ѝ.

— Тук присъстват тайнствени сили — каза Илайн. — Тук, на Мауи, в самата долина Иао... — очите ѝ възбудено блестяха в здрача, приличаха на очите на пантера, готова за скок. — И на други места в света присъстват такива сили — Стоунхендж в Англия, пирамидите в Гиза и Прованс. Когато бях малка, мислех, че такива сили присъстват на едно-две места в света. Но с годините списъкът непрекъснато се разширяваше...

— Искам да науча всичко за документа Катей — каза Майкъл. Току-що беше станал от леглото. Пристъпи в хола и завари Илайн свита на дивана с чаша горещ чай между дланите. — Ичимада Дебелака каза да питам теб за съдържанието му.

Скоро щеше да съмне. Небето отвъд острите вулканични върхове вече избледняваше, някъде зад прозореца се разнесоха първите птичи трели. Бяха успели да дремнат няколко часа, но умората продължаваше да им тежи. Възбудата от тежката битка в имението на Ичимада беше изсмукала силите им.

Носът на Майкъл беше превързан. Кожата беше разкъсана и подута, но хрущялът бе оцелял.

— От всички места с тайнствена енергия тази на Мауи е най-силната — продължи Илайн. — Хавайците вярват, че в тази долина се събират техните богове. Тук те се бият и любят, хвърлят гръмотевици, къпят се в бистрите струи на дъжда...

Майкъл седна до нея, издърпа чашата от ръцете ѝ и попита:

— Коя си ти, Илайн? Къде си се научила да боравиш с катаната като сенсей?

В очите ѝ се отразиха първите лъчи на настъпващия ден, бузите ѝ порозовяха. Издърпа ръката си и бавно се изправи. Прекоси стаята, взе праметнатите през стола избелели джинси и започна да ги обува.

— Не мислиш ли, че в нашата среща има нещо многозначително? — продължи да настоява Майкъл.

Тя прокара пръсти през косата си, после се обърна да се огледа в голямото стенно огледало.

— Не ми казвай, че това е просто съвпадение — подхвърли Майкъл. — Дойдох тук да се срещна с Ичимада Дебелака. А се оказа, че твоят приятел работи за него и...

— Зная, зная — прекъсна го тя. — През цялото време си искал да проникнеш в имението и да откриеш убиеца на баща си.

— Точно така.

— След като започваш да ми казваш истината, и аз ще постъпя по същия начин — изгледа го продължително тя. — Ще ти призная, че аз също исках да проникна в това имение. И нямам никакъв приятел... — върна се обратно и седна на дивана.

Майкъл закова поглед в очите ѝ:

— Коя си ти, Илайн? Ичимада те познаваше.

— Аз съм Якудза — отвърна тя. — По-скоро произхождам от семейство на Якудза. Майка ми е дъщеря на Ватаро Таки. Доведена дъщеря. Той я осиновил отдавна, години преди моето раждане.

Майкъл внимателно я наблюдаваше. Тя положително знае кой съм аз, помисли си той. През цялото време го е знаела.

— Масаша ли те изпрати тук? — попита той.

— Нямам нищо общо с Масаша — отвърна тя. — Презирам този човек. Също като мама.

— Но все пак си тук. Защо?

— Дойдох да откроя документа Катей. Преди хората на Масаша да го сторят.

— Ичимада каза, че баща ми е отмъкнал този документ от Масаша Таки.

— И аз чух същото.

— Какво представлява документът Катей?

— Той е същността на Джибан — едно тайно общество на висши правителствени чиновници, създадено непосредствено след Втората световна война. Ватаро Таки беше твърдо решен да го унищожи. Джибан притежава дългосрочна програма за бъдещото развитие на Япония.

— Каква по-точно?

— Никой не знае — поклати глава Илайн. — С изключение на членовете на Джибан, а вероятно и на Масаша... Защото той е сключил някакво споразумение със съзаклятниците.

— Какво искат членовете на този Джибан?

— Пълна независимост за Япония. От страните производителки на петрол, но най-вече от американското влияние.

В главата на Майкъл звънна предупредително звънче, но той не успя да разбере защо. Събитията се бяха развили прекалено динамично, в главата му се блъскаха хиляди въпроси без отговор. Над тях плуваше този, който се съдържаше в посланието на баща му: *помниш ли шинтай?* Откъде му беше позната червената панделка, за която спомена Ичимада?

— А ти защо дойде на Мауи? — попита Илайн.

— Защото баща ми се е обадил на Ичимада Дебелака малко преди да бъде убит.

— С това ли бяха свързани предсмъртните думи на Дебелака?

— Не зная — сви рамене Майкъл, но отговорът му не беше напълно откровен. Съзнаваше, че седи до една полугола жена, която го привличаше, особено сега, в тишината на ранното утро. Но може ли да се довери на тази жена? Това вече беше съвсем друг въпрос.

— Защо веднага не ми каза, че принадлежиш към Якудза? — попита той.

— Вероятно по същата причина, поради която и ти не ми се довери — отвърна унесено тя, очите ѝ не се отделяха от позлатените вулканични върхове, които заобикаляха долината Иао. Гледаше ги захласнато, гледаше ги така, както се гледа произведение на велик художник. — Не можеш да ти се доверя, не ми бяха известни мотивите ти... И все още се страхувам...

Това прозвуча като признание, но Майкъл не изпита очакваното облекчение. *Най-опасният ти враг ще се опита да стане твой най-близък приятел*, беше го предупредил преди години Цуйо. *Защото приятелството води след себе си доверие, намалява твоята бдителност. А това са най-силните оръжия на врага.*

— Как е бил убит баща ти? — попита Илайн. — Трябва да е било ужасно!

— Не зная — въздъхна Майкъл. — Затова дойдох на Хаваите — да разбера. Надявах се да науча нещо от Ичимада Дебелака. Но сега ще

трябва да открия Уде и да попитам него...

Как мога да се предпазя от коварността на врага, сенсей, беше запитал Майкъл.

По начина, по който го прави язовецът, отвърна Цуйо. *Той непрестанно проверява околната среда. А ти ще проверяваш и всички, които населяват тази среда. Друг начин няма.*

— Ти обичаше ли го? — попита Илайн. — Имам предвид баща ти.

— Да — кимна Майкъл, поколеба се за миг, после добави: — Но съжалявам, че не успях да го опозная по-добре...

— Защо не успя?

Бях твърде зает със специалната си подготовка в Япония, отвърна мислено Майкъл, сви рамене и каза:

— Докато растях и възмъжавах, той постоянно пътуваше...

— Но го уважаваш, нали?

Как ли бих могъл да отговоря на подобен въпрос, въздъхна в себе си Майкъл. Филип Дос не беше президент на някоя просперираща компания, за да може момчето му да се гордее с него и да го сочи с пръст на приятелите си. От друга страна, той се беше издигнал сам, със собствени сили и възможности.

— През по-голямата част от живота си нямах никакво понятие с какво се занимава той — призна на глас Майкъл. — Затова не зная дали мога да отговоря точно на въпроса ти... — планините наоколо вече бяха задени от ярка светлина, пожарът на новия ден лумна над гъстите яркозелени листа на дърветата. — Сега вече зная, но все още ми е трудно да разбера всичко това. Положително се възхищавам от него, той е притежавал силна вяра в своите идеали...

— Но? — изглежда го продължително тя, безпогрешно доловила нотката на съмнение в гласа му.

— Не съм сигурен, че одобрявам това, което е вършил...

— Какво е било то?

— Я ми кажи нещо за *твоя* баща! — рязко смени темата Майкъл. Илайн отново беше вдигнала чашата с чай, но сега я държеше пред себе си като шит.

— Уважавам го — прошепна тя.

— Но? — сега беше негов ред да долови неизказаното.

— Но нищо! — отсече тя и сведе очи към дебелия порцелан в ръцете си.

— Добре — въздъхна той. — Няма да те насилвам, след като не искаш да говориш...

Но тя искаше. При това страшно много. Никога през живота си не беше срещала човек, с когото да сподели своите интимни тайни, най-малко ѝ се искаше да обременява с тях родната си майка.

— Баща ми никога не ми е обръщал особено внимание — тихо започна тя, очите ѝ останаха заковани в зеленикавата течност. — Винаги мама се е грижила за мен, той се занимаваше с фамилия бизнес. Не обичаше да му се месят, не позволяваше на мама да му дава съвети, макар че тя беше надарена с прозорлив ум — чашата напусна ръцете ѝ и звънна върху масата. — Почти не го виждах в годините на детството... — изведнъж ѝ стана трудно да продължи, едва сега си даде сметка колко е трудно да облечеш в думи това, което цял живот си носил в душата си. Но тя имаше нужда от това пречистване, вече беше сигурна, че от години е търсила човек, на когото да се довери. — Имаше и друг човек — с въздишка продължи тя. — Един мъж, приятел на мама... Идваше да ме вижда, разговаряше с мен. Отначало мислех, че го прави по молба на мама, но после, бавно и постепенно, започна да ми става ясно, че той го прави по собствена воля... Просто защото ме обича — очите ѝ се насълзиха, принуди се да стисне клепачите си. — Мама винаги беше искала да повярвам на този човек. Да повярвам в *някого*, но преди всичко в него.

— Защо?

Илайн се преви на две, ръцете ѝ здраво обхванаха рамене.

— Защото *тя* му вярваше. Защото след смъртта на дядо беше много важно да повярваме на някого — лъчите на утринното слънце проникнаха в стаята и докоснаха лицето ѝ. Майкъл видя сребърните нишки, които се спускаха по него. — Не искам да говоря повече...

— Илайн!...

— Не! Остави ме на мира!

Заедно с утринното слънце между тях се настани някакво странно отчуждение. Сякаш вместо да ги направят близки, спомените за семейството ги бяха раздалечили на хиляди мили.

Това не би трябвало да става, когато двама души разкриват душите си, мрачно помисли Майкъл.

Евгений Карск пушеше цигара. Чакаше телефонното позвъняване и наблюдаваше жена си. Тя опаковаше багажа му със сръчността, с която вършеше всичко.

— Искам да ходиш на дачата, докато ме няма — каза той и издуха дима в неподвижния въздух на спалнята. — Ще ти се отрази добре да се откъснеш за малко от Москва.

— Още е студено — отвърна жена му — привлекателна брюнетка със стройна фигура и елегантно облекло. „Добре съм я избрал, помисли Карск. Продължава да е красива, въпреки че е родила и отгледала три деца.“

— Какво от това? — попита на глас той, натисна фаса в пепелника и веднага запали нова цигара. — Нали си имаш кожено палто?

— Самурът е за операта — отговори жена му с обичайната си практичност.

Карск само изсумтя. Обичаше да излиза с нея, когато носеше това палто, обичаше да чувства завистливите погледи на по-младите офицери. Да, изборът ми не беше лош, увери се още веднъж той.

— Както искаш — промърмори. — И без това винаги правиш каквото си наумиш. Просто си помислих, че можеш да си починеш, докато аз пътувам, а момчетата са в пансиона... Московската зима е мрачна и противно продължителна.

— Не аз, а ти си този, който мечтае за Европа — изтъкна тя и се зае да изчетка един от костюмите му, който трябваше да влезе в куфара. — На мен и тук ми е добре.

— На мен да не би да ми е зле? — малко ядосано отвърна той.

Жена му дръпна ципа на куфара и се изправи.

— Знаеш ли какво ще ти кажа, Евгений? — изгледа го тя. — Ти преживяваш романтично приключение, без дори да си даваш сметка за това.

— Какво искаш да кажеш? — изръмжа той, този път действително ядосан.

— Имаш любовница — отвърна жена му. — И нейното име е Европа — на лицето ѝ се появи усмивка, пристъпи напред и нежно го целуна: — Господи, какво си хлапе! Според мен това се дължи на

факта, че си бил единствено дете в семейството си. Психолозите твърдят, че единствените деца са по-капризни от онези, които си имат братчета и сестрички.

— Глупости!

— Като гледам теб, мисля, че това е истина — поклати глава тя и отново го целуна. — Не се чувствай виновен за своята любовница, аз не ревнувам...

Тя излезе, а Карск бавно пристъпи към прозореца и се загледа към широкия гръб на река Москва. Като един от четиримата шефове на КРО — Контраразузнавателния отдел към Първа дирекция на КГБ, Евгений Карск се ползваше с много привилегии. Една от тях беше този просторен апартамент в новия висок жилищен блок в близост до реката.

Не беше въодушевен от великолепната гледка на извиващата се като змия река и блестящите кубета на църковните събори в далечината. Макар вече да беше април, речната вода продължаваше да е скована от дебел пласт лед, зимата отказваше да охлаби ледената си прегръдка, макар времето ѝ да беше отминало.

Карск запали нова цигара още преди старата да беше изгоряла до половината. Гърлото му беше възпалено и го болеше, но той продължаваше да пуши с неотслабващо темпо. Този навик беше наказание за нещо, но за какво?

Може би защото не вярваше в Бога. Майка му беше набожна, но след продължителната подготовка в КГБ той гледаше на религията с насмешка, като проява на душевна слабост. Религията е опиум за народа, заблуда, с чиято помощ малка група хора държат в подчинение останалите. Организираната религия, независимо от вида и съдържанието си, е потенциално опасна и непродуктивна. Така проповядваше научната диалектика на Маркс и Ленин.

Същото се отнася и до реформите, помисли си той. Всички се чувстват добре там, където си вадят хляба. Никой не е против по-голямата ефективност на съветската икономика, всеки иска да се ликвидира корупцията в управлението. Но първо трябва да се помисли много внимателно за последиците от реформата. Открехне ли се вратата към подобно радикално мислене, ще могат ли нещата да останат под контрол? Няма ли да стане така, че реформите,

благодарение на особения си характер, да доведат до всеобщ хаос, с който никой няма да успее да се справи?

А какво ще стане после, питаше се Карск. В крайна сметка пак ще се стигне до противопоставяне на Съединените щати, макар и по друг начин...

Облегнат на рамката на прозореца, Карск почувства леденото докосване на московската пролет и с нетърпение си помисли за Европа.

Телефонът извъня. В кухнята потракваше посуда, жена му очевидно вече беше готова с вечерята. Погледна часовника си, телефонът продължаваше да звъни. Но тя никога не вдигаше слушалката. Винаги се оттегляше в другия край на апартамента, не искаше да проявява интерес към неговите служебни разговори. Той вдигна слушалката едва когато в кухнята зашуртя пода.

— Моши Мощи (ало)?

— Позвъних в службата, но дежурният офицер прехвърли разговора — каза Козо Шина.

Сергей е изобретателен както винаги, помисли си Карск. Без колебание оставяше цялата текуща работа в ръцете му и беше сигурен, че проблеми няма да има.

— Нещо ново за Одри Дос? — попита Карск.

— Нищо — отвърна Шина.

— Трябва да зная къде се намира — намръщи се Карск. — Това е много важно!

— Правя каквото мога, веднага ще докладвам — отвърна Шина.

— Получихте ли информация за убийците на Филип Дос?

— Не — кратко отвърна Карск. — Ударих на камък.

— Хм... Това ме безпокои... Кой го е убил? Не обичам невидимите играчи. В повечето случаи те се оказват врагове.

— Бъдете спокоен — отвърна Карск. — Който и да го е извършил, той вече не може да ни спре.

— Това означава ли, че можем да очакваме доставката в уговорения срок? — попита Шина. Никой от двамата не споменаваеше стоката по име, въпреки сигурността на телефонната линия.

— Да — отвърна Карск. — До ден-два. Разбирате какви трудности трябваше да преодолеем при създадите се обстоятелства.

— Напълно — отвърна Шина, в гласа му се долови нескрито облекчение. Последната част от плана му беше на прага на реализацията. — Ценя високо внимателното ви отношение.

Разговаряха на японски. Шина може би мислеше, че това е знак на любезност, но на практика Карск искаше да долавя всички нюанси на разговора. Той беше абсолютен полиглот, твърдо вярваше, че когато обменът на информация става на трети език, това неизменно се отразява на ценните подробности. По тази причина владееше до съвършенство дванадесет езика, плюс още два пъти по толкова наречия.

— Напомням ви да изтриете всички руски букви и цифри от опаковката на стоката — продължи Шина. — Не искам някой да прояви любопитство относно нейния произход.

Особено Масаша, добави мислено той. Масаша ненавиждаше руснаците с цялата си душа.

— Бъдете спокоен — отвърна Карск. — Ние също нямаме интерес от това — дори не му се искаше да мисли за последиците от едно евентуално разкритие. — Сега да поговорим за останалото...

— Ликвидацията на клана Таки е в пълен ход — докладва Шина, в гласа му прозвуча нескрито удовлетворение.

Чудесно е, когато хората, които работят за теб, мислят еднакво с теб, доволно въздъхна Карск. Особено онези хора, на които дори през ум не минава, че работят за теб. Просто защото си успял да ги приласкаеш, да ги накараш да повярват, че са твои равноправни партньори. Козо Шина беше един от тях.

— Хироши Таки е мъртъв — продължаваше доклада си Шина. — Аз организирах нещата, макар Масаша да издаде окончателната заповед. Точно според уговорките ни. Сега, пак в съответствие с тях, аз успях да скарам двамата братя, които останаха...

Очите на Карск механично следяха движението на колите по недобре почистената от сняг магистрала долу, късчетата лед, които хвърчаха изпод колелата.

— Понякога се питам на кое повече се радвате — тихо промълви той. — На новия статут на своята родина в света, или на унищожението на това, което е създал Ватаро Таки...

— Задавате си странен въпрос — отвърна Шина. — Особено след като знаете, че двете неща са неразривно свързани. Джибан

никога не би постигнала своите цели, ако Ватаро беше жив. Япония никога не би заела своето достойно място в света. А вие никога не бихте повалили Америка на колене...

— Може би отвърна Карск. — Но тогава положително бихме открили друг начин за това...

— Невъзможно, Карск — възрази Козо Шина. — Припомнете си историята. Вие, руснаците, можете да завладеете чужда страна единствено с помощта на Червената армия...

— Ние не се стремим да завладеем САЩ — отвърна Карск. — Подобно начинание, дори и да завърши с пълен успех, бързо би обезкървило страната ни. За разлика от това, което мислите, аз внимателно чета историята на Русия и света. Давам си сметка, че Римската империя се е самоунищожила именно защото е завладяла прекалено големи територии. Римляните ги е бивало само в едно да воюват. Побеждавали са всички противници, но това е била първата и по-лесната част от задачата им. Трудната част, в крайна сметка и невъзможната, е била друга — да задържат завзетите земи под свой контрол. Върху тези земи са живеели различни народи, всички те са искали свободата си. Издръжката на огромната армия е това, което довежда до банкрута на империята. Ние нямаме намерение да повтаряме тази грешка.

— Тогава какво искате да сторите на Америка? — попита Козо Шина.

Карск внимателно наблюдаваше струйките дим, които бавно се издигаха към тавана. Рамото му замръзна, опряно на рамката, зад стъклото отново започна да вали сняг. Това е то московската пролет, мрачно поклати глава той. Дъвчейки филтъра на цигарата, той неволно се запита защо пуши само когато си е у дома в Русия.

— Онова, към което и вие се стремите в дългосрочен план — тихо отвърна той. — Пълната разруха на американската икономика, Шина-сан.

Уде се върна в Хана облян в кръв. Пред очите му се появи видението, което го мъчеше от известно време насам. Беше се превърнал в слънце и гореше като факла. Излъчваше ярка, ослепителна светлина, животът му пулсираше сред нажежени пламъци. А после

започна да кърви. Какво представлява божествената течност, която се отделя от една наранена звезда. Плазма? Магма? Това нямаше значение. Защото Уде-слънцето отделяше кръв. И докато кървеше, в душата му се събираше отчаянието. Имаше чувството, че се разделя със светлината и топлината, със самия живот...

Започна да крещи и не спря, докато жената до него не натика в гърлото му двадесет и пет кубически сантиметра „Торазин“.

Сега, полусляп, в здрача на къщата на Ичимада Дебелака в Хана, Уде сграбчи жицата, която пристягаше Одри към дървения стол. Тя беше отпуснала глава на гърдите си, наложи му се да ѝ удари няколко силни плесника, за да я върне в съзнание.

— Помогни ми! — изкрещя той. — Помогни ми, аз кървя!

Одри отвори очи. Не знаеше къде се намира, не познаваше мъжа, който крещеше в лицето ѝ. Полумъртва от глад, обезводняване и ужас, тя нададе кратък вик и отново припадна.

Приведен над нея, Уде задъхано я наблюдаваше. Спомни си я при проникването в този дом. Тогава не беше вързана, кротко си спеше на едно от леглата в стаята, на масичката до нея имаше храна и вода. Уде ликвидира и двете, докато четеше неподписаната бележка оставена на възглавницата.

„Одри, не бива да се страхуваш от нищо. Доведох те на Хаваите, за да те спася. Вече си далеч от хората, които искат да ти причинят зло. Стой тук, докато се върна. Имай ми доверие.“

Уде накъса бележката и завърза Одри за стола. Искаше да бъде сигурен, че ще я завари тук, след като приключи с по-неотложните задачи.

А сега гледаше как изтича собствената му кръв.

Одри дойде в съзнание доста по-късно, събудена от птичите песни. Върху едната ѝ гърда спеше малък геко. Тя го видя и изпищя, ръката ѝ светкавично се пресегна, хвана гущерчето и го захвърли на земята. Надигна се и започна да се оглежда. Къде се намирам, запита

се тя. Главата ужасно я болеше, сякаш часове наред я бяха стягали в менгеме. В гърлото си усещаше странен парлив вкус, устата ѝ беше суха, изпитваше страхотна жажда.

Навсякъде около себе си виждаше дървета — дебели, разклонени и покрити със сочнозелени листа. По тялото ѝ играеха слънчеви зайчета. Беше облечена с къси панталонки от син памук, бяла тениска и яркочервени пластмасови сандали. Не бяха нови, не бяха и нейни. На тениската имаше някакъв надпис. Дръпна плата по-далеч и успя да го прочете: „Триатлон — мъже, Кона, 1985.“

Кона? Къде се намираше това? Напрегна паметта си. Май беше на Хавайските острови. Огледа се ръцете и краката ѝ усетиха полъха на топлия бриз, в ушите и с нова сила нахлу песента на птиците и жуженето на насекомите. Нима наистина съм на Хаваите запита се тя.

Какво се случи?

Стисна главата си с две ръце и затвори очи от режещите лъчи на слънцето. Тяхната яркост допълнително усилваше главоболието ѝ. Господи! О, Господи! Моля те, направи така, че това ужасно главоболие да изчезне!

Започна да си спомня. Беше си у дома, в Белхейвън. Дочу нещо в мрака на нощта, стана и започна да се спуска към хола. Мислеше, че там, в кабинета на баща им, се намира Майкъл... Но вместо него...

Кой беше там? Защо?

Въпросите без отговор летяха в обърканото ѝ съзнание като подплашени птици, главоболието се усили. Тя изпъшка, претърколи се по корем и повърна. От устата и не излезе почти нищо, тъй като стомахът ѝ отдавна беше празен.

Замаяна, тя се отпусна върху меката трева. Дори дишането причиняваше силни болки в главата ѝ, а и в цялото ѝ тяло. Но здравият ѝ организъм постепенно започна да излиза от шока и тя скоро се почувства по-добре.

Опря длани на земята и бавно се надигна. Краката ѝ бяха странно омекнали, чувстваше се като инвалид. Застанала на колене и лакти, с приведена ниско към гърдите глава, тя си даде сметка, че вероятно отново беше изгубила съзнание.

В душата ѝ се промъкна страх. Какво се е случило с мен? Съдейки по полегатите лъчи на слънцето, пробиващи гъстите корони

на дърветата, вече беше късен следобед. Което означаваше, че доста часове е била в безсъзнание.

Спомни си, че Майкъл я беше повикал по име, приближавайки се към кабинета. Спомни си и блясъка на катаната, пронизителния звън от сблъсъка на оръжията. Отново и отново...

А после? Какво се е случило после?

Майкъл! Майкъл!

Удържа сълзите си с огромно усилие на волята. В главата ѝ прозвуча поучителният глас на брат ѝ: „Това няма да доведе до нищо добро. Трябва да се стегнеш, Одри.“

Почерпила сили от този глас, тя се опита да изпълни съвета му.

И тогава видя Уде. Най-напред очите и се спряха на „ирезуми“ — татуировките, които покриваха голото му тяло. После си даде сметка за огромните му размери. Лявото му рамо беше бинтовано, марлята беше напоена с ръждиво петно засъхнала кръв.

Мъжът беше от източната раса. Японец или китаец, тя не беше в състояние да определи това. Ако Майкъл беше тук, положително би се ядосал на невежеството ѝ.

— Кой си ти? — тихо попита тя, думите излетяха с мъка от пресъхналата ѝ уста.

Уде развинти капачката на малък термос, напълни чаша от прозрачна пластмаса и ѝ я подаде:

— Дръж, изпий това — видял как Одри се нахвърля върху водата, той тихо добави: — Полека, ще се задавиш...

Главата на Одри се завъртя, тялото и безсилно се отпусна във високата трева.

— Къде съм? — попита тя. — Не са ли това Хаванските острови? — главата ѝ сякаш бе натъпкана с олово. Отпусна я върху дланите си, но скоро отново я отмести. Разранените ѝ китки болезнено пулсираха.

— Няма значение къде си — отвърна Уде. — Просто защото скоро няма да си тук...

Одри си наложи да пие бавно, макар обезводненото и тяло да крещеше за така желаната влага. Уде напълни чашата още няколко пъти. Накрая тя вдигна глава и замаяно попита:

— Какво се е случило с мен?

— Достатъчно — прибра чашата Уде и ѝ помогна да се изправи на крака. Тя почти припадна в ръцете му и той се принуди да я носи по тясната, обсипана с камъчета пътека. Пред очите ѝ за миг се мярна някаква къща. Онази, в която я бяха държали вързана? После гледката изчезна, тялото ѝ беше безцеремонно натикано на задната седалка на някаква кола.

Следващите няколко часа бяха запълнени от неясни, разпокъсани видения. Одри правеше всичко възможно да остане будна, но на няколко пъти припадна.

Събуждането ѝ беше болезнено, сякаш някой грубо я разтърсваше в момента на най-сладкия сън.

Даде си сметка, че напредват бавно, вероятно поради трудния планински терен. Без да го вижда, тя ясно усещаше острия наклон. От време на време колата спираше напълно. Тогава до слуха ѝ долиташе ръмженето на автомобилен мотор, очевидно се разминаваха с някого.

Най-сетне наклонът започна да намалява, после напълно се стопи. Друсането видимо намаля, колата усили скоростта си. Изтощена до крайност, Одри потъна в дълбок и неспокоен сън.

Дланите на Нобуо Ямамото бяха влажни от пот. Вече на няколко пъти ги бършеше с лепената си кърпичка, започнала да посивява от градската мръсотия.

Това беше доста необичайно за човек с неговия ранг и обществено положение. Седеше напрегнато в лимузината, управлявана от униформен шофьор, тялото му беше приведено напред, нервите му бяха опънати до скъсване.

Вече месеци Нобуо спеше лошо. Когато все пак успяваше да се унесе, в главата му се появяваха страховити кошмари. Сънуваше смъртта. Ужасната, предизвикана от ослепителен блясък смърт, едновременно бърза и агонизиращо бавна... Да, от ослепителен блясък, а не от детонация. Блясъкът беше нещо, с което можеше да се примири, поне за момента.

Тъй като беше японец, Нобуо чувстваше огромната опасност далеч по-остро. Заради поуките на историята поради Хирошима и Нагасаки. Поради вроденото у всеки японец отвращение към всичко, свързано с атома, особено към атомното оръжие.

Господи, как се оказах замесен във всичко това, запита се смутено той. Отговорът на този въпрос, разбира се, му беше известен. Заради Мичико. Тя го привърза към Таки, тялом и духом. Към онзи съюз, които баща му и Ватаро Таки (отдавна беше забравил името Дзен Годо) бяха създали. Семейен бизнес, обвързване на двете фамилии завинаги, засилване на тяхната мощ.

Но сега Ватаро Таки го нямаше, Хироши също. По-малкият брат Масашу беше получил всичко, което искаше. Стана оябун на клана Таки. Един луд човек, с когото Нобуо се оказа здраво свързан, макар и по доста особен начин. Изграждам това, което Масашу иска от мен, помисли си той, замаян от близкото приключване на задачата. Правя всичко възможно да протакам, но и протакането си има граници. Скоро всичко ще бъде завършено, рано или късно ще трябва да предам това, което се очаква от мен. Но какво друго бих могъл да сторя, за да запазя живота на внучката си?

Кошмарите не спираха. В сънищата му продължаваха да се появяват живи мъртъвци, в ноздрите продължаваше да го удря отвратителната воня на гниеща плът, душата му все така тръпнеше от дълбокото чувство за вина.

Отвъд прозорчето Токио блестеше с цялото великолепие на нощния си живот. Огромни неоновы реклами и ярко осветени плакати покриваха всеки сантиметър от стените и прозорците на сградите. Тук тъмнината беше прогонена завинаги, дори и от най-незабележимите извивки и вдлъбнатини. Сякаш звездите бяха напуснали небосвода, за да намерят приют в този град — символ на дълбоките противоречия на Япония. Сякаш за да потвърдят уникалната способност на японската култура да придава невероятен блясък и красота на всичко, до което се докосва.

— Той е тук, сър — почтително се обади шофьорът.

Както винаги закъснява, каза си Нобуо. Брутален намек за положението на всеки от нас.

Масашу слезе от лимузината и изчезна във входа на театъра. Време е, каза си Нобуо. Избърса за последен път дланите си и прибра кърпичката.

Вътрешността на сградата беше преднамерено гола, нямаше абсолютно нищо излишно. Място за публиката и сцена. Толкоз. С изключение на мониторите разбира се. По стените бяха окачени дълги

редици телевизионни монитори, в момента изключени. Общият им брой вероятно надхвърляше сто и петдесет — тъмни прозорци, които не гледаха наникъде. Тяхното присъствие подчертаваше още повече мрачната празнота на залата. Човек оставаше с чувството, че влиза в един тъмен космос, лишен дори от мъждукането на звездите. Сенките и отраженията в равнодушно проблясващите екрани принадлежаха единствено на хората, които запълваха залата.

Масаши по стар навик изчака край вратата до самото начало на представлението. Залата бавно се изпълваше, накрая в нея остана едно-единствено свободно място. Масаши получи възможност внимателно да огледа всеки един от присъстващите.

Най-накрая седна на мястото си. Вляво от него се беше настанила млада японка с прекалено широки дрехи във всички оттенъци на сивото. По страните ѝ имаше руж, умело примесен със синкав грим, червилото ѝ блестеше. Късо подстриганата ѝ коса със странно стърчащ отпред бретон изглеждаше така, сякаш я беше намазала с лепило. Вдясно от него седеше Нобуо.

Представлението започна внезапно, без никакви увертюри. Всичките сто и петдесет монитора изведнъж оживяха, върху зрителите се изсипа лавина от фосфоресциращи електронни импулси.

В същия момент на сцената се появиха танцърките. Бяха голи и полуголи, много от тях с боядисани в бяло тела. Танцът се казваше „буто“ странна смесица от древни ритуали и модерен балет, от следвоенната японска култура, силно повлияна от европейските и американските тенденции през петдесетте години на века. В него имаше нещо силно провокиращо в политическо отношение, едновременно с това продължаваше да се усеща и онзи културен консерватизъм, който беше характерен за митологическите първообрази на японския балет. „Буто“ беше танц на скованите и същевременно безкрайно пластични фигури, разкриващи по уникален начин физическото и душевното състояние на човека.

В средата на сцената се изправи величествената фигура на Богинята на слънцето — тази, от която произхождаше императорският род. Разгневена от това, което вижда около себе си, тя се оттегли в самотна пещера и светът потъна в мрак.

Залата се изпълни от звуците на разюздано пиршество, ритуалните танци се развихриха с нарастващо темпо — диви,

примитивни, еротични. Това беше единственият начин да се уталожат гневът на богинята, само по този начин тя можеше да бъде убедена отново да се появи, а заедно с нея и топлата, слънчева пролет...

Танцьорките извиваха тела, пресъздавайки древния мит, едновременно с това видеомониторите излъчваха нещо, което можеше да се окачестви единствено като генерална репетиция на същия танц. Ефектът беше опустошителен, приличаше на странно визуално ехо.

В антракта Масаша стана и излезе във фойето, без да каже нито дума на когото и да било. След миг Нобуо се присъедини към него.

— Разбра ли нещо от тази бъркотия? — попита Масаша.

— Изобщо не я гледах — призна Нобуо. — Добри ли бяха танцьорките?

— Онези парцалени кукли? — презрително сви устни Масаша. — Бива ги единствено за цирка! Ако това се нарича изкуство, значи творческият дух на този народ отдавна е мъртъв! В него няма грациозност, няма тишина, няма „юген“! — последният термин беше свързан с една родена в началото на XVIII век концепция, по време на управлението на шогун Токугава. Тя означаваше присъствието на особена, изключително деликатна вътрешна красота, която се проявява по начин, който подчертава физическото съвършенство на твореца.

Нобуо беше достатъчно разумен, за да избегне капана на един спор с Масаша. Предварително знаеше, че не може да спечели, освен това Масаша изпитваше особена наслада от подобни малки победи.

— Доставка на частите се бави — смени темата оябунът.

— Правя всичко възможно — въздъхна Нобуо. — Трябва да се мисли и за производствения процес. Не сглобяваме автомобили, знаеш... Всяка част трябва да бъде произведена безупречно, да мине всички възможни тестове.

— Запази си рекламните приказки за някой, който ще ги оцени! — срязва го Масаша.

— Това е истината — отново въздъхна Нобуо. — Имаш ли представа колко енергия се освобождава при една термоядрена реакция?

— Не ме интересува! — троснато отвърна Масаша. — Аз имам срокове и те трябва да бъдат спазени! След два дни трябва да сме готови!

— Проклети да са сроковете ти! — избухна Нобуо. — Аз пък мисля единствено за своята внучка!

— Ако наистина мислиш за нея, след два дни наистина трябва да си готов! — заплашително присви очи Масаша. — Точно след два дни ще се срещнем в твоя завод. Нима не си даваш сметка, че съдбата на Япония е в твои ръце, Нобуо-сан? А дори и съдбата на света? Какво значи животът на едно малко момиченце в сравнение с това? — видял как Нобуо настръхва, Масаша се засмя: — Спокойно, Нобуо-сан. Нямам никакво намерение да наранявам Тори. Дал съм ти дума.

— Колко струва твоята дума?

— Не знам, но те съветвам да я приемеш! — блеснаха очите на Масаша.

— Не съм в положение да преценявам колко струва думата ти — рязко отвърна Нобуо. — За това трябва да се посъветваш с духа на баща ти. Той положително знае отговора.

— Смъртта на баща ми беше карма, нали.

— Предполагам, че кармата уби и Хироши — горчиво поклати глава Нобуо. — Но не е така... Каквото и да казваш, аз зная, че именно ти уби брат си. Сега си оябун и аз съм принуден да ти служа. Но нашият съюз не беше създаден от убийството на Хироши, а от твоето вероломство. Докато съм жив, няма да ти простя, че отвлече внучката ми!

— Аз? — невинно попита Масаша. — Нима имам вина за това, което съм сторил? Създадох и пуснах в действие една изключително ефикасна машина и нищо повече. Такава машина дори баща ми не можеше да си представи. Не бъди толкова мрачен, Нобуо. Ти градиш историята. С това, което създаваме, ние ще бъдем владетели на нова Япония!

Или ще бъдем изтрети от лицето на земята заедно с всички живи същества в тази страна, мрачно си помисли Нобуо.

Омайна птича песен. Слънчевите лъчи прозират между дебелиите дървесни стволоче. Жужат насекоми, някъде в тревата бълбука невидимо поточе.

Илайн върви към него, усмихва се. Върви бавно, уверено.

После нещо пропуква, като далечен пушечен изстрел. Майкъл крещи името ѝ, но тя изчезва сред скалното срутване. Надолу, към бездънна пропаст...

Тътенът се подема от ехото, превръща се в гръмотевица...

Майкъл рязко се събуди. Знаеше, че беше изкрещял името на Сейоко, а не на Илайн.

Обзе го дълбока депресия. В мрака на нощта се чуваше единствено собственото му дишане. За момент не успя да разбере къде се намира. После разбра беше в къщата на Илайн и вероятно цял ден беше спал.

Стана и тръгна към банята. Напълни ваната и се отпусна в студената вода. Три минути по-късно излезе и започна да се разтърква с хавлията. Не запали осветлението. Увил хавлията около кръста си, той тихо излезе на верандата, която опасваше къщата.

Вятърът леко шумолеше в листата на палмите. Малки лампички осветяваха градинските насаждения.

Някои от храстите бяха толкова близо, че можеше да ги докосне с ръка. Зад тях се издигаше величественият планински масив. Въздухът беше напоен с аромата на цъфтящ ананас.

Скоро ще се съмне, помисли си той. Къде ли е избягал Уде? Не знаеше точното място, но в замяна на това разбираше отлично къде трябва да търси — в Токио. Там ще открие Одри, там ще разбере кой и защо е убил баща му.

Шужи Шурикен.

Прилекна и започна бавно да си поема дъх. Гласът му едва чуто прошепваше „У“. Съществуване „Му“. Несъществуване. „Суйгетцу“. Лунна светлина по водата. „Йо“. Вътрешна чистота. „Шин“. Владетел на духа. „Сен“. Мисълта предхожда действието. „Шинмьокен“. Мястото, където прониква върхът на сабята. „Кара“. Пустотата. „Зиро“. Мястото, на което *Пътят* е безсилен...

„Суйгетцу“. Лунната светлина по водата. Този израз означаваше заблуда. *Всичко, което възприемаш тук, се базира на заблудата*, беше казал някога Цуйо. *В Шинтоистката религия заблудата, която се превръща в истина се нарича „ШИМПО“ — загадка, мистерия. Твърди се, че „ШИМПО“ позволява на хората да притежават вяра. Единствено, защото тази вяра е скрита. Но за боеца „ШИМПО“ е стратегия. Да допуснем, че ти искаш да заблудиш противника, да му*

покажеш, че дясната ти ръка е ранена. Правиш всичко възможно в тази посока, успяваш да промениш избраната от него стратегия и по този начин го побеждаваш. Нима заблудата не се е превърнала в истина?

Когато успееш да промениш начина, по който противникът възприема околната среда, ти си постигнал истинско съвършенство в стратегията.

Дали Илайн не практикува „шимпо“? Дали умишлено не се обвива в тайнственост, или просто е толкова открита и непосредствена, колкото изглежда? В съзнанието на Майкъл отново изплува последният му ден в школата на Цуйо. Колко беше лесно да разгадае намеренията на сенсея! А какво беше казал баща му след това? Първо трябва да идентифицираш злото, а после да се бориш с него. Накрая трябва да направиш всичко възможно това зло да не с е превъплъти в теб. Колкото по-възрастен ставаш, толкова по-трудно ще ти бъде да постигаш това.

Къщата спеше, отговори на въпросите му нямаше.

Пътят означава истина, помисли си Майкъл. Той е „тендо“.

Рязко се изправи и влезе вътре. Взе телефонния апарат в кухнята и набра номера на летище Кахулуи. Направи си резервация за един от полетите по вътрешните линии, след това се свърза с международното летище на Хонолулу. Най-накрая набра домашния телефон на Джонас.

Отсреща вдигнаха още при първото позвъняване.

— Чичо Сами?

— О, Майкъл. Как си?

Беше му се обадил веднага след като напуснаха къщата на Ичимада Дебелака и се бяха настанили тук. Кога беше това? Вчера? Разказа му всичко, което се беше случило от пристигането му в Мауи насам.

— Някакви новини за Одри? — попита накрая той.

— Все още нищо — отвърна Джонас. — Но ти не се отчайвай, правим всичко възможно после побърза да смени темата: — Свързах се с федералните власти в Мауи, никой няма да те разпитва за касапницата в дома на Ичимада.

— Мисля, че предчувствието ти за Япония ще излезе вярно — промълви Майкъл. — Всички следи водят натам, тази сутрин вземам първия самолет за Токио.

— Направи това, което считаш за необходимо, синко — отвърна Джонас. — Аз тук съм изправен пред дълбока криза, изглежда няма да успея да я преодоляя. След цяла година тежки преговори за постигане на военно-търговско споразумение с Америка японците изведнъж смениха позицията си. Вчера техният министър-председател официално уведоми президента, че Япония анулира всички индивидуални търговски споразумения между нейни и наши фирми. Без обяснения, без причини. В момента няма никакви изгледи за възобновяване на преговорите.

Цялата нощ прекарах на Капитолийския хълм. Конгресът реагира така, както се очакваше — гласува закон за митата и тарифите, който си прилича като две капки вода със закона Смут-Хоули, приет преди няколко десетилетия. Преди десет години Америка вероятно би се справила с последиците от подобен удар, синко. Но днес това е невъзможно. Въпреки това никой пет пари не дава за жестоката депресия, която ще настъпи и националната икономика след приемането на този строго протекционистичен закон!

— По всичко личи, че си затънал до гуша в работа — отбеляза Майкъл.

— На всичкото отгоре има голяма вероятност БЕМТ да бъде закрито завинаги — въздъхна Джонас и с няколко думи му разказа за доклада, който му беше показала Лилиан.

— Добре ли си, чичо Сами? — попита Майкъл, доловил нещо необичайно в гласа насреща.

— Честно ще ти кажа, че този път нямам увереност в победата — тежко въздъхна Джонас.

Майкъл окачи слушалката, душата му се изпълни с дълбока тревога. Върна се обратно на верандата, пое с пълни гърди свежия нощен въздух. Тук, в сърцето на долината Иао, имаше чувството, че наистина се намира в някакъв приказен замък.

Зад него нещо прошумоля. Обърна се и видя, че Илайн е отворила стъклениите френски прозорци на спалнята си. Беше облечена в джинси и мъжка риза с дълги ръкави, косата ѝ меко блестеше на лунната светлина.

— Чух, че си тук — прошепна тя.

— Съжалявам, не исках да те будя.

— Вече бях станала — отвърна тя и обърна лице по посока на долината. — Тук нощите са прекрасни... По-прекрасни дори от дните, ако това изобщо е възможно...

— Луната е толкова ярка, че човек вижда всяка песъчинка в тази долина — кимна Майкъл.

— Не съвсем — отвърна Илайн. — Тук има места, на които от векове не е стъпвал човешки крак.

— Вероятно защото са труднодостъпни заради растителността, нали?

— Не — поклати глава тя. — Защото никой няма желание да иде там. Това са свети места, истински еталони във времето и пространството. Древните богове продължават да ги обитават... Така мислят голяма част от хавайците...

Майкъл усети, че момичето говори напълно сериозно, сам той не изпита дори частица от очаквания скептицизъм.

Физиците твърдят, че земното притегляне или неговото отсъствие са факторите, които ръководят Вселената, каза му веднъж Цуйо. Но в същото време вярата ръководи съзнанието. Във всички случаи съществуват много места, на които действат не физични закони, а именно вярата. С течение на времето ще ги откриеш. Няма значение дали сам ще сториш това, или ще ти помогна и аз...

— Ще ме заведеш ли на някое от тези места? — вдигна глава Майкъл. — Искам да видя къде живеят хавайските богове.

Тя втренчено го погледна, очевидно не можеш да разбере дали се шегува, или говори сериозно.

Колебанието ѝ беше кратко, главата ѝ кимна.

— Добре. Но то е високо в планината, трябва дълго да се катерим...

В съзнанието на Майкъл отново изплува кошмарният сън, за миг преживя с разтърсваща сила трагедията, разиграла се преди години в планината Йошино. Отново крещеше името на Сейоко, отново го обзе чувството на огромно отчаяние.

— Няма значение — каза с отсенка на колебание той, безпогрешно доловил вълнението в душата ѝ. До полета за Хонолулу имаше достатъчно време.

Дали съдбата има пръст в предстоящото изкачване, запита се той. Дали е обречен да види смъртта и на това момиче? Господи, какви идиотски мисли ми минават през главата, укори се мислено Майкъл.

Тя го последва в стаята и го изчака да намъкне чифт джинси и тънка памучна тениска. Светлината на звездите изпълваше въздуха като милиони несбъднати желаниа. Илайн крачеше напред-назад, сякаш не можеше да се примири с ограничението на четирите голи стени.

— Вземи това — подаде му тя един мощен полеви бинокъл. — От там, където отиваме, гледката е фантастична дори нощем.

После тръгна напред. Пътеката се виеше сред висока трева и остри, обрасли с шубраци скали. Цикадите упойващо потракваха, нощта беше изпълнена с тайнствени звуци.

Прекошиха долината. Илайн носеше електрическо фенерче, но то се оказа напълно излишно. Луната и звездите превръщаха нощта в ден. Скоро поеха по стръмния планински склон, родил се преди милиони години от силен гърч на гладкото океанско дъно.

Първата си почивка направиха на височина петстотин метра. Майкъл доближи бинокъла до очите си. Под светлината на звездите светът изглеждаше твърд като гранит и някак необичайно релефен, но от това гледката ставаше още по-възхитителна. На подобно място човек неволно започва да си дава сметка за нищожно микроскопичната частица от времето, която маркира собственото му съществуване в обятията на вечната природа. Гола и жестока, лишена от растителност и живот, тук тази природа се извисяваше с цялото си величие над дребните насекоми, които се раждаха бореха и умираха върху могъщата ѝ гръд.

— Какво гледаш? — попита Илайн.

— Себе си — отвърна Майкъл.

— Дали огледалата някога ще ни кажат това, което искаме да знаем за себе си? — погледна го тя в очите ѝ проблесна напрежение. „Сякаш се опитва да попие дълбоката ми същност, помисли си Майкъл. Сякаш иска да вдъхне част от душата ми.“

Мълчанието се проточи дълго, после Илайн тихо промълви:

— Когато бях малка, всяка вечер на заспиване казвах една и съща молитва... Научих я от един приятел на мама. Предупреди ме да я казвам само когато съм самичка, пред никого да не се издавам, че я

знам... Дори пред мама. Ето какво гласеше тя: „ДА“ означава желание. „НЕ“ означава мечта. Нямам други средства да се справя с живота, длъжна съм да използвам „ДА“ и „НЕ“... Позволи ми, Боже, да запазя скрити желанията и мечтите си. Така някой ден ще бъда достатъчно силна, за да се справям и без тях...

Лунната светлина я обвиваше със сребърно було. Хладни синкави лъчи пробягаха по решителните черти на лицето ѝ. Те не само го лишаваша от естествения му цвят, но и му придаваха онази концентрирана енергия, на която е способна единствено бялата и монохромна светлина, от която отсъстват каквито и да било оттенъци.

— Майкъл — прошепна тя. — Вършила съм ужасни неща в живота си...

— Всички ние извършили по нещо, от което се срамуваме — отвърна той и отдръпна бинокъла от очите си.

— Но моите прегрешения са наистина ужасни.

— Тогава защо си ги вършила? — пристъпи към нея той.

— Защото се страхувах — отвърна тя. — Защото знаех, че не ги ли извърша, в живота ми ще настъпи хаос... Страхувах се, че ще се превърна в нула...

— Невъзможно — усмихна се той и поклати глава. — Ти си умна и интелигентна, сръчна и силна... А на всичкото отгоре — и красива!

На лицето ѝ не се появи очакваната усмивка, главата ѝ леко се поклати.

— С една дума аз съм съвършена, така ли.

— Не съм казал това.

— Каза го. И не си единственият. Откакто се помня хората край мен твърдят, че съм съвършена. И така ме лишиха от избор. Не можех да отхвърля отговорността, която носи съвършенството. Точно както не можех да отхвърля факта, че съм жена. Но тази ужасна отговорност ме лиши от детство. Цял живот съм била възрастен човек, Майкъл. Иначе не бих могла да издържа...

Той я гледаше, в душата му се бореха тъга и гняв. Първото от тези чувства беше предназначено лично за нея, а второто за онези, които ѝ бяха внушили една опасна лъжа.

— Наистина ли си повярвала в това? — тихо попита той.

— Да — кимна тя. — И продължавам да вярвам. Защото с течение на времето тази тежка отговорност се превърна за мен в

единствен начин на съществуване. Какво бих могла да бъда, ако не съм съвършена? Нищо. Пълна нула! Не бих могла да го понеса!

— Но ти си *нещо*! — поклати глава той и протегна ръка: — Хайде, нека продължим.

Измина една безкрайно дълга секунда преди пръстите и да докоснат дланта му.

Натикал едрото си тяло в една телефонна кабина в предградията на Уайлуку, Уде довършваше доклада си. Дрехите му бяха покрити с дебел слой вулканична пепел.

— Онзи глупак Ичимада е кроял големи планове и нито за секунда не е мислил за теб... — очите му час по час прескачаха към паркираната до тротоара кола, в която лежеше вързаната Одри. — Наел двама от местните да търсят документа Катей. Аз ги засякох, но документът не беше у тях. Не знаеха у кого може да бъде. Все пак успях да измъкна нещо. Бяха открили една червена панделка, която Филип Дос оставил в наследство на сина си. Говори ли ти нещо тя?

Масаши се замисли за момент, после кратко отвърна:

— Не.

— Алчността се превръща в глупост с онази неизбежност, с която храната се превръща в изпражнения — промълви Уде. — Глупостта на Ичимада го беше направила уязвим. Не само спрямо мен, което не би било толкова недостойно, но и спрямо един „итеки“ — това беше презрителното прозвище за всички европейци, считани от японците за варвари. Но в случая се отнасяше единствено за Майкъл Дос. — Този „итеки“ успя да проникне в строго охраняваното имение на Ичимада!

— А не ти ли е минавало през ума, че Ичимада Дебелака може би е искал да се срещне с Майкъл Дос? — попита Масаши. — Откъде би могъл да знае, че Филип Дос е оставил въпросната панделка на сина си? Очевидно двамата са разговаряли, поне по телефона...

— Не съм мислил за това — призна Уде.

— Знаеш ли къде е в момента Майкъл Дос?

— Да. В къщата на Илайн Ямамото.

— Така ли? — равнодушно проточи Масаши и Уде се учуди на реакцията му при тази наистина необикновена новина. — Искам

сестра му Одри да бъде изпратена тук, в Япония.

— Няма да е лесно — загрижено поклати глава Уде. — Майкъл Дос се навърта наоколо, федералните власти положително ще проявят силен интерес към касапницата в дома на Ичимада... Ръцете ми са вързани.

— Няма за какво да се тревожиш. Ще изпратя частния си самолет, всичко ще бъде предварително организирано. Жената ще се качи на борда в сандък с резервни части. Знаеш как става това, вършил си го десетки пъти. Но се налага да почакаш. Ще минат най-малко осем часа, преди самолетът да кацне на летището в Мауи.

— Тъкмо ще имам време да се подготвя.

— Добре. Сега ще проведе още няколко телефонни разговора и ще си осигури помощта на местните. Къде могат да те открият?

Уде продиктува името на бара, в който беше чакал появата на братята хавайци.

— Намира се в Уайлуку, не може да не го знаят... Още е много рано и сигурно не работи, но аз ще бъда в колата отпред... — замисли се за момент, после добави. — Кажим им да донесат малко от грубата стока...

— Ще ти доставят всичко необходимо — увери го Масаша. — Успя ли да откриеш убийците на Филип Дос?

— Ичимада не е бил един от тях.

— Не отговаряш на въпроса ми.

— Нямам отговор — въздъхна Уде. — Какво да правя с Майкъл Дос?

— Майкъл Дос е единствената ни нишка към документа Катей — отвърна Масаша. — Искам да получи червената панделка и чрез него да разберем значението ѝ. Ясно ти е, нали?

— Според мен това ще бъде загуба на време — отвърна Уде. — Убеден съм, че документът Катей е изгорял заедно с Филип Дос.

— Не ти се плаща, за да предлагаш убежденията си! — сръза го Масаша. — Върши това, което ти се казва!

— Документът Катей вече означава всичко, нали? — попита Уде. — Долавям вълнението в гласа ти. Но това вълнение не е твое, а на Козо Шина. Документът Катей е свещен за Джибан, а не за теб. Струва ми се, че Козо Шина вече е новият оябун на клана Таки...

— Млък! — изкрещя извън себе си Масаша. — Сечеш клона, на който седиш! Да не би да се мислиш за най-великия?!

— Не — малко тъжно отвърна Уде. — Просто виждам по-надалеч от теб и Козо Шина. Мога да забравя за документа Катей, мога да си дам сметка, че за нас той е безвъзвратно изчезнал... Но едновременно с това мога да преценя коя е най-голямата заплаха за клана в момента. Това е Майкъл Дос, тръгнал по пътя на баща си. Филип Дос все пак успя да те държи встрани от властта, особено когато беше жив баща ти... И несъмнено щеше да те ликвидира, ако беше останал жив...

— Или аз него!

— А не мислиш ли, че Майкъл Дос ще довърши това, което е започнал баща му?

— Мъдростта на Тао ни учи, че умният човек застава зад другите и в крайна сметка получава най-добрата позиция — отвърна Масаша.

— Какво ми пука за Тао? — презрително процеди Уде. — Тао е за старците, които вече са глухи и слепи за заобикалящия ги свят!

— Тао е най-могъщият закон на природата! — поясни сухо Масаша.

— Тао е мъртъв!

Мъртъв е по-скоро умът ти, помисли си Масаша.

— Ти все още си член на клана Таки! — хладно процеди на глас той. — И си длъжен да изпълняваш заповедите на своя оябун!

Точно така, помисли си Уде, докато окачваше слушалката. Но кой, по дяволите, е моят оябун?

Изкачването беше наистина трудно. Майкъл чувстваше височината и придвижването му стана крайно внимателно. Околните дървета бяха толкова дебели, че закриваха всичко напред и встрани. Илайн обаче продължаваше да крачи леко и бързо. Тя излезе права за дългия преход и Майкъл започна да съжалява. Оживлението му беше изчезнало, почувства се уморен, мускулите го боляха.

Най-накрая Илайн забави ход, обърна се да го изчака и посочи с ръка. Пред тях се виждаше тясно дефиле, изсечено като с нож в каменистата гръд на планината. В него се влизаше от тесен проход, край който стояха на стража два огромни къса скала. Бяха замръзнали

в гротескни фигури, образувани при изригването на океанското дъно преди много, много години. Майкъл тръгна натам. Отначало му се стори, че формата на скалите е плод на човешка ръка, но когато се приближи, видя, че човекоподобните очертания са дело на вятъра, дъждовете и ерозията.

— Проходът на боговете — прошепна Илайн и вдигна ръка. — Почакай — обърна се и потъна сред дебелия ствол на околните дървета. Върна се след няколко минути, в ръцете си държеше малки гирлянди от планинско цвете с особени листа. — Това са листата на „ти“ — прошепна тя и окачи единия на врата му. — Хавайците ги считат за свещени, защото били любимите цветя на боговете. Дори „кахуните“ си ги слагат, когато идват насам. Листата на „ти“ ще ни закрилят...

— От какво? — попита Майкъл, докато тя слагаше втория гирлянд на врата си.

Но Илайн се обърна и изчезна през тесния процеп. Проходът на боговете.

— Според мен най-важната част на разговора е и най-добре прикрита — каза в слушалката Уде. — Какво прави на Мауи Илайн Ямамото, защо е в компанията на Майкъл Дос?

Козо Шина не отговори, умът му напрегнато работеше. Илайн е дъщеря на Мичико, той не можеше да разбере какво може да търси тя при Майкъл Дос. Никак не му харесваше мисълта, че на Мауи става нещо, което е извън неговия контрол.

— Каква е твоята оценка на ситуацията? — попита в мембраната той.

— Не се доверявам на Масаша — бързо отвърна Уде. А Шина се запита дали да се довери на един такъв отговор, плод повече на емоциите, отколкото на здравия разум. Шина не обичаше емоциите, те променяха всичко наоколо — като цветен филтър, поставен върху обектива на фотоапарат. А Уде продължаваше: — Когато съобщих на Масаша за появата на Илайн, реакцията му беше много странна. Сякаш не искаше да говори по този въпрос. Сякаш вече знаеше, че тя е тук...

Какво ли е намислил Масаша, запита се Козо Шина.

— Разбра ли кой уби Филип Дос? — попита на глас той.

— Още не.

— Продължавай да търсиш. А по отношение на Майкъл Дос можеш да следваш указанията на Масаша. Дай му червената панделка. Според мен Масаша е прав този „итеки“ наистина може да ни отведе при документа Катей.

Значи и Шина не си дава сметка за заплахата, която представлява Майкъл Дос, помисли си Уде. Но той е в Япония като Масаша, и той няма представа какво представлява Майкъл Дос по време на действие. И двамата го мислят за обикновен „итеки“, незначителен чужденец.

Уде обаче знаеше как трябва да постъпи. Човек като Майкъл Дос не може да бъде воден на каишка, той е твърде умен и непредвидим, познава отлично значението на „шимпо“ — стратегията на заблудата.

Решението бавно се оформи в главата на Уде. Няма да изпълни заповедите на Масаша и Шина. Тук, на бойното поле, човек трябва да решава сам. Защото от неговите решения зависи дали ще оцелее, или ще се превърне в безжизнен труп. И Уде реши: Майкъл Дос трябва да бъде убит.

Напуснаха непрогледната тъмнина на тесния процеп и излязоха под светлината на звездите. Всичко наоколо блестеше, скалите бяха двуизмерни, сякаш изсечени с нож.

Над главите им плеснаха могъщи криле, Майкъл успя да зърне качулата глава и гневно пламтящи очи. Бухал?

— Внимавай, не се отклонявай встрани — шепнешком го предупреди Илайн и посочи с ръка към гладката, отсечена под прав ъгъл скала на няколко метра от тях. — Когато вали, това се превръща във водопад. Но в сухо време като днешното, скалата е особено опасна, защото е свършено гладка, като стъкло...

Майкъл приклепна и прокара длан по хладния камък.

— Какво е станало тук? — попита той.

— Зависи в какво вярваш — отвърна Илайн. — Хавайците твърдят, че тук е имало страшна битка. След нея победителите изхвърлили победените от тази скала...

Майкъл протегна врат и направи опит да погледне надолу, после побърза да се отдръпне.

— Според легендата тогава се е родил и водопадът — продължи Илайн. — Бил червен, напоен от кръвта на жертвите.

— Вярваш ли в това? — вдигна глава Майкъл.

— Не зная, това не е моята родина... Но чувствам силата, която се излъчва от това място. Тя е огромна, всеки я усеща...

По лицето ѝ играеха сенки. Сякаш светлината на звездите изведнъж беше придобила плът и кръв, издължената ѝ ръка галеше скулите ѝ, нежно докосваше шията. Тя беше проникнала и в очите ѝ, правеше ги огромни и бездънни като планински езера. Ветрецът развяваше дългата ѝ черна коса. Прилича на гарваново крило, ясно очертано върху фона на звездното небе, помисли си Майкъл.

Изпита чувството, че едва сега вижда истинската Илайн, а това, с което беше контактувал до този момент, беше сякаш икона или портрет, оживял върху платното под четката на гениален художник. Но сега, под звездното небе на това свято място, той изведнъж видя истинската Илайн.

Протегна ръка да я докосне, долови ударите на сърцето ѝ. Дишането ѝ се сля с неговото, двамата се превърнаха в едно цяло — здраво, неделимо, вечно. Майкъл усети как сърцето му се разтваря, как душата му се измъква от дебелия черупка на трупаната с години горчицина, като змия от старата си кожа.

— Илайн! — прошепнаха устните му.

Но тя издърпа ръката си, вълшебният миг отлетя.

— Не! Ти не ме искаш! — отстъпи крачка назад и сякаш се стопи в непрогледната сянка на скалата. — Заблуждаваш се!

— Откъде знаеш какво искам?

По-скоро почувства, отколкото видя ироничната и усмивка.

— Повярвай ми, Майкъл — прошепна тя. — Ти не ме искаш. Би се уверил в това веднага след като ме имаш... Никой не може да ме иска!

— Защо? Какво толкова ужасно се крие в теб?

— Аз съм грозна — потръпна тя.

— Напротив, ти си много красива.

Непрогледният мрак около нея беше ужасен.

— Помня деня, в който разбрах, че мама и татко никога не са мили един с друг — прошепна тя. — Помня нощта, в която разбрах, че

те никога не се любят... И скоро ми стана ясно, че между двамата не съществува обич... Как тогава можеха да обичат мен?

От гърдите ѝ се откърти тежка въздишка:

— Заключението ми беше съвсем детско, но в замяна на това категорично и ясно — не могат да ме обичат просто защото не са способни да изпитват обич... Дадох си сметка, че всичко зависи от мен. Всичко, свързано с бъдещето на моето семейство... Помниш ли какво ти казах за отговорността? Правех всичко необходимо да запазя целостта на семейството си. Родителите ми бяха толкова безразлични един към друг, че аз непрекъснато се страхувах. Все ми се струваше, че някой от тях ще обърне гръб и ще си тръгне. И от семейството ни няма да остане нищо. Не можех да си представя какво бих могла да правя след това... Сънувах кошмари, ужасно се страхувах.

Така пораснах. Всеки ден и всяка нощ се борех за съществуването на своето семейство. Превърнах се в единствената свързваща брънка на тънка верига, но нямах друг избор. Години наред страдах от булимия... Знаеш ли какво представлява тя? Болест, предизвикана от пълна липса на апетит. Беше нещо като лудост... Но необходима лудост, жизненоважна за мен. Държах здраво контролния лост и докато той беше там, нищо лошо не можеше да се случи със семейството ми. Баща ми нямаше да ни напусне, майка ми нямаше да ме вземе, за да избяга от него. Всичко беше наред — от гърдите ѝ се изтръгна хладен смях, Майкъл неволно потръпна. — Но дали наистина беше наред? И да, и не. Аз оцелях, семейството ни също. Но в замяна на това почти полудях...

— А сега? — погледна я внимателно Майкъл. — Нали всичко е свършило?

— Да — тихо отвърна тя. — Всичко свърши и аз не съм луда.

— Това, което каза, не може да промени отношението ми към теб — промълви Майкъл.

— Отвътре съм мъртва — прошепна тя.

— Не те разбирам.

— Нещата, които бях принудена да върша... Моля те, Майкъл, не се доближавай до мен... Нещата, които бях принудена да върша, опустошиха душата ми като чума. Там вече няма нищо, аз съм куха, празна... Надничам в себе си и виждам една огромна дупка...

— Каквото и да си вършила, то е било самозащита. Никой не може да те обвинява.

— Но аз съм убивала хора! — извика тя и околните скали ѝ отвърнаха с многогласно ехо.

— Баща ми също е убивал хора — отвърна Майкъл. — А аз добре видях на какво си способна, когато се налага да се защитаваш...

— Изпращаха ме да убивам. Хора, които не познавах, които не са ми сторили нищо лошо...

— И ти чувстваш вина, чувстваш угризения на съвестта, така ли? Значи душата ти е жива!

— Не — въздъхна тя и вече с по-нормален тон добави: — Аз съм прокажена! — гласът ѝ леко потрепна: — Превърнах се в нещо различно от нормален човек... В нещо като механична гилотина, в нещо като робот...

— Въпреки това изпитваш желание — меко промълви Майкъл. — Значи имаш и мечти...

— Вече съм прекалено силна, за да изпитвам подобни неща — тъжно поклати глава тя. — Или прекалено твърда. Отдавна съм забравила да мечтая... Всъщност никога не съм умеела да го правя.

— Илайн — прошепна Майкъл. Не виждаше абсолютно нищо в тъмната сянка на Надвисналата скала, но изпитваше непреодолимо желание да бъде там, при нея. Пристъпи крачка напред.

— Майкъл, моля те! Недей!

— Спри ме, ако можеш!

Беше на дъх разстояние от нея.

— Моля те! — разрида се тя. — Недей!

— Кажи ми да спра — тихо отвърна той. Вече чувстваше топлината на тялото ѝ, долавяше дори треперенето му. — Или просто ме отблъсни с ръка...

Устните ѝ се разтвориха под неговите, езикът ѝ го докосна, стенанието ѝ отекна дълбоко в устата му.

— Майкъл! — тялото ѝ се впи в неговото, сякаш заковано с пирони от петите до косата. Той усети тежестта, гъвкавите мускули, увиващи се около него. Но усети и нещо повече — нейната могъща „хара“, вътрешната енергия на тялото, концентрирана в долната част на стомаха. — Изгарям за теб!

Почувства как потъва в могъщите вълни на нейната „хара“. Беше точно такава, каквато му я беше описала: здрава като дебела кожа, твърда като камък, суха като пустиня. Едновременно с това чувстваше и друго: горещата лава на чувствата под железния похлупак, изграден от волята; вулканичната сила на дълго потисканото желание.

И външно тя беше такава, каквато е вътре. Устата ѝ го търсеше с чувство на собственик, ръцете ѝ го стискаха в желязна прегръдка. После краката ѝ се разтвориха и бавно започнаха да се увиват около таза му. Движенията ѝ бяха недвусмислени и ясни — това, което искаше от него гъвкавото ѝ тяло, беше едно: агресивност. Дива и брутална агресивност.

Но нуждата и желанието са две коренно противоположни неща. Те често се смесват и объркват в съзнанието на хората, именно този процес е причина за неразбирателството между половете. Майкъл почувства, не, по-скоро *разбра*... Илайн нямаше нужда от това, което желаше. Тя самата не знаеше от какво има нужда, тъй като в живота на всеки човек настъпва момент, в който бремето на нуждата става непоносимо и той неволно го скрива някъде далеч, в най-потайните кътчета на душата си.

Съзна, че ако отстъпи пред желанието на гъвкавото ѝ тяло, пред желанието, което изпълваше с луда възбуда и него, той ще я загуби завинаги.

Има друг начин, помисли си той. Нежен като лунната светлина, като полъха на пролетния ветреца. Бавно се изтръгна от здравата ѝ прегръдка, още по-бавно се смъкна на колене.

Усещаше присъствието на нощта около себе си. Чувстваше нейния дъх, чуваше помръдването на птиците в гнездата, свистенето на крилетата на нощните хищници, тръгнали да търсят храна. Ветреца разхлаждаше страните му, гарвановата коса на Илайн безшумно се развяваше над главата му.

Джинсите ѝ бавно се свлякоха към глезените. Той вдъхна аромата на свежата ѝ плът, главата му се притисна в бедрата ѝ.

Нежно, каза си той. Много нежно. Въпреки огромното желание на собствената си плът, заплашващо всеки миг да изригне като вулкан. Въпреки мъчителната сладост на болката, въпреки влудяващия стремеж да се слее с нея. Сега, веднага! Грубо и агресивно — точно по начина, по който го искаше тя.

Пръстите му подеха деликатната си работа, езикът му нежно я докосваше. Защото, в крайна сметка, той искаше да я притежава. По всички възможни начини. Той искаше *нея!*

Окъпани за миг от светлината на звездите, те отново потънаха в непрогледния мрак. Майкъл проникваше все по-дълбоко и по-дълбоко. Там, в самата същност на съществуването ѝ. Илайн се приведе над него, твърдите ѝ гърди се притиснаха до мускулите на гърба му. Леко забити в кожата му, ноктите ѝ показваха степента на насладата, същото доказваше и потръпването на бедрата ѝ.

Езикът му пробяга нагоре-надолу, от устата ѝ се изтръгна тихо стенение. Имаше чувството, че тялото ѝ се запълва от горещца, изключително приятна течност... Като стопено масло. Приятните тръпки я разтърсваха цялата, чак до връхчетата на пръстите. Бедрата ѝ се притискаха към лицето му, едва наболата четина на брадата му издраска меката кожа от вътрешната им страна. Тя потръпна и още по-силно се наведе напред. Разтопената лава вътре в нея се разпени, готова да кипне. Очите ѝ се затвориха, главата ѝ се изпразни.

Почувства дъха му върху лицето си, клепачите ѝ потрепнаха и се разтвориха. Очите му гreeха на сантиметър от нейните.

Сякаш сме двойка вълци, съвкупяващи се сред непристъпните скали, помисли тя. От него се излъчва топлината на желанието, нейното тяло ѝ отвърща с обилни сокове...

Протегна ръка да го докосне, но това не беше достатъчно. Голото ѝ тяло се плъзна надолу, устата ѝ го пое, от гърлото ѝ се изтръгна глух стон. Вкусът му беше невероятно възбуждащ, пръстите ѝ се спуснаха между краката. С изненада откри, че е на ръба на нов оргазъм, стана ѝ страшно приятно...

Усети го да нараства в устата ѝ, повдигна се леко нагоре и притисна тяло в неговото. За момент останаха напълно неподвижни, възбудените им органи се докосваха, ръката ѝ леко го придържаше. И толкова. Удоволствието беше невероятно, изтънчено, съвършено. Обагрено от очакването.

Майкъл прие играта, всяка фибра на тялото му усещаше пулсиращите вибрации на нейната женственост. Изобщо не беше необходимо да помръдва. Ароматът на тялото ѝ се смесваше в странна комбинация с особената миризма на листенцата „ти“, той изпита чувството, че двамата са сами във вселената, увиснали сред звездите.

После тялото ѝ леко помръдна, той беше убеден, че е свързано с неговото не само в една точка влудяващо възбуждаща, а с всяка молекула, с всяка нервна клетчица. Усети, че моментът на изпразването е близо. Опита се да го отложи, да продължи още малко това невероятно удоволствие. Но могъщата вълна на желанието пробяга по плътно притиснатите им тела, вече никой от двамата нямаше сили да се сдържа.

От устата му се изтръгна дрезгаво стенание, торсът му рязко се вдигна нагоре. В същия момент оттатък тъмната сянка на скалата нещо помръдна, до слуха му достигна някакъв звук. Приличаше на протяжен религиозен припев, придружен от глухо думкане на тъпан. Понечи да извърне глава в посока на звука, но Илайн се надигна и притисна гръд до устните му. Отново се разтопи в нея, после настъпи блаженото облекчение. Сладко и продължително, като началото...

Жожи Таки влезе в стаята на Шозо.

Той гледаше майсторски гримираното лице на Марлон Брандо върху осемдесетсантиметровия екран на телевизора. Побелелите сколуфи и дълбоко врязаните бръчки превръщаха актьора в напълно достоверен Кръстник.

— Къде щеше да е Майкъл Корлеоне, ако духът на баща му не бдеше над него? — промърмори Шозо.

Дон Корлеоне и внучето му бяха в градината, обляна от щедрите лъчи на слънцето. Старецът пхна в уста резенче портокал и тронаво се затича след детето, което пицеше от престорен ужас.

— Ей сега ще стане, оябун — промърмори Шозо.

— Гледай, гледай!

Престореното ръмжене на Дон Корлеоне промени своя тон, тялото му политна напред и се стовари на тревата. Детето продължаваше подетата от дядото игра, без да си дава сметка какво е станало.

— Бедничкото! — промълви с насълзени очи Шозо. — Откъде може да знае, че дядо му вече е мъртъв?

— Шозо!

Шозо натисна един бутон на дистанционното управление и вдигна глава. Видял изражението върху лицето на Жожи, той се

изправи:

— Отивам да си взема катаната.

— Няма да е достатъчно — поклати глава Жожи.

Шозо кимна и пристъпи към вратата на гардероба. Облече си черна, дълга до земята найлонова пелерина и се извърна:

— Така добре ли е? — от процепа на ръкава надникна дулото на пушка, майсторски прикрепена към подплатата.

— Добре е — кимна Жожи.

Както обикновено уличното движение беше много оживено. Сякаш градът не можеше да съществува без умопобъркващата автомобилна гмеж. Температурата на асфалта беше близо до точката на кипенето.

— Къде отиваме? — попита Шозо.

— На кея Такашиба.

След две пресечки, преминати влудяващо бавно, с непрекъснати потеглялия и спирания, Шозо свърна в една странична уличка и най-накрая увеличи скоростта.

— Какво ще правим на кея Такашиба? — извърна глава той.

— Нещо по-важно от Дон Корлеоне — отвърна Жожи.

Навлязоха в центъра на града. Слънчевите лъчи се отразяваха в хилядите бавно пълзящи коли и хвърляха странни отблясъци по стените на сградите. Пътуваха в северна посока, към Чийода-ку и Императорския дворец. На Шинбаши Шозо сви на юг и подкара успоредно на пристанището. Край тях се простираше огромната площ на терминала Шодоме, носовите сирени на стотиците товарни съдове във водата вземаха връх над грохота на уличното движение.

— Брат ти Масаша има бизнес на Такашиба, нали? — попита Шозо.

— Точно така — отвърна Жожи. Гледаше право напред, към ослепителното слънчево зайче, което играеше над радиатора на колата.

— Оябун на клана Таки трябваше да си ти — каза Шозо. — Това е твое право.

Жожи не отвърна нищо.

— Може би ще бъдеш от утре... — добави Шозо.

Вече навлизаха в Хаматцушо, Шозо майсторски сви наляво в една тясна странична уличка. От двете и страни се издигаха складове, противоположните им страни гледаха към пристанището.

Жожи извади пистолета си и бавно завинти заглушител на дулото му. Слязоха от колата, заключиха я и тръгнаха по хлъзгавия тротоар. Шозо държеше ръце в джобовете на дългата си пелерина. Пресякоха улицата и хлътнаха във вратата на един от складовете. Над нея нямаше указателна табела.

Спряха в полумрака. Преддверие липсваше, от вратата направо към огромната складова площ се спускаше стръмна дървена стълба, няколко стъпала водеха в обратна посока — нагоре. Въздухът вонеше на рибено масло и нафта. Жожи стисна пистолета и започна да се изкачва. Шозо безшумно го последва. Стъпваха на пръсти, прогнилите дъски под краката им не издаваха никакъв звук.

Горе, в края на стълбата, ги посрещна гола стена. Вдясно се виждаше тясно коридорче. Те предпазливо тръгнаха по него. Пред себе си виждаха огромното, слабо осветено пространство на складовите площи.

Изведнъж в това пространство помръдна сянка. Жожи замръзна на място, Шозо отскочи до стената.

Дайзо се закова. Широките му рамене несъмнено биха се чувствали по-добре в традиционния екип на борците „сумо“, вместо в модерното сако на тесни ивици.

— Какво правите тук? — заплашително изръмжа той. — Вие вече не принадлежите на клана Таки и нямате място тук!

— Имам среща с брат си — излъга Жожи и видя как Дайзо бавно откопчава сакото, а дясната му ръка замръзва на нивото на колана. — Не мисля, че постъпката ти ще бъде разумна — добави той и помръдна пистолета така, че светлината да проблесне по дългата цев.

— Каква е тази воня? — попита Дайзо, без да адресира въпроса си към някой от двамата.

Жожи не отвърна, умът му трескаво работеше. Трябва да е моята, помисли си той.

Дайзо започна да души въздуха като ловджийско куче:

Май познавам тази миризма...

— Дръпни се да мина!

Очите на Дайзо се заковаха в неговите:

— Това е вонята на смъртта!

Атаката му започна светкавично, едновременно с последната дума. Раменете му се приведоха напред късите здрави крака го

изстреляха като снаряд към корема на Жожи.

Шозо измъкна карабината с отрязана цев изпод пелерината и я насочи към бореца, Жожи присви клелата и натисна спусъка. Но онзи вече беше успял да го докопа за гърлото.

Стовари се на дъските, тилът му глухо издрънча. Усети как един лакът се забива в слънчевия му сплит майсторска хватка обездвижи дясната му ръка от рамото надолу.

Закашля се, устата му зина за глътка въздух Дайзо видя изпуснатия пистолет и посегна към него. Като на забавен филм Жожи видя как мускулестата ръка се обвива около ръкохватката, а пръстът бавно обира луфта на спусъка. После оръжието блесна във въздуха и започна да се насочва към челото му.

Жожи се концентрира до крайност, нанесе рязък удар с ръба на дланта си върху шията на Дайзо, едновременно с това светкавично се претърколи встрани. Ръцете му се вкопчиха в китката на Дайзо и рязко я извъртяха. Онзи простена едновременно с отчетливото пропукване на костта. Дебелият пръст трябваше да направи огромно усилие, за да се мушне между предпазителя и спусъка. Краката на Дайзо извършиха рязко ритачо движение, тялото му започна да се отдалечава. Жожи го блокира доколкото успя, но в същия миг Дайзо бръкна под сакото си и измъкна дълъг нож „танто“. Стисна го в здравата си ръка, другата, все още стиснала пистолета, безпомощно висеше надолу.

Шозо усети помръдването на някаква сянка зад вкопчените на пода фигури, повдигна дулото на пушката си и натисна спусъка. Двама бойци — якудза отлетяха обратно към вратата, от която току-що бяха изскочили. Шозо залепи гръб за стената и се промъкна покрай биещите се. На сантиметър от главата му се заби куршум, той приклепна и отново натисна спусъка. После зареди двойната цев, отпусна се на лакти и колене и запълзя напред.

Дайзо вече беше успял да се съвземе и започваше атаката си. Дългото острие беше вдигнато високо над тавата му. Жожи скочи напред и протегна левия си крак. В същия миг десният му юмрук улучи брадичката на Дайзо, главата на бореца отскочи назад. Лявата ръка на Жожи се вкопчи в китката с ножа, сега вече беше достатъчно само да използва набраната инерция. Всичко изглеждаше наред.

Но токът на обувката му се закачи в някакъв ръждив пирон, коленете му се подгънаха и той се стовари по очи. Дайзо моментално

се възползва от шанса и скочи отгоре му. Острието на ножа се насочи към гърлото на Жожи. Силата на удара беше такава, че щеше да свърши работа, дори и частично блокирана.

Жожи отчаяно се вкопчи в китката му.

В този момент се разнесе приглушен трясък, очите на Дайзо широко се разтвориха. Жожи беше стиснал счупения му пръст върху спусъка и жестоко го изви. Това предизвика изстрел, куршумът потъна в гърдите на противника му.

Шурна кръв, Жожи сподавено извика.

— Какво стана? — надвеси се над него задъханият Шозо.

— Почти ми видя сметката! — изръмжа раздражено Жожи. — Това стана!

— Мъртъв ли е? — угрижено попита Шозо.

— Мъртъв е точно толкова, колкото последната змиорка, с която си вечерял — отвърна Жожи и внимателно вдигна глава. Някъде в дъното на коридора се чу приглушен звук. Една врата се отвори, иззад нея предпазливо надникна главата на въоръжен мъж.

— Какво става? — разнесе се приглушен глас от вътрешността на помещението.

— Не знам — отвърна боецът. — Стори ми се, че чувам изстрели. Долу е тъмно, нищо не мога да видя...

Но в стаята на бандитите горе не беше тъмно. Очите на Жожи широко се разтвориха. Всемогъщи Буда! Добре помнеше лицата на непознатите мъже, които не се отделяха дори на крачка от Мичико, не беше забравил и напрегнатото и поведение в тяхната компания. Едва сега всичко дойде на мястото си. Защото зърна лицето на Тори, внучката на Мичико, скрита в тази стая без прозорци, осветена от бледа и гола крушка. Един от бандитите нервно притискаше револвер в слепоочието на детето. Изглеждаше уплашен, Жожи побърза да скрие главата си зад дебелата дървена греда.

„Можеш да забравиш за брат си Масаши, беше му казала Мичико, когато Жожи я помоли за помощ. Не мога да се намеся, не мога да направя каквото и да било.“ А той, прекалено зает със собствените си грижи, беше пропуснал да забележи отчаянието в гласа на сестра си.

Много му се прииска да се втурне в стаята, по-точно в мизерната килия, да сграбчи Тори и да я притисне до гърдите си. Но онзи нервен

бандит продължаваше да притиска дулото в главата на детето. Жожи си даде сметка, че няма да спаси Тори, единственото му оръжие в света на Масаше можеше да бъде изненадата.

— Бързо! — прошепна по посока на Шозо той. — Остави пушката тук, но преди това я избърши! — стори това със собствения си пистолет и го положи върху дъските. И двете оръжия бяха без серийни номера и никой не можеше да ги проследи.

Излязоха на улицата и бавно се насочиха към колата си.

— Хайде, потеглай! — дрезгаво нареди Жожи.

Шозо мълчаливо се подчини.

Служител на хотел „Плаца Атене“ почтително чакаше на летище Шарл де Гол в Париж.

— Bonjour, madame — поздрави той.

— Франсоа! — усмихна се приятно изненадана Лилиан Дос.

— Радвам се отново да ви видя, мадам — поклони се човекът и взе багажа ѝ.

— Аз пък — че отново съм тук — отвърна тя на отличен френски.

Беше облечена в лятна рокля на лилави цветя, косата ѝ беше сресана настрана и прикрепена с шноли, на шията ѝ върху фина златна верижка се поклащаше самотна и изключително изящна сълзичка от изумруд.

Стоеше сред тълпата с лека усмивка на уста и търпеливо чакаше пристигането на куфарите си. Умът ѝ се занимаваше с позната, винаги приятна игра — да разгадава националността на хората край себе си. Американец? Европейец? От коя европейска страна? Франция, Италия, Англия, Германия? Колко са източноевропейците наоколо? Може ли да направи разлика между поляк и югославянин, между румънец и руснак?

Последният въпрос беше сред най-трудните в тази игра. За отговора му се изискваше остро око и доста опит. Човек се научава да не обръща внимание на лицата, а да се концентрира върху облеклото. Лилиан насочи вниманието си към най-близкостоящите. Докато Франсоа събра всичките ѝ куфари ѝ сакове, тя беше разрешила загадката. Никой край нея не остана неидентифициран.

— Моля, мадам — галантно започна да я насочва хотелският служител. — За колата от тук...

Денят беше слънчев. В небето плуваха пухкави облачета, въздухът беше свеж и влажен, натезжал от аромата на пролетни цветя. Лилиан знаеше, че през есента ще мирише на изгорели листа — една тежка и, специално за нея, доста тревожна миризма. Но независимо от сезона тук тя винаги имаше чувството, че вдишва аромата на тежко старо вино. Беше ѝ приятно да усеща, че модерният живот все още не е успял да изтрие от лицето на Франция онази изтънчена помпозност, която винаги е била характерна за нейната култура.

Дефанс и Халите тя възприемаше не толкова като отстъпление пред изискванията на действителността, колкото като екзотична добавка към очарованието на Париж — все така жизнено и привлекателно, все така омайващо. Да дишаш въздуха на Париж означава да обезсмъртяваш душата си, мислеше Лилиан. Кой беше написал тези думи? Може би Виктор Юго?

Въртеше глава във всички посоки, не искаше да пропусне нищо. Когато се включиха в оживеното движение на Периферик, сърцето ѝ се сви от нетърпеливо очакване. Сякаш едва сега си даде сметка, че наистина се намира във Франция. Наближиха отбивката за Порт Мело и Франсоа ловко напусна магистралата. Стори го с такава скорост, че главата на Лилиан леко се завъртя.

Настани се в хотела, изчака да ѝ напълнят ваната и доволно се отпусна в нея. После подсуши косата си, облече меката хавлия и разтвори широките френски прозорци. Стаята ѝ беше на шестия етаж, една от малкото, които имаха широка тераса. Кафето и кроасаните вече чакаха на масичката, управителят на хотела дискретно беше преценил, че за шампанско все още е рано и издължената бутилка чакаше върху бюфета в своята сребърна купичка с лед.

Лилиан се отпусна на терасата и отпи глътка от силното черно кафе. Наоколо цвъртяха врабчета, далеч долу в градината на ресторанта тихо потракваха прибори. Персоналът вече зареждаше масите за обяд. Изложила тялото си на топлите слънчеви лъчи, тя вдигна от масичката последния брой на „Интернешънъл Хералд Трибюн“. Очите ѝ попаднаха на статия, написана от бившия канцлер на Федералната република Хелмут Шмидт. Привлече я заглавието — „ЯПОНИЯ НЯМА ИСТИНСКИ ПРИЯТЕЛИ В ТОЗИ СВЯТ“. Изчете

я, после се прехвърли на другите материали. Един от тях, препечатан от Обединените синдикати на пресата, цитираше мнението на корейски интелектуалци и политически лидери, които единодушно твърдяха, че днешна Япония представлява сериозна заплаха за мира в Далечния изток и целия свят. В друг материал се споменаваше, че двигателят на „Хюндай“ — най-добрата корейска кола в момента, се произвежда в Япония.

„Всички искат парите на японците, заявяваше известен учен от Сингапур. С една-единствена мисъл — не дай боже утре да разчитаме на тяхната милост. Американците идват и си отиват, но когато японците се настанят някъде, те остават там завинаги.“

Лилиан отпи нова глътка кафе и продължи четенето. Още няколко известни политически фигури от района на Югоизточна Азия изразяваха опасенията си от бурното настъпление на японския технически гений. Всички бяха единодушни, че този гений рано или късно ще се насочи към военните технологии и светът скоро ще се сдобие с оръжието на ХХІ век.

Като пример се сочеше свръхмодерният изтребител ФАКС, дело на компанията „Ямамото“. Според единодушното мнение на специалистите този самолет е толкова далеч от всичко създадено досега, че има опасност големите американски производители „Боинг“ и „Макдонъл-Дъглас“ да се окажат изтласкани от пазара.

Лилиан прелисти и останалите страници, но не откри нищо интересно в тях. Цветята в големи пръстени вази, наредени покрай оградата на лятната градина, грееха в ярки цветове. Глъчката се усили и тя надникна над парапета. Край масите се настаняваха първите клиенти.

В главата ѝ изплува далечен спомен. Джонас я беше взел със себе си на един от многобройните приеми, — посещението им беше част от неговата работа. Филип пак го нямаше, беше отлетял за Банкок, или може би Бангладеш... Един Господ знаеше точно къде. За пръв път в живота си Лилиан видя събрани на едно място толкова медали и почетни лентички и разни други ордени, окачени върху тъмните ревери на присъстващите мъже.

Хванала Джонас под ръка и залепила на лицето си изкуствената усмивка на опитна стюардеса, Лилиан обикаляше залата и бавно осъзнаваше, че е попаднала в капан. Невероятно красивите жени, край

които се плъзгаше, приличаха на манекените от витрина на моден бутик. Недокоснати от превратностите на съдбата и хода на времето, те прекарваха дните си в истински разкош. Подреждането и оцветяването на косите им отнемаше часове — точно толкова, колкото пиленето, лакирането и оцветяването на ноктите. После идваше ред на лицето — парна баня, почистване, масаж. Телата също не познаваха пощада — кални бани, специални благородни масла и шампоани. В паузата между тези сложни дейности и ежедневните шопинг турове тези жени съумяваха да се срещнат с колежките си от организационния комитет на поредната и, разбира се, най-важна благотворителна проява. Това им даваше чувство за собствена значимост, осмисляше съществуването им.

„Как можах да допусна, че ще мога да се включа в подобна компания, беше се запитала Лилиан. Приемайки поканата на Джонас, би трябвало да си запиша час при психиатър!“ Испита дълбоко чувство на срам, имаше усещането, че играе в някаква пиеса на абсурда, уплаши се. „Всеки момент мадам Пиер Кроа дьо Гер-Сен Естоф, изправила се ей там, ще разбере, че моето място съвсем не е тук! А после, прибъгвайки до идиоматичния си английски език, несъмнено овладян на Лазурния бряг, тя ще извика униформената охрана и ще нареди да ме изгонят. Открито, пред очите на всички.“

„Какво?! Тя няма благородническа титла?! Но от какво семейство произхожда? Дъщеря на действащ генерал? В армията? Пресвета Дево! Нима е възможно? Но как е успяла да се промъкне тук? Нима не разбира, че това място е неподходящо за нея?“

Лилиан неволно потръпна. Думите им — тоест тези, които тя им сложи в устата, — я накараха да усети ударите на сърцето си, шампанското изведнъж ѝ загорча.

В един момент Джонас се обърна към посланика на Австралия до себе си — млад и амбициозен дипломат от кариерата, и шеговито го попита знае ли за какво мечтаят американците. Онзи вдигна глава, очите му светнаха в очакване.

— Американските мъже мечтаят за власт, а жените им за един втвърден penis — две неща, които поразително си приличат.

Последвалият смях я накара да се почувства още по-неудобно. Просто защото анекдотът беше за сметка на нежния пол. А тя беше жена, беше и част от тяхната компания. Дори мъж с далеч по-малко

мозък в главата би си дал сметка за некавалерското им поведение. Да не говорим, че Джонас би могъл да направи и задължителния банален жест на внимание. И да каже нещо от сорта на „присъстващите се изключват, разбира се“... Там, на онзи помпозен прием, тя беше просто негова *добавка*, нещо като декор за мъжкото му самочувствие.

Още помнеше хладното свиване на стомаха си. Помнеше и обстановката — разкошна зала в колониален стил, тапети в синьо, бяло и златно, огромни петметрови френски прозорци, закрити от красиви копринени завеси. Келнерки в снежнобели престилки сновяха между благородните мъже и им поднасяха разхладителни. Келнерки, разбира се. Тук присъствието на обслужващ персонал от мъжки пол се считаше за обида.

Австралиеца продължаваше да разговоря единствено с Джонас, за него тя просто не съществуваше. Някакъв бригаден генерал от Пентагона, военен аташе бог знае къде, направи опит да я заговори. Но думите му й прозвучаха като тибетско наречие, не успя да разбере абсолютно нищо.

Бузите й пламтяха, все още не можеше да приеме, че току-що чутата от австралиеца фраза се отнася за нея. „Това животинче до рамото ти изглежда наистина приятно“, небрежно подхвърли на Джонас дипломатът от кариерата.

Направи усилие да пусне ръката на Джонас. Обърна се и тръгна към дамската тоалетна. Стори й се страхотно несправедливо да търси закрила от мъжката бруталност именно в подобно помещение.

Погледна се в огледалото. Останала сама, най-сетне си даде сметка какво е породило хладното свиване на стомаха й. Яростта. Тя не беше насочена конкретно към онази австралийска свиня. Просто защото този човек не означаваше нищо за нея. Не беше насочена към Джонас, макар че той би трябвало да се съобрази с нейното присъствие. Но кучето си е куче — то не говори, а просто изпълнява заповедите на господаря си.

Там, в малката кабинка на тоалетната, Лилиан плака така, както не беше плакала дори в собствената си спалня. Защото тази спалня не беше само нейна, а и на Филип...

В онзи момент изпитваше огромна омраза към съпруга си. Винаги я оставяше сама, винаги в ада на безкрайното очакване. Мразеше го, защото я беше принудил да води живот, който ненавижда.

Утрото завари телата им плътно притиснати. Листенцата на „ти“ бяха започнали да потъмняват, ароматът им изчезна.

Майкъл потръпна и отвори очи. По ръката му пропълзля бръмбар, тромаво стъпи на скалата и изчезна в някаква пукнатина. Докосна Илайн и тя се събуди. Очите ѝ, широко отворени, се заковаха в лицето му. Той потръпна от хладното им безразличие, сякаш студен вятър беше разделил голите им тела. След миг това чувство се стопи, Илайн се завърна от далечното си мрачно убежище.

— Добро утро — прошепна той и я целуна по устните.

Тя протегна ръка и прокара пръст по брадичката му.

— Добре ли спа? — попита той.

— Да — кимна тя. — Не сънувах нищо. Това не ми се беше случвало от години.

— Аз пък цяла нощ не можах да се отърва от кошмари — призна Майкъл. — Сънувах някаква безкрайна битка между древни рицари, носещи кръгли брони от черупката на гигантски морски костенурки... — стана и започна да се облича, ръката му автоматично понечи да сваля повехналия гирлянд.

— Остави го — спря го тя. — Ще го свалиш, като се приберем у дома.

Той я погледна, после в главата му нахлуха спомените от отминалата нощ.

— Видях нещо ей там — посочи с ръка той. — Снощи, докато се любехме... Чух и някакъв странен звук. Какво беше то според теб?

— Не зная — сви рамене тя. — Вероятно някое нощно животно. Тук гъмжи от диви прасета и мангустии...

— Прасетата и мангустите не излизат нощем — поклати глава Майкъл. — Освен това ти нарочно ми попречи с тялото си...

— Това вече е без значение — изправи се тя и започна да се облича.

Майкъл докосна гирлянда около врата си.

— Каза, че тези листенца ще ни закрилят... Но от какво?

— Зависи в какво вярваш — сви рамене Илайн. — Според „кахуните“ това място продължава да бъде обитавано от боговете... Същите онези бойци, които са загинали тук преди много векове...

— Искаш да кажеш, че снощи съм чул тях, така ли?

— Защо не? — отново сви рамене тя. — Техните духове обитават целия остров...

— Едно е да чувстваш присъствието на духовете, съвсем друго да ги видиш!

— Ако не вярваш, значи не се е случило — прошепна Илайн. — Но ще ти кажа нещо... Боговете, които са се сражавали тук, наистина са носили щитовете от костенурки...

Майкъл озадачено я погледна, не можеше да разбере дали се шегува, или говори сериозно.

Тя се наведе и го целуна по устните.

— Не гледай толкова подозрително. Това е истината. Достатъчно е да се обърнеш към историята на Мауи...

Майкъл замислено довърши тоалета си.

— Сънищата не съществуват — тихо промълви той. — Те придобиват очертания от подсъзнателното у нас, а не от заобикалящата ни среда.

— Човешкият мозък е нещо ирационално, Майкъл. Отдавна би трябвало да знаеш това, но въпреки всичко търсиш обратното...

— Светът на духовете те привлича неотразимо, нали? — вдигна глава той. — Но едновременно с това знаеш, че той не може да бъде заместител на реалния живот.

— За какво говориш?

— Просто намеквам, че това може би е още един опит да се избяга от действителността...

— Като булимията?

— Само ти знаеш отговора на този въпрос — сви рамене той.

— Нищо не знам — тъжно поклати глава тя. — Защото единственият урок на живота, който помня добре, ми препоръчва да не вярвам на нищо и на никого — обърна се и започна да се спуска по тясната пътечка.

— Дори и на себе си? — тръгна след нея Майкъл.

— Особено на себе си!

Коленичила пред олтара на богинята лисица, Мичико усети чуждото присъствие зад гърба си.

— Мичико? — прозвуча гласът на Жожи.

— Здравей, братко — отвърна, без да се обръща тя. — Как си?

— Трябва да поговоря с теб.

— Почакай да приключа с молитвите си и ще се разходим в градината.

Жожи погледна двамата едри мъже, изправили се на крачка зад Мичико, и поклати глава:

— Не, искам да говорим насаме.

Главата му беше извърната така, че пазачите да не виждат движението на устните му.

— Ако става въпрос за Масаши, отговорът ми ти е известен...

— Моля те, Мичико. Зная кои си тези пазачи. Трябва да говорим на четири очи.

Тя долови отчаянието в гласа му и леко кимна с глава:

— Добре.

Замисли се за момент, после добави:

— Може да стане по времето, което използвам за тоалет... В шест часа... Помниш ли онова място от оградата, което се нуждаеше от поправка?

— При дупката на лисиците?

— Да. Вместо да я запуша, аз всяка сутрин ходя да проверявам дали мястото е свободно. Лисиците трябва да имат достъп до тук. За тях това е свято място... — на лицето ѝ се появи усмивка, не искаше пазачите да разберат, че разговорът е сериозен: — Дупката е достатъчно широка, за да се промушиш през нея. Ела на входа на кухнята малко преди шест. Ще кажа на готвачката да те пусне.

В шест без четвърт Жожи се промуши през лисичата дупка в бамбуковата ограда и тръгна към вратата на кухнята. Възрастната готвачка, служила дълги години в къщата на доведената му сестра, бързо го вкара вътре. Поведо го към стаите за почивка, почука на една от плъзгащите се врати и леко кимна с глава.

Жожи се отпусна на колене и влезе. Стаята беше изцяло от камък, запълнена с гореща пара. В дъното се виждаше голият гръб на Мичико, температурата беше толкова висока, че той веднага започна да се поти.

— Отстраних момичетата — каза Мичико. — Казвай каквото имаш да ми казваш, Жожи... Времето ни е малко.

— Разбрах къде крият Тори.

За момент му се стори, че Мичико не го е чула. После тялото ѝ потръпна, от устата ѝ се откъсна тих вик:

— Къде?

Обърна се, лицето ѝ беше по-бяло от парата.

— Господи, къде е малката ми внучка?

— В един склад на кея Такашиба. Знаеш ли го?

— Разбира се — кимна тя. — Петдесет процента от него принадлежат на Нобуо, по-точно на „Ямамото Хеви Индъстриз“... Но как разбра, че Тори е там, Жожи-сан?

Той ѝ разказа. Как е направил опит да си осигури подкрепата на Кай Шоза, как е стигнал до Козо Шина и какво го е посъветвал да стори той. И накрая това, което двамата с Шозо бяха видели в склада.

— Господи, колко глупаво си постъпил! — клюмна главата на Мичико.

— Ако беше приела да ми помогнеш, това нямаше да се случи — обвинително повиши тон Жожи. — Разбрах всичко едва след като зърнах Тори. Разбрах защо не си била в състояние да ме подкрепиш срещу Масаша...

— Ох, Жожи — въздъхна тя. — Нищо не си разбрал! Надявах се поне ти да останеш настрана, поне на теб да бъде спестено унижението!

— Какво искаш да кажеш? — втренчено я погледна Жожи.

— Преди месеци брат ти Масаша сключи сделка с Козо Шина.

— Какво?!

— Не викай, Жожи-сан. Стой спокойно и ме изслушай. Шина казва, че е с теб против Масаша, но същото казва и на него. Въпросът е каква е неговата цел? — помълча малко, после тихо възкликна: — О, Буда! Шина ли ти даде идеята да проникнеш в склада Такашиба?

Жожи кимна с глава.

— Естествено това ще стане достояние на Масаша, вероятно така иска Шина... Масаша ще те убие и тогава остава само един брат от фамилията Таки... Познавам Шина, убедена съм, че вече е намислил как да се отърве и от Масаша. И мечтата на живота му ще се превърне в действителност: кланът Таки ще бъде напълно унищожен!

— О, не!

— Не трябва да губим нито секунда! — изправи се Мичико. — Подай ми хавлията. Трябва веднага да ме изведеш от този дом! Трябва да спасим Тори! Успеем ли, вероятно ще имаме шанса да се изправим срещу Шина на равни начала! — Жожи се зае да я подсушава, на лицето ѝ се появи бледа усмивка: — О, да! Това ще ми донесе удовлетворение! Козо Шина има много грехове, за които трябва да отговаря!

Илайн и Майкъл се прибраха в къщата, взеха по един душ и смениха дрехите си. Събраха се отново в кухнята, беше малко след осем часа сутринта.

— Времето ми изтече — тихо промълви той. — След два часа отлитам за Токио.

Илайн изстискваше плодов сок на масата.

— На летището ще имаш затруднения — рече тя и побутна към него сутрешното издание на „Хонолулу Адвъртайзър“. На първа страница имаше крещящо заглавие, изписано с тлъсти черни букви: „МАСОВО УБИЙСТВО В ЗАПАДНИТЕ ПЛАНИНИ НА МАУИ.“ Под него следваше подробно описание на битката в дома на Ичимада Дебелака. — Полицията е навсякъде, да не говорим за агентите от Службата за имиграция и натурализация. Тази служба се бори с мрежата на Якудза на Хавайските острови, никога няма да успееш да се измъкнеш...

— Няма проблеми — успокои я Майкъл. — През нощта говорих с моите хора във Вашингтон. Нещата с властите са уредени. Никой няма да се занимава с нас, в това можеш да бъдеш сигурна... Но аз трябва да замина за Токио, всички следи водят натам. Имам контакти, ще успея да открия Уде. Той положително отдавна се е измъкнал...

— Може би — промърмори Илайн и разцепи на две сочна папая. Загреба с лъжица черните горчиви семена и я поднесе към устата на Майкъл. Семената блестяха, приличаха на пресен хайвер.

— Благодаря.

— Но има шанс Уде още да е на острова — продължи тя. — В такъв случай съм сигурна къде може да бъде открит — ръката ѝ загреба втора лъжица от сочния плод, но Майкъл отказа с поклащане на глава.

— Не мисля, че този шанс е голям — промърмори той. — Но това не означава, че трябва да го пренебрегваме.

Настаниха се в джипа и потеглиха.

— Защо чак сега споменаваш за това? — попита Майкъл.

Илайн ловко въртеше волана по тесния път, майсторски задмина някакъв автобус с японски туристи.

— Защото сега ми хрумна — призна тя. — Едва след като ми каза, че твоите хора са уредили нещата с властите. Уде не би могъл да напусне острова през нощта на престрелката, полетите започват едва сутринта. Но тогава вече е било късно, федералните агенти положително биха го засекали. Местната организация на Якудза има добри отношения с полицията, но с федералните власти положението е съвсем различно...

— Не виждам никаква връзка между това и твърдението ти, че знаеш къде се крие Уде, дори и да се окажеш права... — въздъхна Майкъл.

— Не е толкова трудно — отвърна Илайн. — След смъртта на Ичимада подчинените му са объркани... Дебелака упорито отказваше да подготви свой заместник тук... Той беше твърд привърженик на „катамичи“ — древното средство на главатарите на Якудза за укрепване на едноличната им власт. Непрекъснато противопоставяше заместниците си един срещу друг, обичаше да им казва: „Ще победи най-добрият“... А когато най-добрият най-накрая успяваше да спечели битката, той буквално му отрязваше краката...

Напуснаха долината Иао и поеха на изток, към Уайлуку.

— Има обаче един човек на име Оме — продължи Илайн. — Неговото поле на дейност е централното, тоест — в и около летището. Хората му се занимават с вносно-износни операции. Оме беше подчинен единствено на Ичимада. Логично е да се допусне, че Уде се е свързал с него, особено ако е разговарял с Масаши... Оме е доверен човек на Масаши.

Прекосяха бедните покрайнини на града и поеха по пътя, на който се бяха запознали. Илайн намали скоростта, очите ѝ внимателно опипваха скалите наоколо. Открила това, което търси, тя отби встрани и спря.

— Ето там — посочи ръката ѝ. — Използвай бинокъла.

Майкъл видя тесен павиран път, който се виеше нагоре в планината. Той очевидно водеше към Кахакулоа, край него се виждаше старото гробище, което вече познаваше.

Китка дървета почти закриваше къщата, която беше построена на стръмния склон. Майкъл насочи бинокъла натам. През мощното увеличително стъкло всичко се виждаше с кристална яснота. Пред къщата имаше паркирана кола, не се забелязваше никакво движение.

Майкъл изчака малко, после понечи да слезе от джипа и да смени позицията за наблюдение. В този момент входната врата се отвори. На прага се появиха двама бойци — якудза. Огледаха се внимателно и тръгнаха към колата. Инспекцията, на която я подложиха беше достойна за учебно занятие в полицията.

След десетина минути единият се прибра обратно в къщата. Върна се в компанията на висок японец с белег на лицето, в ръцете си държеше багаж.

— Това е Оме — каза Илайн, оценила за секунда кратката му информация. — Вероятно и Уде е там.

— Няма следа от него — поклати глава Майкъл, после добави: — Чакай, чакай! На входа има още една фигура...

На вратата се появи едър мъж, ръцете му придържаха жена със завързани крайници. Наведе се да свали въжетата от краката ѝ и лицето му се извърна насам.

— Уде ли е? — попита Илайн.

— Да — промърмори Майкъл, пръстите му се стегнаха около бинокъла. — Мъкне завързана жена...

— Жена ли? — учуди се Илайн. — Странно... Уде пристигна тук съвсем сам.

— Но сега е с жена и това прави задачата ни по-лесна. Ще трябва да мисли и за нея, докато ние... — изведнъж млъкна, после от гърлото му излетя сподавен вик. Уде беше дръпнал качулката от главата на жената: — Това е Одри! Мръсникът е отвлякъл сестра ми!

Илайн дръпна бинокъла от ръцете му. Видя как Одри прикляка и се облекчава в крайпътните храсталаци, главата ѝ безсилно клюмаше. Уде я изчака да свърши, после веднага ѝ върза краката. Вдигна я на рамо и я натика на задната седалка, после седна зад волана.

— Пресвети боже! — възкликна Илайн.

— Какво става? — нетърпеливо попита Майкъл.

— Илайн, какво става, за бога?!

Илайн не отвърна, очите ѝ не се отделяха от бялото като вар лице на Одри. Майкъл я издърпа от шофьорското място и седна зад волана. Тя едва успя да скочи до него и джипът рязко потегли. Колата на Уде бързо се отдалечаваше.

— Искам да знам какво става! — твърдо процеди той. — Хайде, Илайн, казвай!

— Не зная — объркано отвърна тя, лицето ѝ стана загрижено. — Всичко се обърка...

— Какво по-точно?

— Майкъл, сестра ти беше отвлечена от мен...

— Какво?!

— Направих го, за да я спася. Масаша направи опит да я докопа веднъж, не исках това да се повтори...

— Но защо? Баща ми е мъртъв, той не би могъл да използва Одри за заложница!

— Филип ѝ е пратил нещо, нали?

Ето че се оказах прав, помисли си Майкъл. Татко с изпратил на Одри нещо от жизненоважно значение.

— Значи с теб се бих в кабинета на баща ми? — присви очи той.

— Съжалявам, но нямах друг изход — въздъхна Илайн. — Присъствието ти там не беше планирано...

— Би могла да ме предупредиш! Заедно можехме да измислим нещо по-добро. Като фалшиво отвличане, например...

— Нима щеше да ми повярваш? — поклати глава Илайн. — Съмнявам се. Нямах право да рискувам. Освен това наистина трябваше да я отвлека. Не бих посмяла да предложа на Масаша нещо фалшиво... А и не исках да замесвам и теб.

— Ти взе катаната, която ми е подарък от татко. Къде е тя?

— Не е у мен — отвърна Илайн. — Преди години баща ти я откраднал от човек на име Козо Шина — създателя и ръководителя на Джибан. Тази катана, изкована преди столетия специално за принц Ямато Такеру, е единият от свещените символи на Джибан. Другият е документът Катей. Говори се, че когато Шина реши да използва услугите на този меч, Джибан ще е постигнала целите си. Мисля, че в момента оръжието е именно у Шина.

— Ти ли му го даде? — недоверчиво я изгледа Майкъл.

— Не — поклати глава тя. — Отнеха ми го със сила.

Катаната си е катана, но Одри не излизаше от тапата на Майкъл.

— Как стана така, че сестра ми се оказва пленница на Уде? — попита той. — Нали си я отвлякла, за да е на сигурно място?

— Не знам — призна Илайн. — Докарах я на Мауи и я скрих в планинската къща на Ичимада. Знаех, че Дебелака не стъпва в Хана и че това е последното място на света, където някой може да я потърси... Особено пък Масаша. Но се оказа, че греша...

Сега идва ред на най-важния въпрос, въздъхна в себе си Майкъл.

— Масаша знае ли за картичката, която баща ми е изпратил на Одри? — тихо попита той.

— Сигурно — отвърна Илайн. — Защото беше успял да хване писмото, което Филип Дос беше изпратил на теб.

— Но аз го получих — възрази Майкъл.

— Това не ме учудва. Масаша знае защо си тук и иска да се възползва от услугите ти. Ако откриеш документа Катей, та всъщност ще му направиш огромна услуга. Обзалагам се, че вече сме под неотстъпно наблюдение. В момента, в който разбереш къде баща ти е скрил документа Катей, Масаша ще бъде тук да го получи...

А другият вариант е ти самата да си негов агент, помисли си Майкъл. Това би било най-удобният вариант за японеца... Но как да разбере истината?

— Сега и аз трябва да се включа в битката, Майкъл — продължи с равен глас Илайн. — Нося лична отговорност за съдбата на сестра ти. Тя е в опасност заради мен. Уде пътува за летището, няма съмнение, че е уредил да я измъкне нелегално от Хавай. Масаша несъмнено изпитва силно любопитство по отношение на това, което Одри е получила от баща ти. Ще разбере какво е то, в това няма никакво съмнение... И вече няма да има никаква полза от нея. Ако сега не успеем да попречим на Уде, шансовете ни да видим Одри жива стават съвсем теоретически...

Майкъл я слушаше с половин ухо, умът му бързо съобразяваше. Въпросът беше дали може да й се довери и до каква степен да го стори. Добре помнеше какво беше казал баща му: колкото по-възрастен става човек, толкова по-трудно стига до истината. И вероятно наистина е така. Но Майкъл притежаваше „Гендо“ — небесното вдъхновение. *Небесното вдъхновение е истината*, казваше някога Цуйо.

— Не се безпокой — каза на глас той. — Ще спрем Уде още тук.

В момента, в който прие предложението на Джонас да открие убийците на баща си, Майкъл веднага разбра, че обрича живота си на тази цел. И сега нямаше никакво намерение да се отклонява от своя път.

Има само един начин да разбера на чия страна е Илайн, помисли си той и стъпи здраво на педала. Налага се играта да бъде изиграна докрай.

Уде спря колата минута преди Майкъл и Илайн да навлязат в района на летище Кахулуи. Придружен от доверен боец на Оме, той изчака появата на един униформен служител от летището и тримата потеглиха към входа на службата за товарни превози. Десет минути покъсно двамата се появиха на пистата облечени в работни комбинезони, седнали в открит мотокар за багаж. Отзад беше натоварен голям дървен сандък, върху който имаше надпис:

„ЯМАМОТО ХЕВИ ИНДЪСТРИЗ
РЕЗЕРВНИ ЧАСТИ ЗА АВТОМОБИЛИ
ЧУПЛИВО“

Пистата за частни самолети се намираше встрани от централната, от която излитаха и кацаха тежките ДС-10 и „Боинг 707“ за Сан Франциско и още ред направления.

Самолетът на Масаша — малък ДС-9, вече беше кацнал. Към него се доближиха малка подвижна стълба и платформа за багаж. На двеста метра по-нататък почиваше огромен „Дъглас“, от който бавно се точеха последните пътници. Уде видя как един от униформените механици край самолета на Масаша започна да отваря товарния люк, колегата му закрепил подвижната стълба към корпуса и отиде да му помага. Защо вършат това, вместо да влязат в самолета и да помогнат на екипажа, запита се той. Наведе се леко напред и напрегна взор. Механикът се обърна и Уде успя да зърне лицето му, пресечено от тънък лейкопласт в основата на носа.

— Буда! — безгласно възкликна той. — Та това е Майкъл Дос! — скочи от мотокара и заповяда на боеца — якудза до себе си: — Каквото и да става, сандъкът трябва да бъде натоварен!

После хукна към самолета, размахвайки ръце по посока на един от представителите на летищната охрана.

— Хей! Онези двамата не са механици!

Пазачът се затича към самолета, ръката му изчезна под ревера на униформеното сако.

Майкъл хукна напред, Илайн извика нещо подире му. Обля го облак отработени газове от реактивните двигатели, дробовете му се свиха, очите му се напълниха с люти сълзи. Горещата струя го тласкаше назад, оттатък нея смътно се долавяха виковете на човека от охраната. Наведе глава да избегне крилото, на крачка от подвижната стълба попадна на маслено петно, подхлъзна се и едва успя да се задържи на крака.

В същия момент го връхлетя Уде, той се извъртя и падна по гръб. Ръцете му се стрелнаха нагоре, за да отклонят удара на късия японски нож „танто“.

Светкавично преценил посоката на острието, Майкъл опита да предпази корема си с ветрилообразно движение и рязка контраатака. Уде блокира удара с дръжката на „танто“, завъртя се по посока на часовниковата стрелка и така комбинира инерцията на собственото си тяло с тази на противника.

Сърцето на Майкъл се свиваше от страх. Даде си сметка, че това е страх за Одри, за крехката му сестра, попаднала в лапите на този звяр. Прехапал устни, той вложи цялото си умение, за да парира яростната атака!

Страхът води до поражение, казваше Цуйо. Омраза, гняв, объркване — всичко това са елементи на страха. Колкото по-бързо се освободиш от тях, толкова по-големи са шансовете ти да оцелееш. Това учениците ми разбират най-трудно, просто защото са тук да трупат познания, а не да се освобождават от тях. Ако мислиш само за отмъщението, твоето тяло ще загуби част от силата си. Изборът пред теб ще намалее и стратегията ще престане да бъде на твоя страна. Оставай с една мисъл в главата — мисълта за отмъщението; и тя те прави слаб.

Но в момента душата на Майкъл се гърчеше именно от желанието за мъст. Искаше да накаже Уде за всичко, което е причинил на сестра му. Лявата му ръка се стрелна напред и сграбчи китката на Уде. Целта му беше да използва инерцията на нападението и да го накара да пусне оръжието.

Но Уде очакваше подобна тактика, тялото му рязко се отмести встрани, удари се в основата на подвижната стълба и политна. Майкъл светкавично се възползва, краката му се стрелнаха напред и се склучиха около бедрото на Уде.

Японецът се строполи на асфалта. Някъде завиха сирени, Майкъл вдигна глава. Боецът — якудза се беше отпуснал на коляно, пистолетът в ръката му вече се насочваше насам. Отскочи зад стълбата, миг по-късно куршумът звънна в металната основа и пръсна рояк искри. Лишен от пространство за маневриране, Майкъл направи светкавична оценка на обстановката. Уде вече се надигаше с „танто“ в ръка, бягството беше невъзможно, тъй като боецът го държеше на мушката си.

После зърна фигурата на Илайн да изскача иззад корпуса на самолета. Ръката ѝ се вдигна нагоре, някакъв тъмен предмет излетя от нея и се стовари в темето на боеца. Онзи се просна по очи, пистолетът му издрънча на пистата.

Майкъл се обърна и хукна да бяга, в главата му се въртеше мисълта за „муто“. *Муто е умението да се защитаваши без сабя, казваше Цуйо. Ако разчиташ единствено на оръжието, много често ще изпаднаш в неизгодна позиция. Истинският боец трябва да владее всички форми на водене на бой, да се възползва от подръчни оръжия, да се защитава и с голи ръце. Иначе няма да оцелее.*

Илайн беше прибягнала именно до „муто“ и това спаси живота му.

Продължаваше да лети напред. Одри, къде си?

Уде се изправи на крака, тръсна глава и се втурна да го преследва. Илайн изскочи иззад крилото на малкия самолет и също затича насам. Придвижваше се под ъгъл и скоро се озова до рамото му.

Двамата се насочиха към огромния търбух на ДС-10, който в момента беше единственото им спасение. След няколко секунди се добраха до стълбичката, Майкъл тичаше пръв. Сграбчи стюардесата,

която изпращаше последните пътници, и грубо я бутна във вътрешността на самолета.

— Затворете вратата! — изкрещя той на другите момичета с тъмносини униформи, които смаяно се облешиха насреща му. Командирът на самолета и вторият пилот тъкмо се надигаха от местата си.

Уде вече се изкачваше по подвижната стълба, в ръцете си държеше малко момиченце. Зад него тичаше майката, по лицето ѝ се стичаха сълзи, от устата ѝ излитаха отчаяни вопли.

— Правете каквото ви казах, за бога! — изкрещя Майкъл.

Но екипажът не беше в състояние да реагира, парализиран от изненада и страх. Спасението дойде пак от Илайн. Без да губи самообладание, тя се втурна навътре, освободи ключалката и тежката врата шумно се затръшна.

„Господи, успяхме“, замаяно въздъхна Майкъл.

Джонас си беше у дома, на бюрото му имаше купчина папки с агентурни сведения. Отначало реши да провери всичко, което се отнасяше за дейността на БЕМТ през последните шест години, в съответствие с информацията в доклада на генерал Хадли. Но после в главата му започна да се оформя неясно подозрение, ръцете му механично се насочиха към папките с още по-ранни оперативни материали.

Нещата бавно започнаха да заемат местата си. Джонас разбра, че неговото ведомство е отстъпвало територия на руското разузнаване в продължение на повече от петнадесет години. Без очебийни провали, без шумни успехи. Тук изгубиш агент, там проваляш някоя операция. После пък става обратното — руснаците са тези, които търпят подобни загуби... Всичко изглеждаше в границите на нормалното... Но прегледът на цялата оперативна информация доказа, че нищо не е било в границите на нормалното.

Бюрото беше отрупано с картонени чаши за кафе, всяка от тях съдържаше различно количество течност. Джонас отдавна беше изгубил представа кога за последен път беше слагал нещо в уста, да не говорим за почивка и сън. Разтърка очи, извади някакви хапчета от чекмеджето и ги хвърли в устата си.

После въздъхна и се зае с обща оценка на работата си. По всичко личеше, че заключението в доклада на Хадли не отговаря на истината. Потокът оперативна информация към руснаците е текъл далеч повече от шест години. Но това не беше единствената беда. Защото неговата интензивност отбелязваше рязък скок през последната година — същата, в която японците започнаха да променят търговската си стратегия спрямо Съединените щати. Това съвпадение едва ли е случайно, тежко въздъхна Джонас.

Червеният апарат върху бюрото му рязко издрънча. Минаваше два след полунощ — времето на лошите новини.

— Моля незабавно да тръгнете насам — прозвуча в слушалката напрегнатият глас на дежурния офицер в БЕМТ. — Обявена е тревога „син код“, вече се свързах със службата на генерал Хадли!

„Син код“ беше най-високата степен на бойна тревога в разузнавателните служби на Съединените щати.

Джонас пристигна в сградата на БЕМТ за тринадесет минути и половина — истински личен рекорд.

Прекося охранителната полоса на входа и се насочи навътре. Обстановката беше делова и спокойна. Дежурният офицер го чакаше във фойето, навсякъде се виждаха хора от силите на сигурността.

— Наложих забрана за влизане и излизане — информира го офицерът. — Ще я вдигнем само по ваше нареждане.

Джонас продиктува имената на своите сътрудници, които трябваше да бъдат допуснати в сградата.

На осмия етаж всичко изглеждаше спокойно, от мониторите се носеше разноезична реч. Тук никога не настъпваше тишина, просто защото двадесет и четири часа в денонощието подслушвателната апаратура следеше всички азиатски и източноевропейски радиопредавания.

Дежурният офицер прекоси залата и се насочи към кабинета на Джонас. Отвори вратата, запали осветлението и включи компютъра. Върху екрана започна да пулсира оранжев правоъгълник. Текстът в него накара сърцето на Джонас да пропусне един такт.

„ИЗТРИТИ БАЗИСНИ ДАННИ В ЦЕНТРАЛНИЯ
ФАЙЛ“

Думите се забиха като нож в главата на Джонас, той седна зад бюрото и започна да набира различни спомагателни кодове. Навлизаше все по-дълбоко и по-дълбоко в огромната памет на БЕМТ, но резултатът си остана същият.

— Пресвети Боже! — въздъхна той и уморено прокара длан през лицето си. Главата му щеше да се пръсне, дишането му беше плитко и неравно, като на болен човек. Повтори операцията от начало до край — промяна нямаше.

Сътрудниците му, повикани по спешност, започнаха да изпълват кабинета.

— Руската мрежа — информира ги с дрезгав глас тон. — Някой е успял да проникне до базисните данни и да ги изтрие от паметта. Имена, дати, начин за контакт, замразени агенти, всичко...

— Не разполагаме с резервни дискети — обади се със загрижен глас един от помощниците му. — На практика нямаме нищо, записано на хартия. Ако между нас не се намери човек с феноменална памет, при това запознат с операциите ни в Съветския съюз от доста време насам, можем да се простим с всичко, което сме постигнали там!

Интеркомът тихо зажука.

— Да? — натисна копчето Джонас.

— Един човек настоява да влезе — съобщи му ръководителят на охраната.

— Кой?

— Генерал Хадли, сър.

Стомашните мускули на Джонас нервно се стегнаха.

— Пуснете го — промърмори той. После изпрати дежурния да го посрещне и освободи сътрудниците си. Господи Исусе! Нали нямаше да го има още два дни.

След минута дежурният въведе Хадли, отдаде чест и затвори вратата след себе си.

— Как си, Джонас? — попита генералът. — Отдавна не сме се виждали.

Макар и надхвърлящ осемдесетте, генерал Хадли все още беше хубав и представителен мъж. Косата му беше снежнобяла, бръчките върху загорялото му лице бяха изсечени като в скала, старчески петна покриваха сухата като пергамент кожа на ръцете му. И това беше

всичко. Енергията, която се излъчваше от бистрите и проникателни сини очи, беше енергия на млад и стегнат човек.

Пристъпи напред, отпусна се в едно от креслата и добави:

— От колко време се познаваме, Джонас?

— От много — промърмори шефът на БЕМТ.

— Май от следвоенните години, по време на окупацията на Токио, нали? Тогава БЕМТ изобщо не съществуваше... — главата на Хадли бавно се поклати. — Какво става тук, Джонас?

— Тази вечер ли имаш предвид?

— Не само нея — отвърна генералът. — Тя просто сложи венец на това, което се мъти от шест години насам... — „Значи вече е прочел доклада“, въздъхна в себе си Джонас. — Какво е истинското състояние на нещата? Много ли сме зле?

Джонас му разказа всичко, което знаеше.

— Господи Исусе! — поклати глава Хадли. — Ако руснаците разполагат с всичко, за което ми спомена, нашето разузнаване е с колко... може би десет години зад тях! — в очите му се появи дълбоко отчаяние: — Знаят даже и за замразените агенти, а? Пресвета Дево!

После скочи на крака и започна да кръстосва напред-назад по килима.

— Кой е предателят, Джонас? Само човек от висшето ръководство на БЕМТ може да получи достъп до секретните кодове на централния компютър и да изтрие базисни данни от паметта му!

— Дори не всички ръководители имат подобен достъп — въздъхна Джонас. — Кръгът се затваря с три-четири имена.

— Но защо му е трябвало да изтрива данните? — свъси вежди Хадли. — Защо просто не ги е записал? Тогава компютърът изобщо нямаше да вдигне тревога. Той сигнализира само при изтриване на базисна информация. Май ще се окаже, че имаме работа с еднократно проникнал агент!

— А може би той нарочно е сторил това — промърмори Джонас. — Може би е искал да научим какво е направил. Което означава, че вече е далеч. Веднага се заемам с проверките.

— Няма смисъл, Джонас.

— Какво искаш да кажеш?

— Ние сме стари приятели и колеги — въздъхна Хадли — Може би ще ти е по-лесно да го чуеш от мен... — закова се пред бюрото и

впи очи в лицето му: — Това е краят, Джонас. Трябва ми свежа кръв, трябва ми млади хора. БЕМТ остаря и склерозира, допусна врага да проникне в самото му сърце! Времето му безвъзвратно отмина.

Джонас усети как му се завива свят, ушите му забучаха. Имаше чувството, че всеки момент ще получи инфаркт.

— Генерале, не може така изведнъж да...

— Наистина съжалявам — твърдо отвърна Хадли. — Но заповедта е окончателна и вече се привежда в изпълнение. Президентът е информиран, моите хора всеки момент ще започнат да запечатват сградата. Скоро тук ще дойде специална група за разследване, вече няма от какво да се притесняваш. От тази минута нататък БЕМТ не съществува.

Джонас бавно се облегна назад, лицето му беше по-бяло от стената.

Притиснал детето до гърди, Уде бръкна в джоба си и извади стоманен „шакен“. Беше застанал в основата на подвижната стълба, тълпата пред него беше на прага на истерията. Усещаше особения, странно възбуждащ аромат на лудостта и масовата психоза.

Въоръженият пазач, втурнал се след Майкъл и Илайн, беше на няколко крачки от него. Китката на Уде се стрелна напред, очите на човека широко се разтвориха. Стоманената звезда потъна дълбоко в гърдите му, тялото му политна и се строполи на бетона.

Уде изтича до него, измъкна револвера от ръката му и провери барабана. Два патрона липсваха, ръката му се протегна към колана с резервните пълнители. Откъм изхода се появиха още три униформени фигури. Пазачи или полицаи. Уде се прицели и натисна спусъка. Втори, трети път... Униформените фигури паднаха една по една, като дървени патици в стрелбище. Нямаше време за проверка на точността, мислеше единствено за патроните, останали в барабана.

Обърна се и пропълзя под туловището на ДС-10. Намираще се в Мауи, а това означаваше, че до появата на нови полицейски подкрепления ще измине доста време. Въпреки това разполагаше с броени минути за изпълнение на задачата.

Придвижи се към опашката. Както очакваше, вратите за багажното и персонала зееха широко отворени. Захвърли детето върху

цимента, скочи и се набра на мускули в тъмното и хладно багажно отделение.

Натика револвера в колана си, протегна ръка и напипа централния панел над главата си. Придържайки се към него, той неизбежно щеше да стигне до кабината. Конструкцията беше от алуминий, тънки ребра поддържаха външната обшивка. Пръстите му опипаха преградата и той разбра, че няма да може да проникне оттатък — беше занитена.

Бръкна в джоба си и извади инструментите, които сутринта получи от хората на Оме. Беше избрал този метод за ликвидирането на Майкъл още в Уайлуку, веднага след като научи къде се намира къщата под наем на Илайн Ямамото. Фактът, че Майкъл намери убежище в огромния ДС-10, не можеше да му попречи с нищо, методът беше подходящ и тук.

Ръцете му се заеха с работа. В тях се появи нещо като ролка скоч, широка около сантиметър, мазна и лепкава. Прикрепи я към вътрешния панел, разделящ багажното отделение от пътническия салон, закачи детонатора и се огледа. Експлозивите се подчиняваха на основните физически закони като всичко останало в природата. Следователно и те търсеха най-лекия път за своето проникване. Уде придърпа един палет, натоварен с тежки и здрави куфари от известната марка „Самсонайт“. Те несъмнено щяха да бъдат достатъчни като преграда, взривната вълна ще се насочи в противоположна посока. Ако не беше си направил този труд, експлозията положително щеше да бъде достатъчно силна, за да помете и него заедно с враговете му.

Приклепна зад солидната преграда и драсна клечка кибрит. Насочи я към късия фитил и отскочи назад. Фитилът изсъска, секунда по-късно експлозията разтърси корпуса на големия самолет.

Уде започна да се катери към дупката още преди димът да се беше разсеял. Не се страхуваше от нагорещения метал, защото знаеше, че алуминият се топи при изключително високи температури и веднага след това се охлажда. Проникна оттатък точно навреме, за да застреля почти от упор двама от членовете на екипажа, втурнали се към мястото на експлозията. Прескочи ги и се понесе напред, към пилотската кабина. Там се мернаха и изчезнаха още две фигури.

Едната беше на Майкъл Дос — човека, който трябваше да бъде убит.

Заводският комплекс на „Ямамото Хеви Индъстриз“ беше разположен на шест квадратни терена в околностите на Кобе, южно от Токио. Разстоянието между отделните промишлени модули беше толкова голямо, че корпорацията беше създала специални микробуси за вътрешен транспорт, които обслужваха работници и ръководители.

Масаши беше спрял на пропускател, униформният служител внимателно провери дали името му фигурира в списъка на външните лица, които имат разрешение за достъп в заводите, после махна с ръка по посока на огромен паркинг. Там вече чакаше синьо микробусче, което трябваше да го отведе в корпуса за производство на самолетни възли и детайли. Той се оказа висока, дванадесететажна бетонна конструкция, чийто връх се губеше в натежалия от смог въздух. Около нея бяха подредени симетрично ниските производствени халета.

Микробусът остави Масаши пред входа, там отново бяха проверени документите му за самоличност. Към него прикрепиха униформен пазач, вероятно както да го води, така и да го държи под око. Това беше задължителна процедура за всички външни лица, Масаши можеше само да се възхищава на стриктното ѝ спазване.

Пазачът го въведе в огромно помещение, което на пръв поглед приличаше на празен склад — вероятно най-голямата покрита площ в света. Масаши изчака очите му да свикнат с полумрака, гигантското помещение беше лишено от всякакви прозорци. И едва тогава си даде сметка, че се намира в хангар за самолети.

В средата стърчеше високата фигура на Нобуо Ямамото, зад него смътно се очертаваше нисък, хищен силует. Сърцето на Масаши ускори ритъма си. Ето го, безгласно възкликна той. Ето го нашето могъщо унищожително оръжие! Птицата със стоманени криле, която ще донесе световна слава на Япония!

Тръгна нататък. След няколко крачки разбра, че самолетът е покрит с тънък сив брезент. Лицето на Нобуо беше в сянка.

— Това е, нали? — развълнувано попита Масаши. — Готов?

— Готови сме за изпитанието — кимна Нобуо. — То ще бъде първото и последното. Всяка част от тази машина е била подложена на продължителни изпитания както преди, така и след монтирането.

— Искам да го видя — прошепна Масаша. Очите му блестяха, лицето му грееше в очакване. Приличаше на мъж, който гори от нетърпение да зърне голото тяло на своята любима.

Нобуо внимателно го наблюдаваше, чертите на лицето му се изкривиха от отвращение. То беше предназначено не само за този алчен и налудничав тип, то беше насочено и към него самия. Продължаваше да се проклина за своята слабост, даваше си ясна сметка, че изпълнявайки изискванията на Масаша, той се превръща в съучастник на едно изключително тежко престъпление.

„Но какво можех да сторя, запита се с отчаяние той. Масаша държи внучката ми, нямам сили да я жертвам, за да се справя с този луд! Нима мога да обясня на майката, че трябва да жертва своята рожба в името на родината?“

Душата на Нобуо тръпнеше от обзелото го колебание, ръката му конвулсивно стискаше края на тънко въже, което се губеше по посока на брезента.

От устните му се откърти тежка въздишка, ръката му дръпна въжето.

Сребристо-сивата футуристична форма на суперизтребителя ФАКС проблесна в здрача. Корпусът беше нисък и издължен, изострен в носа и рязко отсечен в задната част, странно удебелена от блестящи цилиндри. Крилата му бяха с доста необичайна форма — някак прекалено широки и къси за летателен апарат, спускащи се назад и надолу под остър ъгъл.

— Готов ли е? — повтори въпроса си Масаша.

— Сега ще видим — отвърна Нобуо. Сърцето му беше стиснато от ледени пръсти, имаше чувството, че някой друг говори вместо него. Екипът от механици се зае с подготовката за полет. Той ги погледа известно време, после тръсна глава и добави: — Нормалната скорост на полета превишава четири пъти скоростта на звука, при екстремни ситуации лесно се стига и до шест...

Помогнаха на пилота да се настани в кабината, люкът над главата му щракна. Всички се отдръпнаха на безопасно разстояние и двигателите бяха включени.

— Скоростта не е единствената отличителна черта на този самолет — добави Нобуо. — Особено ако гледаме в перспектива.

Далечната стена на огромния хангар бавно се плъзна встрани, зад нея блесна бетонна писта. Изтребителят бавно се плъзна към нея и спря, до слуха им долетя свистенето на двигателите, бързо набиращи необходимите за излитането обороти. Въздухът затрептя от високата температура, силуетът на машината се размърда като жив.

Нобуо кимна на Масаши и го поведе към командния пункт. Спряха пред работещ радарен екран.

— Всичко е готово — каза Нобуо и кимна на един мъж със слушалки на главата. Той каза нещо в микрофона и ФАКС-ът изведнъж се втурна напред. Още преди Масаши да успее да го фиксира с очи, той вече се откъсваше от пистата. В следващата секунда сребристото му тяло се стрелна под остър ъгъл нагоре и изчезна в небето.

— Кога? — дрезгаво попита Масаши, останал без глас от обзелото го вълнение.

— Точно след петнадесет секунди самолетът ще бъде на удобна за радара височина и пилотът ще задейства устройството — отвърна Нобуо. Очите му се насочиха към екрана, миг по-късно върху него започна да мига ярка точица. — Ето го! — въпреки съмненията и страховете си, той усети как го обзема нетърпеливо очакване. В крайна сметка ФАКС беше негово творение!

— ... Четири, три, две, едно — започна да отброява той, без да откъсва очи от бягащата по екрана точица.

В следващата секунда самолетът изчезна от радара, сякаш никога не е бил там.

— Буда! — възкликна Масаши.

Очите им се прехвърлиха върху катодната тръба, излъчваща синкава светлина. Нищо не нарушаваше гладката ѝ повърхност. Устройството за изплъзване от радарен контрол действа безотказно, помисли Нобуо. Сега ФАКС е невидим, но следва курса си. Масаши спокойно може да разчита на него, за да пусне термоядрения си товар над територията на Китай. И вероятно никой няма да е в състояние да го спре.

В момента на експлозията Илайн се готвеше да сложи нова лепенка върху разранения нос на Майкъл. След борбата с Уде той отново беше започнал да кърви.

— Достатъчно, Майкъл — промърмори тя. — Не можеш да се сравняваш с...

В същия миг тресна оглушителната експлозия, кабината се изпълни с ослепителна светлина, въздухът натежа от задушлив бял дим.

— Какво става? — подскочи Майкъл. Тялото го болеше ужасно, главата му се въртеше. Необходимо му беше огромно усилие на волята, за да потиска болката.

— Уде! — изкрещя Илайн.

Треснаха изстрели, телата на двамата помощник-пилоти се строполиха в средата на пътническия салон. От вратата на пилотската кабина надникна командирът, ръцете му стискаха аптечката за първа помощ, която Илайн беше поискала минута преди това.

— Включвайте двигателите! — извика Илайн.

— Но какво става?... — объркано я изгледа пилотът.

— Сядайте на щурвала и тръгвайте! — заповяда Илайн с нетърпящ възражение тон.

— Нямаме достатъчно гориво — възрази командирът.

— Ще стигне ли за няколко кръга ниско над земята?

— Да, но люкът на товарния отсек е отворен...

— Ще летите ниско! — тръсна глава Илайн. — Хайде!

Блъсна Майкъл на пода на пътническия салон и изчезна зад вратата.

Командирът седна на мястото си и започна да включва различни уреди. Миг по-късно завиха реактивните двигатели.

Майкъл с мъка раздвижи крайниците си и зае позиция зад една от седалките. Илайн не се виждаше никъде. Тежката машина се раздвижи, в същия миг над него се появи главата на Уде. Револверът се насочи в гърдите му, дупката на дулото изглеждаше черна и огромна.

Сви глава в раменете си и хлътна зад седалката в момента, в който тресна изстрелът. Куршумът улучи металната рамка на креслото, разлетяха се искри. Самолетът започна да набира скорост. Замаян и напрегнат, Майкъл кой знае защо се запита какви обяснения е дал пилотът по радиото за внезапното си излитане. На тази писта всеки момент щеше да се приземи поредният тежък лайнер от континента, въздушният трафик над острова също беше достатъчно оживен.

Уде стреля за втори път, Майкъл намери укритие зад друго кресло. Изчака още два изстрела, после стана на крака и с олюляване се затича по пътечката. Зад гърба му се чу остро изщракване, но изстрел не последва. Слава Богу! Изчисленията му бяха правилни, Уде вече нямаше патрони!

Обърна се и се стрелна по посока на японеца, предупредителният вик на Илайн дойде твърде късно. В ръката на Уде блесна късче метал, в следващия миг „шакенът“ вече летеше във въздуха.

Майкъл направи отчаяно усилие да убие скоростта си, тялото му отлетя встрани и смъртоносното късче стомана бръмна покрай ухото му. Но цената на спасението беше висока — главата му се тресна в острия ръб на една от предпазните шини на корпуса, в очите му се появиха ослепителни искри.

Вероятно беше изгубил съзнание, тъй като дойде на себе си в момента, в който Уде го тикаше към дупката от взрива на пластичния експлозив в пода на салона.

Стегна се, извика на помощ всички резерви на тренираното си тяло. Но в същия миг самолетът рязко се разклати и колелата му се отделиха от повърхността на пистата. Тласъкът беше достатъчно силен, за да го запрати долу, в тъмния багажен отсек.

Удари се в някаква дървена каса и изкрещя от болка. Тук осветление липсваше, през отворения багажен люк се виждаше сивата лента на пистата, която бързо се отдалечаваше. Уде скочи долу и приклегна, в ръцете му се появи къса метална верига с дървени дръжки.

Устните на японеца бяха разтеглени в нещо средно между гримаса на болка и тържествуваща усмивка.

— Сега ще видим кой от нас е сенсей — дрезгаво изграчи той и размаха веригата. В свободната му ръка се появи тъмночервено шнурче. — Ставай! Ела да си прибереш наследството! Едва ли ще ти свърши някаква работа когато се превърнеш в труп, но все пак ела да го погледнеш!

Останал съвсем без сили, Майкъл се приготви да умре.

После Уде рязко се извърна, злорадата усмивка изчезна от лицето му. Пред него се беше изправила Илайн, успяла да скочи в дупката на багажното отделение.

— Ти? — промърмори огромният японец. — Не ми трябваш, но щом си тук, и на тебе ще ти видя сметката! А после ще обърна внимание на приятелчето ти!

Илайн не отвърна нищо, стоеше напълно неподвижно на мястото си. Сякаш се беше превърнала в каменна статуя. Но умът ѝ напрегнато работеше, цялата ѝ душевна мощ се концентрираше в „иро“. В буквален превод тази дума означава „цвят“, но значението ѝ в бойните изкуства е съвсем различно — там „иро“ е опит да се разгадаят намеренията на противника, да се определи „цветът“ на мислите му. Концентрирана до крайност, Илайн разбра, че Уде е решил да нанесе един-единствен, но фатален удар. Това беше неговото „иро“ и тя му се подчини.

До края.

Решил да я удуши, Уде пусна червеникавото шнурче в краката си. Това беше жест на презрение към противника, едновременно с това и уловка за отвличане на вниманието. В следващата частица от секундата тялото му летеше напред, веригата беше здраво опъната в двете му ръце. Илайн не реагира. Нито вдигна ръце да се предпази, нито зае бойна позиция. В резултат Уде изпита чувство на триумф, вече я виждаше да се гърчи в краката му с прерязано гърло.

Движението ѝ беше мълниеносно. Ударът беше нанесен в средата на опънатата верига, от горе на долу. Стоманените брънки опряха в пода, в същата секунда кракът ѝ се стрелна напред и силно дръпна, дръжките излетяха от ръцете на Уде. Използвайки опората, Илайн направи крачка напред и замахна с убийствена сила.

Но тежкият ДС-10, достигнал предела на скоростта за излитане, рязко се разтърси и пое по зададения курс. Двата противници изгубиха равновесие и се строполиха на пода.

Илайн удари главата си в ръба на дървена каса, това позволи на Уде да спечели предимство. Проснат по гръб, той я сграбчи за блузата и праметна тялото и над себе си. Главата ѝ се провеси през отворения люк, въздушната струя бързо възвърна способността и да мисли. Тежката машина бавно набираше височина, но разстоянието до земята вече беше убийствено голямо.

Само бедрата и краката ѝ продължаваха да са във вътрешността на самолета. Скоростта, нарастваща постоянно, пречеше както на

зрението, така и на дишането ѝ. Кракът ѝ ритна назад и влезе в съприкосновение с коляното на Уде.

Огромният японец се обърна да вземе веригата си нададе вик на злорадство и замахна по посока на шията ѝ. Именно злорадството и огромната жажда за убийство му попречиха да види навреме спираловидното движение на краката ѝ, стрелнали се със светкавична бързина нагоре, във великолепно изпълнение на нападателната позиция „атеми“.

Инерцията на тежкото му тяло влезе в комбинация с отчаяната сила на удара. Ръбът на дланта и потъна в сърдечната му област, такова нещо Уде виждаше за пръв път в живота си. И за последен. Никой досега не беше нанасял смъртоносен удар на противника си с гръб към него, без изобщо да го вижда. Ясно чу пропукването на строшените ребра, съзнанието му се замая от непоносима болка.

Илайн се издърпа с помощта на собствената му верига, закрепил се на ръба на люка и му нанесе силен ритник.

Тялото на японеца се размаза върху пистата долу, черно и неузнаваемо като обгорял брикет.

ПРОЛЕТТА НА 1947-А — ЕСЕНТА НА 1948-А

Токио

Генерал Хадли се намеси пряко в работата на Централната разузнавателна група едва след бруталното убийство на полковник Силвърс. Заповедта издаде лично Макартър, убеден, че малко или много ЦРГ е творение именно на Хадли, който успешно беше ръководил и военното разузнаване на САЩ в региона по време на войната.

Но времената вече бяха други. Президентът Труман поддържаше становището, че подобна организация няма място в мирно време. И тя беше създадена единствено благодарение на настоятелните увещания на генерал Хадли, чието мнение президентът високо ценеше.

В своето предложение генералът настояваше за създаването на ЦРГ, което трябваше да съществува при скромен бюджет и силно ограничен персонал. Основният му аргумент беше, че това ще бъде единствената организация, която ще заеме място между правителствените институции на САЩ, включително ФБР, и масовата програма за внедряване на съветски агенти отвъд океана.

Следвоенният хаос прави практически невъзможно проследяването и проверката на стотици и хиляди репатрирани хора, появили се в болници и центрове за бежанци, твърдеше Хадли. Съветското НКВД отдавна е в състояние да изготвя напълно задоволителни легенди за своите агенти и действащите в САЩ имиграционни и разузнавателни проверки не бяха никаква преграда за тях. Аргументирано и убедително генералът описа в подробности режима и начина на подготовка на вражески агенти в едно специално градче на съветска територия, получило известност под прозвището „Малкото Чикаго“. Там всичко било точно копие на средно голям американски град, с отделните му квартали и етнически общности.

Президентът съвсем не беше склонен да повярва, че „руски агенти се крият под леглото на всеки втори американец“, но Хадли беше толкова красноречив, представи такова изобилие от аргументи, че той най-накрая отстъпи. Така се роди ЦРГ, съвсем логично беше

именно Хадли да се заеме с разчистването на локалния клон на организацията в Токио. Тук всичко беше от решаващо значение, задачите на ЦРГ имаха решителен приоритет. Просто защото Япония беше прекалено близо до границата на СССР.

Промените бяха драстични и това се дължеше на високия пост на полковник Силвърс. Изгорени бяха всички кодове, промениха се явки и пароли, изтеглени бяха почти всички агенти, действащи на вражеска територия. Но това беше само началото. Предстоеше ликвидирането на широки и отдавна установени мрежи, тъй като, по собствените думи на Хадли, „пораженията от предателството на Силвърс са неизчислими“.

През първите няколко месеца след смъртта на Силвърс ръководството на ЦРГ в Токио пое лично Хадли. Прекалено зает с прочистването на агентурната мрежа, той повика Джонас и му възложи изпълнението на текущите задачи на организацията.

Младият и стегнат офицер, подпомаган по най-добрия начин от Дейвид Търнър, бързо изправи организацията на крака. Ръководеше операциите с вещина и акуратност, това му създаде име и авторитет. Не след дълго Хадли издаде заповед за постоянното му назначение, заедно с нея дойде и повишението — Джонас стана подполковник.

Междувременно Дейвид Търнър предложи да продължи играта с Джибан и да не прекъсва срещите си с неговите представители. Аргументира се с ползата, която ЦРГ би имала от секретната информация на Джибан. Особено сега, когато вече се знаеше, че тази информация е фалшива и високопоставените членове на тайната общност, подхвърлят компрометиращи материали за своите противници и по този начин ги хвърлят в лапите на военните трибунали.

Джонас и генерал Хадли обаче бяха на друго мнение — според тях Джибан беше отговорна за убийството на Силвърс. Разбрали, че Филип е по следите му, ръководителите на тайната общност бяха побързали да го отстранят. По единствения ефикасен и напълно сигурен начин — убийството.

Следователно в Джибан вече знаеха, че чистката в ЦРГ означава край на нейното присъствие там.

— А защо да не пуснем слух, че чистката е предизвикана от други, съвсем вътрешни причини, които нямат нищо общо с Джибан? — попита Дейвид Търнър.

— Напоследък претърпахме няколко сериозни провала в северните си агентурни територии — кимна след кратък размисъл Джонас, после се обърна към Хадли: — Какво е вашето мнение, сър? Бихме имали несъмнена полза, ако продължим контактите с Джибан. Колкото повече информация получаваме от тях, толкова по-голяма е вероятността да разкрием самоличността на отделните членове.

— А ти какво мислиш, синко? — въпросът на генерал Хадли беше предназначен за Филип. — Ти си нашият специалист по агентурата тук, ти най-добре познаваш японския начин на мислене...

— Джонас има право — отвърна Филип. — Колкото повече имена измъкнем от фалшивите сведения на Джибан, толкова повече се увеличават шансовете ни да проследим нишката в обратна посока и да се приближим до същинските лидери на тази организация — благодарение на Ватаро Таки, Филип вече знаеше имената на някои от тези хора. Но не желаше, пък и нямаше как да обясни произхода на своята информация. — Не бива да се забравя, че те ни подхвърлят имената на своите врагове. Използвайки контактите си в политическите среди на Япония, ние можем значително да стесним списъка на евентуалните участници в тази тайна организация. По метода на аритметичното елиминиране.

— Значи си струва да рискуваме — кимна генерал Хадли. — Аз мога да измисля някакъв убедителен претекст за основния ремонт на къщата... Джибан разполага с широка мрежа за информация, няма съмнение, че слуховете ще стигнат там, където трябва. Друг въпрос е дали ще захаят въдицата. Ако това не стане, присъстващият тук офицер Търнър ще изпадне в твърде опасно положение. И поредната му среща с представителя на Джибан може да се окаже последната...

— Готов съм да поема този риск, господин генерал — обади се Търнър. — Джибан има интерес да приеме подхвърлената версия. Просто защото все още има твърде много врагове, от които с удоволствие би се освободила.

— Това е друга работа — отвърна Хадли. — Ние трябва да ги убедим, че продължаваме да ликвидираме хората от подхвърлените им списъци.

— Като на практика не го вършим — добави Филип.

— Защо просто не ги прибираме в секретната си квартира? — предложи Търнър. — Там ще имат всички удобства, едновременно с

това ще излязат от обръщение, докато ние разпространяваме убедителни версии за тяхната смърт...

— Идеята не е лоша — кимна Джонас.

— Значи се споразумяхме, така ли? — огледа ги генерал Хадли. Всички кимнаха в знак на съгласие. — Много добре. Но провал не трябва да има! Позицията ни пред президента вече е доста разклатена, всичко може да рухне още при първата негативна информация.

Така Дейвид Търнър получи зелена улица за своите секретни срещи с представителите на Джибан. Всички се надяваха да съберат достатъчно информация за разкриването и обезвреждането на най-могъщата тайна организация в Япония.

— Какво ти става? — постави ръка на рамото му Мичико. — Вече часове мълчиш.

Филип беше отправил поглед към листа хартия пред себе си, писалката му чертаеше безсмислени кръгове върху нея. Не можеше да откъсне мислите си от убийството на Силвърс, все му се струваше, че е пропуснал нещо важно. Въпреки мнението на генерал Хадли, Джонас и Търнър, той продължаваше да поддържа становището, че тази смърт трябва да бъде разследвана докрай.

Кой уби полковник Харолд Мортън Силвърс? Хадли твърдеше, че вратата на къщата му била затворена, но незаключена. По време на пристигането му — около 11 часа вечерта, Силвърс вече е бил мъртъв. Незаключената врата навеждаше на мисълта, че Силвърс е познавал убиеца си и лично му е отворил. Полковникът не беше от хората, които ще отворят на непознат по това време на денонощието.

Колегите му подозираха, че убиецът е неизвестният представител на Джибан. Но това просто не се връзваше. Никой японец не би използвал катаната като сатър, а тялото на жертвата бе наистина накълцано на парчета. Следователно някой нарочно е направил това, искал е убийството да изглежда като работа на Джибан. Но кой?

Какви са последиците от смъртта на Силвърс, запита се Филип. Командването на ЦРГ, макар и временно, беше прехвърлено на генерал Хадли. Джонас получи повишение, Търнър запази мястото си. Какво означават тези промени? Хадли получи директен достъп до

операциите на ЦРГ в Далечния изток. Позициите на Търнър останаха непокътнати, а Джонас получи старт нагоре много по-бързо от очакванията. Но да се допусне, че Джонас е организирал убийството на Силвърс в името на собствената си кариера, беше нещо наистина прекалено.

Какво тогава ми убягва, продължаваше да се пита Филип. Вдигна глава към загриженото лице на Мичико, на неговото се появи бледа усмивка:

— Изпитвала ли си някога чувството, че не можеш да се почешеш там, където те сърби? — попита той. — Седя си тук, пред купища факти, свързани със смъртта на полковник Силвърс, и нищо не ми влиза в главата!

— Вече месеци наред се блъскаш в тази каменна стена — отвърна Мичико. — До завръщането на баща ми от Кюсю остана само една седмица, а ние все още не сме се подготвили.

— Не мога да мисля за нищо друго, освен за това проклето убийство — промърмори Филип и продължи да чертае концентричните си окръжности.

— Хайде, ставай — рече Мичико, хвърли му някаква връхна дреха и навлече своята: — Имаш нужда от малко въздух.

— Къде ще ходим?

— В провинцията — усмихна се тя. — Ще видиш!

Качиха се в колата и потеглиха.

— Малко ще се позабавим — подхвърли Мичико и започна продължителна серия от обиколки из тесните улички. Дватама вършеха това напълно механично, не беше нужно да им се напомня, че зад тях може да тръгне и съответната опашка.

Закара го на север, към подножието на Японските Алпи, които пресичаха Япония като гръбнак на чудовищно изкопаемо. Тук зимата все още беше на власт, пътищата бяха заледени, край канавките белееха преспи сняг.

Колкото по-високо се изкачваха, толкова по-осезаемо се чувстваше присъствието на зимата. Снежните преспи скоро започнаха да се съединяват, не след дълго жълто-зелените ивици оголена земя между тях напълно изчезнаха. Едновременно с това полето започна да отстъпва място на високи борови и кедрови гори. Край пътя работеха хора, никой не поглеждаше към рядко преминаващите автомобили.

Най-сетне Мичико намали скоростта и свърна вдясно по тесен и разкалян път. Знаци нямаше, но стотина метра по-нататък зееше широко отворена порта от бамбукови пръти. Преминаха през нея и се задрусаха по изровените коловози. Пътуваха така още десетина минути, после Мичико натисна спирачката.

Тръгнаха пеш. Напуснаха гъстата сянка на горичката от стройни японски кедри и излязоха в открито поле. Снегът беше девствен и бял, небето — някак бледо. Лъчите на слънцето не бяха в състояние да стоплят замръзналата природа. Но най-забележителна беше тишината. Филип имаше чувството, че синеещите се в далечината непристъпни планини са изсмукали всички звуци от тази безлюдна долина.

Скоро се спряха пред гранитен параклис, на входа му бяха струпани купчинки дребни камъчета. Мичико се отдели от него и коленичи, в ръката ѝ се появи ароматизирана пръчица. Закрепи я на върха на близката купчинка и я запали. Вятърът веднага пое тънката струйка дим, Филип не успя да усети миризмата ѝ.

— Какво е това тук? — попита той.

— Олтар на Мегами Кицуне, богинята — лисица — отвърна Мичико и устните ѝ се размърдаха в беззвучна молитва.

— Коя е тя?

— Мегами Кицуне е изключително могъща — вдигна ръце Мичико. — Под нейна власт е всичко, което виждаш наоколо.

Филип почувства как в душата му помръдва любопитството. Нали той беше преследвачът на червената лисица? Нали успя да я открие и унищожи там, в далечната Пенсилвания, в своето детство? Нали именно благодарение на нея животът му потече в руслото, което го доведе чак тук? Той тръсна глава — като куче, което иска да прогони сковаващия студ.

— Искаш да кажеш, че тя е богинята на тази долина?

Мичико приключи с молитвата и се изправи. Лицето ѝ беше неестествено бледо, почти се сливаше с белотата на девствения сняг.

— Не е точно така — прошепна тя и хвана ръката му. — Мегами Кицуне държи под контрол мислите и чувствата на хората, особено на влюбените...

— Като нас?

Мичико вдигна глава и долепи устните си до неговите. Той усети лекото им потрепване, прегърна я и я притисна до себе си.

Над заснежената долина се появи ято диви патици. Тревожното им грачене бързо заглъхна в далечината.

— Някога, недалеч от тук, имало малка къщичка, в която живеело самотно момиченце — тихо промълви Мичико. — Имало само баща, който се препитавал от каменоделство. Майка му умряла при раждането. Растяло буйно и своенравно. Това било нормално, тъй като каменоделецът му угаждал във всичко, то било единствената радост в живота му. От време на време се опитвал да го възпитава, но бил безсилен пред неговата упоритост и лошо поведение. Бързо се отказвал от това, предпочитал да го остави да живее както му харесва. И без това нямали много радости в живота си.

Един ден в селцето се появил стар слепец. Изгарял от силна треска и не можел да върви, носел го строен и красив младеж.

Случило се така, че каменоделецът ги срещнал точно пред входа на дома си. Жалостив по душа, той без колебание ги поканил да отседнат при него и да останат, докато старецът се поправи.

Младежът горещо му благодарил и пристъпил прага на къщата. Момичето го зърнало и веднага се влюбило в него. Бащата го пратил за селския доктор, който прегледал стареца и предписал начина на лечението му. Момичето го слушало разсеяно, очите му не изпускали красивото лице на младежа. И така тръгнало. Денем го изпивала с очи, нощем го сънувала.

Каменоделецът отишъл да поговори със съседа си. Той бил дървар, снабдявал цялото селце с дърва за огрев. Момчето искало да си намери работа, за да плати за подслона и лечението на слепия старец. Момичето наистина изпълнило голяма част от предписанията на селския лекар. Давало лекарствата на слепия старец, но често го зарязвало и по цял ден стояло на прозореца. Гледало силния гръб на младежа, който, разсъблечен до кръста, сечал дърва в двора на съседа.

Случило се така, че лятото било изключително горещо, дори най-възрастните хора в селото не помнели такава жега. Вероятно тя била главната причина за бързата кончина на слепия старец, но и момичето имало известна вина за нея. Защото често забравяло да му дава лекарствата, не искало да го разтрива с кърпи, натопени в студена вода.

На погребението присъствали малко хора — момичето с баща си, селският свещеник и младежът. Тя продължавала да мисли за него,

очите ѝ нито за миг не се отделяли от лицето му, обърнато към свещеника.

На другия ден момчето отишло в гората заедно със своя работодател. Вечерта не се прибрали, разразилата се лятна буря попречила на онези, които тръгнали да ги търсят. Момичето не мръднало от прозореца. Когато се разбрало, че никой не е открил следа от изчезналите, сърцето ѝ се превърнало в късче гранит. Мислела единствено за младежа, дори не си спомнила за съседа дървар, когото познавала цял живот и който редовно ѝ носел подаръци по празниците и бил готов да се грижи за нея, ако нещо, не дай боже, се случи с баща ѝ...

Бащата отдавна спял в леглото си, но момичето продължавало да стои на прозореца. Не обръщало внимание нито на урагания вятър, нито на дъжда, който го измокрил до кости. Запалило фенер и го окачило така, че да се вижда откъм гората.

Някъде между полунощ и два сутринта — „часа на плъховете“ — тя изведнъж се сепнала. Сторило ѝ се, че чува глас. Наострила слух, но навън виел само ураганият вятър. Изведнъж отново го чула и този път вече нямала никакви съмнения — гласът бил на младежа, който я викал по име!

Без да се колебае нито за миг, тя изскочила навън. Бурята я посрещнала с пълна сила, но тя не ѝ обърнала внимание. Чувала единствено гласа на младежа и го следвала. Калните улички бързо останали зад гърба ѝ, в откритото поле бурята била наистина страшна. Вятърът беснеел, дъждът се леел на проливни потоци. На няколко пъти се спъвала и падала по лице в калта, но гласът продължавал да я зове, тя ставала и продължавала напред. Навлизала все по-навътре в гората, скоро изгубила представа къде се намира. Това изобщо не я разколебало, вече била сигурна, че животът без този младеж губи всякакъв смисъл.

Най-накрая дърветата пред нея се разрешили, краката ѝ стъпили на малка полянка. Там, неясна като сянка, се очертавала някаква фигура. Момичето надало радостен вик и се втурнало напред.

Оказало се, че фигурата действително принадлежи на любимия младеж. Момичето протегнало ръце да го прегърне, но изведнъж замръзнало на място, после надало отчаян вик и отскочило назад. Очите ѝ не можели да се откъснат от лицето на неподвижната фигура.

Ощипала се, за да бъде сигурна, че не сънува. Лицето на младежа било бяло като късче лед, гладко и студено. Протегнала пръсти да го докосне и се уверила, че това наистина е лед.

Неизвестно как младежът се оказал окован в прозрачен, но плътен слой лед.

Момичето било сломено. Простенало от отчаяние, хвърлило се върху ледената фигура и забило нокти в нея. Фигурата се олюляла и рухнала на земята, ледът се пръснал на хиляди дребни късчета. Отпуснато на лакти и колене, ридещото момиче започнало да се рови сред тях и да търси тялото на своя любим. Но там нямало нищо, ледът започнал да се топи под напора на топлия вятър.

След известно време момичето се надигнало. Почувствало как започва да се вледенява, бавно и с цената на огромни усилия започнало да се придвижва към края на полянката. Добрало се до най-близкото дърво и увило ръце около ствола му. После се обърнало да погледне любимия си за последен път. И зяпнало от изненада.

На мястото на топенето се издигала тънка струйка дим, бавно и неусетно тя придобивала плътни очертания. Пред смаяните очи на момичето се появили високи скули, продълговати очи, гъста блестяща коса... От цялата фигура се излъчвала някаква странна, сякаш неземна светлина.

Момичето потръпнало от страх, но отчаянието взело връх в душата му.

— Момчето! — извикало то. — Какво направи с него?

Фигурата бавно се обърнала, на лицето ѝ се появила отвратителна усмивка. Момичето надало вик на ужас и закрило очите си с длан.

— Няма момче — проехтял гробовен глас. — И никога не е имало. Нито пък някакъв сляп и болен старец...

Едва сега момичето видяло, че фигурата била обсипана със заледен сняг, белотата му била ослепителна.

— Тук съм само аз, душата ми е пълна с мъка и дълбоко отчаяние. Появих се тук да те заведа при наградата, която си заслужила...

После болезнената светлина изчезнала. Момичето разтъркало очи, но от ледената фигура нямало следа. Прибрала се у дома, но

никой не я познал. Дори баща ѝ, когото заварила безутешно да ридае за изчезналата си дъщеря.

Разбрала всичко, когато се погледнала в огледалото. Бледото ѝ лице било прорязано от дълбоки бръчки, очите ѝ гледали безучастно. В рамките на една нощ се превърнала в старица.

Напуснала селото още на другата сутрин, не можела да понесе мисълта, че никой от близките ѝ не може да я познае. Вървяла дълго, най-накрая стигнала планинския проход, през който минавал пътят между Киото и Токио. Над пътя се издигала каменната сграда на „ан-жицу“ — малък манастир за пътуващи проповедници.

Някогашното момиче отседнало там и останало до края на дните си. Предлагало подслон и храна на уморените пътници, до последния си дъх виждало заледената фигура на онази горска полянка. Тя принадлежала на Мегами Кицуне — богинята — лисица...

Патиците шумно накацаха върху заснеженото поле. Въздухът се изпълни от тъжното им грачене. Тромавото им поклащане влизаше в странен, дори комичен контраст с грациозността на полета им.

— От тази богиня — лисица ли се страхуваш? — прошепна Филип и притисна рамото на Мичико до своето.

Тя го погледна и тъжно кимна с глава. Обърнаха гръб на олтара и бавно започнаха да се отдалечават. Пламъчето на ароматичната пръчица примигна и угасна. Патиците утихнаха, тишината се нарушаваше единствено от свиренето на вятъра в клоните на дърветата. Под краката им изскочи уплашен заек, задницата му смешно заподскача в снега.

— Това, от което се страхувам... — започна Мичико, после спря и извърна поглед встрани. Набра кураж и добави: — Страхувам се, че приличам на онова момиче. Изгарям от егоизъм, искам те... Но и двамата имаме семейства. Понякога се събуждам посред нощ, обляна в студена пот. Имам чувството, че започвам да се вледенявам... Това е, защото живея в грях...

— Аз също — изтъкна той.

Тя го възнагради с бледа усмивка, но остана безчувствена под топлата му прегръдка.

Мичико правилно беше отбелязала, че им предстои много работа, докато Ватаро Таки се грижи за портокаловите си дръвчета в Кюсю. Междувременно той успя да им предостави пълна информация за трите най-мощни клана на Якудза в Токио. Макар и полезна в основната си част тази информация беше обща. Филип и Мичико сами трябваше да открият насоките в дейността на тези фамилии днес, техните сфери на влияние и евентуални апетити за бъдещето.

Единият от тези кланове носеше името Таки — очевидно Ватаро имаше желание да поеме ръководството му лично. Както вече беше обяснил на Филип изключително силното влияние на Джибан в икономиката и политиката го изправяше пред единственото възможно решение да поеме третата реална сила в страната. А тя беше Якудза. Тук, извън строгите рамки на кастовото японско общество, Ватаро виждаше своя шанс да изгради една мощна и самостоятелна организация.

В качеството си на оябун — тоест главатар на един мощен клан, той щеше да има широки възможности за контакти с висшите сфери на икономическата и политическата власт. Надарен с природна прозорливост, Ватаро беше от малцината, които си даваха сметка, че организираната престъпност в Япония все още е в пелени, че под умелото му ръководство Якудза лесно ще може да се превърне в достоен съперник на Джибан. Инстинктивно чувстваше, че примитивните канони на престъпната организация съдържат доста рационални зърна и подходящо насочени, те могат да служат на благородни и справедливи каузи. Бунтовете на пристанищните работници, организирани и ръководени от комунистите бяха ясна индикация за насоките, които би трябвало да следва кланът му в бъдеще. Защото, ако неговите бойци бяха помогнали на правителството да се справи с метежите, при които загинаха десетки полицаи и държавни служители, то това правителство несъмнено щеше да му отвърне с подходящ жест.

Именно това беше същността на неговата стратегия. Възползвайки се от услугите на правителството той постепенно щеше да се включи в законния бизнес, щеше да привлече на своя страна висши правителствени чиновници, постепенно щеше да проникне дори в свещената крепост на Джибан — привилегированата

бюрократия. Едва тогава можеше да мисли за пряка конфронтация с могъщия си противник.

Но тази стратегия изисква строга дисциплина и безкрайно търпение, предупреждаваше той. Подобно на плановете на Джибан, и тя ще се нуждае от десетилетия за своята крайна реализация. А първата крачка в тази посока беше завладяването на клана Таки. Все още не беше ясно как ще се справи със съперничеството на останалите две фамилии.

Между трите гангстерски групировки съществуваше открито съперничество, но едновременно с това и нещо като солидарност — особено в първите следвоенни години и американската окупация на страната. Тази солидарност беше временна, слаба и доста неясно изразена, но все пак съществуваше. Гангстерските кланове започнаха да действат съвместно срещу общия враг — Окупационната армия на САЩ, която започна планирано настъпление именно срещу тях.

Може би поради интензивната работа около изясняване сферите на влияние и териториите на трите съпернически клана Филип остана някак настрана от промените, които ставаха в собствената му организация. За това несъмнено допринасяше и загадъчното убийство на полковник Силвърс, което продължаваше да го измъчва, но най-силно беше все по-нарастващото му чувство към Мичико. В нейната компания Филип имаше чувството, че потъва в необятните дебри на Азия, в един митичен свят, коренно различен от този на обикновените смъртни. Преди години беше чел романа на Х. Райдър Хагард — „Тя“. Започна да се улавя в ситуацията в която изпадаше главният герои на тази изключителна книга — объркан и замаян сред руините на една изчезнала цивилизация, управлявана от богиня с дивна красота и неограничена власт.

Във всеки случай нещата започнаха да се подреждат в съзнанието му години по-късно. И всичко си дойде на мястото едва в Мауи, по време на отчаяните му опити да се отърве от преследвачите си. Решението на огромната кръстословица се появи в съзнанието му за частица от секундата. За съжаление твърде късно, след десетилетия напразни усилия.

Нещата се развиваха така, че той почти не обърна внимание на Лилян, която му каза, че си е намерила работа в посолството. По препоръка на Дейвид Търнър, разбира се. А посланикът толкова я

харесал, че само след месец и половина я взел за своя лична съветничка.

Лилян започна да чете книгите, които ѝ препоръчваше Дейвид Търнър „Октоподът“ на Франк Норис, „САЩ“ на Джон Дос Пасос, „Пачи крак“ и „Краят на света“ от Ъптън Синклер. Между тях прехвърли и няколко книги за момчетата от Скотсбъроу и вълненията в Хеймаркет. Философски съчинения със социалистически уклон, но Лилян не забелязваше това увлечена от жаждата за познания.

Излязъл от железните граници, наложени от баща ѝ, светът бавно започваше да се разкрива пред нея. Чрез вечерите с Дейвид Търнър и книгите му тя на практика отново тръгна на училище. И разполагаше, по свое дълбоко убеждение, с най-фантастичния преподавател на света.

Отначало се запозна общо със световните икономически системи, после премина върху по-сложните геополитически отношения. Историята на своята родина научи от нейните велики писатели: Норис, Дос Пасос, Синклер. Тези забележителни мислители ѝ разкриха другата страна на капитализма онази, тъмната, която генерал Хадли старателно избягваше да споменава.

Запознала се с идеите на Френската и Руската революция, преминала през Гражданската война в Испания, тя постепенно стигна до убеждението, че развитието на човешката цивилизация може да става единствено по пътя на революцията.

Изучи начините, по които капитализмът експлоатира хората в собствената ѝ страна. Главно работниците, които би трябвало най-много да печелят от неговата система. Разбра, че шепа алчни капиталисти контролират живота и съдбата на десетки милиони обикновени хора в Америка, разбра и нещо далеч по-важно — потиснатите са лишени от възможността да осъзнаят своята жестока експлоатация, а още по-малко да се борят срещу нея. От същата шепа алчни капиталисти, съвсем по начина, по който беше сторил това собственият ѝ баща.

В крайна сметка започна да симпатизира на онези дясно ориентирани интелектуалци (напредничави според определението на Търнър), които бяха осъзнали своята отговорност пред масите и бяха твърдо решени да ги освободят от невидимия гнет по единствения възможен път — пътя на революцията.

Филип дълго не забелязваше промените в мисленето на жена си, но в крайна сметка всичко дойде на мястото си.

Спорът им започна съвсем цивилизовано. Една вечер прибрал се у дома късно, както обикновено, той видя, че в спалнята им още свети. Лилиан четеше някакво списание. Търнър изрично ѝ беше забранил да носи у дома книгите, които ѝ даваше. Обяснението му за тази забрана беше невинно и на пръв поглед напълно разумно — не искаше Филип да задава въпроси за начина, по който жена му прекарва свободното си време. „Ще вземе да помисли, че между нас има нещо“, каза ѝ с усмивка той.

— Къде беше? — попита тя и затвори списанието.

Той отдавна очакваше този въпрос, всъщност дори се учуди, че толкова късно го чува.

— Работих.

— Едва ли — изгледа го продължително тя. — Звънях на Джонас.

Това вече не беше очаквал. А би трябвало. Лилиан разсъждаваше елементарно и подобни действия бяха първото нещо, което би сторила.

— Проверки ли ми правиш?

— Налага се — отвърна тя и скръсти ръце на гърдите си. — Искам да зная къде ходиш и какво правиш, когато не се прибиращ у дома.

— След като изведнъж си станала толкова близка с Джонас, вземи от него дневното ми разписание — отвърна той и започна да се съблича.

— Говориш точно като баща ми! — възкликна тя, в гласа и се долови нещо като тържество. — Той винаги се е старал да ме държи далеч от реалностите на живота. За него бях като състезателен кон, на който винаги трябва да се слагат капаци!

Филип внимателно я погледна. Това ли беше жената, за която се беше оженил преди по-малко от година? Какво е станало с нея?

— Аз не съм баща ти — отвърна той, окачи сакото на стола и започна да разхлабва вратовръзката си.

— Имах предвид, че *приличаш* на него!

— Дебати ли ще водим? — попита той, макар да беше сигурен, че тя дори не знае значението на тази дума.

— Нека ги наречем и така — твърдо отвърна тя.

Това би трябвало да бъде първата сигнална лампичка за Филип Дос. Семантиката, играта на думи — това бяха твърде сложни неща за момичето, което беше взел за жена. Преди година тя можеше да говори единствено за мода. Във всичко останало приличаше на момиче от село — ограничено, просто, праволинейно. Поне така я беше възприел Филип, тези ѝ качества го бяха привлекли. Но сега, емоционално отчужден, той не беше в състояние да оцени промяната в нея.

— Не искам да започваме нищо подобно — поклати глава той, седна на леглото и взе ръката ѝ. — През последните няколко месеца имам страшно много работа, Лилиан. Убийството на Силвърс донесе огромно объркване в службата.

— Тук не става въпрос за убийството на Силвърс — отвърна тя и се зае да изследва лицето му с вниманието, с което археологът търси следите на отдавна отминал живот. — Какво се е случило с теб, Фил? Сякаш вече не сме мъж и жена. Никога не излизаме заедно вече дори не се любим...

— Така е — погали ръката ѝ той. — Зная, че прекалено често те оставям сама.

— Не е това — поклати глава тя. — В крайна сметка сега аз работя в посолството, отговорностите ми нарастват с всеки изминат ден. Вече отговарям за цялата секретна кореспонденция, включително и тази, която идва от страна на баща ми... А когато видя, че пак те няма за вечеря, аз съм принудена сама да се погрижа за себе си...

Филип най-сетне долови особеността в тона на гласа ѝ. Къде изчезна доброто и слънчево момиченце, в което преди година се беше влюбил? Сякаш в негово отсъствие някой го беше отмъкнал и подменил с тази твърда и очевидно напълно самостоятелна жена. Нима това, което чу току-що, беше самоувереност? Невъзможно! То би говорило за тотална промяна в нея. То би означавало, че той не познава тази жена.

— Какво искаш да кажеш? Сама да се грижиш за себе си?

— В ЦРГ ли се научи на този номер? — въздъхна Лилиан. — Да увърташ, вместо да отговаряш на поставените въпроси? Попитах те нещо съвсем просто — къде беше тази вечер?

— С кого се срещаш, Лил? — тихо попита той. — С Джонас?

— Не се дръж глупаво!

Независимо от промените, тя все пак не беше успяла да се научи да лъже.

— Искам да зная истината — каза той, питайки се всъщност, защо това трябва да е толкова важно. Той самият има любовница, какво чудно има в това и тя да е сторила същото? Душата му се сви някак не можеше да приеме тази груба формулировка. Мичико не му беше любовница, връзката им най-малко приличаше на бягство от дома за отмора и разнообразие. Но каква е в такъв случай тя? Отговор на този въпрос нямаше.

— Истината ли? — попита Лилиан. — Но защо ти е тя Фил? Дори да я чуеш, ти едва ли ще я разбереш. Прекалено си затънал в собствените си тайни, реалният живот вече не означава нищо за теб.

— Преувеличаваш — промърмори той.

— Така ли? Я се погледни! Разговаряш с мен, без да казваш нищо, абсолютно нищо! Не желаяш да отговориш на въпроса ми, не...

— По-скоро на подозренията ти — прекъсна я той.

— На въпроса ми — настоя тя. — Не желаяш да кажеш къде прекарваш голяма част от времето си, знам само, че не е в службата. Какво трябва да си помисля аз? Какво би помислил ти, ако си на мое място?

— Знаеш ли къде е бедата, Лил? — въздъхна той. — Ти просто искаш да бъда такъв, какъвто никога не съм бил и едва ли ще бъда.

— Това е изключително удобен отговор — тръсна глава тя. — Спокойна ли е съвестта ти? Е добре можеш да забравиш всичко. Няма да позволя подобно унижително положение. Ти си едната страна на нашия брак, следователно половината вина е твоя!

— Вина за какво?

Тя затвори очи, тялото ѝ се размърда под завивките.

— Аз те обичам, Фил — прошепна. — Господ ми е свидетел, че наистина те обичам — очите ѝ рязко се разтвориха: — Няма да ти простя, ако разбере, че ме мамиш! Но няма и да те напусна! Защото ти все още си човекът, с когото искам да прекарам живота си.

— А може би искаш прекалено много — тихо отвърна той. — В мен има някои неща, които никога няма да разбереш.

— Защото не мога или защото не ми позволяваш да ги разбира? — горчиво попита тя.

Той не отговори. Страхуваше се да отговори.

— Нещата не вървят, Фил — тъжно поклати глава тя. — Нима не виждаш, че не се разбираме? Нима не виждаш, че не правим опит да се

опознаем и сближим? А без подобен опит никога няма да узнаем на какво сме способни заедно в този живот!

— Това не е вярно! — възрази Филип.

— Вярно е, разбира се — отвърна Лилиан и в гласа и отново се долови онази странна нотка на самоувереност. Ти предпочиташ да си останеш непознат, това отговаря на вроденото ти чувство за тайнственост, затваряш се с Джонас и кроите тайните си планове. Струва ми се, че това ви доставя *огромно* удоволствие!

— Такава ми е работата, Лил. Според мен я приемаш прекалено лично.

— Не е така — възрази тя. — Защото ти не се отнасяш към нея като към обикновена работа. Ти я *обичаш*, аз съм принудена да се боря с нея за частица от твоето време. Но с какво всъщност се боря? Със сенки. Затова борбата ми е безсмислена. Зная, че ако трябва да избираш между сенките и светлината, ти ще избереш сенките.

— Но защо тогава не го приемеш?

— Защото е погрешно! Не така трябва да живееш живота си. Твоята тайнственост прилича на капитализма, при това на най-грозните, най-алчните и отвратителни негови черти. Онези, които някои хора искат да бъдат дълбоко покрити!

— Кои хора?

— Такива като баща ми, например — сви рамене Лилиан.

Той се изправи, очите му гневно проблеснаха.

— И като мен, нали? Искаш да кажеш, че и аз съм като баща ти!

— Много ми се иска да не си — въздъхна Лилиан.

— И наистина не съм, Лил — каза той. — Много ми се ще да осъзнаеш това!

— Но нима не виждаш колко много си приличате? И двамата трупате тайни, и двамата жадувате за тях. Убедена съм, че не можете да живеете без това. Но такъв живот не е за мен, Фил! Той автоматически ме изхвърля встрани.

— Не е така.

— Така е и ти прекрасно го знаеш — спокойно отвърна тя. — Въпросът ми беше съвсем прост: къде се забави тази вечер?

— Лил...

— Всичко е наред — вдигна ръка тя. — Не съм очаквала отговор, но все пак таях надежда, че може би ще пожелаеш да споделиш нещо с

мен. Че ще направиш опит да си изясним отношенията... — замълча, в паузата се долавяше неизказана подкана. След известно време въздъхна и кимна с глава: — Вече нищо не очаквам от теб, Фил.

Филип подготвяше завръщането на Ватаро Таки от доброволното изгнание в Кюшю. Трудностите бяха големи, особено след като Окупационната армия на Съединените щати обяви война на гангстерите и трите големи клана на Якудза в Токио се обединиха за общ отпор. Подобно обединение беше необичайно. Врагът с верни съюзници е много по-опасен от самотния враг.

Филип и Мичико подготвиха план за разединяването и противопоставянето на гангстерските кланове. Това несъмнено щеше да доведе до доста кръвопролития, но в крайна сметка завладяването на клана Таки щеше да стане по-лесно и с цената на по-малко жертви.

В деня на завръщането на Ватаро Таки планът им беше готов. Видът му беше отличен, тялото му пращеше от здраве. Но изражението на лицето му беше толкова различно, че Филип за момент се запита дали това е човекът, когото някога изпрати в Кюшю. Съмненията му се разсеяха едва след като Таки отвори уста да го поздрави:

— Добро утро, Дос-сан.

Очите на Филип продължаваха да опипват лицето на възрастния мъж. Нима това беше някогашният Дзен Годо?

— Какво е станало с вас? — попита той.

— Радвам се, че не можахте да ме познаете — засмя се Ватаро Таки. — Снощи и Мичико не успяха... Предупредих я да не ви казва нищо, исках да видя реакцията ви — усмивката му бавно се стопи: — Честно казано аз сериозно се безпокоях за външния си вид, предвид живота, който ми предстои да водя... Затова реших не само да отглеждам портокали, а и да се подновя... пръстите му докоснаха високите скули: — Докторите счупиха тези кости и промениха формата им, рязнаха по нещо от тук от там, премахнаха мазнините...

Лицето му беше обветрено и загоряло от живота на открито, човек би трябвало да се приближи на сантиметри, за да забележи фините белези, които все още не бяха напълно завехнали.

— След месец от белезите няма да има дори следа — уверено добави Ватаро Таки.

Промените в тялото му бяха не по-малко забележителни. То изглеждаше по-високо и по-изправено, мускулатурата беше видимо увеличена. Накратко казано, този човек изглеждаше далеч по-млад и енергичен от Дзен Годо, напуснал столицата преди около осем месеца.

— Безпокоя се за Мичико — продължи Ватаро Таки. — Макар и снаха на Ямамото, тя в крайна сметка продължава да е дъщеря на Дзен Годо. На първо време ще я взема на работа при себе си, а после — когато завладея властта в клана Таки — ще я осиновя. Така ще стане част от фамилията Таки, а моето оправдание ще бъде, че е жена на Нобуо Ямамото... Един изключително влиятелен бизнесмен, на чиято помощ разчитам за навлизането на клана в законния бизнес...

Седнаха край масата в новозакупената къща на Ватаро Таки, възрастният човек отпиваше от чая си и внимателно слушаше подробностите на плана. В продължение на два месеца Мичико се занимаваше с продажбата и препродажбата на старата къща на баща си, накрая следите окончателно се загубиха. Едва тогава пристъпи към покупката на новата, произходът на парите за нея беше прикрит по безупречен начин.

В крайна сметка Ватаро Таки отхвърли плана им.

— Ще се пролее прекалено много кръв — мрачно поклати глава той. — Не искам да ме разберете погрешно — пет пари не давам, че бандитите ще се избият помежду си. Но не виждам смисъла в унищожението на част от това, което искаме да завладеем...

Преди няколко седмици получих от вас най-новите сведения за трите големи клана, оттогава насам непрекъснато мисля... И вече съм сигурен, че открих начин да завладеем клана Таки, без да пролеем дори капчица кръв...

Сегашният главатар Ген Таки има репутацията на гений в отбранителната тактика. Именно тази репутация му осигурява известно предимство в сложните и нестабилни отношения вътре в престъпния триъгълник. Но от вашата информация разбирам, че не той е създател на тази стратегия, а неговият съветник Кенжи Харигами, който на практика управлява всички дейности на фамилията. Кенжи Харигами е най-ценното притежание на Ген Таки, без него той става нула и ще бъде пионка в ръцете ни. Следователно трябва да намерим слабото място на Харигами-сан.

— Съмнявам се, че има такава — поклати глава Филип. — Женен е, има две деца, обича жена си и тя него...

Ватаро Таки изсумтя и кимна на Мичико да допълни чашата му с чай.

— Дос-сан, вече е време да разберете, че семейните мъже в Япония — имам предвид абсолютно *всички* семейни мъже — водят свой отделен живот. Понякога той е таен, понякога — не. Но винаги го има. Затова нашата задача е да открием тайния живот на Кенжи Харагами.

След известно време Филип започна да подозира, че са допуснали ужасна грешка. Всичко започна с един кошмар, който го изтръгна от съня и го накара да се изправи в леглото. Отново беше момче, отново живееше в Латроуб, Пенсилвания. Беше нощ, стиснал в ръце бащината си пушка, той преследваше своя дивеч. Бягаше през заскрежените ниви, не след дълго потъна в нощната гора, изпълнена с тайнствени шумове, луната посребряваше водата на тихо бълбукащото поточе. Лек ветрец разклащаше клоните на дърветата, някъде наблизко прозвучаха призивните вопли на сова.

Усещаше, че е близо до жертвата си. Увеличи крачка, пушката беше готова в ръцете му. Нагази в поточето, студената вода се чувстваше дори през дебелината кожа на ботушите. Дишаше учестено, въздухът излиташе от устата му на гъсти облачета пара.

После засече своята жертва. Закова се на място от изненада. Оказа се, че това не е животно, а човек.

Отпусна се на коляно, опря приклада в рамото си и се прицели. В момента, в който пръстът му започна да обира луфта на спусъка, жертвата протегна ръце нагоре и раздра лицето си с нокти. То се смъкна като маска, под него се показа друго, странно познато.

Точно когато започна да го идентифицира, това лице също беше смъкнато, под него се показа трето. Разтърсен от ужас, Филип натисна спусъка. Куршумът се заби в лицето на жертвата, но за разлика от действието на нормален куршум 22-ри калибър, той не проникна навътре, а просто го пръсна на късове. Отдолу се показа още едно лице...

Филип потръпна и се събуди, целият плуваше в пот. В продължение на една минута не можа да определи къде се намира. После извърна глава и видя спящата до него Лилиан.

И едва тогава разбра смисъла на сънувания кошмар.

На следващата сутрин отиде при Ед Портър — човека, който посрещна него и Джонас при пристигането им в Япония.

— Искам да ми направиш една услуга, Ед — каза той.

— Разбира се — кимна Портър и намести купчината папки под мишницата си.

Филип го хвана за ръка и двамата влязоха в помещението за съхраняване на архивите. Очите му се спуснаха към папките.

— Много работа ли имаш?

— Разнасям боклуци — промърмори Портър. — Търнър ме превърна в момче за поръчки. Всички компрометирани от Джибан висши правителствени чиновници трябва да бъдат настанени в секретните ни квартири. А аз трябва да изготвя и изпратя на вестниците достоверни съобщения за тяхната „смърт“, да изпратя съответните съболезнования на семействата им... Всичко това трябва да успокои Джибан, да ги накара да си помислят, че изобщо не се съмняваме в тяхната информация.

— Не е като едно време, а?

— Никак, дяволите да го вземат! — горчиво тръсна глава Портър. — Полковник Силвърс ми възлагаше оперативни задачи. Аз съм специалист в събирането на поверителна информация, но откакто му видяха сметката никой нищо не ми е възложил!

— Това е именно заради Силвърс — внимателно го погледна Филип. — Никой не иска да му напомнят за развалената ябълка...

— Там е работата, че полковникът никога не е играл двойна игра! — убедено отвърна Портър.

— Така ли? — вдигна глава Филип. — Какво те кара да мислиш по този начин? Уликите и доказателствата...

— Всичко е подхвърлено и не струва пукната пара! — отвърна възбудено Портър, остави папките на близката масичка и запали цигара: — Дай ми половин ден, лейтенанте, повече не ми трябва. Ще ти донеса такива улики, че сам ще повярваш, че си убил майка си!

Сигурен съм, че полковникът беше чист, защото зная каква информация съм му предавал. Веднага бих разбрал, ако тази информация става достояние на Джибан или на който и да било друг. Той беше чист, действията му винаги са били логични и правилни!

Филип потръпна от лошо предчувствие, в главата му отново изплува кошмарният сън от отминалата нощ.

— Казвал ли си това на някого? — тихо попита той.

— Разбира се. На Търнър. Записа го дословно и обеща да го придвижи по съответните канали.

— Разбирам.

Но защо Портър не беше се свързал с него, запитва се той. После си даде сметка, че сам би трябвало да го потърси, но неволно беше отстъпил пред убедителността на доказателствата. Ами да, как няма да отстъпи? Те са били подготвени лично за него, подредени като маса за пикник! Въздъхна при мисълта за собствената си глупост, после почука с пръст по устните си:

— Хей, Ед, какво ще кажеш, ако отново ти възложи оперативна работа?

— Излишен въпрос, лейтенанте — светнаха очите на Портър. — Хич не ми понася да съм товарен кон на Търнър, освен това оперативната работа ми липсва!

— Добре — кимна Филип. — Как си в проследяването?

— Мога да проследя Орфей чак до ада и пак няма да разбере! — тръсна глава онзи, на лицето му се появи широка усмивка. — Освен това никой не познава Токио по-добре от мен, завирал съм се и в най-затътените му краища... — угаси цигарата си и добави: — Дай ми името и описанието на обекта, останалото е моя работа.

— Името ще ти бъде достатъчно — тихо отвърна Филип.

Портър потръпна от особения тон в гласа му и вдигна глава:

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че ще вървиш по стъпките на жена ми, където и да ходи тя! — отчетливо отвърна Филип.

Именно на Филип се удаде да открие начина за проникването в клана Таки. В един от седмичните оперативни доклади на ЦРГ относно акция на американската армия срещу комарджийски синдикат в

северните предградия на Токио той изведнъж се натъкна на познато име. Кенжи Харигами, главен съветник на Ген Таки.

Интересът на ЦРГ към операцията се дължеше на подозренията, че един от собствениците на нелегалните игрални домове се занимава с контрабанда на оръжие. А Кенжи Харигами бил заловен в качеството си на клиент. В доклада се споменаваше, че Харигами е успял да се откупи, срещу него не са повдигнати никакви обвинения.

Филип се замисли. Информацията можеше да се окаже и без никакво значение. Много от членовете на Якудза бяха отчаяни комарджии, това беше просто един от начините им за разтоварване. Но когато се поразрови по-надълбоко, той откри, че Кенжи Харигами е чест гост и в други игрални заведения, включително и такива, които нямат нищо общо с Якудза. Това вече беше нещо и той без колебание предаде информацията на Ватаро Таки.

След две седмици Таки разполагаше с всички маршрути на Харигами за всеки час от денонощието. Оказа се, че любимото му място за хазарт е една невзрачна дупка в предградията на Токио — толкова малка и незначителна, че имаше всички шансове да остане завинаги извън полезрението на Якудза.

— Играе на големи суми — каза Ватаро Таки на поредната си среща с Филип и Мичико. — И непрекъснато губи.

— Какви суми? — полюбопитства Мичико.

Баща ѝ назова цифрата, веждите на Филип учудено се повдигнаха:

— Но откъде разполага с толкова пари?

Ватаро Таки се усмихна.

— Когато открием това, ще открием и лоста, който ще ни отвори вратата на клана Таки, Дос-сан — отвърна той.

Няколко дни по-късно Ед Портър спря Филип на входа на ЦРГ.

— Обядвал ли си, лейтенанте? — попита той.

— Да идем в парка — изгледа го внимателно Филип.

Първите нежни цветове на разцъфналите вишни напояваха въздуха с особения си, възможен единствено в Япония аромат. Под белите облачета тичаха деца паркът ехтеше от весели крясъци.

— Какво имаш да докладваш, Ед?

— Лоши новини, лейтенанте.

Филип се загледа в момченцето пред тях, което дърпаше конците на шарено хвърчило.

— Казвай.

— Е, добре — въздъхна Портър. — Съжалявам, че трябва да го научиш, но Дейвид Търнър е в близки отношения с жена ти, лейтенанте...

Е, в крайна сметка се оказа, че не е Джонас въздъхна вътрешно Филип. Испита облекчение, примесено с гняв. С изненада откри, че Лириан все още е част от живота му, никак не му се искаше да се разделят.

— Какви по-точно? — попита на глас той.

Хвърчилото се люшна от вятъра и се издигна нагоре, момченцето майсторски го управляваше между вишневите дръвчета.

— Там е работата, че не мога да ги определя — въздъхна Портър. — По всичко личи, че не става въпрос за някаква интимност или съпругеска изневяра...

— Сигурен ли си? — за пръв път го погледна в очите Филип.

— Разбира се. Срещат се само на публични места — ресторанти, барчета... Най-много обичат Офицерския клуб...

— А след това?

— Точно там става странно, лейтенанте... Търнър изпраща жена ти до вкъщи. И точка.

— И тя никога не е ходила в дома му, така ли.

— Никога. Нито пък в някой хотел.

— А у дома?

— Никога не е стъпвал там, лейтенанте. Изпраща я чак до вратата, после си тръгва. Държи се като абсолютен джентълмен.

Вятърът се усили, момченцето започна да навива конца около китката си.

— И това е всичко, така ли? — попита след известно време Филип.

— Почти — кимна Портър, после с фалшива небрежност подхвърли: — О, щях да забравя. Търнър посещава два пъти седмично едно място... С точността на часовник, винаги след поредната среща с жена ти. „Фуру“ — обществена баня със сауна... — раменете му се свиха: — Но какво от това? Там не може да се срещне с жена ти...

— Къде се намира това „фуро“?

Портър му каза адреса и добави:

— Няма да ти свърши работа, лейтенанте. Просто няма начин да влезеш там, без да те забележи Търнър... Мен също. Там ходят предимно японци, но сред клиентите има и няколко чужденци.

— Чужденци?

— Да — кимна Портър. — От различни посолства. Познаваш ги по-добре от мен, нали тъстът ти редовно ги събира на своите приеми?

— Когато съм с теб, аз се чувствам цяла — прошепна Мичико.

Филип я притисна към гърдите си.

— Когато ме гледаш, ти виждаш мен, аз пресявам да бъда прозрачна...

Затворил очи, той откри у нея едно от качествата на Лилиан. Новата Лилиан. Успя да го определи години по-късно — беше сила. И това му се стори много странно. Защото в много отношения Лилиан беше слаба, постоянно се бореше със себе си. За разлика от Мичико, която никога не проявяваше колебание или нерешителност. Поне външно, разбира се.

После разбра какъв е и нейният проблем. Дълбоко в себе си Мичико изпитваше несигурност от факта, че е жена. Докато у Лилиан се криеше желязната непоколебимост на самурая.

— Когато проникваш в мен, ти търсиш нещо — каза тя. — Нещо, което и аз искам да ти дам. Но зная, че никога не съм го притежавала и не бих могла да го притежавам...

Пое възбудения му член в ръката си и здраво го стисна. Седяха един срещу друг на рогозката, розовото кимоно на Мичико беше разтворено отпред. В сянката леко се очертаваха безупречните форми на тялото ѝ. Огненочервената материя на бельото покриваше щръкналите зърна на гърдите ѝ, коленете и глезените ѝ. Вътрешната част на бедрата ѝ, голи и свършено гладки, меко блестеше. Във въздуха се усещаше ароматът на тялото ѝ. Години по-късно за него щеше да му напомня миризмата на прясно изплетени камъшени рогозки.

— Ако говоря по този начин докато се любим, аз съм в състояние да постигна толкова оргазми, колкото пожелаея... Защото виждам само

теб, защото в чувствата ми си само ти... — Пръстите ѝ започнаха да гладят члена му, устните ѝ леко го докосваха в горната част. Той затвори очи, от гърдите му се откъсна въздишка на удоволствие. А на нея ѝ се прииска да припадне от радост. Направо ѝ се зави свят от желанието, което предизвикваше в стегнатото му тяло.

Ръката му се протегна напред и дръпна алената материя от гърдите ѝ. Главата му се склони, устните му се впиха в щръкналото зърно. Бедрата ѝ се повдигнаха нагоре, членът му проникна леко в нея.

Тя почувства горещия му дъх върху гърдите си, ръката ѝ се плъзна надолу и погали тестисите му. Той по-тръпна и се притисна в нея, бедрата ѝ се разтвориха и го поеа докрай. За миг двамата замръзнаха, плътно притиснати един до друг.

— Ето какво търсиш — потръпна тя. — Моята гореща същност, моята котва... — по-тръпна още веднъж, после я заляха горещите вълни на оргазма. Усещаше пулсиращата му мъжественост дълбоко в себе си, имаше чувството, че ще умре на място, ако в този момент всичко свърши...

— Изследвам теб, а откривам себе си — прошепна тя. — Пътувам из огромен тайнствен материк, градовете му са вътре в мен... — телата им ритмично се полюшваха, здраво преплетени в танца на страстта. — Ти ме гледаш, под твоя поглед аз се превръщам в реалност... Вече съм истинска, затова и различна... Не се задоволявам от ролята си в този живот... Не искам да бъда японската съпруга, японската майка, японската любовница... — нов спазъм разтърси тялото ѝ, устните ѝ се разкривиха от върховната наслада: — Ох, ох, ох...

Почувства нарастващото напрежение в слабините му, прилепи плътно до него влажния си таз, движенията ѝ станаха интензивни, страстни, повелителни...

— Ти ми показва, че силата се крие в сърцето ми... И всичко се промени!... Ох, ох!... — долови дълбокото клокочене в гърлото му, усети първите горещи капки дълбоко в себе. — На теб също ти харесва! О, да!

После и двамата потънаха във влудяващите талази на съвършено синхронизираното си облекчение.

Една седмица по-късно Филип и Мичико отново бяха в дома на Ватаро Таки.

— Започнах преговори за купуване на залата за хазарт, която посещава Кенжи Харигами — съобщи им той, видя озадачените им лица и се разсмя: — Признавам, че никак не беше трудно... По-важното е, че Кенжи Харигами има доста дългове към синдиката и отказва да ги изплати. Същевременно продължава да играе с пари в брой. Собствениците се страхуват да го притиснат, разбира се. Знаят, че една негова дума е достатъчна, за да изгубят заведението си — усмивката му се разшири: — На практика бяха изключително доволни от щедрата ми оферта, всички шансове вече са на наша страна и ние трябва да се възползваме от тях.

Три дни след този разговор Кенжи Харигами отново се появи в игралната зала. Всичко си беше както обикновено. Помещението беше опушено и мръсно, около масата за залагане се тълпяха същите небръснати мутри с възпалени очи и лоша миризма. Плочките обръщаше една изключително красива жена, помагаше ѝ някакъв европеец. Харигами никога не ги беше виждал тук, но това нямаше значение. Сега за него най-главното беше да задоволи хазартната страст, която прогаряше душата му. Мислите му бяха насочени единствено към плочките, нищо останало не съществуваше.

Вечерта премина в нощ, после навън започна да се развиделява. Играта следваше нормалния си ход, резултатите също, особено за Кенжи Харигами. Дебелата пачка, с която започна, току-що се стопи напълно. Много от играчите си бяха отишли, край масата висяха само най-отчаяните комарджии.

Кенжи не понасяше мисълта, че плочките се обръщат, а той няма възможност да залага. Бутна напред последните си пари, отново загуби.

Това беше последната ръка. Играчите се надигнаха от местата си и започнаха да напускат заведението. Кенжи Харигами не искаше да си тръгва, но плочките вече бяха подредени в кутиите. С нежелание се надигна от стола, протегна се и се обърна към изхода. До него изведнъж се изправи европеецът.

— Собственикът моли да му отделите една минута — каза на безупречен японски той.

Кенжи прикри изненадата си сравнително добре, но на лицето му все пак се появи леко недоумение. „Дребните риби навсякъде са еднакви, помисли си той. Мислят, че светът им принадлежи.“

— Ако става въпрос за моите дългове, въпросът е уреден — малко троснато отвърна той. — Собствениците знаят, че имам неограничен кредит.

— Заведението е продадено на нов човек, ще трябва да уредите нещата с него — каза европейецът.

— Вие знаете ли с кого... — извика гневно Кенжи, после изведнъж млъкна и лицето му се изкриви от болка: — Но какво правите?! — напразно се опита да се изтръгне от желязната хватка на високия мъж до себе си.

— Тръгвай с мен! — изръмжа заплашително онзи.

— Съветвам ви да изпълните желанието му — обади се женски глас зад него.

Кенжи извъртя глава и видя, че красивата жена е зарязала плочките, в ръката ѝ проблясваше дълга катана.

— Кой сте вие? — прошепна той, очите му бързо се местеха от единия към другия.

— Ние сме новите собственици — отвърна жената.

Филип и Мичико заведоха Кенжи в тясната канцелария, разположена в дъното на сградата. Зад малкото бюро в ъгъла се беше настанил Ватаро Таки, облечен в официален костюм с европейска кройка.

— Добър вечер, Харигами-сан — любезно по-здравя той. — Много се радвам, че приехте тромавата ми покана за разговор — ръцете му се плъзнаха по гладката повърхност на бюрото. — Искате ли чай?

— Какво става тук? — гневно попита Кенжи.

Ватаро Таки пръсна по масата дебела пачка разписки.

— Става въпрос за вашите дългове, Харигами-сан. Страхувам се, че сумата е прекалено голяма. Принуден съм да ви помоля за пълното ѝ изплащане, плюс двадесет и пет процента лихва. Общата цифра е... — той погледна в листа пред себе си и назова сумата. — Моля да се издължите незабавно!

— Глупости! — презрително се изсмя Кенжи. — Нима си въобразявате, че нося толкова пари в себе си? Освен това проиграх

всичко, което имах!

— Въпреки това настоявам за незабавно погасяване на дълга! — твърдо рече Ватаро Таки.

Кенжи се приведе напред, юмруците му се стовариха върху бюрото.

— Ако не сте глупак, вие положително не сте в течение на нещата! — заплашително изръмжа той. — Аз съм главен съветник на клана Таки. Якудза! — от тона му беше ясно, че не за пръв път използва тази фраза пред своите кредитори. — В момента моите хора просто не забелязват вонящата ви дупка. Но ако им кажа само една дума, с вас ще бъде свършено. Ще ви изравнят със земята заедно с гадното заведение! — тялото му се изправи, заплахата беше недвусмислена. — На ваше място бих проверявал по-внимателно клиентите си!

— Седнете, Харигами-сан — спокойно отвърна Ватаро.

— Не разбрахте ли какво ще ви се случи, ако...

— Казах ви да седнете!

Филип нанесе къс, но силен ритник в глезена на Кенжи, тялото му рухна като подсечено. Пространството беше толкова малко, че челото му влезе в болезнено съприкосновение с ръба на бюрото. Филип го сграбчи за реверите и го хвърли върху единствения стол за гости.

— А сега чуйте какво е вашето положение — започна все така спокойно Ватаро. — Аз не се страхувам от Якудза, не се страхувам и от клана Таки. А още по-малко се страхувам от вас, Харигами-сан. От моя гледна точка вашето положение е доста тежко. Дължите ми голяма сума пари и аз си я искам обратно. Веднага! Ако не можете да изплатите дълговете си, ще се наложи да прибегнем до друга форма на компенсация. Съществуват няколко възможности. Едната от тях е да ви ликвидирам. Повечето редовни клиенти добре знаят, че ми дължите пари. Ако ви оставя да продължавате в този дух, те несъмнено ще поискат същите привилегии и за себе си. Това аз не мога да допусна, ето защо вашата смърт също е благоприятен изход за мен и моите съдружници...

— Вие сте луд! — извика Кенжи, но по челото му се появи издйнически капчици пот.

Ватаро Таки не му обърна внимание.

— Искам си парите! — отсече той. — Искам ги веднага, Харигами!

— Вече ви казах, че нямам у себе си! Може ли да изстискате нещо от една суха гъба?

— Тогава ми предложете някаква друга компенсация.

— Например?

— Разкажете ми за слабостите на своя оябун.

Очите на Кенжи щяха да изхвъркнат от орбитите си.

— Сега вече съм убеден, че вие сте луд! — изхърка той. — Ако сторя това, което искате, след няколко часа ще бъде труп!

— Ще ви взема под своята закрила — меко продума Ватаро.

— Срещу Ген Таки? — презрително се изсмя Харигами. — Пълен абсурд! Онези, които са дръзнали да се изправят срещу него, отдавна са при своите прадеди!

— Значи не ми оставяте никакъв избор — сви рамене Ватаро. — Нямате пари да си изплатите дълга, отказвате да го размените срещу исканата от мен информация. Ще се наложи да ви убия.

Главата му леко кимна по посока на Мичико, острието на катаната проблесна и се вдигна високо над Кенжи.

Той рязко се обърна, вратните му прешлени отчетливо пропукаха.

— Вие всички сте луди!

— Мога да ви уверя, че ще изпълня това, което казах — спокойно отвърна Ватаро.

— Виждам — промърмори Кенжи, извади носна кърпичка и попи потта от челото си. Ръката му видимо трепереше. — Дайте ми една минута, трябва да си помисля...

Ватаро кимна и катаната се спусна към пода.

— Е, добре — въздъхна най-сетне Кенжи. — Ще ви донеса парите. Цялата сума, включително грабителската ви лихва. Но за това ще ми трябват два дни...

— Не мога да ви отпусна повече от дванадесет часа — поклати глава Ватаро.

— Двадесет и четири!

— Дванадесет, Харигами!

Кенжи бавно кимна с глава, осъзнал поражението си.

— Добре, ще си получите парите...

Стана и се приготви да си върви.

Ватаро Таки направи необходимата пауза. Искаше този човек да повярва, че е успял да ги измами. Беше сигурен, че Кенжи няма никакво намерение да си плаща дълговете. В момента, в който се прибере в клана, ще издаде заповед за унищожението на игралното заведение заедно със собствениците му.

— Един момент — тихо рече той. — Мисля, че ще бъде твърде наивно от моя страна, ако ви пусна да си идете на честна дума. Това не означава, че се съмнявам във вашата почтеност, Харигами-сан... Но в крайна сметка аз все още не ви познавам...

— Обещавам да си получите парите в рамките на дванадесет часа — погледна го Харигами.

— О, в това изобщо не се съмнявам — усмихна се Ватаро и изчака завръщането на Филип, който безшумно беше напуснал стаята преди минута. Сега с него имаше още един човек. — Защото съм взел необходимите предпазни мерки!

Кенжи рязко се завъртя, очите му щяха да изхвъркнат от орбитите си.

— Хана!

— Точно така — кимна Ватаро Таки. — Дъщеря ви Хана. Ще остане при нас до вашето завръщане.

— Мръсно копеле! — изрева Кенжи, тялото му трепереше от гняв.

— Може — сви рамене Ватаро. — Но аз съм длъжен да взема необходимите мерки. Зная какво щяхте да сторите, ако бях ви пуснал на честна дума... — усмихна се и добави: — Както виждате, Харигами-сан, аз нито съм наивен, нито съм глупак.

Филип и Мичико се заеха с проследяването на Кенжи. В колата той ѝ разказа за разкритията на Ед Портър по отношение на Дейвид Търнър. Стори го не толкова от необходимост, колкото от нуждата да сподели съмненията си.

— Вече съм убеден, че именно Търнър е нашият човек — промърмори в заключение той, очите му не изпуснаха колата на Кенжи пред тях. Навън валеше топъл пролетен дъждец, чистачките ритмично

потракваха. — Търнър е ликвидирал Силвърс, за да прекрати моите разкрития...

— Може би имаш право — кимна Мичико. — Но трябва да бъдем сигурни, при това час по-скоро... Защото това означава, че Търнър предава секретната ви информация директно в ръцете на Джибан. И те вече знаят, че враговете им в правителствените кръгове не са убити, а просто скрити в няколко апартамента и къщи из Токио...

— Проблемът е „фуру“ — въздъхна Филип. — Нито аз, нито някой от агентите на ЦРГ може да проникне там, без да бъдем забелязани... Търнър веднага ще ни засече. Но ключът към загадката е именно там... Банята е мястото на неговите явки. Трябва да намерим начин за дискретна проверка на редовните посетители.

— Аз мога да направя това — каза Мичико.

— Не — поклати глава Филип. — Опасността е голяма.

Колата на Кенжи отпред забави ход и се долепи до тротоара. Дватама видяха как съветникът изскочи от нея и хлътна във вратата на едно заведение за „пачинко“. То беше от онези, които ползваха протекциите на клана Таки. А това означаваше редовни месечни вноски в полза на гангстерската организация.

Филип и Мичико се спогледаха. Кенжи продължи обиколката си, посещенията му из различни игрални зали методично нарастваха.

— Значи така си набавя парите за комар — поклати глава Филип. — Бръсне жестоко и мами господаря си!

— Ген Таки сигурно ще прояви интерес към подобна дейност — усмихна се Мичико.

— Доколкото познавам баща ти, Ген Таки никога няма да разбере за това — въздъхна Филип. — Той ще използва тази информация, за да привърже Харигами към себе си. Здравно и завинаги!

Запали мотора и насочи колата обратно към комарджийския вертеп. Но мислите му бяха далеч. Търсеше начин за проникване в онази малка японска баня, търсеше начин да разбере с какво се занимава там Дейвид Търнър.

Филип отвори бележката.

„Мили мой, направих това, което искаше. Трябваше да се действа изключително предпазливо, само аз можех да свърша тази работа. Влязох в онова «фуру» и видях с кого се среща Дейвид Търнър. Останах доста изненадана, но мисля, че има и още много загадки. С мен беше и Ед Портър. Надявам се, че когато четеш тази бележка, вече ще сме постигнали успех. Моля те, ела в единадесет при стадиона за сумо.“

Филип погледна часовника си. Минаваше десет. Бележката беше донесена от един от хората на Ватаро. Филип го засипа с въпроси, но човекът не знаеше нищо. Мичико му дала бележката в пет часа следобед и му наредила да я предаде на Филип в десет вечерта.

Качи се в колата и подкара на североизток, към квартала Рьогоку и стадиона за японска борба „сумо“.

Остана на мястото си, пръстите му нервно барабаняха по кормилото. Положението не му харесваше, имаше чувството, че е кукла на конци. Отвори вратата и слезе. Валеше ситен дъждец, наоколо се издигаха огромните дънери на дървото „гингко“, приведените им клони сякаш плачеха.

Какво ли е разкрила Мичико, питаше се той. Защо трябва да се срещат при стадиона за „сумо“?

Наоколо беше пусто, автомобили не се движеха. Закрачи по уличното платно, чувстваше се някак беззащитен. Направи пълен кръг около стадиона, накрая откри една не заключена врата. Надникна през нея и бързо се дръпна назад. В бетонното помещение светеше лампа, но хора не се забелязваха.

Усети ускоряването на пулса си, ужасът се свиваше на топка в гърлото му. Години по-късно си даде сметка, че Мичико беше приела желанието му за проникване в онази сауна като заповед, че тя е била готова да жертва живота си, но да я изпълни.

Пак години по-късно щеше да изкаже на глас фразата, от която щеше да изпита дълбоко чувство на срам: *Не съм я молил да го прави!* Защото на практика я беше помолил точно това. Съвсем по японски, със заобиколки и подробно описание на обстоятелствата, вероятните изгоди...

Беше го направил напълно съзнателно, беше я подтикнал към действие. Тя трябваше да проникне в забранено за него пространство, върху нея трябваше да се стовари огромния риск и смъртната опасност.

Но всичко това щеше да изплува в главата му по-късно. Сега Филип знаеше само едно — трябва да влезе в стадиона за „сумо“, където го чакат Мичико и Ед Портър.

Въздухът вътре миришеше на слама и пот. Тежка и застояла миризма, напомняща за отдавна отминали и забравени схватки. Имаше и други признаци за запуснатост. Дребни и незабележими, но подчертаващи първоначалното впечатление. Като особените оттенъци в телефонните сигнали, които ясно показват, че насреща няма да вдигнат слушалката, че там отдавна няма никого...

Филип долови това, прекоси залата и излезе в средата на арената, под високия, извит като дъга свод на покрива. Безкрайни редици от скамейки, смътно осветени от голите крушки под тавана. Намираше се на „дохио“ — традиционния тепих за борба „сумо“, издигащ се на петдесетина сантиметра от пода. Той представляваше кръг с диаметър около пет метра — площ, равняваща се на шестнадесет бали оризова слама, наредени плътно една до друга. Това беше традицията, днешните материали бяха далеч по-модерни.

Пред него нещо прошумоля, Филип вдигна глава. В средата на тепиха, осветен от ярък лъч светлина, клечеше огромен борец. Косата му беше сплетена в сложна прическа „ичомаге“, която използваша само шампионите. Дебелият мъж отпи глътка вода от голяма купа. Това беше церемонията „мизо-саказуки“ — акт на пречистване, предхождащ началото на схватката. В древни времена противниците на тепиха са отпивали вода от купата на противника, считало се е, че така изпробват неговите кураж и решителност за бой.

Борецът остави купата и отново приклезна. Тежестта на тялото му беше изцяло върху петите, огромните му ръце леко: докосваха тепиха. Тази позиция се наричаше „шикири“ — изходната позиция за началото на схватката. После очите на бореца, блеснали от мрачно предизвикателство, се заковаха върху лицето на Филип.

Филип извърна глава към вратата, от която беше влязъл. Под крушката се очертаваше фигурата на още един мъж, в ръцете му проблясваше катана. Това беше придружителят на шампиона. Нещо в стойката на тази фигура се стори познато на Филип, но той нямаше

време за разсъждения. Обърна се и хукна в противоположната посока. Фигурата със сабята се втурна подире му, борецът слезе от тепиха и тръгна да му пресича пътя.

Филип увеличи скоростта си, прескачаше ниските пейки с максимално внимание, целта му беше изходът отвъд тях. Стигна до вратата, хвана дръжката и с всички сили я дръпна. Не се случи нищо, вратата беше здраво залостена. Продължи движението си, пробвайки останалите врати, двамата японци бързо го настигаха.

Най-накрая една врата се отвори, той замижа и се втурна напред. Сърцето му се изпълни с мрачно отчаяние, тялото му влезе в съприкосновение с бетонния под, претърколи се. В същия миг получи тежък удар в основата на врата, придружен от остро пробождане в ръката. Разтърси я и замахна с крак. Улучи невидимият си противник, свидетелство за това беше тежкото изпъшкване в полумрака. Замахна за втори ритник, но кракът му попадна в железни клещи, които рязко го извиха встрани. Болката беше страхотна, Филип се отпусна по гръб и нанесе рязък ритник с другия си крак. Нападателят се стовари върху него с цялата тежест на тялото си.

Филип прибегна до два къси удара в гърдите на противника, похват за близък бой в джудото. Ребрата на човека пропукаха, хватката му за миг отслабна. Но този миг беше достатъчен. Филип измъкна тънкия нож, прикрепен около китката на лявата му ръка, острието потъна дълбоко в тялото на нападателя.

Ясно долови приближаващ се шум, претърколи се встрани и скочи на крака. Ръката му продължаваше да виси като отсечена, трябваше да бяга. Бетонният тунел беше тъмен, светеха само една-две слаби крушки на тавана. Блъсна се в някакъв сандък, прескочи един стол, единственото му желание беше да поддържа високата си скорост.

Тунелът най-накрая свърши, зад завоя зърна вратата, през която беше проникнал в покритата арена. Испита чувството, че вижда вратата на родния си дом.

Забеляза странната сянка едва когато беше на няколко крачки от нея. Закова се на място и напрегна взор. Сянката бавно се поклащаше, като огромно махало.

Задъхан, Филип предпазливо пристъпи напред, гърдите му се свиха от ужасно предчувствие.

— Господи! — простена той. Въздухът излиташе от устата му с остро свистене, езикът му беше набъбнал и някак странно омекнал. — Господи, боже мой!

Пред него се полюшваше тялото на обесен човек, лицето му беше извърнато встрани и нагоре, подутият език висеше между посинелите устни.

— Мичико! — отчаяно изкрещя Филип. Отвърна му мрачно ехо, сякаш смъртта недоволстваше от нарушеното си спокойствие.

После някъде отдалеч се обади странен, сякаш задгробен глас:

— Тук съм, Филип-сан...

С вик на огромно облекчение Филип пристъпи напред и завъртя тялото. Още когато го докосна, разбра, че то принадлежи на мъж, в следващата секунда позна и подутото окървавено лице. Ед Портър.

Отскочи назад и се огледа. Фигурата на Мичико тъмнееше до стената, китките и глезените ѝ бяха стегнати с тънък, но здрав кабел. Очевидно беше правила опити да се освободи, кожата ѝ беше разкъсана и окървавена, синкаво лилава и подута около жицата.

— Мичико! — извика той и взе главата ѝ в ръце. — Благодаря на Бога, че си жива! — от очите му рукогна сълизи на облекчение, устните му целуваха страните ѝ — влажни и солени...

Главата ѝ леко помръдна, от устата ѝ се изтръгна болезнен вик.

— Мичико! Какво ти е?

Тя не беше в състояние да отговори, главата ѝ се тресеше, лицето ѝ беше обляно в кръв. Филип имаше чувството, че ще полудее, пръстите му трескаво се заеха да я бършат.

— Мила моя, какво са ти сторили? — въпросът му увисна във въздуха, истината се стовари върху съзнанието му със смразяваща сила. Изведнъж си спомни легендата за Мегами Кицуне, богинята — лисица, за опасенията на Мичико, че ще бъде наказана за грешната си любов към него.

— Нищо — прошепна тя. — Нищо... — главата ѝ безсилно се люшпа към гърдите му, от гърлото ѝ се изтръгна отчаяно, по детски безпомощно стенание: — О, Филип-сан! Те отнеха зрението ми, аз съм сляпа!

— Благодарение на информацията, получена от Мичико, аз разбрах кой всъщност е Дейвид Търнър — каза Ватаро.

— Но Мичико...

— Не желая да говорим за нея! — прекъсна го с повелителен тон Ватаро Таки и допълни чашките с чай. Седяха на малка масичка в една обикновена токийска чайна, от инцидента на стадиона за „сумо“ бяха изтекли двадесет и четири часа. Филип беше закарал Мичико при баща ѝ и оттогава насам не беше чувал нищо за нея.

— Добре ли е тя? — настойчиво попита той.

Очите на Ватаро Таки бяха заковани в миниатюрните зелени листенца, които плуваха в чашата пред него.

— Не — въздъхна след продължително мълчание бащата. — Не е добре — забелязал тревогата в очите на Филип, той побърза да добави: — Раните ѝ ще зараснат, в това отношение няма за какво да се безпокоите...

— Но зрението... — задавено рече Филип.

— Зрението си тя изгуби завинаги, Дос-сан — твърдо каза Ватаро. — И ние трябва да се примирим с този факт.

— Аз съм виновен! — простена Филип. — Заради мен Мичико отиде в онова „фуру“, заради мен беше и на стадиона за „сумо“!

— Нещата вече не могат да се променят, вярвам, че съзнавате това — отговори Ватаро Таки.

Филип мрачно кимна с глава.

— Да поговорим за Дейвид Търнър — продължи по-възрастният мъж. — Оказа се, че вашите подозрения към него са напълно основателни.

— Кой всъщност е той? — прошепна Филип.

— Името му е Евгений Карск, полковник от съветското НКВД. В онова „фуру“ е осъществявал тайните си срещи с един от аташетата в съветското посолство. По всичко личи, че Карск е преминал курс по специална подготовка в Русия и на пръв поглед е точно толкова американец, колкото и вие самият, Дос-сан...

— Господи Исусе! — изстена Филип. — Значи ние с Портър сме били прави! Търнър-Карск през цялото време е бил агент на Джибан! Именно той ми е подхвърлил фалшивите улики срещу полковник Силвърс!

— Той е разбрал, че вие ставате подозрителен по отношение на информацията, която Джибан е подхвърляла на ЦРГ, и е взел съответните мерки — кимна Ватаро Таки. — Признавам, че се е справил отлично.

— Силвърс е бил убит, преди да опровергае фалшивите обвинения — въздъхна Филип, разбрал едва сега как са се развивали събитията. Генерал Хадли беше споделил неговите съмнения с двама души от личния състав на ЦРГ. Единият беше Джонас, а другият — Търнър. Това беше станало в нощта преди убийството, Търнър е имал достатъчно време да осъзнае какво ще се случи и да предприеме ответните си действия.

— Точно така — кимна Ватаро Таки. — По всичко личи, че Търнър...

— Не го наричайте с това име, моля ви! — прекъсна го рязко Филип.

— Добре. По всичко личи, че Карск е убиецът на полковник Силвърс.

— Само едно не ми е ясно — тежко въздъхна Филип. — Защо Козо Шина, ръководител на такава подчертано реакционна общност като Джибан, се е свързал със съветски агент?

— Обяснението е просто — отвърна Ватаро Таки. — Козо Шина е сърцето и душата на Джибан. Тайната организация е негово творение, същевременно Шина се ограда с нещо като философски култ. Той вижда капитализма — по-точно американския капитализъм с неговия подчертан уклон към свободната инициатива — като главна заплаха за японския начин на живот. Защото тук, в тази страна, съществува традиционното обединение на народа, всичко се върши в името на народа и в името на Императора. Индивидът не представлява нищо... В това отношение, поне временно, съветският начин на мислене е близък до японския... И Шина решава да се възползва от този факт. Руснаците мога да бъдат могъщи съюзници.

— И опасни врагове — добави Филип, пред очите му плуваше лицето на Търнър-Карск. — На практика Евгений Карск е безскрупулен убиец, никой не знае на какво още е способен той... — После изведнъж си спомни за бегло познатия силует със сабята, появил се предишната нощ на стадиона за „сумо“. — Господи Карск е присъствал на ослепяването на Мичико!

— Сега вашите най-опасни врагове са Евгений Карск и Козо Шина — тихо промълви Ватаро.

— Защо? — учудено го погледна Филип. — Карск наистина ме познава, но Шина никога не ме е виждал.

— До снощи вероятно е било така — въздъхна Ватаро. — Но битката на арената за „сумо“ промени всичко. По време на бягството си вие убихте един човек, нали така, Дос-сан? Този човек е бил синът на Козо Шина!

— Исусе! — тихо възкликна Филип.

— Имаме късмет, че Дзен Годо е мъртъв, нали? — вдигна глава Ватаро. — Иначе Мичико вече нямаше да е сред живите. С изключение на вас и нея, никой на този свят не може да направи връзка между Дзен Годо и Ватаро Таки!

Козо Шина е мой смъртен враг, Дос-сан. А сега вече и ваш... Един могъщ враг, който, за съжаление е влязъл в съюз с Евгений Карск... И сега ние имаме двама опасни врагове. Ясно е, че именно Шина и Карск са в основата на сложен план за трайно блокиране дейността на ЦРГ. Имам чувството, че неприятностите ни с Евгений Карск тепърва предстоят, Дос-сан...

— Ако преди това не го открия и не забия един куршум между очите му! — твърдо отвърна Филип.

— Ако го загубя, ще сложа край на живота си!

— Не говори глупости!

— Наистина мисля така! — промълви Мичико, все още объркана от факта, че баща ѝ знае всичко за отношенията ѝ с Филип. Как е успял да разбере? Нали вземаха всички предпазни мерки?

— Ако действително мислиш така, значи си едно глупаво момиче — поклати глава Ватаро Таки.

— Не е глупаво да зная какво искам! От какво имам нужда в този живот!

Той объркано я погледна.

— Какво искаш ТИ... От какво се нуждаеш ТИ... Нима не разбираш, че това няма никакво значение? — беше облечен в модерен европейски костюм, с пригладена коса и добре поддържани ръце.

Истински представител на новото време, на новата ера на Япония. — Важни са нуждите на семейството и толкоз!

— Той ще напусне жена си и ще дойде при мен — поклати глава Мичико. — Сигурна съм в това!

— Това, което може да стори Филип Дос, също няма никакво значение! — остро отвърна Ватаро, но душата му се гърчеше от мъка при вида на бледото лице на Мичико, увито в дебел пласт бинтове. С усилие потисна желанието си да заплаче. Не бива да показва слабостта си, само така ще съумее да вдъхне сила и на собствената си дъщеря. Знаеше, че тя ще рухне и при най-лекия признак на състрадание. — Нима забрави собствените си задължения? — остро продължи той. — Помисли ли за Нобуо? И без това рядко му отделяш от времето си, сега остава само да го унижиш до крайност!

— Татко, аз никога не съм обичала Нобуо! И ти прекрасно го знаеше, когато уговори нашия брак с неговото семейство...

— Това е най-доброто решение, което някога съм вземал — твърдо отвърна той. — Фамилията Ямамото беше най-верният ми съюзник в онези тежки времена и до днес е напълно лоялна към мен... За разлика от собствената ми дъщеря, която очевидно не изпитва кой знае какви синовни чувства... Я ми кажи какво би помислила майка ти за поведението, което демонстрираш? Радвам се, че не е сред нас, за да те види...

— Много ти е удобно да споменаваш мама само когато ти изнася, нали? — проплака Мичико.

В душата на Ватаро се бореха гняв и чувство за дълг. Сърцето му се късаше при вида на жестоко ослепената си единствена дъщеря, в гърдите му клокочеше желание за мъст. Но едновременно с това си даваше сметка, че стои върху подвижни пясъци. Така казваше някога баща му. Опасен терен, създаващ чувството за измамна сигурност. Който може да бъде пометен от първата по-висока вълна на настъпващия прилив...

Ватаро Таки си даваше сметка, че моментът не е подходящ за мъст. Всяко действие срещу Козо Шина и Джибан би предизвикало подозрение към новата му самоличност. Всеки би се запитал кой е той, как дръзва да се изправи срещу един толкова могъщ противник... Какви са мотивите му... Несъмнено ще започнат да ровят. Разполагат с

огромни ресурси в областта на информацията, положително ще се докопат до нещо.

Мислите му се насочиха към Филип Дос. Именно той беше внушил на Мичико да тръгне по следите на Дейвид Търнър, негова беше част от вината за последвалата трагедия. Затова Ватаро ще го превърне в свой троянски кон, в оръжие на своето отмъщение.

Решил този въпрос, Ватаро Таки тръсна глава и каза:

— Забранявам ти всякакви отношения с Филип Дос!

Даваше си сметка, че ако Мичико продължи да се среща с Филип, враговете му положително ще я убият. Ослепяването ѝ беше последното предупреждение.

— Недей татко! — прошепна Мичико. — Моля те, не ми забранявай това!

— Стига — твърдо отвърна Ватаро. — Сбогувай с него и се връщай при мъжа си!

— Край — клюмна главата на Мичико. — Това означава, че животът ми ще се превърне в пепел...

— За което си виновна единствено ти! — все така твърдо продължи баща ѝ. — Живяла си в грях, сега трябва да понесеш своето наказание. Ослепя именно заради връзката си с Дос-сан. Но ти си моя дъщеря и аз зная, че ще се подчиниш на волята ми. Твоят основен и единствен дълг е дългът към семейството. Вярвам, че никога няма да забравиш това, Мичико! — Ватаро Таки поправи възела на вратовръзката си, приглади косата си. — Нобуо не знае нищо, аз ще имам грижата положението да остане същото докрай. А чувствата си към Филип Дос просто трябва да забравиш! От този момент нататък той не съществува за теб!

Естествено Ватаро Таки не можеше да знае колко дълбоко се лъже. Не можеше да знае, че Мичико няма да се подчини на бащината му воля и именно това неподчинение в крайна сметка ще спаси всичките му мечти.

Джонас се обади малко след като Филип се прибра у дома. Лириан се размърда и го повика по име.

— Не се безпокой, аз ще вдигна — успокои я Филип и пристъпи към апарата с тежко предчувствие.

— Къде ходиш, по дяволите? — извика в слушалката Джонас. — Половин час те търся навсякъде! — после гласът му изведнъж стана едва доловим: — Случи се, приятелче! Кошмар, какъвто не можеш да си представиш!

— Какво става?

Линията беше абсолютно обезопасена, можеха да разговарят открито.

— Разбита е тайната квартира, в която събрахме набелязаните от Джибан правителствени служители!

— Господи!

— Мъртви са, Фил — промърмори Джонас. — Всички до един. Някой е възпламенил вътре цяла връзка гранати. Не можем да ги изстържем от рогозките!

— Къде е Търнър?

— Какво?

— Търнър! — изкрещя Филип. — Питам къде е Дейвид Търнър!

— Там е, ръководи разследването...

— Отивам! — извика Филип.

— Няма смисъл, там вече всичко е блокирано. А и аз съм на път...

— Не! — отсече Филип. — Ти ще идеш в апартамента на Търнър!

— Защо?

— Нямам време да ти обяснявам — нетърпеливо отвърна Филип. — Търнър е руски шпионин, Джонас. Той уби Силвърс, експлозията в тайната квартира също е негова работа! Направи каквото ти казвам! И бъди внимателен, за бога!

Преди да влезе в тайната квартира на ЦРГ, Филип внимателно провери пистолета си. Както Джонас го беше предупредил, мястото гъмжеше от войници и служители на ЦРГ. На тротоара имаше пожарни коли, дебели маркучи се точеха към входа.

Извади служебната си карта, но въпреки това проникна в къщата след обстойна проверка. Сержант с квадратна челюсти непреклонен поглед го задържа във вестибюла, докато един от войниците тръгна да търси Търнър. Разследването беше в ръцете на екип от опитни

криминалисти. Въздухът тежеше от миризмата на изгоряло. Някъде вътре все още тлееше огън, пожарникарите забързано влизаха и излизаха със своите брадвички и къси лопатки.

Войникът се върна и прошепна нещо в ухото на сержанта.

— Странно — промърмори онзи, на лицето му се появи озадачено изражение. — Само преди минутка лейтенант Търнър беше тук. Видях го да говори по телефона...

— Преди колко време? — напрегнато попита Филип.

— Не повече от пет-шест минути — стреснато отвърна униформеният.

— Разбрахте ли с кого говори?

Сержантът сви рамене. Филип се обърна и хукна към колата си.

Към апартамента на Търнър се приближи пеша.

Входът беше един, както при повечето японски жилищни блокове и тук нямаше аварийен изход.

Беше ясно, че някой е уведомил Търнър за намеренията на Филип. Това можеше да означава само две неща — или телефонът му се подслушва, или Търнър има съучастник в щаба на ЦРГ. Защото Джонас му беше позвънил именно оттам. Филип складира това заключение в паметта си и се съсредоточи върху непосредственото.

А то носеше името Търнър-Карск. Човекът, които го беше накарал да насочи съмненията си към Силвърс, а след това го беше убил. Човекът, който беше отговорен за убийството на Ед Портър и ослепяването на Мичико. Човекът, който беше взривил четирима висши правителствени служители на Япония в свръхсекретната квартира на ЦРГ.

Филип пристъпи към входа с револвер в ръка. Малкият вестибюл, хладен и полутъмен, беше празен. Търнър-Карск живееше на четвъртия етаж. Асансьорът беше на партера. Филип взе от ъгъла четката за миене и я препречи през вратата. Така щеше да бъде сигурен, че никой не може да го извика от горе. После пое по стълбите. Стъпките му ехтяха, примесени със странни звуци. Придвижваше се внимателно, непрекъснато се придържаше към стената. Стигна на четвъртия етаж, приклепна и внимателно се огледа. Коридорът беше пуст. Предпазливо тръгна към апартамента на Карск. Вратата беше заключена. Насочи дулото на оръжието в ключалката и дръпна спусъка. Ритна вратата заедно с изстрела и светкавично отскочи

встри. Отговор на стрелбата нямаше. Филип внимателно се приведе напред и пристъпи навътре. Революерът стискаше с две ръце.

Прозорците бяха отворени, вятърът развяваше завесите. Леглото беше неоправено, навсякъде се валяха хартии. Част от тях се вдигнаха във въздуха от течението.

Нещо помръдна откъм банята, тялото на Филип светкавично се извъртя и се залепи за стената, кракът му се стрелна към притворената врата.

Вътре беше Джонас, кръв капеше от рамото му.

Лицето му беше бяло като вар.

— Добре ли си? — дрезгаво прошепна Филип.

— Нищо ми няма — кимна онзи. — Мръсникът стреля по мен и изчезна през прозореца...

Филип понечи да се втурне натам, но Джонас го спря.

— Няма смисъл. Изчезна по покривите като прилеп, отдавна вече е далеч...

Филип се надвеси през прозореца. Апартаментът беше на нивото на съседния покрив, зад него се виждаше дълга редица от плоски асфалтирани правоъгълници. Джонас беше прав. Карск отдавна беше изчезнал.

— Имам нещо за теб.

— Какво е то?

Мичико прекоси стаята и коленичи на рогозката. Превръзката върху очите ѝ вече я нямаше, човек трябваше да се вгледа много внимателно, за да забележи белезите. В ръцете си държеше малка инкрустирана кутийка „кьоки“.

— Подарък.

— Но, Мичико...

— Първо ще пием чай — прекъсна го тя.

Той замълча и загледа отмерените движения на ръцете и. Малката бъркалка методично разбъркваше зеленикавата течност, пръстите ѝ ловко въртяха чашата. Страничен наблюдател едва ли би допуснал че тази жена е сляпа.

Най-накрая ритуалът приключи и тя му поднесе чашата. Някога обичаше да го гледа как пие, сега можеше да разчита единствено на

слуха си.

Изчака го да изпие чашата до дъно, пое я от ръката му и церемонията започна отначало. Този път пригответи чай и за себе си.

— Ще се любим ли днес? — попита тихо тя.

— Винаги сме се любили, когато сме заедно — отвърна Филип.
— А и други неща сме вършили... — изви глава, усетил нещо необичайно: — Какво се е случило?

— Нищо, просто аз съм по-различна — тихо отвърна тя, клепачите ѝ бяха сведени надолу.

От отворения прозорец долиташе приглушеният грохот на уличното движение, далечен и странно заплашителен.

— Чаят е превъзходен.

— „Домо“, благодаря.

— Не си по-различна — промълви той и остави чашата до себе си. Главата ѝ леко се наклони в очакване.

— Мичико... — започна той. — Какво стана там, на стадиона за „сумо“?...

— Разбирам какво изпитваш — прекъсна го тя. — Убиха един от добрите ти приятели...

— Това е вярно, но аз говорех за теб — поклати глава Филип.

— О, с мен не се случи нищо особено — сладко се усмихна тя.
— Извадих късмет и оцелях...

— Но това нямаше да стане, ако не бях ти казал за онова „фууро“...

— И никога нямаше да разберем, че Дейвид Търнър е агент на НКВД...

Филип примирено кимна с глава. С подобно поведение нямаше да стигне до никъде. Чувството за вина в подобна ситуация е присъщо единствено на европейците, тук то нямаше абсолютно никаква почва.

Прочисти гърлото си, за да скрие напора на чувствата, после тихо продължи:

— Кланът Таки прие добре появата на баща ти... Никой не подозира, че Ватаро Таки и Дзен Годо са едно и също лице...

— Баща ми си е намерил жена — каза Мичико. — След един месец ще сключат брак.

— Странно ли ти се струва това? — внимателно я погледна той, усетил още нещо зад думите ѝ. — След смъртта на майка ти Дзен Годо

е живял достатъчно дълго сам... Да не би да ревнуваш?

— Мисля, че е бременна — отвърна Мичико, клепачите ѝ продължаваха да са спуснати. Това беше единственият признак за нейната слепота.

— Затова ли ще се женят? — Филип продължаваше да търси причината за нейното безпокойство.

— Според мен не — отвърна тя, тялото ѝ беше съвършено неподвижно. — Напълно разбираемо е желанието на баща ми да има синове. Защото един ден именно те ще наследят всичко, което е създал...

— Вместо теб, неговата дъщеря, така ли?

— Нямам желание да вървя по неговия път — поклати глава Мичико. — Какво те кара да задаваш този въпрос?

— Какво има, Мичико? — тихо попита той.

— Искам те в себе си! — прошепна пламенно тя. — Веднага, още в този момент!

Тялото ѝ беше лудо, притискаше се в неговото е дива бруталност. Сякаш това, което се таеше в душата и, изведнъж я беше лишило от нежност, сякаш единственото нещо на света за нея беше да го приеме дълбоко в себе си, да го изпие до дъно...

Напълно изтощени, те заспаха в прегръдките си. Когато Филип отвори очи, тя вече беше станала и приготвяше чай. Той се надигна и се настани срещу нея. За разлика от друг път, тя беше останала гола, без дори да наметне кимоното си.

— Мичико?

— Пий — протегна му чашата тя. Беше друга чаша лека, от фин бледозелен порцелан, с изрисувана отстрани златиста чапла. В клюна ѝ се мяташе малка черна рибка, крилете ѝ се разтваряха за полет. Тази чаша той бутна в деня, в който трябваше да убие Дзен Годо, тя беше сигналът, че вече се намира в тъмната спалня.

Покритата с инкрустации кутийка „кьоко“ беше отворена. Нима вътре е била тази чаша? Нима тя е подаръкът? Филип присви очи и внимателно я погледна.

— Пий — повтори Мичико. — Половината.

Той мълчаливо се подчини, после сложи чашата в протегнатата и длан. Тя изпи останалия чай, избърса чашата и внимателно я положи в кутийката. Значи това е нейният подарък... Но защо?

Ръката ѝ затвори капачето, кутийката се плъзна към него.

— За спомен.

Лицето ѝ беше бледо, гласът ѝ едва се долавяше.

— Какво означава това?

— Отивам си — отвърна Мичико. — Връщам се при съпруга си.

— Но защо? Баща ти ли го иска? Знае ли за нашата връзка?

— Решението е мое — поклати глава тя. — Ние с теб имаме семейства, имаме дълг... Свят дълг, който трябва да следваме докрай... Позволихме си да го забравим за известно време, но не можем да продължаваме повече така.

— Защо? — тихо попита той. — Защо трябва да се лишаваме от щастие? Нима можем да бъдем щастливи един без друг?

— За нас щастие е невъзможно...

— Мичико...

— Моля те, нека не правим нещата прекалено трудни! Ти трябва да приемеш...

— Не мога!

— Трябва! — прошепна с треперещ глас тя, всеки момент щеше да се разплаче. — Ако поне малко ме обичаш, сега ще се облечеш и ще си тръгнеш! Веднага, без да се бавиш нито секунда! Без да казваш нито дума повече, без да ме поглеждаш!

Той беше напълно объркан.

— Полудях ли? — извика. — Кошмар ли сънувам? Нима между нас не е имало нищо?

— Трябва да се разделим именно защото между нас е имало нещо!

— Не разбирам!

Тя се приведе напред, косата и докосна малката дървена кутийка. Не пророни нито дума.

Филип стана и отиде в банята. Механично се погледна в огледалото, запита се какво вижда там. Чие беше това лице? Какъв грях е сторило то, докато той самият е бил някъде далеч? Не можеше да отговори на тези въпроси, или може би не искаше. Изведнъж му стана студено, тялото му се разтърси от силни тръпки.

От банята излезе напълно облечен. Тръпките бяха отминали, като кратък пристъп на треска. Мичико не беше помръднала. Пристъпи към масичката и взе кутията. Беше лека като перце.

После изпълни молбата ѝ. Не каза нищо. Не я погледна.

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА
ЗИРО

ПРОЛЕТ, В НАШИ ДНИ

Париж, Токио, Вашингтон, Сен-Пол де Ванс

Лилиан влезе в „Унгаро“, но стилът на тази модна къща ѝ се стори твърде футуристичен, затова се прехвърли в „Диор“. Чувстваше се отлично, откъсването от мрачния живот във Вашингтон я окриляше, изпитваше усещането, че е избягала от самото чистилище. Ех, ако някой можеше да ми каже, че и Одри е добре, въздъхна в себе си тя.

От край време обичаше „Диор“. Моделите на тази къща винаги бяха *très chic*, в тях никога не се долавяше отминалият полъх на вчерашната мода. Елегантната линия на облеклото не беше подвластна на времето и именно това неотразимо привличаше Лилиан.

Магазинът се намираше на авеню „Монтен“, само на няколко крачки от „Плаца Атене“. Потънала сред елегантните дрехи, Лилиан отново почувства възбуда от факта, че най-сетне е успяла да избяга от мрачния затвор, който сама беше издигнала около себе си.

Купи вечерен костюм, който щеше да бъде пригоден към фигурата ѝ и след това изпратен в хотела. Беше дреха, пропита с дискретна елегантност, отиваше ѝ много. Твърдо реши да я носи често, почти всеки ден.

Излезе на тротоара и нерешително спря. Би могла да тръгне по улица „Франсоа I“ и да стигне до Сена. Така ще мине покрай Гран Пале и Университета. Подобно на децата си, и тя много обичаше водата, присъствието на Сена в този град неудържимо я привличаше. Но после си спомни, че ще трябва да мине покрай речната гара и тълпите туристи, които чакаха да се натоварят в увеселителните корабчета, за да обядват с посредствена храна на борда, докато Париж бавно се точи край тях. Това я накара да промени решението си. Обърна се и тръгна в обратна посока, към Поан Рон.

На „Шан-з Елизе“ вдигна глава да огледа площад „Шарл де Гол“. Триумфалната арка блестеше с махова светлина. Стори ѝ се още по-огромна и величествена от последния път. Може би поради хилядите буболечки с ръмжащи мотори, които я заобикаляха в плътни потоци. Но Париж винаги ѝ въздействаше по този начин при всяко идване тук

той ѝ се струваше все по-красив и по-желан. И това беше най-ценното му качество. Всеки голям град в света притежава определена фасада, с която привлича своите гости. Но колкото повече го посещава човек, толкова по-ясно вижда пукнатините по тази фасада, толкова по-делничен и обикновен става този град. Докато накрая измамата рухва и градът завинаги губи своята първоначална привлекателност.

Но тук това не може да стане никога, мислеше Лилиан, докато бавно крачеше по Шан-з Елизе. Тук фасадата винаги е привлекателна, зад нея неизменно надничат възбуждащи преживявания. Колкото по-често идва човек в Париж, толкова по-привлекателен му се струва той.

В далечината се очерта обелискът на площад „Конкорд“. Лилиан бавно вървеше под кестените на широкия булевард, цялото ѝ тяло усещаше невидимото присъствие на вековете, на богатата история. Откъм реката долитаха приглушените сирени на туристическите корабчета, изведнъж изпита чувството, че гостува в къщата на хора, които си е представляла като строги и затворени, но за нейна изненада те са се оказали гостоприемни домакини и приятни събеседници.

Въздухът над площад „Конкорд“ беше сив от пушека на дългата редица туристически автобуси, чакащи търпеливо реда си да преминат към Ру Роял и Сан-Мари Мадлен.

Лилиан ускори крачка, свърна покрай Оранжерията и навлезе в Тюйлери. Облегнати на дебелите стволоче на дърветата, млади бащи наблюдаваха децата, играещи дама на утъпканата трева на полянката. Всъщност погледите им бяха обърнати не толкова към крещящите от възбуда хлапета, колкото към красивите и добре облечени жени, които се разхождаха по околните алеи. Лилиан беше доволна, че носи новия си костюм от „Диор“. Във Вашингтон значение имаше единствено вечната игра за власт, обличането по парижки маниер се срещаше рядко, всички го считаха за чудата приумица. Това вероятно се дължеше на самата атмосфера в Новия свят, а може би и на нежеланието на американците да се съобразяват с установените традиции.

Във всеки случай една разходка по парижките улици беше напълно достатъчна, за да се разбере как трябва да се обличат хората. Дори възрастните дами бяха шик. Не само в облеклото, но и в прическите и грима. Това страшно ги подмладяваше, човек често не можеше да направи разлика между жени на шестдесет и на

четиридесет години. Още една от уникалните черти на този вечен град. Неговите жители запазваха младостта на духа си, независимо от побелелите коси. Несъмнено биха се изсмели на това, което в Америка наричат достойнството на възрастта.

Лилиан се отпусна на една пейка и отправи поглед към играещите деца. Те бяха страшно разгорещени, сякаш от победата зависеше цялото им бъдеще.

Животът е игра, беше казал някога Филип. Това беше още в началото на връзката им, в далечното Токио. Лилиан не можеше да разбере какво се крие зад тези думи, отказът му да се поясни само засили чувството ѝ на безсилие пред собственото ѝ невежество. Естествено, днес всичко ѝ беше ясно. Още помнеше как отговорът на загадъчните му слова пасна съвсем точно на собствените ѝ виждания.

Винаги беше вярвала, че превъплъщава само половината на една завършена личност, а другата половина принадлежи на човека, в когото ще се влюби. Но бракът с Филип не оправда очакванията ѝ в това отношение, тя се почувства някак стегната в своята половина, ограничена и безсилна. Състояние, за което дори не беше подозирала. Като съпруга на Филип тя ясно видя границите на света, в който беше принудена да живее. И му беше благодарна за това.

По отношение обаче на самия Филип нещата бяха по-сложни, много обстоятелства трябваше да бъдат отчетени. Това ѝ стана ясно по време на тяхното първо и единствено пътуване до Париж, осъществено, разбира се, по нейно настояване. Нежеланието на Филип да посети Стария свят беше като тежка котва, която теглеше и двамата към дъното. Неговите представи за пътешествие се изчерпваха с двуседмична обиколка на страни като Бирма или Хиндукуш.

Последната си вечер в най-романтичния град на света прекараха в ресторанта на луксозен туристически кораб, които Филип, за голямо учудване на оберкелнера, нарече „барка“.

Тя говореше френски свободно и почти без акцент, докато той изпитваше известни трудности. (Ако обаче бяха заминали за Бирма или Хиндукуш, Филип несъмнено щеше да се справи с всяко от тамошните наречия.) Това го направи нервен, всъщност по-нервен, тъй като вече съжаляваше, че беше отстъпил пред настояванията ѝ да заминат за Париж. Според него никъде в Европа нямало и следа от цивилизация, европейците дори нямали представа какво означава този

термин. Особено пък французите, които проявявали пълна безпомощност при среща с действително цивилизованите хора. Каквито в неговите очи бяха например японците.

„Може би французите просто не искат да признаят съществуването на цивилизованост у други народ“ беше му казала Лилиан в отчаян опит да спаси нещо от провалената ваканция, а и да го успокои.

Но се получи обратното. Почервенял като рак, Филип отвърна, че французите се мислят за богоизбрани и нищо не е в състояние да ги освободи от тази глупост. Затова той не желае да дискутира повече този въпрос.

След настъпилото тежко мълчание Филип скочи на крака и напусна масата. Лилиан остана сама, очите ѝ тъжно следяха бреговете на Сена, които бавно се плъзгаха от двете страни на корабчето. Когато в далечината се очерта внушителната грамада на Нотр Дам тя стана и отиде да го потърси.

— Приличаш на мъртвец — отбеляза Илайн. — Не можа ли да дремнеш в самолета?

Майкъл с мъка си пробиваше път с взетия под наем нисан сред оживеното улично движение.

— Не — отвърна той. — Непрекъснато мислех за Одри. Така и не разбрах как онзи мръсник Уде е успял да я качи на частния ДС-9 и как проклетият самолет е излетял без разрешението на кулата!

В Токио приближаваше полунощ, но движението продължаваше да е все така оживено. Господи, има ли поне един час в денонощието, когато човек може да се прибере без задръствания от летище Нарита, въздъхна в себе си Майкъл.

Илайн не сваляше поглед от лицето му.

— Как се чувстваш?

— Нормално — промърмори той и размърда тялото си в ограниченото пространство на предпазния колан. В огледалцето се мярна дебело бинтованият му нос, той направи гримаса и с въздишка добави: — Имал съм обаче и по-добри моменти... — Джонас също не излизаше от съзнанието му, не можеше да забрави отчаяните нотки в гласа му при последния разговор. Сякаш беше болен. Майкъл не

помнеше чичо Сами да е бил болен дори един ден в живота си. И именно това го караше да изпитва страх.

Домашният телефон на чичо Сами не отговаряше. Резидентът на БЕМТ в Хонолулу пристигна бързо и се зае да оправя нещата с Националната гвардия. Но това си беше негов проблем, единственото желание на Майкъл и Илайн беше час по-скоро да напуснат Хавайските острови и да последват частния самолет ДС-9, който беше отнесъл Одри.

Чистачките ритмично се движеха, светлините на насрещните коли изглеждаха размазани от ситния дъждец. Сякаш и небето плачеше, в душата на Майкъл трайно се настани черното отчаяние.

— Зная колко ти е трудно — промълви Илайн. — Откакто напуснахме Мауи непрекъснато мълчиш...

— Остави ме на мира и престани да се правиш на психолог! — остро отвърна той. — Не си въобразявай, че всичко разбираш и всичко ти е ясно!

— Защо ми се сърдиш?

— Не ти се сърдя — въздъхна той, съзнавайки, че изпитва точно обратното. — Просто се уморих от твоята сляпа вяра в света на духовете. Много те моля, ако някога отново се окажем на свято място, спести ми тази тайнственост!

— Глупостта на тази тирада ме кара да вярвам, че съм абсолютно права — отвърна тя.

— Това пък какво означава? — повиши тон Майкъл и отново се запита с какво го дразни тази жена. Изведнъж си даде сметка, че през целия полет се е дразнил от нейното присъствие.

— Когато ми спаси живота в Кахакулоа, всичко беше наред — промълви Илайн. — Ти си мъж, от теб се очаква да проявиш героизъм и себеотрицание. Но когато си сменихме ролите и аз спасих твоя живот, нещата изведнъж станаха други, нали?

— Говориш глупости — отвърна той и веднага усети неубедителния си тон.

Продължиха напред в мълчание, само ритмичното потракване на чистачките отмерваше хода на времето.

— Дълга ти извинение — промърмори най-накрая Майкъл. — Имаш право, но не съвсем... Ядосан съм повече на себе си... В онзи самолет се държах съвсем като аматьор!

— Но ти наистина си аматьор, Майкъл — меко каза тя и сложи ръка на бедрото му. — Какво срамно има в това?

— Цуйо, моят сенсей, никога не би ми простил подобно поведение... Ако не беше ти, сега аз щях да съм безжизнен труп!

— Глупаво е да мислиш какво би станало, след като всичко е вече зад гърба ни — прошепна тя. — Не мислиш ли така?

Той мълчаливо кимна. В душата му цареше пълно объркване. Намесата на Илайн наистина беше решаваща, миг преди Уде да го убие. Означава ли това, че тя е на негова страна? Може би. Но ако изпълнява задача на Масаша, тя несъмнено ще иска да запази живота му. Поне докато разкрие загадката, свързана с документа Катей. Стоп! Нали и Уде работи за Масаша? Защо тогава искаше да го убие?

В далечината се появи сиянието на Токио, нощта бързо отстъпваше. Майкъл шофираше механично, въпросите в съзнанието му се блъскаха без отговор, започна да му се вие свят. Някъде дълбоко в него продължаваше да се таи чувството, че изпуска нещо важно от цялостната картина. Нещо, което е тук, съвсем пред очите му...

— Къде отиваме? — обади се Илайн. — Резервацията ни е за хотел „Окура“, но този път не води натам...

— Няма да ходим в „Окура“ — отвърна Майкъл. — Хората на Масаша положително ме очакват и лесно ще открият името ми на рецепцията. След това просто ще се лепнат за мен и ще чакат подходящия миг...

Илайн замислено го погледна, сребърното отражение на дъждовните струйки по стъклото проблесна върху скулата му.

— В крайна сметка ще се окаже, че съвсем не си аматьор — поклати глава тя.

— Ами! — усмихна се той. — Пак съм си аматьор, но имам способността бързо да се уча...

Лилиан го откри в салона.

По-скоро го видя. А също и това, което той беше открил — висока и стройна японка с малка аристократична глава и тесни, силно дръпнати очи.

В такава жена Лилиан не можеше да види никакви признаци на красота, особено сега, след като отдавна вече сърцето ѝ беше

затворено за всички представители на източните раси. Все пак призна пред себе си, че в движенията на тази японка се долавяше някаква женственост, неуловима и трудноразбираема за човек като нея. Макар и предназначена за съпруга ѝ, тази женственост беше чужда за света на Лилиан, непозната и може би поради това — дори опасна.

С което беше привлякла и вниманието на Филип, разбира се. Той отдавна беше вникнал в психиката на източните хора, така и трябваше да бъде. Лилиан нямаше нищо против тесните му контакти с тях — те бяха част от работата му, но и много повече. Те бяха негов начин на живот. Дрогата за наркомана, бутилката за алкохолика. Всичко щеше да бъде наред, ако тези контакти се ограничаваха единствено с работата му, но Лилиан отдавна подозираше, че нещата не стоят така.

Сега, наблюдаваща съпруга си в компанията на японката, Лилиан усети как подозренията ѝ се разтварят като незараснала рана. Дватамата стояха толкова близо един до друг, че телата им се докосваха. Не се целуваха, но вероятно го бяха правили. Помежду им прелитаха искрите на някаква особена интимност, от която Лилиан неволно потръпна.

Не се любеха, но вероятно го бяха правили. Какво има между тях, запита се Лилиан с нарастващо чувство на отчаяние. Знаеше, че никога няма да научи, не беше сигурна, че ще разбере, дори някой да ѝ го обясни. Чувстваше се като французите от примера на Филип, попаднали на един истински цивилизован човек.

Обзе я зашеметяващо чувство на неадекватност, примесено с черно отчаяние. Имаше усещането, че е малко момиче, попаднало в неразбираемия свят на възрастните. Фактът, че спрямо нея самата се извършва предателство, само подсилваше чувството на неадекватност, струваше ѝ се, че е напълно излишна.

С мъка потисна сълзите на унижение, или поне ѝ се стори, че успява да го стори. Години по-късно, когато се връщаше върху мотивите на собственото си предателство, Лилиан разбра, че в онази парижка нощ е плакала с горчивите сълзи на яростта.

Масаши и Шина стояха на дървеното мостче, издигнато над огромната складова площ в Такашиба.

— Признавам, че сбърках по отношение на Жожи — каза Масаши. — Не допусках, че ще посмее да оспори моето лидерство в клана.

— Аз не ти дадох мнението си, защото ти не го поиска — отвърна Шина. — В крайна сметка това са ваши семейни отношения, никой не може да ви се бърка. Но вътре в себе си усещах, че Жожи няма да се откаже доброволно от наследството на баща ви.

Гледаха разтоварването на един голям дървен сандък в складовата площ под краката си. Работниците бяха облечени в широки и дълги до петите предпазни облекла, в ръцете си държаха гайгерови броячи, чието потракване се чуваше чак горе.

— Май ще се окаже, че брат ми не е битото куче, за което го вземах — изръмжа Масаши.

— Така е — кимна Шина. — И двамата познаваме Дайзо, той едва ли би позволил да бъде победен току-така...

— Жожи го биваше в учението — призна Масаши. — Включително и когато ставаше въпрос за бойните изкуства. Просто не допусках, че ще посмее да ми обяви война. Особено след като го лиших от подкрепата на Мичико — неговия най-силен съюзник.

— Сега разбра, че си допуснал грешка, която струваше скъпо...

— Ще намеря достоен заместник на Дайзо — тръсна глава Масаши.

— Нямах предвид Дайзо, а изгубения авторитет пред хората ти — рече Шина, състареното му лице беше ярко осветено от луминесцентните тръби над главите им. — Ще се наложи да ликвидираш Жожи.

Долу отвориха сандъка, съдържанието му внимателно беше прехвърлено върху здрава количка.

— Съвестта ми вече е обременена от смъртта на един брат, не искам това да се повтаря — поклати глава Масаши.

— А имаш ли друг избор? — попита Шина. — Не отмъстиш ли за безчестието, авторитетът ти като оябун бързо ще се стопи.

Шина отлично знаеше на коя струна трябва да наблегне. Ръководството на клана беше най-важното нещо в живота на Масаши. Цял живот беше живял в сянката на баща си, не желаше отново да бъде номер две. И това беше напълно разбираемо. Хора, които не

трепват пред меча на противника, обикновено са далеч по-податливи пред едно друго, далеч по-мощно оръжие — силата на разума.

Шина отдавна знаеше, че това е проклятието на всеки, който обръща внимание единствено на физическото си състояние. Защото с течение на годините тялото отслабва, силата на мускулите престава да бъде водеща при вземането на решения. И нейното място се заема от разума. Дефиницията за сила в неговото съзнание се промени. Бавно и постепенно, с цената на болезнени сътресения. И накрая разбра истината: силата е самоцел.

— Запознах се с данните от учебния полет на ФАКС — каза той. — Наистина са впечатляващи.

— Трябваше да си там, за да го видиш с очите си — усмихна се Масаша. — Този самолет върши всичко, което беше обещал Нобуо.

— Много добре. А дали е променил фюзелажа според особеностите на товара?

— Да, всичко е готово.

А сега да преминем на по-трудната част, рече си Шина.

— Уде докара ли Одри Дос? — попита той, макар че отлично знаеше отговора.

— Уде е мъртъв — отвърна Масаша. — Имали са известни трудности при излитането. Майкъл Дос вероятно е разгадал плановете му за транспортирането на Одри Дос и се е опитал да му попречи. Но важното е друго — Майкъл Дос продължава да търси документа Катей, който баща му открадна от мен. Затова ще го държим под неотклонно наблюдение.

— Уде разбрал ли е кой е убиецът на Филип Дос?

— Не. Изглежда не е успял да открие никакви следи. А после се е натъкнал на Одри Дос и е променил плановете си.

Шина искаше да разбере какви са намеренията на Масаша по отношение на Илайн Ямамото.

— Откъде си сигурен, че Майкъл Дос ще те отведе при документа Катей? — попита той. В душата му се надигаше гняв. Уде не трябваше да умира, той му беше от голяма полза.

— Трябваше да я ликвидирам — промърмори Масаша, имайки предвид Одри Дос. — Като наказание за неприятностите, които ми причини баща й.

— Какво значение има дали ще я убиеш, или ще ѝ подариш живота? — сви рамене Шина. — Един живот не означава нищо. За нас е важно да си върнем документа Катей — после с небрежен тон повтори първоначалния си въпрос.

— Майкъл Дос няма да ми се изплъзне — отвърна Масаша. — А когато ми върне документа Катей, ще бъде ликвидиран. Около врата му съм увил здрава каишка.

Шина се замисли. Здравата каишка очевидно е Илайн Ямамото. Няма други причини за присъствието ѝ на Мауи и сближаването ѝ с Майкъл Дос. Но защо Илайн изпълнява заповедите на Масаша? Тя го мрази с цялото си сърце, Шина беше сигурен в това. Спомни си един неотдавнашен разговор с Масаша. „Изобщо не се тревожа за Мичико, беше казал оябунът. Планът за пълната ѝ неутрализация вече е в ход.“ Дали този план включва и неутрализацията на Илайн — дъщерята на Мичико, запита се Шина. Дали заради него Илайн е приела да работи за Масаша? По всичко личеше, че нещата стоят именно така...

Картината стана ясна: Масаша използва Илайн, за да държи под око Майкъл Дос. Тя трябва да стане негов приятел, а дори и съзаклятник. В определен момент ще му подхвърля точно премерена информация за документа Катей, ползата от нея рязко ще нарасне именно след откриването на този документ. Защото последната ѝ задача несъмнено ще бъде отстраняването на Майкъл Дос. Това Шина не искаше да допусне. Именно Филип Дос уби сина му преди години, сега той беше длъжен да стори същото с неговия син. Той и никой друг, със собствените си ръце! Само по този начин отмъщението му ще бъде пълно. Син за син!

— Получих известна информация относно смъртта на Уде — внимателно подхвърли той.

— Ти си знаел? — рязко се извърна Масаша.

В този момент Шина почти го съжали. Масаша беше млад, прекалено млад, за да хване юздите на огромната власт, оставена в наследство от Ватаро Таки. Позволи си да покаже изненада. Един истински оябун не разкрива чувствата си. Нито пред приятели, нито пред врагове. Чувствата са признак на слабост. Този урок Масаша ще научи след много, много години. Но тогава ще бъде късно.

— Знаех — кимна Шина. — Зная и друго: Уде не е бил убит от Майкъл Дос. Работата е свършила Илайн Ямамото.

— Илайн? — вдигна вежди Масаша. — Това не може да бъде истина! Откъде получи тази информация?

— Имам високопоставен агент в Службата по имиграция и натурализация на Съединените щати в Хавай — отвърна Шина. — Обади ми се преди няколко часа, веднага след приключването на предварителното следствие.

— Но това е невъзможно! Напълно немислимо!

— Защо? — усмихна се Шина. — Защото Илайн Ямамото работи за теб? Сам се издаде, Масаша... Аз просто ти хвърлих една малка въдичка... Защото отдавна подозирам, че по някакъв начин си успял да изнудиш както нея, така и Мичико. За това най-искрено те поздравявам. Но те предупреждавам да привикаш госпожица Ямамото незабавно, а след това да изтръгнеш от нея всичко, което е възможно. Тя е доста по-коварна, отколкото си очаквал, нали? Ами ако се окаже, че иска да задържи за себе си документа Катей?

Масаша се замисли. Беше бесен, че Шина успя да разгадае плановете му, но още по-бесен беше от поведението на Илайн. Какво ли е намислила? Защо е убила Уде, ако информацията на Шина са окаже вярна?

— Ще я прибера — кимна с нежелание той.

Мъжете в торбесто защитно облекло долу приключиха с разтоварването на сандъка.

— Виж — протегна ръка Шина. — Най-сетне всичко е тук. Мечтите ни за велика Япония започват да се сбъдват.

Очите им се насочиха към ядрения заряд.

— Как успя да го получиш? — попита Масаша, обзет от неволно страхопочитание.

— Джибан има връзки навсякъде — отвърна Шина. — Както и могъщи съюзници.

— Колко е малък — прошепна Масаша, без да сваля очи от бомбата, която внимателно бе насочена към подземните лаборатории.

— Такъв трябва да бъде — отвърна Шина. — Но не се заблуждавай от размерите. Този заряд ще изравни със земята една трета от Пекин. Обитателите на останалите две трети ще умрат в рамките на няколко дни, а тези на предградията — най-много след седмица.

— Но далеч преди това Китай ще е капитулирал пред нашите условия — тръсна глава Масаши. — И Япония най-сетне ще получи достатъчно жизнена площ за своя народ!

Представи си Хирошима и Нагасаки, представи си пламтящия въздух, превърнал стотици хиляди хора в купчинка пепел. После си представи космическия катаклизъм, който ще предизвика детонацията на атомната бомба над Пекин. Неговата бомба. Името му ще остане завинаги в историята. Светът ще помни него — Масаши. А не Ватаро Таки, превърнал се в легенда за толкова много хора.

Играта на момчетата беше към края си. Мъжете бавно започнаха да развалят кръга около игрището. Остана само един. Изчака полянката да се обезлюди, после направи няколко крачки и се отпусна на пейката до Лилиан. Беше човек с приятни черти, очевидно французин. Разтвори „Интернешънъл Хералд Трибюн“ и се задълбочи в четене.

Момчетата се смееха и закачаха, бузите им бяха зачервени от току-що приключилата игра. Под краката им се вдигаха малки облачета прах. Лилиан отново се учуди на факта, че тук се чувства съвсем като у дома. Безкрайно далеч от притесненията, които я обземаха преди излитането от летище „Дълес“.

Денят преваляше, светлината стана богата и плътна, сякаш взета от картината на гениален импресионист. Слънцето беше надвиснало над западните квартали, небето беше теменуженосиньо, дълбоко и чисто. Полъхна хладен ветреца. Смехът на децата заглъхна в далечината, над дърветата се издигна самотен балон.

Мъжът до нея сгъна вестника и вдигна глава. Запали цигара, дръпна няколко пъти, после стана и бавно тръгна към улица „Риволи“.

Малко по-късно си тръгна и Лилиан. Пое отново по Шан-з Елизе, но този път в обратна посока. Уличните продавачи вече прибираха своите сергии, по тротоара бавно се разхождаха хванати за ръце влюбени. Младеж с дълга коса свиреше тъжна мелодия на испанска китара. Лилиан пусна монета от пет франка в шапката, сложена направо на тротоара. Момчето се усмихна, устните му се свиха в беззвучно „merci madame“.

Прибра се в хотела и се насочи към бара. Поръча си лек коктейл и с облекчение протегна дългите си крака. За един кратък миг долови одобрителните погледи на мъжете и жените, изпълнили полутъмното помещение. Без колебание събу обувките с високи токове и с удоволствие размърда босите си крака по мокета.

Питието пристигна, тя отпи една глътка бавно. Хрумна ѝ да отиде до регистрацията и да ги помоли да запазят маса в някой от най-добрите ресторанти на града. Ще се наслади на една отлична вечеря, а утре може да се върне у дома. Във Вашингтон или Белхейвън... Ако това наистина е нейният дом. Дали някога е бил такъв, запита се тя. Може би всичко зависи от смисъла който човек придава на една сграда...

За секунда си позволи лукса да си представи, че постъпва точно така. Но изпита единствено чувство на празнота. Защо човек трябва доброволно да се завръща в чистилището? На този въпрос отговор нямаше.

Въздъхна и отвори вестника, който онзи мъж в Тюйлери беше оставил на пейката. Събитията рязко ускориха своя ход. Имаше чувството, че язди кон, който изведнъж е преминал в галоп. Но това ѝ беше приятно, никак не ѝ се искаше да слезе от седлото.

Бавно разгърна вестника на определената страница, отпи глътка от коктейла и прочете съобщението предназначено само за нейните очи.

— Здравсти — рече Стик Харума, поклони се и протегна ръка.

Илайн стреснато я пое.

— Влизай, тук ще станем вир-вода — покани я той. Беше облечен в джинси „Ливайс“, маратонки „Ел Ей Гиър“, къси бели чорапки, върху широката тениска имаше сребърен надпис „КАУБОИТЕ НА ОХАЙО“. Лицето му би било напълно обикновено, ако не беше вътрешната енергия, която струеше от него. Илайн усети как неволно се заразява от нея. — Хей, Майк... усмивката на Стик Харума се стопи при вида на лепенките и бинтовете, които трудно прикриваха многобройните рани на Майкъл. — Някой май се е опитал да ти смени физиономията, а?

— Това е дълга история — отвърна Майкъл и дружески го плесна по рамото. — Не сме се виждали повече от пет години! — извърна се към Илайн и поясни:

Ние със Стик бяхме съученици в школата за бойни изкуства...

— Бяхме откачени хлапаци — кимна Стик и се дръпна встрани: — Хайде, влизайте... Как го казваха в Щатите? „Моят дом е и ваш дом“...

Апартаментът на Стик представляваше голямо помещение във формата на буква L, в късата част на която се намираше спалнята му. Освен него имаше само килер, малка кухня и баня. По американските стандарти помещенията бяха наистина миниатюрни, но по японските съвсем не беше така.

— Страшно се зарадвах, като ми позвъни от летището — рече Стик. — Рядко се отбиваш насам... не обели нито дума за плачевното състояние на дрехите им, нито пък се учуди от липсата на какъвто и да било багаж. Стик не се учудваше на нищо в този живот. — Казвайте сега какво да ви предложи — бодро продължи той. — Нещо за кльопане или ще му ударим по едно?

Видял изражението на Илайн, Майкъл весело се разсмя.

— Така си говори, не трябва да му обръщаш внимание — поясни той. — Цялото си време прекарва в Шинжуку, в компанията на разни американци...

— Обичам всичко, свързано с Америка — гордо добави Стик. — Мечтата на живота ми е да си купя открит „Корвет“, модел 61-ва година. За предпочитане бял, с червени кожени седалки. Ще мина по Гинза, ще дъвча огромен „Биг Мак“ с пържени картопки и ще си къркам кока-кола!

Илайн се разсмя.

— Стик работи като преводач в американското посолство — добави Майкъл.

— Гадна работа, но все някой трябва да я върши — кимна домакинът. — А на онези копелета много им харесва, че ползвам всички идиоми, дори такива, които и те още не са чували... — побутна ги към широкия диван и добави: — Е, какво да бъде? Бира, кока-кола? Лицето ти е направо на кайма, Майк... Затова ти препоръчвам един скоч, най-доброто болкоуспокояващо...

— Добре — кимна Майкъл. — Имаш ли нещо против, ако проведа един международен разговор?

— Използвай ей онзи телефон — махна по посока на нишата Стик.

Майкъл изкачи трите дървени стъпала и седна на тънкия футон, издигнат на около метър от нивото на нишата. Набра номера на Джонас, допря слушалката до скулата си и се намръщи от болка.

— Ало?

— Там ли е Джонас?

— Кой се обажда?

— Майкъл Дос. Обаждам се от Токио. Мога ли да говоря с чичо си, моля?

— Майкъл, тук е твоят дядо Сам — отвърна генерал Хадли, настанил се зад бюрото в кабинета на Джонас. Беше заел това място в момента, в който неговите екипи проникнаха в сградата на БЕМТ. Малко след тях пристигна и линейката, дежурните лекари направиха всичко възможно да върнат Джонас към живота. — Съжалявам, че ще го чуеш от мен, но Джонас почина... Преди около час получи инфаркт. В момента съм в неговия кабинет и преглеждам документите...

Майкъл стисна клепачи, но сълзите си намериха път към скулите му. Какво ще правя без чичо Сами, простена душата му.

— Майк?

— Да.

— Добре ли си? Доста дълго мълчиш... Зная, че тази новина е шок за теб...

— Просто си мислех — промърмори Майкъл.

— За Джонас, нали? — прочисти гърлото си генерал Хадли. — Виж какво, момчето ми. Предстои ми страшно много работа... Но това, което искаше да кажеш на Джонас, можеш да го кажеш и на мен...

Майкъл си спомни опасенията на Джонас за закриването на БЕМТ. Но какво значение имат сега те? Джонас е мъртъв!

— Майк! Ако имаш да предадеш нещо важно, сега му е времето!

И Майкъл започна. Разказа на дядо си всичко, което се беше случило до този момент. Включително и за съществуването на документа Катей. Когато свърши, насреща настъпи продължително мълчание.

— А Одри? — обади се най-сетне генералът. — Успя ли да я откриеш?

— Не — отвърна Майкъл. — Но успях да науча, че е прехвърлена в Япония. Ще я открия, никой не може да ми попречи. И ще я прибера у дома, Сам. В това можеш да бъдеш напълно сигурен...

— Убеден съм, че ще направиш всичко възможно — рече Хадли. — Вече прегледах записките на Джонас, които се отнасят до твоята мисия... — помълча малко, после добави: — Искам да зная... Не, трябва да зная дали ще продължиш с изпълнението на задачата, синко! Давам си сметка, че не си професионалист, давам си сметка, че нямам право да искам каквото и да било от теб, още повече че си член на моето семейство. Но баща ти е мъртъв, ето че и Джонас си отиде... Ти си единствената ни надежда. Трябва да откриеш документа Катей, това е от жизненоважно значение за нас. Ако всичко, което ми разказа, е вярно, този документ ще се превърне в основен лост за уреждане на отношенията ни с Япония!

— Какво говориш? — смаяно попита Майкъл. — Какви отношения имаш предвид?

— Отношения на най-високо правителствено равнище — отвърна генералът. — Разкритията на тайните им планове е немислимо, Япония ще изгуби голяма част от международния си авторитет. Ето защо, с помощта на въпросния документ, ние ще можем да ги принудим да се завърнат на масата за преговори. А вероятно и да ги откажем от намеренията за тотална търговска война. Това беше целта на Джонас, това е и моята цел. За съжаление времето ни е малко, Майк. Беглият прегледна документацията на БЕМТ беше достатъчен за установяването на един тъжен факт — в централата действа добре прикрит съветски агент, при това в продължение на години. Това беше една от основните причини за моето предложение да прекратим дейността ѝ.

Но едва сега съм напълно наясно със състоянието на нещата. В моето предложение за закриване се говори за вражеско проникване в БЕМТ приблизително от шест години насам. Джонас обаче, непосредствено преди смъртта си, е успял да разкрие, че агентурата на противника действа тук от десетилетия... Според мен вече е имал съвсем определени подозрения, но за съжаление ги отнесе заедно със себе си...

— След като Джонас е успял да открие конкретни доказателства, ти също ще успееш — отвърна Майкъл. — Предполагам, че няма да оставиш нещата така нали?

— Не съм сигурен дали има смисъл да продължавам — отвърна Хадли. — Поне по този път... Шпионинът е успял да ликвидира цялата информация за агентурната ни мрежа на съветска територия, включително информаторите и замразените агенти. Възстановяването на тази информация е от жизненоважно значение за нас. По всичко личи, че този човек вече е избягал с това, което е докопал тук... Най-вероятно вече се намира отвъд Желязната завеса.

— И това слага точка, така ли? — с недоверие попита Майкъл.

— А какво да направя, синко? — въздъхна генерал Хадли. — Да им обявя война? Понякога човек трябва просто да преглътне загубата, да извлече поука от грешките си и да продължава напред... — отново прочисти гърлото си и добави: — Единственият светъл лъч в тази бъркотия е надеждата, че ти ще съумееш да откриеш документа Катей. Моля те, Майк, донеси ми го! Просто нямам думи да ти обясня какво значение има това за всички нас! По всяка вероятност този документ ще се окаже единственото ни спасение.

Доковете Такашиба. Ослепителни прожектори осветяваха мътната водна повърхност, милиони мушички ги атакуваха в самоубийствен порив. Светлината подскачаше по малките вълни, водата ту проблясваше, ту се превръщаше в непрогледно черна подвижна грамада.

Над пристаните имаше леки изпарения, бетонът мазно блестеше. И тук, както в центъра на града, оживлението не стихваше. Околните улици бяха задръстени от камиони с тежки ремаркета — Токио беше известен със строгата забрана за движение на товарни коли през деня. Бодната площ на пристанището беше претъпкана с тежки танкери и товарни кораби, всички ярко осветени и кипящи от живот. Екипажите разтоварваха суров петрол за рафинериите, стоки на едро за многобройните складове, които щяха да бъдат на пазара още с раждането на новия ден.

Не беше трудно да заблудят пазачите, оставени от Масаша. Мичико повика домашните си помощници в банята, накара една от тях

да облече нейните дрехи и я изпрати в спалнята си. Придържаше я другото момиче.

— Няма да си показвате носа навън — предупреди ги тя. Пазачите на Масашу никога не влизаха в нейната част от къщата, задоволяваха се да я наблюдават отвън. — Легни си и ме чакай да се върна — добави тя към преоблеченото момиче. „Това трябва да стане преди часа за закуска“, предупреди Жожи тя. Тогава пазачите изпращаха някоя от прислужниците да я събуди.

Заваля като из ведро в момента, в който Жожи и Мичико слязоха от колата. Той вдигна яката на шлифера си, хвана я под ръка и бързо закрачи по тротоара. Остави Мичико да го чака в колата повече от четвърт час, искаше да провери подробно обстановката в района. Накрая прекъсна самотната си разходка и се върна да я вземе, усетил нарастващото ѝ нетърпение.

Улицата беше пуста. По платното профучаха няколко тежки камиона. Никой не спря, никой дори не намали ход. Жожи насочи вниманието си към сградата, в която неотдавна двамата с Шозо бяха водили битка с Дайзо. Всичко изглеждаше нормално.

Пристъпи към вратата и внимателно я отвори. Влезе пръв, после придърпа Мичико след себе си. В ръката му се появи пистолет.

Въздухът пак миришеше на риба и машинно масло, наоколо цареше мрак.

— Чуваш ли нещо? — попита шепнешком той. Знаеше, че за сметка на зрението останалите ѝ сетива бяха далеч по-чувствителни от тези на обикновените хора. Тя мълчаливо поклати глава.

Очите му свикнаха с тъмнината, сред нея бавно се очертаха миниатюрната входна площадка и голите стени на огромния склад. Дъждът барабанеше по вратата като досаден пианица.

Вратата леко проскърца при отварянето и това беше всичко. Тишината се нарушаваше от далечно бръмчене, вероятно на генератор в долните помещения. Започнаха спускането си бавно и внимателно. Придържаха се към вътрешната страна на стълбите, често спираха и се заслушаха. Далечното бръмчене постепенно изчезна, в склада се възцари тежка тишина.

Стигнаха разклонението. Насреща им се издигаха стъпалата, които водеха към полуетажа с канцелариите. Горе беше малко по-светло, очевидно от някой прозорец, през който проникваше бледата

светлина на уличните лампи. Вдясно беше голямата празна стая, през която се беше измъкнал Шозо, засипвайки враговете с куршуми от рязаната си пушка. Верният Шозо, усмихна се в мрака Жожи. После се извърна към Мичико и долепи устни до ухото ѝ:

— Ще ме чакаш тук — прошепна той и без да чака отговор, потегли нагоре. Монотонният тропот на дъжда по плоския бетонен покрив поглъщаше всички останали шумове. Това му позволи да преодолее последните пет стъпала почти тичешком.

Спря в тъмния коридор. Обърна се наляво, но не беше в състояние да види каквото и да било. Вдясно се процеждаше бледата улична светлина. Реши да се насочи натам.

В голямата стая пороят се чуваше далеч по-силно. Жожи бързо откри причината — прозорците в дъното бяха широко отворени, подът под тях представляваше малко езеро.

Жожи внимателно продължи напред. Видя вратата на стаята, зад която при предишното си посещение беше зърнал Тори. Насочи се към нея безкрайно предпазливо, използваше всяка сянка.

На три крачки от нея спря и се приготви. После напълни гърдите си с въздух, почука по дървото с дръжката на пистолета и дрезгаво извика:

— Отваряй! Масаши-сан иска да говори с момичето!

Вратата се отвори от тласъка и сърцето на Жожи се сви от лошо предчувствие. Пристъпи напред и се огледа.

Стаята беше празна.

— Хей, приятел, какво става? — Стик Харума подаде на Майкъл чаша уиски с лед. — Изглеждаш така, сякаш току-що се връщаш от среща с призрак!

— Майкъл? — протегна ръка Илайн. — Добре ли си?

Изправил се на прага на нишата, Майкъл лисна алкохола в гърлото си и тихо промълви:

— Чичо ми е мъртъв.

— Твоят чичо Сами? — вдигна вежди Стик Харума. — Моите съболезнования, приятел. Помня старата кримка, беше човек на място...

Илайн местеше поглед от единия към другия и правеше опити да не показва вълнението си.

— Да-а-а — проточи Стик Харума. — Няма вече хора като стария Джонас Самартин.

— От какво е починал, Майкъл? — попита Илайн.

— Сърдечен удар. Получил го е в кабинета си.

— Щрак и готово, а? — промърмори Стик Харума и отново напълни чашата на Майкъл. — Пийни си, Майк. Такъв е животът. Човек никога не знае кога ще се качи на самолета за вечността... — вдигна своята чаша, чукна се последователно с двамата и добави: — Да прием в памет на чичо Сами. Беше страхотен тип.

Майкъл механично отпи една глътка, не усети абсолютно никакъв вкус.

— Трябва да изляза за малко — промърмори той, без да се обръща към някого.

Илайн пристъпи крачка напред, но Стик я спря.

— Както искаш, приятел — рече той. — Понякога е хубаво да останеш сам...

В момента, в който вратата се затвори зад гърба на Майкъл, Стик се обърна към Илайн и каза на японски:

— Тръгвам след него, ще го държа под око. Ти остани тук. Зная, че е станало нещо сериозно, иначе Майкъл положително щеше да ми донесе подарък... Прав съм, нали?

Илайн кимна с глава. Според японските обичаи подаръци се поднасяха при далеч по-незначителни поводи от гостуването на стар приятел. Пропуск в подобен момент означаваше сериозно нарушение на етикета.

— Много сериозно — прошепна тя.

Той разсеяно кимна с глава и се насочи към изхода.

— Чакай тук!

Как можеш да откриеш някого в град, населен от десет милиона човешки същества, притиснати като сардели? Тротоарите бяха претъпкани с народ, по улиците имаше толкова много автомобили, че движението им изглеждаше замряло завинаги. Зимно време процъфтяваше бизнесът на шивашките ателиета, които пришиваха

скъсаните копчета на връхните дрехи направо на тротоара. Лятно време човек не можеше да си пренесе дори закуската до някоя пейка в парка. Пакетчето му неизбежно се оказваше смачкано от пресата по тротоарите.

На всичкото отгоре Токио беше една метрополия, застроена напълно хаотично. Центърът, а и предградията, представляваха истински лабиринт от широки булеварди и тесни улички, преплетени по невъобразим начин. Сградите нямаха номера, дори кореняците прибягваха до услугите на полицията за адреси, които често се оказваха на няколко преки от родния им дом.

Пробивайки си път сред тълпата, Майкъл изпитваше дълбоко смайване от това стълпотворение на хора и механични средства за придвижване. Стик е прав, помисли си той. Наистина отдавна не съм идвал тук. Разбира се, помнеше невероятните задръствания на Токио, но спомените имаха способността да се деформират в съзнанието. Действителността наистина го обърка. Как е възможно толкова хора да се натъпчат в това ограничено пространство? Беше чувал за хотелите капсули любимо място за пренощуване на бизнесмените от провинцията, но никога не ги беше виждал. В тях стаите липсваха, заменени от нещо като капсула с размери два на един. Гостът пропълзваше вътре и лягаше на тънкия футон. Обзавеждането се състоеше от малка лампичка и радиочасовник. За японците подобен начин на нощуване беше съвсем в реда на нещата. За разлика от американците, които положително биха изпаднали в истерична криза. Пренаселеността беше нещо съвсем нормално за тази страна, хората свикваха с нея още от най-ранното си детство.

Майкъл се спря пред витрината на някакъв универсален магазин. Пред очите му мигаха разноцветни лампички, в дебелото стъкло до себе си видя отражението на Стик Харума.

— Забрави да вземеш чадър — промърмори приятелят му и отвори един над главата на Майкъл. — Как се чувстваш, приятел?

— Не знам — въздъхна Майкъл.

— Ела да ударим по един зъб — предложи Стик и тръгна към вратата на магазина. Помещението беше огромно, истински град сред града. Вътре имаше шест ресторанта, Стик избра онзи, който се намираше на покрива. Не след дълго се настаниха на масичка до прозореца, панорамата към нощно Токио наистина спираше дъха.

Навсякъде блестяха огромни неоновии реклами, над Шинжуку се преплитаха разноцветните лъчи на мощни прожектори.

— Мисля, че ще е по-добре да ми разкажеш всичко — въздъхна Стик, след като им взеха поръчката.

Наистина трябва да се разтоваря пред някого, каза си Майкъл. Вдигна поглед към приятеля си, за пръв път след обаждането на чичо Сами, съобщил тъжната новина за смъртта на баща му, той се почувства в безопасност.

— Ето как започна всичко — въздъхна той и вече не можеше да се спре. Разказа му всичко с най-големи подробности, спести единствено подозренията си по отношение на Илайн. Не искаше да влияе на Стик, предпочиташе да чуе непредубедените му впечатления от нея. И приключи с въпрос:

— Какво мислиш за Илайн?

Поръчката им беше пристигнала, Стик вече се беше нахвърлил на храната.

— Първо ти ми кажи защо си се свързал с Илайн Ямамото — промърмори той.

Майкъл замалко не изпусна пръчиците за хранене.

— Какво?! Тя се представи като Илайн Шинжо!

— Излъгала те е — отвърна Стик и на лицето му се изписа дълбока загриженост. — Майк, тази жена се казва Ямамото, баща и е Нобуо Ямамото — президент на корпорацията „Ямамото Хеви Индъстриз“!

Сякаш някой натисна спусък на пушка в главата на Майкъл. Загадъчният мрак изчезна, на негово място се появи ослепителна светлина. Спомни си за разговора, който проведе с чичо Сами след преговорите на високо равнище във Вашингтон. Още тогава беше убеден, че Нобуо Ямамото има свои тайни мотиви за прекъсване на разговорите в клуба „Елипс“. Тогава му се стори доста странно, че ръководителят на японската делегация търси повод за проваляне на преговорите. „Защо се придържа към подобна линия?“, попита чичо Сами той. А Джонас го посъветва да мисли единствено за задачата, която му предстои — кой от Якудза е имал интерес от убийството на Филип Дос и защо го е сторил...

После се сблъсквам с дъщерята на Нобуо на далечния остров Мауи, въздъхна вътрешно той. Сблъсквам се в буквалния смисъл на

думата. Тя признава, че е от Якудза и става мой партньор. Защо? Какви са целите ѝ? Какво става, дявол да го вземе?!

— След като е дъщеря на Ямамото, откъде знае всичко за плановете на клана Таки? — попита с леко недоверие той.

— Добър въпрос — призна Стик Харума. — Малцина от местните хора биха му намерили отговор... Но аз съм надеждно включен в бюрократичната система, която движи всичко в тази страна. Чувал ли си някога името Ватаро Таки?

— Кръстникът на Якудза? — вдигна шава Майкъл. — Че кой не е чувал за него?

— Е, добре. Мичико — майката на Илайн, е негова осиновена дъщеря... След смъртта му кланът се разкъсва от противоречия. Оябун е най-малкият син Масаша, но се говори, че за да вземе властта, той е убил най-големия си брат Хироши... Това са само слухове, но Масаша със сигурност е изхвърлил от ръководството на клана средния брат Жожи и е заграбил властта. Никой не знае на чия страна е тяхната природена сестра Мичико. Тя е била вярна до гроб на Ватаро, но старецът вече го няма...

Майкъл потръпна, очите му не се отделяха от лицето на приятеля. Исусе Христе, помисли си той. Илайн е вътре във всичко това, възможно е да работи за всяка една от враждуващите групировки.

— Стик — тихо промълви той. — Аз съм в беда, имам нужда от твоята помощ!

— Казвай, ще направя всичко, което е по силите ми — отвърна Стик Харума и махна с пръчицата си по посока на чинията му: — Няма ли да опиташ това „сашими“? Ще бъде жалко за хубавата храна!

— Вземи го — побутна чинията Майкъл. Нещо нямам апетит...

— Грешка — отбеляза Стик и размени чиниите. — Добрата стратегия се нуждае от пълен стомах — набоде късче сурова риба и внимателно го натопи в соев сос: — Гладът не е добър съветник на никого.

Майкъл се усмихна, мрачното му настроение започна да се разсейва.

— Все си си същият! — отбеляза той. — И слава богу, че е така!

— Бог няма нищо общо с това — поклати глава Стик и набоде ново парченце риба. — Бог е една пагубна за честните хора концепция и нищо повече!

— Сега разбрах колко много си ми липсвал, приятелче — усмихна се Майкъл.

— Така вече е по-добре — доволно въздъхна Стик и бутна настрана празната чиния. — Казвай сега какво искаш да направя.

Майкъл бръкна в джоба си и извади тъмночервеното шнурче. Постави го на масата и попита:

— Познато ли ти е това?

Стик го взе в ръка и внимателно започна да го разглежда.

— Не е ли взето от храма? — тихо попита след известно време той. Не беше нужно да уточнява от кой храм. Двамата бяха учили при един и същ сенсей, знаеха за какво става въпрос.

— От там е — кимна Майкъл. — Баща ми го оставил на Мауи и поръчал да ми го предадат. По време на полета насам непрекъснато мислих. Вече съм сигурен, че шнурчето ще ме заведе при документа Катей...

— В храма?

— Точно така.

— Добре, да предположим, че си прав — замислено промълви Стик и се облегна назад. — Но какво ще правиш с Илайн Ямамото? Не знаеш каква е нейната роля в цялата история, не знаеш какво иска... Как мислиш да разбереш?

— Именно затова ми е нужна твоята помощ — отвърна Майкъл.

— Какво стана?

Лицето ѝ беше мъртвешки бледо на трепкащата светлина, която идваше откъм доковете. Помисли, че никога в живота си не беше виждал такъв ужас, изписан върху човешко лице.

— Тори не е там — промълви Жожи. — Преместили са я другаде.

— Защо?

— Вероятно поради моето предишно проникване, поради смъртта на Дайзо, поради факта, че Масаши знае за моите намерения... Казва ли ти някой?

— Жожи-сан — промълви с пресъхнала уста Мичико. — Ние трябва да открием внучката ми!

— Но тя може да бъде навсякъде... Тя...

— Не, не! — разтърси дрехата му Мичико. — Не искам да говориш така! Разполагаме само с тази нощ, за да я открием! — хвана ръката му и рязко го дръпна: — Хайде! Махни този пистолет, не можем да си позволим да вдигаме шум... Вземи това... — в ръката на Жожи се озова дълъг и остър кинжал „танто“.

Мичико се обърна и закрачи по коридора. Слепотата изобщо не я притесняваше, отдавна се беше научила да използва останалите си сетива. На практика Жожи беше този, който се препъваше в тъмнината. Тялото му силно се блъсна в нейното, тъй като Мичико изведнъж се закова на място. Той усети нещо необичайно, протегна ръка и учудено прошепна:

— Катана ли държиш?

— Тихо! — изсъска предупредително тя. — Някой идва!

Жожи напрегна слух, но долови единствено далечното бучене на агрегата. После ноздрите му уловиха миризмата на топла храна, някой безгрижно си подсвиркуваше. Миг по-късно видя фигурата на един боец — якудза, която пресече бледото кръгче светлина, хвърляно от малка крушка високо на тавана. В ръцете на боеца имаше поднос с храна, той се приближаваше към тях. Делеше ги тясната стълба, която водеше към улицата.

Жожи видя острието на катаната в ръцете на Мичико, блеснало за миг на бледата светлина. Боецът се закова на място.

— Името ти! — повелително заповяда Мичико.

Боецът покорно го съобщи.

— Къде държите момиченцето?

— Какво момиченце? — учудено попита боецът. — Не зная за никакво...

Острието се стрелна напред, от устата му се откъсна уплашен вик. Ризата се разцепи, кръв бликна от плитката рана на гърдите му.

— Заведи ни при нея! — просъска Мичико.

Човекът мълчаливо кимна с глава и ги поведе надолу по стълбите. Спуснаха се на нивото на складовата площ и продължиха надолу, по тясната стълба за подземията. Тук машинното боботене се чуваше много по-ясно, перилата леко потръпваха от вибрациите.

Скоро се озоваха на подземния етаж и поеха по тесен, неизползван от години коридор. Навсякъде имаше паяжини и прах, в

краката им валяха полуизгнили сандъци. В дъното се виждаше една-единствена врата.

— Там е — посочи с ръка боецът. — Но няма да я измъкнете жива, а и вие самите ще бъдете убити!

В следващия миг Мичико стовари дръжката на катаната върху главата му, очите на боеца се изцъклиха. Жожи ловко подхвана таблата с храна, тялото безшумно се свлече на пода. Очите му се отправиха към Мичико.

— Защо се колебаеш, Жожи-сан? — тихо попита тя.

Жожи погледна към безжизненото тяло в краката си, после премести очи към вратата.

— Може би ще се окаже прав — тихо отвърна той. — Те сигурно ще я убият...

— Едва ли, стига да действаш правилно — тръсна глава Мичико. — Ще проникнем под предлог, че носим храната — наведе се и придърпа безжизненото тяло на боеца в тъмния ъгъл, после стисна катаната с две ръце и заповяда: — Хайде!

Жожи изпъчи гърди и напълни дробовете си с въздух.

— Не забравяй, че трябва да ги накараме да говорят! — предупреди го Мичико.

Той почука на вратата и приглушено извика:

— Вечерята!

Вратата се откряна, зад нея надникна едно лице, дулото на едрокалибрен револвер се насочи в гърдите на Жожи.

— Кой си ти? — подозрително попита онзи.

Жожи веднага го позна — беше един от онези, които охраняваха Тори. Отвори уста и каза първото име, което му дойде наум.

— Не те познавам — предпазливо отвърна боецът.

— И аз тебе — усмихна се Жожи — Просто изпълнявам поръчката...

— Значи си добро момче, а? — ухили се онзи и отвори широко вратата.

Жожи пристъпи прага, в същия момент зад него се стрелна фигурата на Мичико с вдигната над главата катана.

— Но какво...

Смайването едва започна да се изписва върху лицето на боеца, когато острието потъна дълбоко в тялото му.

Жожи захвърли подноса, приведе се към пода и дългия кинжал излетя от ръката му. Острието свирна във въздуха и се заби до дръжката в гърдите на втория якудза, който вече беше започнал да се надига от мястото си.

Тори се събуди от шума и крехкото и телце се надигна от парцаливия футон в ъгъла.

— Бабо! — извика тя и разтърка очи. — Сънувам ли?

Мичико се втурна напред, препъна се в тялото на убития на входа, миг по-късно детето беше в прегръдките ѝ.

— Не сънуваш, мъничката ми! — прошепна тя. — Наистина съм тук! — от мъртвите и очи капеха горещи сълзи.

— Знаех, че ще дойдеш, бабо — притисна се в нея Тори. — Защо плачеш?

Мичико се извърна към Жожи и прошепна.

— Не ѝ позволявай да гледа!

Имаше предвид окървавените трупове на пазачите.

— Тези хора спят ли? — попита Тори.

— Да, миличка. Умориха се да те пазят и заспаха... — Мичико почти се задави от лъжата, но топлото телце в обятията ѝ я накара да се почувства като новородена. „Животът отново има смисъл“, каза си тя. После отправи една гореща благодарствена молитва към Мегами Кицуне — богинята — лисица. Беше дълбоко убедена, че именно тя е запазила живота на скъпата ѝ внучка.

Уверил се, че и двамата пазачи са мъртви, Жожи се наведе и издърпа дългия нож. Избърса острието му в дрехите на убития и тръгна да излиза от тясната стаичка.

— Как си, мъничката ми? — попита Мичико. Облекчението ѝ беше огромно, главата ѝ се завъртя. Изведнъж ѝ се наложи здраво да се облегне на ръката на Жожи.

— Мъчно ми беше за теб, бабо — отвърна Тори и зарови лице в гъстите коси на Мичико. — Липсваше ми тази приятна миризма...

Прашният коридор беше пуст, боботенето на невидимия агрегат — оглушително.

— И мама ли е тук? — попита Тори, устата ѝ се разтегна в прозявка. Всеки момент щеше да заспи.

— Скоро ще я видиш — отвърна Мичико. — Съвсем скоро, мое смело дете!

Лилиан остана дълго на мястото, очите ѝ не виждаха нищо. Раздвижи се едва когато ароматът на запарения чай достигна до ноздрите ѝ. Доближи чашата до устните си и отпи една глътка.

Когато се събуди, видя жълто-кафява пеперуда, потрепваща на листата на папратите. Краченцата ѝ леко се докосваха до зеленината, после крилата се размахваха и пеперудата продължаваше своя път. По листата на лозата отгатък прозореца съсредоточено пълзеше малка гъсеница.

Колко различни са тези същества, помисли Лилиан. Но само след една седмица те ще бъдат еднакви като близнаци, над папратите ще пърхат две жълто-кафяви пеперуди.

Две коренно различни същества, които в крайна сметка се оказват еднакви. Като мен. Вчера бях гъсеница, в това състояние прекарах десетилетия. А днес съм пеперуда. Преживях пълна метаморфоза, освободих се от оковите на предишния си живот, получих своето удовлетворение.

Видя го в момента, в който влезе в ресторанта. Висок и строен мъж с посивяла коса и проницателни сиви очи. Тя беше облякла своя костюм от „Диор“, чувстваше се лека и свободна. Страхотно свободна.

Той беше облечен в сив костюм на тъмносини райета същия, който му беше избрала Лилиан. Стоеше му отлично. (Преди години се обличаше единствено в старомодни вълнени костюми с широки ревери.)

Видя го веднага, защото знаеше къде да го търси — на ъгловата маса вдясно от вратата. (Често се шегуваше с този негов навик — той винаги сядаше там, независимо от ресторанта, в който се намират. Доста по-късно ѝ обясни, че това е част от подготовката му, и тя изпита истинско възхищение от този факт.)

Главният келнер я отведе до масата му, той стана и я целуна по бузата. После ѝ поръча джин с тоник, самият той пиеше кампари със сода. Вече беше успял да възприеме парижката традиция да поема леки питиета с храната си.

— Как си?

Никога не се обръщаше към нея по име, дори не използваше прилагателни. Позволяваше си това само в леглото, когато се любеха.

Но тогава беше изключително мил — сякаш искаше да си навакса за въздържанието.

— Случи ли се нещо по време на пътуването?

Съвсем типичен за него въпрос. Не каза: добре ли пътува? Лилиан отдавна беше забелязала, че той винаги се стреми да получи някаква информация, дори и в най-личните разговори. Вероятно и това беше част от подготовката му.

— Беше приятно — отвърна тя и кимна на главния келнер, който лично ѝ поднесе питието. Тук идваха редовно и персоналът ги познаваше.

— Тогава да прием за срещата — вдигна чашата си той. — Радвам се да те видя.

— Казваш го така, сякаш не си бил сигурен, че ще се срещнем — погледна го в очите тя. Беше я научил на това, беше я научил на още много полезни неща. Като например да определя националността на хората по чертите на лицата им.

— Честно казано, имах известни съмнения — кимна той.

— Защо? Нима някога съм пропускала нашите срещи? — в очите му ясно се забелязваше наличието на известна нервност.

— Не си — кимна той. — Но сега обстоятелствата са по-особени — стремежът му да се придържа максимално близо до истината правеше репликите му къси и малко напрегнати. — Това е нашата последна среща — винаги имаше какво да се научи от интонацията му, от начина, по който подреждаше фразите си.

— И ти си помисли, че краката ми ще изстинат, а?

— Моля?

Обичаше обърканото изражение на лицето му. Отчасти защото то се появяваше изключително рядко, отчасти — защото причината беше тя самата.

— Исках да кажа, че ще променя решението си в последния момент...

— Така се чувствах в дните, преди да се оженя — замислено промълви той. За жена си споменаваха изключително рядко. Майка ѝ била еврейка и това усложнявало нещата. Знаел, че ще си има неприятности, ако този факт изплува на повърхността. И той изплувал. Тайната разкрил един от съперниците му, който искал да го провали. Станало обратното и съперникът бил този, който претърпял провал. Но

жена му била затворена и подложена на мъчения. Не успяла да се справи оттогава нататък живеела по санаториуми. Той ходел при нея всяка седмица.

— И на мен ми изстинаха краката — добави с усмивка той. — Не защото не я обичах... Напротив — обичах я много... Но все пак... — Лилиан продължаваше да следи изражението на очите му. — Беше важна бих казал дори съдбоносна стъпка... Понякога човек трудно променя живота си... Съзнанието му отказва да се промени... Не мислиш ли?

— Зависи — отвърна тя.

— От какво? — любопитството му беше искрено и неподправено, тя много го харесваше такъв.

— От човека, от обстоятелствата... — тя отпи глътка питие и добави: — Промяната е трудна, когато човек е щастлив или нещастен... Лично аз не бях нито едното, нито другото... Затова приветствам промяната. Тя ме кара да се чувствам свободна.

— И никакви задни мисли, така ли? — по-скоро констатира, отколкото попита той. Отново съвсем в своя стил.

— Никакви.

— Разбирам — кимна сериозно той. — Това е хубаво — на лицето му се появи внезапната, чаровна усмивка, която го превръщаше почти в момче. А тя си спомни за деня, в който се бяха запознали. Благодарение на сестра му, с която Лилиан беше добра приятелка.

Срещнаха се тук, в Париж. В едно бистро на булевард „Сен Жермен“, което Лилиан често посещаваше. Обичаше да седи пред чаша аперитив и да наблюдава шумните групи студенти, които се събираха там. Младежите викаха и се смееха, а понякога и пееха стари, но любими шлагери, най-често от репертоара на Пийт Сигър. Обземаше я носталгия, в главата и нахлуваха спомените от нейните студентски години. Тогава това беше единственият начин да забрави за Вашингтон, за постоянното отсъствие на Филип.

Сестра му беше приятна жена, макар че Лилиан я считаше за малко простовата. С няколко години по-млада от самата нея. Оказа се обаче, че проблемите им са едни и същи. Съпругът ѝ я мамеше, едновременно с това много държеше двамата да изглеждат като една съвършено щастлива семейна двойка. Мислела да го напусне, сподели един следобед сестрата. Но нямала куража да го стори.

От този ден нататък Лилиан прекарваше голяма част от времето си с нея, непрекъснато я убеждаваше да напусне неверния си съпруг. Но сестра му просто не можеше да го стори. Нямахме сили за подобна рязка промяна, самотата я плашеше. Животът ѝ бил прекалено монотонен, казваше тя. Единственото ѝ развлечение било да си фантазира разни мръсни неща, които върши с един колега в службата. Гадно и греховно, нали?

Нищо подобно, увери я Лилиан. Вече живо се интересувахе от живота на сестрата. Струваше и се много забавно да гледа отстрани в живота на някой друг, да вижда грешките му, да предлага готови решения. Това я караше да се чувства нужна. Не, не просто нужна... А по-скоро полезна. Подобен род фантазии са нещо съвсем в реда на нещата, казваше Лилиан и си спомняше за собствените си мечти. Всъщност какво пречи на сестрата да ги превърне в действителност? Не, това е невъзможно, беше отвърнала другата жена. Би било грях. Но защо, възпротиви се Лилиан. Не може да обърне гръб на досегашния си живот, защо поне да не го направи по-приятен?

Бавно и търпеливо, в продължение на много следобеди, Лилиан обработваше сестрата. Изтъкваше ѝ всички предимства от една извънбрачна връзка, едновременно с това започна да си дава сметка, че и тя самата би могла да има такава...

И точно в този период ѝ го представиха. Един ден сестра му го доведе в бистрото. Самотен дипломат, назначен току-що в своето посолство в Париж. Моята отпуска е към края си, срамежливо се беше усмихнала сестрата. Ще бъдеш ли така любезна?...

Разбира се, че ще бъде, кимна Лилиан. Дори нещо повече — тя жадуваше за срещите си с него. Беше потисната и самотна, при това в най-романтичния град на света.

Дали се изненада от факта, че този човек се оказа Дейвид Търнър? Или по-скоро онзи, когото тя познаваше под името Дейвид Търнър? Мъжът, към когото изпитваше дълбока симпатия преди години... Мъжът, когото беше спасила и който беше изчезнал без следа... Мъжът, който отново щеше да стане изповедник и господар на Лилиан. В един свят на тайни игри и шпионаж, за който тя отдавна мечтаеше...

Все още беше красив. Дори повече, отколкото на младини. Разбира се, трябваше да промени това-онова по себе си, главно

облеклото. Иначе си беше същият — силен и властен, стабилен като алпийски масив. Неговият свят беше очертан от ясни и вечни граници — това и позволи да стори същото и със своя. Хаосът на живота ѝ с Филип изчезваше в мига, в който срещаше погледа му. Този мъж никога не я изоставяше. Напротив тя беше тази, която се разделяше с него, поне за известно време. Какви по-удобни условия за една красива, макар и тайна любовна връзка? И кой би могъл да предположи, че животът ще я срещне отново с един мъж, когото определено беше харесвала?

— Как е Мими? — тръсна глава Лилиан и се върна обратно в действителността.

— Добре е — отвърна с усмивка той. — Непрекъснато пита за теб.

— Много ми липсва...

— Добре — рече той и покри ръката ѝ с длан.

— Все се каня да те попитам... — лицето ѝ поруменя, в очите ѝ се появи смущение: — Защо прибягна до Мими? Защо сам не дойде при мен?

— Честно казано, не знаех как ще реагираш — отвърна той. — Тогава, в Токио, аз изчезнах без дори да ти се обадя. Беше наложително, разбира се... Но не знаех дали ще го разбереш.

— Помня деня, в който те доведе Мими — усмихна се Лилиан. — Дори за миг не бях допускала, че някога отново ще те видя... Поне тогава бях сигурна в това... Сега обаче си мисля, че срещата ни е била предопределена... През цялото време съм знаела, че пак ще те видя. Издържах до този миг благодарение на нещо, на което ти си ме учил... На търпение...

— Така и не успях да ти благодаря за всичко, което направи за мен в Токио — тихо промълви той.

— О, не — стисна ръката му тя. — Отдавна си ми благодарил, освен това продължаваш да го правиш...

Очите им се срещнаха.

Време е да се пресече Рубикон, рече си с въздишка Лилиан. Отвори чантичката си и извади от нея малко пакетче. Протегна ръка и го постави пред него.

— Донесох го — рече.

Ето. Край. Всичко свърши. Леко, без затруднения.

— Това не е краят — сякаш отгатна мислите й Евгений Карск. — Да прием за новото начало, по-прекрасно от всякога.

Чашите тихо звъннаха.

Когато Илайн се събуди, Майкъл вече го нямаше. Опипа футона в малката стая на Стик Харума, намести се на вдлъбнатината от тялото му. Леко погали завивката и затвори очи. Започна да го сънува, без да спи.

Когато отново отвори очи, вече беше готова за ставане. Уви се в едно от кимоната на Стик и отиде в банята. Днес ще трябва да си купим малко дрехи, каза си тя. Когато излезе, Стик вече беше на крака и приготвяше закуската.

— Видя ли се с Майкъл? — попита тя.

— Излязъл е, преди да се събудя — отвърна той, ръцете му ловко правеха оризови топчета. — Обичаш ли такива неща за закуска?

— Не особено.

— И аз — усмихна се той. — Какво ще кажеш ако отскочим до едно място в Шинжуку и хапнем палачинки?

Илайн се засмя.

— Бас правя, че там ходят всички американци в Токио.

— Точно така — кимна той. — Там се предлагат най-добрите палачинки от тази страна на екватора!

— Никога не съм вкувала палачинки...

— Значи никога не си живяла като хората!

Един час по-късно Илайн вдигна глава над масата и попита:

— Това какво е?

— Кленов сироп — вдигна малкото шишенце Стик. — Полива се върху палачинките...

Тя погледна със съмнение тъмната течност, която приличаше на горчиво лекарство.

— Трябва! — настоя Стик Харума. — Иначе нищо няма да разбереш. Без кленов сироп паланката е нищо.

Илайн внимателно наклони шишенцето над чинията си. Отхапа от крайчето на палачинката и кимна с глава:

— Прав си, наистина е вкусно...

Беше я завел в „Раят на палачинките“ — заведение, заемащо мецанина на висока сграда с търговски кантори. Стените бяха изцяло остъклени, през тях се откриваше отлична гледка към Кабуки-чо — източната част на Шинжуку. Улиците бяха задръстени от шарена тълпа, не се виждаше дори квадратен метър свободен асфалт.

Хром и ламперия от фалшиво розово дърво придаваха на заведението приятен ретро вид. Хората идващи тук да похапнат палачинки, бекон с яйца или телешко с картофи, допълнително допринасяха за това впечатление. Тийнейджърите носеха кожени якета и тесни сака по модата на 50-те години, смееха се шумно и весело, непринудено си подаваха солници и съдове с подправки.

— Тук ми харесва — реши Илайн. — Различно е.

— Аха — рече Стик и поръча нова порция топли палачинки. — Едва ли често ти се е случвало да се подвизаваш на подобни места...

— Какво искаш да кажеш? — погледна го тя.

— Ами това, че семейството ти е фрашкано с мангизи и не знае какво да прави с тях — сви рамене Стик. — Нямах причини да посещавах подобни заведения... Дори през ум не ти е минавало, че можеш да закусваш навън.

— Не те разбирам — отвърна със свито сърце Илайн.

— Ще се поясня — въздъхна Стик и се дръпна назад. Келнерката смени празната му чиния с нова, върху нея апетитно димяха леко зачервените палачинки. — Баща ти се казва Нобуо Ямамото, едва ли хора като него знаят за съществуването на квартали като Кабуки-чо... Никога не би завел дъщеря си на закуска в място като това, нали?

— Нещо бъркаш — отвърна Илайн. — Моята фамилия е Шинжо. Казвам се Илайн Шинжо.

— Моля за извинение, госпожице Ямамото — поклати глава Стик. — Няма смисъл да навлизаме в подобен спор. Макар старателно да избягвах фотографите, аз чудесно знам коя си. Веднъж те видях с баща ти, Ямамото-сан... Бяхте в неговите заводи, които са построени в Кобе... — набучи на вилицата си парче палачинка и усърдно задъвка: — Случайно да помниш деня, в който „Ямамото Хеви Индъстриз“ официално призна за субсидиите, отпуснати от правителството за програмата ФАКС? Положително го помниш, тъй като стоеше до баща си по време на изявлението му за печата... Присъстваха цял куп

чуждестранни величия. Посолството се нуждаеше от услугите ми. Аз бях този, който преведе речта на Ямамото-сан...

— Е, добре — въздъхна Илайн и остави вилицата си. — Какво искаш?

— Зависи — сви рамене Стик.

— От какво? — попита с безпокойство тя.

— От това, доколко бих могъл да ти бъда полезен.

В очите ѝ се появи опасен блясък.

— Не виждам с какво можеш да ми бъдеш полезен.

— Тъй ли? — небрежно подхвърли Стик, устата му продължаваше да работи. — Лоша работа. Защото на Майк най-сетне му светна къде се крие документът Катей... Същият, който толкова много те интересува... Както виждаш, наистина знам всичко. Майк ми има пълно доверие... — последните капки ароматичен сок попиха върху повърхността на последната палачинка, самата тя бе погълната в пълно мълчание, после главата на Стик тъжно се поклати: — Което не може да се каже за теб... Аз ще го придружавам, когато тръгне за документа, а ти ще останеш тук... Защото той просто не ти вярва...

— Значи това имаш предвид, когато казваш, че би могъл да ми бъдеш от полза — кимна Илайн.

— Може би.

— Но Майк е твой приятел — възрази тя. — Защо искаш да го предадеш?

Стик се облегна в стола си и отправи хладен поглед в лицето ѝ:

— Това ли ще сторя?

— Поне на мен ми изглежда така...

— Всеки си има цена, госпожице Ямамото. Така поне твърдят умните хора, които познавам. И затова се питам каква е твоята цена?...

— Не дрънкай глупости!

— Питам се за кого работиш... За баща си? За Масаше Таки? За Мичико, твоята майка? Не мога да повярвам, че Нобуо Ямамото се е забъркал в аферите на клана Таки, а още по-малко да допусна, че ти самата си Якудза...

— Не съм Якудза — уморено отвърна Илайн. Изведнъж ѝ се стори, че дебелите пластове секретност, под които работеше вече толкова много време, някак странно са се превърнали в безсънни дни и седмици. Тежестта на постоянните лъжи и страхът да не се изпусне

пред някого бяха съсипали нервите ѝ. Дълбоко затънала в блатото на тайните игри, тя вече желаше само едно — да се отърси от фалша, да бъде свободна.

— Каква си тогава? — попита Стик.

Илайн отмести поглед от напрегнатото му лице, очите ѝ разсеяно пробягаха по тълпата, която бавно се точеше под ярките неоновии реклами на ларгото. С цялото си сърце желаше да бъде там, анонимна и свободна сред непознатите хора, които безгрижно се наслаждаваха на утринната прохлада. Пак валеше, а тя копнееше за свежите капки върху лицето си. Искаше да усети тяхната мокрота, искаше да почувства хладината на влажните дрехи върху тялото си. Искаше да се чувства жива. Но това беше невъзможно. Продължаваше да е в своя ужасен капан, продължаваше да лъже и заблуждава хора, които не ѝ бяха безразлични; хора, които може би наистина обичаше... Не можеше да разбере как е попаднала в този капан, не искаше дори да си дава сметка за това...

— От доста време не мисля за себе си като за Илайн Ямамото — тихо промълви тя. — Вече не помня каква съм била някога, каква ми се иска да бъде...

— Но какво ти пречи? — настоятелно попита Стик.

— Обстоятелствата — отвърна тя. — Задълженията — отмести поглед от желаната свобода навън, гледката я потискаше. — Гири... Дългът към семейството, който понякога е наистина непоносим...

Стик Харума замълча.

Илайн въздъхна и все така тихо добави:

— Може би наистина ще се окаже, че се нуждая от твоята помощ...

— Само ако приемеш цената ми.

Илайн се замисли. Даваше си сметка, че ѝ предстои да вземе едно изключително важно решение.

— Искам да убедиш Майкъл, че трябва да ми се довери — въздъхна най-сетне тя. Чувстваше се на края на силите си, пред очите ѝ беше единствено Тори, душата ѝ се гърчеше от мисълта за отвлеченото момиченце.

— Окей — кимна Стик. — А какво ще получа в замяна?

— Мисля, че допуснах грешка — изправи се тя. — Ако ти наистина беше приятел на Майкъл, нямаше да зададеш този въпрос. Аз

му желая само доброто. Свързах се с него, за да го закрилям и помагам. С всички средства, по всякакъв начин. Но той очевидно не те познава толкова добре, колкото си въобразява...

— Спокойно, Илайн — обади се Майкъл, внезапно изскочил от тълпата тийнейджъри, задръстила „Раят на палачинките“. Беше облечен в протъркани джинси и кожено яке, небръснатото лице го правеше почти неузнаваем. — Познавам Стик като себе си. Този разговор беше проведен по мое настояване.

— Какво?!

— Така е — усмихна се Майкъл. — Вече съм сигурен на чия страна си в тази игра. От което следва, че двамата с теб имаме възможност наистина да се опознаем...

Тори дремеше в обятията на Мичико. Около нея ставаха безкрайно интересни неща, но умората я обгръщаше в лепкавите си пипала. Страхът е изтощителна емоция, а Тори се беше страхувала дни и седмици наред. Единствено ежедневните телефонни обаждания на баба ѝ предотвратяваха истерията.

Сега, сгушена до сърцето на своята баба, тя се чувстваше в безопасност. Дойде желаното време на сънищата. Тори обичаше това време, с нетърпение очакваше да се появят ярките лъчи на слънцето, насечени от високите стволоче на дърветата, чуруликането на птиците сред листата, свежата миризма на пролетта...

Смътно усещаше движението на Мичико, която бързаше редом с Жожи по тъмните коридори на огромния склад. Чуваше и звуци. Звуци, сред които доминираше дълбоко и равно дишане. Като на голямо животно, най-вероятно динозавър. Беше вече достатъчно голяма, за да знае, че динозаври няма, но въпреки това си представяше именно това праисторическо чудовище... Какво друго би могло да издава такива могъщи звуци?

Отвори очи и извърна глава. Искаше да провери дали пък праисторическото чудовище не се спотайва там, долу, в непрогледния мрак... Видя сянката, въздъхна от облекчение. Беше твърде малка, за да принадлежи на динозавър.

— Бабо...

Мичико и Жожи пристъпваха с изключително внимание, наострили слух. Но боботенето на агрегата поглъщаше всички шумове — именно то беше възприето от детето като дишането на динозавър...

— Почакай малко, Жожи — прошепна Мичико. — Отминахме ли една врата вляво на коридора?

Жожи се обърна и кимна с глава:

— Да.

— Иди да надникнеш — каза Мичико. — Искам да зная какво крие тук Масаша...

— Това не е разумно, Мичико-сан — нервно отвърна Жожи. — Освободихме Тори, трябва час по-скоро да се измъкнем оттук. Опасността е огромна!

— Съгласна съм — кимна Мичико. — Но вече седмици наред Нобуо живее в истински ужас. Въобразява си, че го прикрива, но аз го усещам в цялото му поведение. В начина, по който ходи и разговаря, изобщо във всичко! И непрекъснато се питам: Какво иска от него Масаша? Нямам отговор на този въпрос, Жожи-сан. Отговорът е тук, в този склад. Друг шанс няма да имаме. Затова трябва да рискуваме — ръката й леко го побутна: — Върви! И не се бави!

Жожи хлътна в тъмното помещение, хладен въздух го блъсна в лицето. От течението разбра, че е попаднал в малка стая. Направи няколко внимателни крачки напред, протегнатата му ръка скоро докосна противоположната стена. Потърси врата, напипа бравата само след секунди.

Натисна я, хладното течение изведнъж се превърна в истински вятър. Погледна надолу. Намираше се на тясно дървено мостче, увиснало високо над огромната складова площ. Само на крачка от мястото му Масаша и Козо Шина бяха наблюдавали разтоварването на съветската атомна бомба, но Жожи не можеше да знае това.

Далеч долу се движеха хора в защитно облекло. Жожи присви очи и успя да прочете надписите върху гърбовете им. „Ямамото Хеви Индъстриз“.

Ядреният заряд беше освободен от оловната си черупка, техниците на „Ямамото“ внимателно го насочваха към нещо, което приличаше на ракета — носител.

Сърцето на Жожи почти спря. Обърна се и хукна обратно, напразно се опитваше да намери подходящите думи, за да съобщи на

Мичико за ужасното си разкритие. В средата на тъмната стаичка се закова на място, стори му се, че чува гласове. Да, не се лъжеше. Гласовете идваха точно от мястото, на което беше оставил Мичико и малката Тори. Ужас скова душата му.

Плъзна се напред, тялото му се извиваше като гущер покрай влажната стена. Внимателно надникна иззад рамката на вратата. Видя Мичико, притиснала здраво Тори до гърдите си. Пред нея стоеше Масаши, в ръцете му проблясваше катана.

— Причиняваш ми огромни неприятности! — изръмжа оябунът, думите му долетяха ясно до ушите на Жожи. — Присъствието ти тук е необяснимо, не мога да разбера как си успяла да откриеш къде държа внучката ти... — раменете му се свиха: — Всъщност, това вече няма значение... Признавам, че сериозно те бях подценил. Сега трябва да поправа грешката си. Сроковете ме притискат, операцията навлезе в решителната си фаза. Не мога да позволя на никого да ми попречи, дори на своята природена сестра! Нещата трябва да се изяснят веднъж завинаги, а начинът за това е само един!

Пороят с грохот обливаше дървения покрив на храма. Намираха се в северните предградия, наоколо тъмнееха високи дървета.

Майкъл паркира колата близо до храма, очите му внимателно опипаха тъмните постройки. Имаше чувството, че се е върнал у дома. Цуйо беше наблизил, душата му се изпълни с нетърпение, тялото му започна да се налива със сила. Въпреки многобройните рани, въпреки умората. Остави мотора да работи, иначе стъклата веднага щяха да се замъглят.

— Трябва да ми разкажеш всичко, Илайн — промълви той. — Защо не искаше да науча истинското ти име?

— Наистина ли искаш да чуеш всичко? — попита тя, внезапно разбрала, че чувствата ѝ към този човек неусетно са променили душата ѝ. В негово присъствие тя забравяше всичко: дълг, обстоятелства, семейство. Самата същност на „гири“. Господи, сигурно полудявам, затвори очи тя. Попаднала съм в ужасен капан, сърцето ми се разкъсва между страха за дъщеря ми и любовта към този мъж! Не зная какво да правя. Моля те, Господи, спаси ме!

— Винаги искам да зная истината — отвърна Майкъл. — Особено за теб. Но по всичко личи, че ти не си в състояние да я разкриеш...

— Защото на теб ти трябва прост и ясен отговор — промълви тя, напрегнала до крайност душевните си сили. — Такъв, какъвто героинята от някой филм би предложила на своя партньор. Едно изречение, след което всичко става просто и ясно. Но реалният живот не е хербарий. В него има стотици нюанси, хиляди неизречени неща...

Главата ѝ беше извърната встрани, очите ѝ се рееха в мрака. Майкъл разбра, че дълго е мислила над думите, които се готвеше да произнесе сега. Много му се искаше да ѝ помогне, да направи по-малко болезнен този миг. Но не знаеше как.

Най-накрая тя тихо проговори:

— Не ти казах фамилното си име, защото не бях сигурна, че трябва да ти се доверя...

Майкъл смаяно я изгледа. Изведнъж му се прииска да я сграбчи за раменете и яростно да изкрещи: *Да ми се довериш?! Аз съм този, който се съмняваше в теб!*

— Казаха ми да ти се доверя, но аз продължавах да изпитвам съмнения... Никой не можеше да знае кому си верен... На баща си, на Джонас Самартин?... Или на някой друг, когото изобщо не познаваме?

Майкъл изведнъж видя лабиринта в душата ѝ; видя това, което само преди броени секунди беше пълна мъгла — както Илайн, така и той самият са като две слепи мишлета, които правят напразни опити за ориентация в територията на врага. „Господи, как все още не сме се разкъсали?“, смутено се запита той.

— Говорили са ти за мен, очевидно познаваш и чичо Сами — промълви на глас той. — Поясни се, ако обичаш...

— Ето тук се напластяват сенките — въздъхна Илайн и хвана ръката му. — Нито един син не би искал да чуе това, което ще чуеш ти, Майкъл... Но ти искаш истината и ще я получиш...

Очите ѝ бяха огромни, той имаше чувството, че потъва и се разтваря в тях. По-късно, когато възстановяваше този момент в съзнанието си, Майкъл ясно осъзна магнетичната сила на тези очи, това до известна степен му помогна да преодолее шока, болката и недоверието...

— Истината е, че твоят баща и моята майка са били любовници — прошепна Илайн.

Майкъл очакваше да чуе всичко друго, но не и това.

— Какво? — механично попита той, опитвайки се да запълни поредната пропаст на мълчанието.

— Запознали са се през 1946 година — продължи все така тихо Илайн. — Работили са заедно по времето, когато баща ти е бил в ЦРГ. После вторият ѝ баща — Ватаро Таки, забранил на мама да се среща повече с Филип Дос.

— И това е всичко, така ли? — попита Майкъл с нескрито облекчение в гласа. — Всичко е отдавна приключено и забравено.

Илайн стисна ръката му. Сякаш искаше да му помогне да преодолее предстоящата болка.

— Не — поклати глава тя. — Нещата се развили по друг начин... — водните струи шибаха купето с пълна сила, чистачките отмятаха плътен слой вода от челното стъкло. — Мама не се подчини на волята на Ватаро Таки. Никога в живота си не била вършила подобно нещо, дори не сънувала, че може да го стори... Но тогава знаела, че не може да постъпи по друг начин, че просто не може да остави Филип...

Майкъл гледаше напред с невиждащи очи.

— Искаш да кажеш, че те са продължили да бъдат заедно чак... чак до смъртта му?

— Майкъл, помниш ли какво ти казах за онази молитва, която си повтарях като малка? — тихо попита тя. — „ДА“ означава желание, „НЕ“ означава мечта. Нямам друг начин да се боря с живота, трябва да използвам само „ДА“ и „НЕ“. Нека успея да държа в тайна своите желания и мечти — така някой ден ще мога да се справя и без тях...

— Помня я — кимна Майкъл.

— Научих тази молитва от баща ти... — той рязко се извърна към нея: — Да, от баща ти... Трябваше да изминат години, за да разбере истинското ѝ съдържание... Ние с теб сме желанието и мечтата, Майкъл... Баща ти е пожелал да те направи борец. Мама сторила същото. Съвпадение ли е било това? Дълги години мислех, че е именно така... После мама ме заведе при моя нов дядо...

Бях го виждала като дете, но не го помнех... Пожелал да ме види, след като научил, че съм приключила с овладяването на бойните изкуства... Сега ми се струва, че това, което ми каза при нашата среща,

е толкова важно за теб, колкото и за мен тогава... Каза, че в продължение на много години мама е била неговата дясна ръка... А Филип Дос е бил лявата... Но времената се променят и човек трябва да мисли за бъдещето... След което добави: *Ти си бъдещето, Илайн.*

После ми обясни защо съм получила християнско, а не японско име. Бях навършила осемнадесет и той реши, че може да ме запознае с някои неща. Сам пожелал да ме кръстят Илайн. Защото в мен виждал бъдещето. Не само за клана Таки, но и за цяла Япония. Аз трябвало да бъда живият символ на интернационализацията на Япония, символ на нейното оцеляване и просперитет. Японците трудно възприемат външния свят, моята роля била да им напомням необходимостта от това.

Илайн взе ръцете на Майкъл и ги притисна до гърдите си:

— Сега прехвърлям желанието на дядо върху теб. Баща ти трябваше да го изпълни, но той вече не е между нас. Аз съм само заместник, движи ме единствено чувството за дълг. Ние с теб сме бъдещето, Майкъл. Възпитани сме с единствената цел да доведем до победен край битката, започната от нашите семейства...

— Битката, която отне живота на баща ми! — горчиво поклати глава Майкъл. — Битката, в която дори не зная, че искам да взема участие!

— Точно тези думи казах на Ватаро Таки и аз — усмихна се Илайн.

— Но нали твърдеше, че не си якудза? — погледна я озадачено Майкъл.

— И наистина не съм — кимна тя. — Мама също не е била. Но това съвсем не попречи на баща ти да се отдаде на нашата кауза.

— Какво по-точно искаше Ватаро?

— Той искаше аз да бъда новата му дясна ръка — поясни Илайн. — Искаше да поддържам мира между кланове на Якудза, без да привличам вниманието на полицията. Но това означаваше, че трябва да пазя доминиращата позиция на клана Таки и аз отлично го разбрах... Бях убедена, че това е непосилна задача, особено за една жена. Но Ватаро беше далеч по-умен от мен, стратегията му вече беше готова... Двамата заедно изградихме един мит... Той му придаде необходимата доза историческа достоверност, а аз я превъплътих в плът и кръв...

Превърнах се в Зиро.

Лилиан изпитваше истинско удоволствие да ходи по магазините в компанията на Евгений Карск. Особено сега, когато душата ѝ се гърчеше от ужас за съдбата на децата ѝ.

Карск беше висок и строен, с подчертано атлетично тяло. Времето беше безсилно да го промени, в замяна на това определено му липсваше стил. Лесноразбираемо, мислеше си Лилиан. Русия може да е люлка на много прогресивни достижения, но стилът едва ли е сред тях.

Направиха блиц обиколка на Рив Дроа. Костюмите му купиха от „Живанши“, саката и панталоните от „Пиер Балмен“, ризите от „Шарве“, а спортните дрехи (които напълно липсваха от гардероба му) — от „Даниел Хектер“. Обувки избраха от „Робер Клержери“. (Не ставай досаден, скъпи, каза му Лилиан. Защо трябва да носиш „Бали“ като всички сноби?) Приключиха в „Мисони“ с покупка на вратовръзки, чорапи и носни кърпички.

Това им отне целия предобед. Карск шеговито подхвърли:

— Никога не съм допуснал, че обиколката на магазините е толкова уморителна работа.

— Какво говориш? — погледна го с искрена изненада Лилиан. — Та ние едва се разходихме, дори не сме обядвали!

— Щях да се чувствам далеч по-добре, ако бяхме седнали да похапнем някъде, вместо да тичаме като луди из бутиците — отвърна Карск.

— Я не ставай глупак! — отряза го Лилиан. — Сега ти си най-добре облеченият шпионин в Европа!

— Не говори така — намръщи се той.

Лилиан избухна в смях.

— Трябва да си видиш физиономията! Наистина трябва! — той спря да се погледне в една витрина, но тя размаха ръце: — Късно е, изражението ти вече го няма...

— Положително няма да облека дори половината от нещата, които накупихме — въздъхна Карск.

— Ще ти свършат работа — успокои го Лилиан. — При това много добра.

Карск отново въздъхна. Даваше си сметка, че наистина си пада по капиталистическите глезотии и жена му е права — Европа наистина е неговата най-скъпа любовница. Което означава, че я предпочита пред Русия. И което не означава, че не обича родината си.

— Няма ли да похапнем? — попита той. — Или да изпием по нещо... Поне такива бяха намеренията ми, когато ти звъннах сутринта...

— Където кажеш.

Взеха метрото, тъй като по това време на денонощието беше почти невъзможно да се намери свободно такси. Шофьорите се сменяха.

Карск избра най-добрия марокански ресторант в града. Намираше се на дълга, тясна и слабо осветена улица, запълнена предимно с хлапета, които пушеха цигари и правеха балони от дъвка. Карск се чувстваше уверен в себе си, тъй като голяма част от секретните си срещи провеждаше именно тук. Качеството на храната не го тревожеше особено — от всяко ястие той така и така получаваше киселини.

Собственикът беше дебел арабин с мазно лице, но чисти и спретнати дрехи. Най-голямото удоволствие в живота му очевидно беше да приветства своите постоянни посетители. Карск винаги получаваше дискретна масичка в някой от ъглите на салона. Както обикновено той седна с лице към вратата и поръча напитки.

— Сега вече изпитвам истинско удоволствие да бъда в твоя компания — усмихна се Лилиан и докосна ръката му. — С тези дрехи си наистина привлекателен европейец. *Tu es très chic, mon coeur.*

— *Merci, madame.*

Напитките пристигнаха, двамата се облегнаха назад и бавно отпиха, наслаждавайки се на спокойствието.

— Моите хора проявиха материала, който ми достави — подхвърли Карск.

— И? — попита с преднамерена небрежност Лилиан. — Отговаря ли на очакванията ти?

— И да, и не...

— Как така? — объркано примигна тя.

— Данните са точно онези, от които се интересувахме — отвърна Карск. — Секретна информация за дейността на БЕМТ в Съветския

съюз. За пръв път успяваме да проникнем толкова дълбоко в архивите на американското разузнаване. Но това е всичко, очаквахме поне десет пъти повече... Твоят материал е само намек за нещо важно и вълнуващо...

— Зная.

Карск замълча и изчака главата му да се проясни. Дясното му слепоочие пулсираше, а това беше сигурен признак за рязко покачване на кръвното му налягане.

— Какво искаш да кажеш с това? — тихо попита той.

— Много просто — усмихна се Лилиан. — Дадох ти точно това, което исках да ти дам. Нима си очаквал да получиш това, което исках, просто ей така? Рискът за личната ми сигурност беше огромен, освен това трябваше да взема и важното решение за тотална промяна в живота си... Вече не мога да се върна в Америка. Разбрах това в момента, в който поиска от мен тази информация... Ти също, нали? Затова трябва да очакваш и известни условия...

Карск се наежи, спокойното настроение и питието бяха забравени.

— Очаквах... — гласът му развълнувано изтъня и прекъсна, наложи се да започне изречението си отначало. — Мислех, че вършиш всичко това от чувство за дълг!

— Чувство за дълг ли? — почти му се изсмя Лилиан.

— Точно така! — вдървено отвърна той. — Аз притежавам чувството за идеологическа правота, мислех, че и ти изпитваш същото... Ние водим война. Без да използваме войски и оръжия, водим война на мисленето. И крайната ни цел е пълното освобождение на работниците от експлоатацията на шепа привилегирани люде!

— Я стига! — остро го прекъсна Лилиан. — Още малко и ще вземеш да размахваш призраците на Маркс и Енгелс пред лицето ми! Дълбоко грешиш, ако мислиш, че съм приела да работя за теб по идеологически причини!

С угълчето на окото си Карск забеляза приближаването на келнера и нетърпеливо го отпрати с ръка.

— А по какви си го сторила тогава? — попита той.

— По мои лични причини — отвърна Лилиан. — Годините тайна работа за теб ми носеха удовлетворение просто защото знаех, че копая гроба на това, което най-силно мразя в този живот. Това, с което се

занимаваха баща ми, Филип и Джонас. Защо според теб никога не поисках развод от Филип? Бракът ми с него беше част от прикритието. Едно съвършено прикритие, нали? Или почти съвършено... Но всяко удоволствие се заплаща. Моята цена не беше никак ниска — десетилетия наред бях принудена да гледам как мъжът ми ме мами. Не прекрати връзката си с онази кучка Мичико Ямамото до последния си ден!

— Какво значение са имали неговите изневери, след като толкова много си го мразила? — попита Карск.

Лилиан изпита задоволство от факта, че успя да насочи разговора в желаната посока, че вече е на сигурна почва и може да подготви контраатаката си.

— Имаха значение, Евгений — тихо отвърна тя. — Аз съм горд човек, изпитвам нужда от вниманието на околните. Като всеки друг. Беше страхотно болезнено да бъда омъжена за един безразличен човек...

На лицето му се появи болезнена усмивка.

— Но ти имаше мен. Нашата връзка те крепеше...

— Точно така — докосна ръката му тя. — Благодарение на теб открих това, което ми беше липсвало от години... И именно затова ми беше още по-трудно да продължавам връзката си с Филип...

Той доволно погали ръцете ѝ, обикновено си позволяваше това само в леглото.

— Прекрасно е когато някой мъж се нуждае от теб — продължи тя. — Сякаш изведнъж се натъкваш на оазис сред пустинята... Ти спаси живота ми, Евгений... Наистина е така!

Той притисна дланта ѝ до устните си.

— Какво е Париж без теб? — прошепна, после тръсна глава, на устните му се появи бледа усмивка: — Нека се върнем на информацията, която си измъкнала от главния компютър на БЕМТ... Къде е останалата част от нея?

— У мен, скрита на сигурно място — отвърна Лилиан. — Не бива да се безпокоиш, обещах ти я и скоро ще я получиш. Аз държа на дадената дума... — чертите ѝ леко се сковаха: — Все пак трябва да получа известна компенсация... Както вече казах, задачата ми беше трудна и продължителна, с огромна доза риск. Поех този риск с желание, дори с радост...

— Но защо? — погледна я с недоумение Карск. — Нима искаш да повярвам, че си предала родината си само за да отмъстиш на мъжете в своя живот?

— Само? Какво значи това? Нима човек може да стане предател единствено в името на марксизма — ленинизма?

— Горе-долу е така. Достатъчно е да си спомниш славните народни революции, станали в различни краища на света. Както и това, което си прочела в моите книги.

— О, помня го отлично — кимна Лилиан. — Не би могъл да си представиш колко безсънни ноци съм прекарала над тези книги... Но в крайна сметка се опитах да разбера какво означава идеализмът в тях лично за мен... И знаеш ли какво открих? На определено ниво няма абсолютно никаква разлика в идеологията, проповядвана от Вашингтон и Кремъл. Властта корумпира, Евгений... Това е най-вярното заключение на цялата световна история. А абсолютната власт корумпира абсолютно. Така е във Вашингтон, така е и в Москва...

— Грещиш — поклати глава Карск. — Дълбоко грещиш.

— Така ли? — усмихна се тя. — Един поглед върху самия теб е достатъчен, за да докажа своята правота. Ти твърдиш, че си твърд и праволинеен марксист, верен защитник на комунизма. И аз имам всички основания да ти вярвам. Но едновременно с това ти си явен поклонник на западния начин на живот... Дори само дрехите, които купихме току-що, го доказват...

— Купихме ги по твое настояване!

— Не те накарах насила, нито пък ги платих със свои пари, нали? — тя поклати глава: — Не, Евгений, обиколката по модните бутици ти достави огромно удоволствие. Същото, което изпитваш от всяка минута, прекарана в Париж. Със сигурност би предпочел да останеш тук до края на дните си, нали?

— Аз обичам Русия! — сопна се той, ядосан от насоката на разговора. Никак не обичаше да бъде в отбранителна позиция, все още не можеше да разбере как го е допуснал. — Обичам Одеса през пролетта, обичам и...

— Знаеш ли какво е написал за този град Хенри Джеймс? — не обърна внимание на протестите му тя.

— „Париж е най-великият храм на света, издигнат за задоволяване на простите човешки радости.“ Именно тук, в този храм,

се молиш и ти, Евгений!

— Не отричам, че тук ми харесва — сви рамене той.

— Но какво ще кажеш за Москва? Сигурно живееш в едностайно жилище на многоетажен блок, по-близо до своите любими работници? — очите ѝ изпитателно пробягаха по лицето му.

— Не — поклати глава той.

— Естествено — тържествуващо се усмихна Лилиан. — Без съмнение обитаваш сграда, построена специално за висши партийни работници. В някой от добрите квартали, със стаи за пет или шест човека. Гледката от прозорците ти положително е красива, вероятно виждаш реката... Има много въздух и слънчева светлина... Така е, нали?

— Приблизително.

— Защитникът на социализма! — саркастично проточи тя. — Верният войник на Ленин! — ръката ѝ потъна в чантичката и се показа отново с купчина прегънати листа.

— Какво е това? — подозрително попита Карск, очите му гледаха хартията така, сякаш беше гнездо на скорпиони.

— Задълженията ви към мен — отвърна Лилиан. — Задълженията на страната ти, както и твоите *лични* задължения!

— Глупости! — отсече той. — Държиш се като дете! Дай ми останалата част от информацията!

— Намеренията ми са напълно сериозни — увери го Лилиан. — Нима си въобразяваш, че ще я получиш единствено чрез мъжката си сила и воля?

Той протегна ръка и я погали там, където тя много обичаше.

Но изразът на лицето ѝ продължаваше да бъде циничен, гласът ѝ — подигравателен:

— О, сега пък мислиш, че съм лудо влюбена в теб и ще направя всичко, което пожелаеш...

Когато той преодоля раздразнението си, гласът му прозвуча съвсем различно:

— Мисля, че не разбираш добре какво вършиш!

— Не ме заплашвай, Евгений — отвърна тя. — Не съм толкова слабоволева, колкото може би си въобразяваш. Опиташ ли се да ми сториш нещо лошо, можеш да кажеш сбогом на скъпоценната си информация!

Очите му се заковаха в нейните и останаха там. След една безкрайно дълга минута той въздъхна, измъкна очилата от джобчето на самото си и придърпа купчината хартия. Документите бяха два комплекта, всеки с по три копия. Карск прочете първия от тях и бавно вдигна глава. Едва сега си даде сметка колко много беше подценявал жената срещу себе си.

— Това тук няма нищо общо с отмъщението — тихо промълви той.

— Отмъщението е личната страна на въпроса — отвърна Лилиан. — А това пред теб е другата страна. Чисто делова.

— Виждам — въздъхна той и очите му отново пробягаха по листовете. — Политическото убежище в моята страна очевидно не те задоволява...

— Вече споменах, че никога няма да се върна в Америка. Но пред мен все още има години, искам да ги преживея щастливо...

Той бавно свали очилата си.

— Искаш да оглавиш отдел в КГБ. Искаш да станеш член на Политбюро в рамките на една година от пристигането си в Москва. Това е невъзможно, Лилиан.

— На този свят няма невъзможни неща — усмихна се сдържано тя. — Помисли си само за информацията, до която ще се добереш!

— Отчасти си права — кимна той. — Много неща могат да се уредят. Но не и Политбюро, за бога! За членство в него съществуват строги процедури — обсъждания, предварително съгласие на силните на деня... Всичко това изисква един доста продължителен период на... хм... нека го наречем адаптация.

— Но в главата ти се върти една по-друга мисъл, нали? — отново се усмихна тя. — Че има вероятност да се окажа Троянски кон на американците... — тръсна глава и се разсмя: — Но след като членовете на Политбюро се запознаят с информацията, която на практика им предоставяш *ти*, Евгений, едва ли някой от тях ще изпитва съмнение в моята искреност! Помисли за изключителното значение на това, което ти предоставям. Всеки час закъснение увеличава шансовете на американците да прикрият следите си!

За пръв път от началото на разговора по лицето на Карск се изписа истинска тревога.

— Какво искаш да кажеш? — напрегнато прошепна той. — Нима си оставила следи? Нима американците вече знаят какво си сторила? Уверяваше ме, че можеш да измъкнеш информация от компютъра и цяла седмица никой нищо да не забележи!

— Абсолютно вярно — кимна Лилиан. — Оставих една електронна карта за повикване. Хората в БЕМГ все още не знаят кой е откраднал базисните данни, но положително вече са наясно, че тези данни ги няма.

— Господи, Боже мой! — въздъхна Карск и прокара ръка през косата си. Главоболието му се засилваше с всяка измината минута.

— Подпиши се под този договор — каза Лилиан. — Зная, че имаш съответните пълномощия.

Той изненадано я погледна.

— Наистина зная — кимна тя. — Както и всичко останало около теб, Евгений. Дори факта, че изобщо нямаш сестра на име Мими. Нямаш никаква сестра. За срещата си с мен прибягна до услугите на опитен агент на КГБ. Защото не беше сигурен в мен, особено след внезапното ти бягство от Токио. Да, ти успя да се спасиш от Филип и Джонас благодарение на моето обаждане. Но изгуби контакт с мен. И не би могъл да си сигурен в моите убеждения след толкова много години, нали? Затова реши да се възползваш от услугите на Мими. Тя трябваше да ме прослуша, а едва след това да осъществи връзката между нас.

Очите на Карск станаха стъклени, едва сега започна да си дава сметка, че е бил надигран.

— Откога знаеш, че те използвам?

— Веднага след първата ми среща с Мими. Върнах се във Вашингтон и те открих в компютъра на БЕМГ.

Той си помисли, че желанието ѝ в крайна сметка не е чак толкова изпълнимо. Умът на тази жена беше наистина изключителен, току-що доказа, че секретната работа е в кръвта ѝ сякаш по рождение.

— Добре — въздъхна Карск, извади писалка и сложи подписа си под трите копия на документа.

— Две са за мен — протегна ръка Лилиан.

— А третото? — погледна я той.

— Ще бъде изпратено в една от банките на Лихтенщайн. Швейцария отпада. Напоследък там имат едно наум по отношение на

шифрованите сметки. Ако ти или някой от твоите хора решите да хитрувате, копия от този договор ще бъдат разпратени до всички водещи вестници в света.

— И какво от това? — засмя се той.

— Сам по себе си този договор наистина не доказва нищо — кимна тя. — Но прибавен към известни неоспорими доказателства, които притежавам, той ще има опустошителен ефект. Мога да докажа, че именно ти си убил Харолд Мортън Силвърс полковник от армията на САЩ и ръководител на Централната разузнавателна група в Далечния изток! — замълча за момент, тъй като ѝ се стори, че Карск всеки момент ще повърне. После поклати глава и тихо добави: — Да, Евгений, единствена аз зная това... Просто защото те познавах далеч по-добре от Филип и Джонас. Знаех къде точно си бил в нощта на убийството на Силвърс. И ако нещо се случи с мен в Москва, това ще стане известно на всички. След което животът ти ще е свършен. Джентълменските правила, по които играете вие, шпионите, ще бъдат изхвърлени през прозореца. Американците няма да се успокоят, преди да те открият и ликвидират... — от устата ѝ се откърти тежка въздишка: — Но защо трябва да се отдаваме на такива тъжни размишления. — Кимна по посока на втория комплект документи и добави: — Има още някои неща, които се нуждаят от твоето внимание.

Карск отново надяна очилата си. Прочетеното го остави почти без дъх, ръцете му видимо започнаха да треперят.

— Това е чудовищно! — втренчи се в нея той. — Не можеш да го искаш от мен!

— Но го искам!

— Защо?

— Обичаш ли я, Евгений? Обичаш ли жена си.

— Разбира се. Даже я обожавам!

— Това не е отговорът, който очаквах от смел боец като теб — поклати глава тя. — По-скоро ми прилича на реплика, която би подхвърлил един обикновен банков чиновник...

— Но това е истината, нищо повече!

— Следователно ще трябва да променя не само начина ти на обличане — въздъхна Лилиан. Хайде, Евгений, подписвай! Така ще получиш много повече от славата, която ще ти донесе най-големият

шпионски успех в историята на Съветския съюз! — на устата ѝ се появи бледа усмивка: — Ще се разведеш с жена си и ще имаш мен!

— Да се разведа с жена си? — Карск никога не беше мислил по този въпрос, това му се струваше напълно абсурдно. Дребните лъжи по отношение на личния си живот подхвърляше именно за да избегне подобни кризи. Едва сега разбра колко дълбоки са промените в живота на Лилиан.

Тя сякаш отгатна мислите му:

— Ще бъдем заедно, връзката ни до този момент беше наистина разкошна... Аз обичам Париж не по-малко от теб, дори нещо повече — открих, че го обичам само когато съм с теб... Фактът, че играехме разни игри, нямаше никакво значение. Той само изостряше сетивата ни по време на тези чудесни парижки срещи, с положителност придаваше допълнително очарование на интимния ни живот... — взе ръцете му в своите и добави: — Но ще ти призная, че вече се уморих да бъда сама, Евгений... Искам да имам власт, ще я получа от теб... Не се заблуждавам и зная, че това няма да е достатъчно... Ще ръководя свой отдел в КГБ, ще стана член на Политбюро. Но в крайна сметка пак ще бъда жена. Никой мъж в Русия не би могъл да ми даде това, което искам... Освен теб, Евгений... Искам те, ти си част от сделката!

— Лилиан! — изстена Карск, тялото му безсилно се свлече върху стола. Най-сетне беше произнесъл името ѝ.

— Подпиши това и ще получиш цялата секретна информация — прошепна тя. — Уверявам те, че си струва... Ще бъдеш в състояние да разбиеш американската разузнавателна мрежа в целия свят. Подпиши и ние с теб ще напуснем Париж в момента, в който събера своите секретни материали. Ще изчезнем за мъничко... Защото ще ти трябва време за разшифроване. Информацията е огромна, бих казала дори енциклопедична. На този етап едва ли ще позволиш на някой друг да се занимава с нея... Зная едно място, на което няма да ни открият нито твоите, нито моите хора... Там ще работим на спокойствие, ще имаме време и за себе си... А после можеш да ме отведеш където поискаш... — на лицето ѝ се появи усмивка: — Дори в Одеса! Винаги съм мечтала да видя Одеса през пролетта...

Майкъл изскочи от колата и отправи поглед към вековния японски кедър, извисяващ се високо над покрива на шинтоисткия храм. Изобщо не обръщаше внимание на поройния дъжд, който бързо мокреше дрехите му.

Илайн остана в колата, даде си сметка, че няма смисъл да го последва в момент като този. Беше я принудил да му разкаже твърде много неща, при това за твърде кратко време.

Ослепителна светкавица проряза тъмното небе, сълзите се появиха в очите на Майкъл едновременно с гръмотевицата. Сякаш контрастът на цветовете, роден от природната стихия, беше натиснал някаква чувствителна струна в душата му. Сърцето му се гърчеше от противоречиви чувства, гневът проблясваше като светкавицата над главата му, после с тътен потъваше в мрачните дълбини на огромната любов към баща му.

В този момент беше готов да даде живота си, да умре тук, на място, но да е редом с баща си... Имаше много въпроси към него. Шокът и раздразнението от това, което Филип Дос беше сторил на Лириан, вече отминаваха. На тяхно място се настаняваха тъгата и отчаянието. Чувства, които изпитват всички деца, родени и израснали в трудни семейства. Те неизменно присъстваха заедно с отчаяното желание да върнат времето назад, с увереността, че биха могли да поправят отношенията между своите родители... Ех, ако това беше възможно!...

Обърна се и погледна Илайн. Лицето и смътно се белееше зад мокрото стъкло. Вратичката се отвори и тя излезе под дъжда. Майкъл изведнъж разбра, че това е най-близкият му човек на този свят. В съзнанието му отекнаха думите ѝ: *Ние сме желанието и мечтата, Майкъл. Ние сме бъдещето...*

— Имаш ли желание да поговорим? — попита тя.

— Не, още не... — поклати глава той. Тук беше неговото свято място, тук трябваше да се появи чудотворната сила, за която плачеше душата му. Онази, която се беше вляла в жилите на Илайн там, в Прохода на боговете — високо над долината Иао в Мауи...

— Ела — прошепна той.

Изкачиха широките каменни стъпала. От двете страни на входа се издигаха каменни статуи, покрити с червен лак. Стройни японски кедри се поклащаха под напорите на вятъра и дъжда. Сякаш това свято

място — толкова близо до модерния град и едновременно с това отдалечено на векове в историята — изведнъж беше оживяло и ги приветстваше. Майкъл се усмихна, спомнил си за онзи „шинтай“ в предсмъртната поема на баща си.

Стълбите свършваха при малък навес. Майкъл и Илайн се притиснаха един до друг, за да се възползват от закрилата му. Дъждът яростно плющеше над главите им, сякаш искаше да отмие следите от незнаен грях.

От навеса се спускаше дълго въже, на което бяха завързани няколко камбанки. Майкъл протегна ръка, мелодичният звън се разнесе надалеч в тъмната нощ!

— Събуждаш духовете, нали? — прошепна Илайн. — За да чуят молитвите ни...

— В този шинтоистки храм е погребан Цуйо, моят сенсей — отвърна Майкъл. — Именно при него ме изпрати татко преди години...

Бръкна в джоба си и извади пурпурната панделка отрупана с многобройни възелчета.

— Да ти прилича на нещо?

Илайн се втренчи в нея, после бавно я взе в ръка и я повдигна до възенцето с камбанките.

— Еднакви са...

— Точно така — кимна Майкъл. — Тукашните духовници ги правят на ръка, възлите им са много особени...

Камбанният звън се превърна в далечно ехо, отекващо в главата на Илайн с болезнена яснота.

— Научиха ме да правя тези шнулове още по време на обучението в школата на Цуйо — продължи Майкъл. — Баща ми знаеше това — при една от редките му визити аз му подарих именно такава шнурче... И затова го е оставил като знак... Бил е сигурен, че никой друг на света не би разгадал неговото значение...

Ехото се концентрира във вътрешността на храма, въздухът сякаш натежа от него.

— Това, което баща ми е отмъкнал от японците, несъмнено се намира тук — гласът му отекна под високия свод, звуковите вълни затихваха бавно и постепенно, като кръговете вода от камък, хвърлен в средата на спокойно езеро. — Тук, при гроба на Цуйо...

Илайн най-сетне разбра, че ехото е предизвикано от собствените им гласове, а не от камбанния звън.

— Документът Катей — прошепна тя.

Да, именно документът Катей, помисли си Майкъл. Ключът към една загадка. *При гроба на Цуйо... Попитайте синът ми дали си спомня онзи „шинтай“... Духът закрилник на всеки храм... Тук, в този храм, духът закрилник принадлежеше на Цуйо.*

Въздухът беше напоен от аромата на кедър, във вътрешността на храма горяха ароматични пръчици. Свещеникът щеше да се появи всеки момент.

— Според мен именно това е причината, поради която татко ме е пратил на обучение в Япония — промълви Майкъл и сам се изненада от прозрението си. — Именно тук, при Цуйо... Така е, наистина е така! — тялото му потръпна, сърцето му се сви от нетърпеливо очакване. Беше ослепен от яркото си прозрение. В какво ли е бил замесен баща ми, запита се той. Нима то е било толкова важно, че Филип Дос се е подготвял за смъртта преди много години? За пръв път в съзнанието му започнаха да се очертават огромните мащаби на операцията, която беше отнела живота на баща му. Огромни и несъмнено жизненоважни. Филип Дос не би жертвал своя живот, а още по-малко живота на своя син, ако това не беше така...

Майкъл изпита мощен прилив на духовни сили, беше твърдо решен да разкрие загадката, каквато и да е тя.

Във вътрешността на храма се разнесоха стъпки. Бавни и отмерени, те скоро заглушиха камбанния звън. Пред тях се изправи свещеникът, едновременно с появата му в храма настъпи гробовна тишина.

Беше висок и слаб мъж, с гола глава и изпито лице на аскет. Очите му фанатично блестяха, от цялата му фигура се излъчваше всеотдайността на човек отдал живота си на боговете. Не беше млад, не беше и стар. Слабото осветление в храма не позволяваше да се определи възрастта му дори приблизително.

— Ти си ученикът — втренчи се в Майкъл той. — Последният ученик на Цуйо.

Деликатен начин да се изтъкне, че Майкъл е бил единственият ученик на Цуйо от бялата раса. И съответно обект на неотклонно

внимание от страна на свещениците, обслужващи този шинтоистки храм. Защото Цуйо не само се беше молил тук — той беше един тях.

— Хай — отвърна Майкъл и стори дълбок поклон.

Свещеникът му отвърна.

Майкъл протегна ръка с аленото шнурче.

— Мисля, че това е ваше — прошепна той.

Свещеникът не показва никаква изненада. Пое шнурчето в ръката си и отново се поклони — този път леко и почти незабележимо.

— Моля, последвайте ме.

Насочи се към средата на храма — най-святото място, онова, което замества олтара. За разлика от повечето религии, шинтоизмът гради своите храмове така, че поклонниците да имат директен достъп до „ками“ — безсмъртните духове. В тях липсва олтар, липсва и амвон. Поклонниците на Шинто не се нуждаят от проповеди — те контактуват пряко с великия му дух.

Присъствието на „ками“ се усещаше с всяка измината крачка: от флаговете, които се спускаха покрай стените; от „шинтай“ — в случая свещеният дух на храма, скрит в издълбаната коруба на дърво над гроба на Цуйо; от огледалата, монтирани така, че да отразяват единствено светлината от „гохей“ и „харайгуши“ — древните папируси и ритуални предмети, с помощта на които свещениците пречистваха душите на своето паство.

Прекосяха вътрешното помещение, в което според преданието почива духът покровител на храма, после влязоха в малък страничен павилион. Преди да ги остави сами, свещеникът посочи към прозорците с оловни рамки и каза:

— От тук се вижда гробът на твоя сенсей...

Майкъл помнеше мястото. Няколко свещени дървета го обграждаха от всички страни, най-старото от тях беше поразено от гръмотевица. Именно от неговия ствол беше изрязан „шинтай“ — божественото тяло на „ками“, съхранило за вечни времена дух на Цуйо. Дъждът обливаше белия камък, положен върху гроба на любимия сенсей.

Спомни си далечното утро на погребението. Монотонните псалми запълваха въздуха до такава степен, че човек неволно започваше да мисли, че направо ги вдишва.

Ракът, поразил гласовия апарат на Цуйо, най-сетне разяде и останалата част от тялото му. Но той не легна дори за един ден. Продължаваше да живее както преди, продължаваше да се занимава с онова, което го правеше щастлив. До последната нощ, в която заспа и вече не се събуди.

— Тъжно ли ти е отново да си тук? — тихо попита Илайн.

— Тъжно? — тръсна глава Майкъл. — Не. Това място е свято. Чувствам ясно присъствието на Цуйо. Може би всичко е плод на фантазията, но аз вярвам, че усещам неговото „ками“. Тук не мога да бъда тъжен, любовта ми е прекалено силна за това...

Свещеникът отново се появи, в ръцете си държеше някакъв предмет, старателно увит в бяла кърпа. Без да пророни нито дума, той го остави на една от свещените масички.

Майкъл и Илайн се спогледаха.

— Възможно ли е? — почти безгласно попита тя.

Майкъл пристъпи напред и дръпна кърпата.

— Господи! — ахна Илайн.

Предметът се оказа стара, изящно гравирана кутийка от дървото „кьоки“. Двата феникса върху капачето очевидно бяха изрисувани допълнително, вероятно преди няколко години. Гербът на клана Таки.

Свещеникът заби блестящите си очи в лицето на Майкъл.

— Баща ти е откраднал тази кутийка — твърдо рече той. — Не мога и не искам да коментирам деянието му. Но той я изпрати за съхранение тук и аз изпълних неговото желание.

След тези думи се обърна и ги остави сами. Дълго време никой от двамата не помръдна. Стояха и гледаха, напълно вцепенени от представата за това, което се крие във вътрешността на кутийката. Обикновен къс хартия, причинил смъртта на стотици и хиляди хора. Обикновен къс хартия, който заплашваше да промени цялата човешка история.

— Отвори я — прошепна безгласно Илайн. — Длъжен си да я отвориш!

Ето, всичко идва на мястото си, помисли Майкъл. Документът Катей ще разкрие цялата истина — кой на чия страна действа, за какво е създадена могъщата организация Джибан, защо всички дават мило и драго, за да притежават този къс хартия. И най-важното за него самия: защо е бил убит Филип Дос. Сърцето му се сви от нетърпение и ускори

ритъма си. Протегна ръка и вдигна капачето. Вътре имаше малък пергаментов свитък.

— А сега искам да ми кажете какво пишеше в картичката, която получихте от баща си — тихо и отчетливо промълви Масаша.

— Която получих, след като го убиха! — натъртено отвърна Одри. — Вие ли направихте това?

— Не, драга — отвърна Масаша и на лицето му се появи очарователна усмивка. — Мога да се закълна, че търся убийците му още от първия ден и имам огромното желание да ги предам на правосъдието — изпитваше известна трудност да говори любезно и едновременно с това умно, тъй като разговаряха на английски. Прекалено много бяха думите и идиомите в този език, които Масаша не познаваше. Или познаваше бегло, но не смееше да използва, тъй като не искаше да поема никакви рискове в настоящия разговор.

Одри внимателно го изучаваше. В тази сграда беше прекарала вече доста часове, дори успя да поспи. А когато се събуди, в стаята ѝ имаше две мълчаливи и любезни японки, кимоната им успокоително шумоляха.

— Къде се намирам? — попита уплашено тя. Но японките само се изкискаха, после внимателно ѝ помогнаха да свали мръсните дрехи от тялото си. „Едва ли съм на Хавайските острови, прецени Одри. Тук е доста по-студено.“

Жените я облякоха в мека памучна роба, после я поведоха по коридор с голи стени. Тишината се нарушаваше от монотонно бучене, идващо някъде отдалеч. Сградата не беше хотел, не беше и жилищен дом. Предназначението ѝ очевидно беше делово — склад или офис...

Жените я побутнаха към една врата, вътре я обви гъста струя гореща пара. Краката ѝ стъпиха на дървени скари, мокри и леко хлъзгави. Жените свалиха халата от тялото ѝ, после я побутнаха към широка дървена вана. В продължение на десетина минути Одри беше измита с изключително внимание, тялото ѝ никога не беше изпитвало толкова фино удоволствие.

После я накараха да влезе в друга дървена вана, водата вътре беше направо вряла. Одри доволно се отпусна в нея, мускулите ѝ приятно се разхлабиха. Японките весело бърбеха помежду си. Затвори

очи и напълни дробовете си с влажния въздух. От ваната се носеше приятен билков аромат.

Спомни си за помещението, в което се беше събудила. Тясно и мръсно, без прозорци, с мазен под. Мебелировката се състоеше от тънък футон и малка лампа, включена до главата ѝ.

Когато отвори очи, жените бяха на колене и оживено си шепнеха. Разбрали, че е будна, те веднага ѝ предложиха чай. Одри жадно го погълна, изпитвайки леко притеснение от лошата миризма на отдавна некъпаното си тяло. Японките сякаш я разбраха и скоро след това я поведоха към банята.

В крайна сметка трябва да съм в някакъв склад, реши тя. Защото всяка сграда с офиси има различен ритъм на живот през деня и нощта, а има и прозорци...

След като се изкъпа, японките я облякоха с тъмносиньо копринено бельо, върху раменете ѝ наметнаха изящно бродирано бледосиньо кимоно.

— Къде ме водите? — попита Одри, забравила, че жените не говорят английски. Отвърна ѝ любезен кикот.

Върнаха се обратно в стаята без прозорци, там я чакаше обяд. Одри се нахвърли върху храната, поглъщаше всичко наред, без да обръща внимание на вкуса му, всичко ѝ се струваше великолепно. Не беше много сигурна какво стана след това, но по всяка вероятност беше заспала. Когато отвори очи, чиниите ги нямаше тялото ѝ беше леко сковано.

После я заведоха при Масаша. Той седеше зад ниска лакирана масичка, стените на широката стая бяха покрити с транспаранти, върху които бяха изписани непонятни йероглифи. Тук имаше малко прозорче, покрито с „шожи“ — матова оризова хартия. Масаша се представи, после ѝ обясни къде се намира и откога е тук. Одри беше чувала за Якудза, но за пръв път в живота си се изправяше срещу жив представител на японските гангстери.

— Зная, че се страхувате и сте объркана — каза Масаша. — Вероятно няма да изпитвате желание да отговаряте на въпросите ми. Напълно ви разбирам, но все пак искам да ви обясня как стоят нещата. Била сте отвлечена от врагове на баща ви, може би от неговите убийци... Извадили сте късмет, че моите хора са ви открили на Хавайските острови. Изпратих ги там да търсят убийците на баща

ви... — главата му се поклати, усмивката му беше леко извинителна: — За съжаление не успяха, но в замяна на това попаднаха на вас... Тук се намирате в пълна безопасност, вашите похитители не могат да ви достигнат.

— А онзи мъж в Хавай? — попита с потръпване Одри. — Който ме беше вързал за някакъв стол и...

— Кой по-точно, драга? — заинтересува се Масаша.

Одри го описа и тихо попита:

— Ваш човек ли беше?

— Не — гладко излъга Масаша. — Той беше вашият похитител, моите хора бяха принудени да го ликвидират на летището в Мауи. Сториха го, за да ви помогнат... И за да ви доведат тук.

— Излиза, че трябва да ви благодаря, така ли? — попита Одри и без да иска потръпна. — Много съм ви задължена... Ще ви помоля да ми дадете достъп до телефон, искам да се обадя на семейството си... Сигурно са полудели от тревога!

— Вероятно ще останете доволна, ако ви кажа, че моите хора вече разговаряха с майка ви — продължи да импровизира Масаша. — Тя беше много щастлива, че сте жива и здрава...

— Много ви благодаря — кимна Одри. — Но все пак бих искала да чуя гласа й...

— Няма проблеми — кимна Масаша. — Но преди това бих ви помолил да отговорите на въпроса ми. За мен е много важно да науча съдържанието на картичката, която сте получила от баща си.

— Не ви разбирам — сбърчи вежди Одри. — Какво общо има една лична картичка с вас?

— От нея може би ще разбере кой го е убил.

— Много се съмнявам — поклати глава Одри. — Написаното беше пълна безсмислица, поне за мен...

Масаша с мъка прикри обзелото го нетърпение.

— Но за мен може би няма да е така — промълви той.

— Добре — кимна тя. — Ще ви го предам дословно.

— Документът Катей! — възкликна зад гърба му Илайн.

Майкъл го разтвори. Йероглифите бяха едри и четливи, изписани на ръка в стил „канжи“. Още при първия бегъл поглед върху

съдържанието сърцето на Майкъл започна да изстива. Разбра целите на Джибан, видя ясно налудничавата идея за създаване на нова „велика“ Япония от пепелищата на старата, победена в последната война страна. Но как е възможно да се мисли за агресия срещу Китай? Тези хора наистина са луди подобно нещо е изключено в съвременния свят, претъпкан с оръжия за масово унищожение.

Продължи да чете. Манифестът на Козо Шина беше насочен срещу американския капитализъм, заплашващ с унищожение древните японски традиции, самата същност на Япония. В главата му отново прозвучаха думите на Илайн: „Джибан се бори за независимост на Япония. Независимост от страните производителки на петрол, но преди всичко — за пълна свобода от икономическия диктат на Америка.“

Предупредителните звънчета не го спряха, той продължи да се запознава със съдържанието на документа Катей. Не искаше да пропусне нищо, все му се струваше, че ще открие липсващата брънка от веригата. И налудничавите перспективи на този документ ще се свържат с реалната действителност.

Стигна до последния параграф и изведнъж замръзна.

— Пресвети Боже!

— Какво има, Майкъл? — напрегнато прошепна Илайн.

Той започна да навива папируса.

— Документът Катей е нещо повече от програма за действие на Джибан — каза с внезапно одрезгавял глас той. — Той е и нещо като дневник, в който се вписват всички важни събития за организацията — очите му се заковаха в лицето ѝ: — Тук е отбелязано, че Джибан е сключила таен договор с КГБ и ще получи от СССР един ядрен заряд със средна мощност.

— Това е лудост! — прошепна Илайн.

— Точно така — кимна Майкъл. — Козо Шина и останалите членове на Джибан наистина са луди!

— Пише ли там кога ще бъде осъществена доставката?

— Не — поклати глава Майкъл. — Но имам всички основания да считам, че бомбата е вече в ръцете им!

Настъпилото тежко мълчание беше нарушено от появата на свещеника.

— Хиляди извинения за нарушеното спокойствие — рече той и изпитателно огледа лицата на двамата. — Но в храма се появиха хора, които не прибегнаха до камбаните на входа — с това искаше да каже, че неканените посетители са опасни.

— Познавате ли ги? — попита Майкъл.

— Лицата им не ми говорят нищо — отвърна свещеникът, очевидно развълнуван. — Мога да ви кажа, че са четирима.

Майкъл прибра ръкописа в кутията и започна да я увива в бялата памучна кърпа.

— От Якудза ли са? — попита Илайн.

— Тук Якудза няма никаква власт — поклати глава свещеникът. — Моля ви да побързате, не искам насилие под покрива на този свят храм...

Майкъл взе кутията и се насочи към вратата. Илайн го последва. Тишината под огромния купол на храма беше безвъзвратно нарушена. Ехото улавяше грубите мъжки гласове и многократно ги усилваше.

— Моите братя ще се опитат да попречат на неканените гости — каза свещеникът. — Но по принцип ние не можем да откажем подслон на никого. Дори когато ни посещават хора с каменни сърца...

Поведе ги към основното помещение, прекосиха мястото, на което възлестите шнулове очертаваха владенията на свещения „ками“. Зад традиционните завеси от плат и раирана хартия имаше малък, добре прикрит параклис. Свещеникът влезе вътре, открехна вратата към улицата, после бързо я затвори. Успя да зърне фигурите на двама мъже, които тичаха под проливния дъжд.

— Този път е твърде опасен — промърмори той. — Елате!

Върна се обратно по пътя, по който беше дошъл. Гласовете в основния храм бяха станали по-високи, в тона им безпогрешно се долавяше раздражението. Свещеникът спря и загрижено погледна натам. Пред него висяха свещените шнулове.

— Насам — подкани ги той и пристъпи зад ритуалната стена.

— Но това е домът на „ками“ — възрази Майкъл.

— Свято място, никой не би трябвало да нарушава неговото спокойствие.

Свещеникът се обърна да го погледне, очите му изведнъж станаха топли и човешки.

— Такъв е животът — промърмори той. — Скрийте се тук, а аз ще отида да помогна на моите братя.

Зад стената беше хладно и тъмно. Човек оставаше с чувството, че се намира в огромно пространство, по-обширно дори от самия храм. Кое то беше невъзможно, разбира се.

— Може би някой от нас трябва да се опита да стигне до колата — прошепна Илайн. — Твоята сабя е...

Майкъл сложи пръст на устните ѝ, тежката тишина ги притисна в прегръдката си. Имаше странното чувство, че двамата са актьори, които чакат вдигането на завесата за важна премиера. Някакво особено електричество пронизваше вените му, но то едва ли имаше нещо общо със сценичната треска. Беше по-скоро свързано с присъствието на невидимата публика оттатък завесата, през плътната тъкан прескачаха ярки искри...

— Майкъл — прошепна в ухото му Илайн. — Нека ида аз!

Той поклати глава, но тя вече беше тръгнала. Посегна да улови ръката ѝ, но тя отскочи и продължи да се отдалечава. Обзе го дълбоко чувство на самота. Или по-скоро чувството, че е останал без нея.

Защото не беше сам.

До него беше „ками“.

До него беше Цуйо.

Всъщност те бяха едно цяло...

„... Кажете на Майкъл да си спомни за мен, когато пие зелен чай. Нека използва моята порцеланова чаша. Той винаги е обичал да пие в нея. Мисля за мястото, където вие двамата за малко не загинахте. Но уви, дори през пролетта там няма нито една чапла...“

Одри свърши тайнственото послание на баща си и млъкна.

Масаши напрегнато размишляваше върху всяка дума.

— Вие виждали ли сте тази порцеланова чаша? — попита най-сетне той.

— Разбира се — кимна Одри. — Тя беше един от сувенирите, които татко донесе от Япония.

— Кога, скоро ли? — попита Масаша, като трудно прикриваше обзелото го вълнение.

— О, не. Донесе я преди много години. Малко след края на войната...

„Значи не е тя“, помисли Масаша.

— А това място, на което за малко не сте загинали? В Япония ли се намира то?

— Не, аз никога не съм идвала в Япония. Намира се в Щатите.

— Моля?

— В Америка.

— Защо то е толкова специално за него?

— Предполагам заради това, което каза... — Одри се замисли за момент и добави: — Много се страхуваше, че ние с Майкъл сме загинали. Снежната буря беше ужасна и...

В този момент вратата се отвори и в стаята влетя Каеру. Лицето му беше разкривено, дори беше забравил да почука.

— Какво има? — остро попита Масаша.

Резкият глас на оябуна накара Каеру да се осъзнае и да си спомни за добрите маниери. Главата му стори механичен поклон:

— Хиляди извинения, оябун, но навън донесоха едно пакетче за теб.

— Остави ме на мира! — раздражено отвърна Масаша. — Не виждаш ли, че съм зает?

— Разбира се, оябун — поклони се отново Каеру. — Не бих си позволил да те безпокоя, но пакетчето е донесено от специален куриер, който отказва да приеме подписа на когото и да било от нас. Настоява лично ти да го получиш от ръцете му.

— Добре — изръмжа Масаша, извърна се към Одри и на лицето му се появи мазна усмивка: — Няма да се бавя, драга. Починете си малко, ще довършим разговора си, след като се върна...

— Какво стана с телефона? — спря го Одри. — Искам да говоря с майка си.

— Скоро и това ще стане — отвърна Масаша и стана на крака. — А засега ще оставя един човек отвън, за да не бъдете обезпокоявана от никого.

— Но... — Одри се опита да протестира, но двамата мъже вече бяха напуснали стаята. Очите ѝ се насълзиха от унижение. Искаше да

се махне от тук, да се прибере у дома, при майка си и Майкъл. „О, Майкъл, беззвучно промълвиха устните ѝ. Какво ли е станало с теб?“

„Стига вече, заповяда си след малко тя. Престани с това самосъжаление и направи нещо!“ Отиде до вратата и натисна бравата. Нищо. Беше заключена. Беше странно. Масаши не бе споменал нищо за допълнителни, мерки за сигурност... Защо?

„Е, добре, започна да кръстосва помещението тя. Тук съм на сигурно място.“ Приблужи се до прозорчето и дръпна транспаранта. Пред очите ѝ се разкриха водите на пристанището и част от кея. Река, реши тя, тъй като насреща се виждаше оживеният бряг. Значи е била права — намира се в склад. Душата ѝ се изпълни със задоволство.

Обърна гръб на прозореца и видя как бравата леко се завърта надолу. Странно, помисли си тя. Ако е Масаши, той би трябвало да разполага с ключ. Пристъпи напред и се втренчи в ключалката. Нещо се плъзна между нея и рамката на вратата, бравата изщрака и се отвори. В стаята нахълта някакъв непознат, зад гърба му се виждаше проснатото тяло на пазача, оставен от Масаши. „Пресвети Боже, откриха ме!“, помисли си с ужас Одри.

Понечи да побегне, но мъжът я сграбчи изотзад. Реши да вика, но ръката му притисна устата ѝ. Гърлото ѝ се сви от ужас.

Боецът от клана Таки, който беше претърсил външните постройки, се завърна в храма мокър и ядосан. По същия начин се чувстваше и другият. Двамата се спогледаха и миг по-късно решението беше взето — измъкнаха дългите си катани и тръгнаха напред, към вътрешността на храма, въпреки протестите на свещениците. Претърсваха методично и внимателно, не се съобразяваха, че се намират в свята обител. Но това бяха млади момчета, душите им бяха груби и необработени като гласпапир. Само допреди няколко месеца бяха надували своите мотоциклети с кутийка бира в ръка, облечени във вонящи кожени якета, излъскани от непрестанна употреба. Какво знаеха те за Шинто, за храмовете, за свещените горички на „ками“? Интересуваха ги единствено скоростта и мощността на моторите, алкохолът и наркотиците. Мразеха околните по простата причина, че не понасяха собствения си страх. Омразата ги правеше диви, арогантни и жестоки престъпници. Имаха нужда единствено от обект,

върху който да я излеят. Това тяхно качество беше прозрял Масаша и умело го използваше. Затова и те непрекословно му се подчиняваха, често без дори да разбират задачите, които им се поставяха.

Онзи със сипаничавото лице пристъпи към свещения шнур и забеляза завесата зад него. Даваше си сметка, че това са някакви символи, но не знаеше на какво, а и не изпитваше никакво любопитство. Замахна с катаната и преряза шнура, после внимателно пристъпи зад завесата.

Гологлавият беше по-наблюдателен. Очите му уловиха някакво движение в тъмния ъгъл, краката му бързо се насочиха натам. Успя да зърне женската фигура, която изчезна зад завоя, на лицето му се появи тържествуваща усмивка.

Вместо да се втурне подире ѝ, той направи точно обратното — върна се назад, разбута възбудените духовници и напусна храма през главния вход. Прелетя край навързаните една за друга камбанки, широките стъпала надолу вземаше по три наведнъж.

Гологлавият беше сигурен накъде се е насочила жената. Бяха открили колата, видяха, че на задната седалка има катана в кожен калъф. Не пипнаха нищо. Просто защото не подозираха кой е противникът и какви са намеренията му. Но сега гологлавият знаеше.

Стигна при колата доста преди нея, за скривалище избра сянката на висок, проскърцващ на вятъра бор. Не се наложи да чака дълго. Илайн изскочи от горичката и се затича към колата. Гологлавият се изкиска.

Тръгна напред в момента, в който тя отвори вратата и посегна към катаната. Не прецени, че движението му ще се отрази в стъклото. Без фигура, без ясни очертания. Просто движение сред дъждовните вадички.

И това се оказа фатално. Илайн рязко се завъртя, сгъна лявото си коляно, дясната ѝ ръка се стрелна нагоре, катаната свирна в нощния въздух. Гологлавият изпъшка и се олюля, време за друго просто не му остана. Тялото на Илайн го връхлетя, върхът на обувката ѝ се стрелна нагоре и го улучи в брадичката. Вратът на бандита се счупи с остър пукот, трупът рухна в калта с неестествено извита глава.

Илайн се наведе да вземе захвърлената на земята катана, после се стрелна обратно към мъждукащите светлини на храма. Стори ѝ се,

че сред грохота на пороя се прокашля автомобилен мотор. Нямахте как да разбере това, липсваха й необходимите десетина секунди.

Под огромния купол действието се развиваше бързо. Сипаничавият бандит спря на крачка от завесата и зае добре известната на всички бойци „първа нападателна позиция от кенжуцу“. Дясната част на тялото му се насочи напред, коленете се прегънаха. Лявата ръка пазеше гърдите, дясната стискаше блестящата катана.

Стоеше на петдесетина сантиметра от завесата. Дишаше леко, наострил слух. Чуваше единствено кънтящото ехо под високия свод, предизвикано от претърсването на колегите му.

Внимателно протегна ръка, върхът на сабята докосна завесата. Видя, че лесно ще я дръпне встрани и се приготви да го стори. Но в този миг завесата се разтвори, отгоре му скочи ужасен демон. От гърлото на боеца се откъсна сподавен вик.

Демонът беше бял. От главата му стърчаха рога, устата му беше огромна кървавочервена паст. Едва когато получи силен удар „атеми“ и три от ребрата му се счупиха, сипаничавият боец разбра, че противникът му си е сложил маска, а около тялото му е увит бял чаршаф. Но вече беше късно. Получи още няколко силни удара в главата, и изпадна в безсъзнание.

Майкъл захвърли маската и изтръгна катаната от ръцете на умирация бандит. Дръпна чаршафа от горната част на тялото си и се втурна напред.

Миг по-късно видя ръководителя на групата — строен мъж с тънки мустачки и изискан костюм. Не приличаше на подчинените си. Беше доста по-възрастен от тях, едва ли някога се беше разхождал с мотоциклет. От фигурата му се излъчваше авторитет. Положително знаеше къде се намират и какво трябва да открият. Умишлено пренебрегваше светостта на храма, но очевидно я съзнаваше. Вършеше това в името на поставената задача.

В ръката си държеше дълъг кинжал „танто“, острието беше опряно в гърдите на гологлавия свещеник, който им беше предал кутията. „Изражението му издава задоволство“, кой знае защо си помисли Майкъл.

Ножът потъна в кожата на свещеника и остави кървава следа.

— Иди и я донеси! — просъска мъжът с костюма. — Не ми губи времето с въпроси, не се прави на луд!

— Но аз...

Втора кървава черта се появи на гърдите на свещеника.

— Това ще продължава, докато не донесеш кутията! — предупреди го бандитът.

Майкъл се обърна и влезе обратно в нишата. Взе в ръце дървената кутийка и се насочи към бандита и неговата жертва.

— Много добре — проблеснаха очите на онзи. — Остави я тук, близо до краката на този смахнат... За да може да ми я подаде...

Майкъл се подчини.

— Вземи я! — просъска бандитът и отдръпна ножа от гърдите на свещеника. Зад него се мерна неясна фигура, от дрехите ѝ капеше вода.

— Не го наранявай! — умолително се обади Майкъл.

— Млък! — ухили се бандитът и леко кимна с глава: — Кажу ми на момичето отзад да не прави повече движения, иначе ще го изпръскам с кръвта на тоя поп!

— Няма да мърдам — обади се с разтреперан глас Илайн.

Бандитът помръдна глава по посока на Майкъл:

— Видях, че уби единия от моите хора... Къде е другият?

— Отвън, при колата — отговори Илайн. — Лежи със счупен врат.

— Сега ще взема кутията — промърмори онзи. Действаше изключително умно, тялото му беше изпънато като струна. Очевидно не искаше да допусне никаква грешка.

Майкъл пристъпи към кутията и се наведе.

— Не ти — спря го бандитът. — Момичето — доловил моментното колебание на Майкъл, той тихо просъска: — Една десета от секундата ми е достатъчна, за да отнема живота на стареца!

Острието на кинжала опасно проблесна и се опря в гърлото на свещеника.

— Кутията!

Илайн я побутна към прага, едновременно с отстъплението на стройния мъж. Кинжалът отново блесна, натискът върху гърлото на свещеника видимо се усили.

— Сега ела тук!

Илайн направи крачка напред и потъна в мрака.

Майкъл видя как ножът се отдели от гърлото на свещеника и се премести върху шията на Илайн. После двамата изчезнаха в дъжда.

— Тихо! — прошепна Жожи в ухото на Одри. — Стой мирна, иначе ще издадеш и двама ни! — кракът му ритна вратата. — Не се плаши, зная коя си... Аз съм твой приятел.

Изгубил Тори и Мичико в лабиринта от коридори и неосветени помещения, Жожи изпадна в паника. Беше се придържал прекалено далеч от хората на Масаша, страхуваше се да не бъде открит.

После започна да се лута. На два пъти избягна бойците на Масаша в последния миг, изобщо не разбра как се беше озовал именно в този коридор. Видя пазача пред вратата и сърцето му пропусна един такт. Беше убеден, че провидението го е довело до стаята, в която Масаша е заключил Мичико и нейната внучка.

Успя да се справи с боеца, но вратата се оказа заключена. Ловко преодоля ключалката и пристъпи прага. Очакваше да види Тори и своята природена сестра, но вместо това се оказа лице в лице с дъщерята на Филип Дос. За нея беше чувал от Мичико, познаваше лицето ѝ от снимките, които сестра му ревниво пазеше.

— Няма да ти сторя нищо лошо — продължи с успокоителен тон той. — Ей сега ще дръпна ръката си от устатата...

Стори го, после обърна Одри към себе си и бързо ѝ обясни кой е и какво прави тук.

Одри внимателно слушаше, на лицето ѝ бавно започна да се изписва ужас.

— Масаша е враг на баща ми? — прошепна тя. — Но той твърдеше точно обратното!

— Излъгал те е — въздъхна Жожи. — Брат ми много го бива в лъжите!

Одри отстъпи крачка назад.

— Единият от вас лъже — кимна тя. — Проблемът ми е да разбере кой...

Жожи помисли за миг, после кимна с глава:

— Разбирам те напълно. Имам една идея. Остани с мен до момента, в който открием сестра ми Мичико. Масаша я държи затворена някъде тук заедно с внучката ѝ Тори... Всъщност той беше отвлякъл Тори, за да принуди семейството ни да му се подчинява...

Моля те. Мичико положително ще намери начин да ти докаже, че говоря истината!

Тези думи ѝ се сториха напълно разумни. Жожи предлагаше две неща, от които Одри изпитваше огромна нужда: свобода и възможност за обмисляне на следващите си стъпки.

— Добре — кимна тя. — Дотолкова мога да ти се доверя. Кое то не означава, че ти вярвам докрай...

— Съвсем справедливо — поклони ѝ се Жожи. — Ела.

Масаши се подписа за получаването на пратката. Куриерът запали мотоциклета си и бързо изчезна. Пакетчето беше малко, побираше се изцяло в шепата му. Върху опаковката имаше червен печат с надпис: „КРАЙНО СПЕШНО! ДА СЕ ОТВОРИ НЕЗАБАВНО!“ Масаши изпълни предписанието. Пакетчето съдържаше една аудиокасета и нищо повече. Нямахше бележка, нямахше и надписи върху касетата.

Масаши кимна на Каеру да го последва и се насочи към кабинета си на третия етаж. Там седна зад бюрото и включи портативен касетофон.

Гласът говореше руски с подчертан акцент. Масаши беше сигурен, че го познава, но не можеше да се сети откъде. Протегна ръка и спря касетофона.

— Ти знаеш руски, превеждай! — заповяда на Каеру той.

— Това е запис на международен разговор — започна Каеру. — Гласът иска да говори с човек на име Евгений Карск, генерал...

— В руската армия? — присви очи Масаши.

— Не, генерал от КГБ.

— КГБ? — учуди се Масаши. Какво ли има на тази касетка?

Каеру слушаше напрегнато, главата му се приведе на сантиметри от репродуктора.

— От казаното до тук личи, че този Карск е един от шефовете на КРО — контраразузнавателния отдел на КГБ... Но какво общо имаме ние със съветските шпиони?

— Ако не се брой огромното ми желание да ги изтребя до крак — абсолютно нищо! — отвърна Масаши. Пръстът му освободи бутона за пауза и разговорът продължи. Този път говореше човекът отсреща.

— Съобщават, че по това време на нощта Карск е у дома си — преведе Каеру. — Ще прехвърлят разговора там...

От репродуктора се разнесе остро писукане, последвано от електронни сигнали. После някой каза на японски:

— Моши-моши (Здравей).

— Търсих те в службата — поясни първият глас. И Масаша го позна — това беше гласът на Козо Шина!

Масаша и Каеру мълчаливо се спогледаха. Разговорът между Шина и Карск продължи — разговор между стари и добри приятели. Обсъдиха плановете си за ликвидиране на клана Таки, после уточниха условията на сделката, която трябваше да доведе икономиката на САЩ до пълна разруха. Накрая обърнаха внимание и на сложната игра, чрез която Жожи и Масаша би трябвало взаимно да се унищожат.

— Шина е агент на КГБ! — просъска с побеляло от гняв лице Масаша. — Долен негодник! — замахна с ръка, хартиите от бюрото му полетяха към пода.

— По-скоро работи с КГБ — внимателно подхвърли Каеру.

— Идиот! — кресна Масаша. — Никой не може да работи с КГБ! — тялото му трепереше, вече почти не беше в състояние да се владее: — Руснаците са майстори на манипулацията! Баща ми използваше цялата мощ на клана, за да се бори с тях! Прилошаваше му само при мисълта, че някога могат да стъпят на японска земя! — юмруците му се стовариха върху бюрото, дървеният плот изкънтя: — А сега се оказва, че аз едва ли не съм техен съюзник! Не, това вече е прекалено!

— Този човек ти внуши да убиеш Хироши, същото се опитва да стори и по отношение на Жожи — промълви Каеру, без да сваля очи от лицето на господаря си, в очакване на нов гневен изблик: — Шина те е използвал за свои цели... А руснаците улучват с един куршум два заека. Използват ни за превантивен удар срещу вечния си враг Китай, в същото време постигат една стара своя мечта — да стъпят на японска земя! След ядреното нападение Шина ще разчита единствено на тях, за да се закрепят на власт тук, в Япония. Но те знаят прекалено много за неговите машинации и ще бъдат в състояние да изнудват Джибан... А именно Джибан ще бъде управляващата сила в нова Япония...

— От което следва, че нова Япония ще бъде управлявана от КГБ — мрачно кимна Масаша и започна да крачи напред-назад като

затворен в клетка звяр. — Това аз няма да позволя! Ще убия Шина и ще осуеят коварните им планове!

— Надявам се, че наистина си готов за това — загрижено го погледна Каеру. — Просто защото друг изход няма!

— Считай, че Козо Шина вече е труп! — изсъска Масаша. — В момента е тук, на територията на склада, уточнява нещата с ядрените специалисти на Нобуо... Не успях да го накарам да си отиде и зная защо... Той просто чака появата на Илайн... — очите му се насочиха към бъркотията на килима, резултат от необузданата му ярост. Наведе се и извади касетата от счупения магнетофон, гласът му прозвуча много по-спокойно от преди: — Много ми е любопитно кой праща тази касета... — очите му се заковаха върху лицето на Каеру, в зениците им проблеснаха победоносни пламъчета: — Май наистина ще се окаже, че над мен бдят безсмъртните духове на дедите ми!

До храма се стигаше само по един път, тесен и изпълнен с остри завои, вкопан високо в снагата на непристъпната планина. Майкъл натискаше педала докрай, за ориентир му служеха бледите стоп светлини на колата на бандита. Караше без фарове, всеки момент очакваше да катастрофира.

На места дъждът беше предизвикал свличания, асфалтът беше покрит с камъни и кал. Натъкнал се на първото от тях, нисанът на Майкъл опасно се подхлъзна и поднесе встрани. Той скочи на спирачките, но поднасянето продължаваше. Светкавично превключи на ниска предавка, гумите намериха сцепление с настилката в последния момент, колата с рев се върна на пътя.

Най-сетне планинският път остана зад гърба им, бандитът прекоси моста над Сумида и пое по магистрала 122. Караше с максимална скорост, но не направи никакви опити за изплъзване. Това даде увереност на Майкъл, че е успял да остане незабелязан.

При Такиногава бандитът напусна магистрала 122 и Майкъл почти го изгуби в оживеното движение на кръстовището. Продължаваха да се движат в югозападна посока, прекосиха Тошимаку и блестящите неоновии реклами на Шинжуку, после поеха на югоизток към Минато-ку. Тук улиците бяха пусти и зле осветени, модерните небостъргачи тънеха в мрак. Майкъл беше принуден да

увеличи дистанцията и да кара с върховно внимание. Плъзнаха се покрай парка Шиба Онши, миризмата на реката го удари в ноздрите. После се озоваха на кея Такашиба.

Бандитът сви в тясна уличка и закова колата пред някакъв склад. Майкъл остави двигателя да работи и напрегна взор. Онзи слезе от колата, в ръката си държеше кутийката, в която би трябвало да бъде документът Катей. Илайн слезе сама, бандитът не я държеше на мушка. Прекосиха уличното платно и се насочиха към входа на отсрещния склад. Там ги очакваше неясна сянка, която нетърпеливо пристъпи напред да ги посрещне. Под бледата светлина на уличната лампа се изправи Масаша Таки.

Останал зад волана, Майкъл напрегнато размишляваше. Нима всичко е било лъжа? Нима Илайн все пак работи за Масаша? Ръцете му изстинаха, в главата му настъпи пълно объркване. Възможно ли е цялата битка в шинтоисткия храм да се окаже представление в моя чест? В съзнанието му бавно изплуваха думите ѝ: „Ти, изглежда, се нуждаеш от лесен отговор. Едно изречение, след което всичко ще стане ясно и разбираемо. Но реалният живот не е хербарий. В него има светлини и сенки, в него се преплитат стотици и хиляди оттенъци...“

Пое дълбоко въздух и направи опит да се успокои. После отвори вратата и тихо се плъзна навън.

— Няма смисъл — отчаяно прошепна Жожи. — Тук е истински лабиринт, никога няма да успеем навреме да открием Мичико...

— Навреме за какво? — попита Одри, доволна от възможността да разговарят. Няколко пъти се опита да каже нещо, но Жожи неизменно ѝ запушваше устата с длан. Все по-рядко се натъкваша на бойци от клана, всички се насочваха надолу, към подземното ниво на огромния склад. Разговорът беше единственото ѝ оръжие срещу пълното объркване, Одри отлично съзнаваше този факт. Колкото повече неща измъкне от Жожи, толкова по-добре ще го опознае. На практика съвсем не изглеждаше като човек, който е свикнал да прибъгва до насилие. Преди всичко, защото не беше проявил желание да я държи под ключ като брат си Масаша. Нито пък я беше заплашил с пистолета, чиято дръжка стърчеше от панталоните му. Какво ли ще стане, ако успее да му измъкна оръжието, запита се тя. Може би

наистина трябва да опита — това положително ще даде отговор на много въпроси...

— Хората на Масаше се занимават с монтажа на някаква бомба или ракета — промълви Жожи и махна с ръка по посока на дървеното мостче, увиснало над подземния хангар. — Ей там... Преди известно време видях хора със защитно облекло...

— Защитно облекло ли? — вдигна вежди Одри. — За ядрено оръжие ли става въпрос?

— Един Господ знае какво е намислил брат ми — въздъхна Жожи. — Но то несъмнено е опасно, дори налудничаво. Масаше дължи властта си на Козо Шина — човек, когото баща ти положително е познавал. Неговата тайна организация се нарича Джибан, членовете ѝ разполагат с голяма власт както в Япония, така и в различни страни по света. Основната цел на Джибан е по-голямо жизнено пространство за японците. А това означава окупация на Манджурия и Китай... Цел, която доведе до катастрофално загубената война в Тихоокеанския басейн... Според мен вече всичко е ясно: Шина е доставил атомното оръжие, а брат ми е осигурил човешките ресурси...

— Но какво ще правят с тази бомба? — попита Одри.

— Не знам — въздъхна Жожи и притисна слепоочието си с длан. — Имам чувството, че сънувам ужасен кошмар... — очите му се впиха в лицето на Одри: — Ще пуснат атомния заряд над територията на Китай!

— Това е невъзможно! — възкликна Одри. — Нали има радары, международна система за сигурност? Ще ги спрат още преди да са тръгнали!

— Вероятно — кимна Жожи. — Но те отлично знаят това и положително са открили начин да се промъкнат... Иначе цялата бъркотия тук е лишена от смисъл...

Одри спря очи на пистолета, който стърчеше от панталоните му. Дръжката беше на сантиметри от ръката ѝ. Дали да не го измъкне? Поколеба се за миг, после реши да се откаже. Искаше да открие по заобиколен начин дали този човек казва истината, или всичко е един предварително подготвен сценарий.

— Ела — дръпна го за ръкава тя. — Трябва да открием твоята Мичико. Може би тя ще знае отговора на този въпрос.

Трополенето на дъжда наподобяваше пулсирането на милиони сърца. Свит на втория етаж на склада в Такашиба, Майкъл внимателно се заслушваше.

От тавана висеше голям плакат от оризова хартия, изобразяващ връх Фуджи, увит в облаци и огрян от лунна светлина. Преобладаващите цветове бяха златно, черно и синьо, околният пейзаж сякаш грееше от сиянието на гордата планина. Плакатът разделяше помещението на две: бледа сянка и слаба, разсеяна светлина. До стената в дъното имаше стар дървен шкаф — от онези, които се използват в селските къщи. Прозорчето редом с него гледаше към пристанището. Отсам плаката беше използваемата част на стаята, съдържаща голяма готварска печка „хибаши“. Върху дървена маса с каменни крака димеше бронзов чайник, две порцеланови чашки чакаха да бъдат напълнени със зелен чай. Подът беше покрит с татами, отгоре имаше няколко напълнени със слама възглавници.

Майкъл успя да се добере до тук, използвайки дългата верига с тежести в двата края, която му даде Стик Харума. Приклепнал в центъра на помещението, той внимателно се заслушваше. Душата му тръпнеше от предчувствието за близка опасност.

Зърна сянката, затъмнила за миг нарисованата луна, обърна се и отскочи надясно. Плакатът зад гърба му се разцепи на две от острието на дълга сабя. Стиснал с две ръце веригата, Майкъл се шмугна оттатък.

Сянката върху стената, издължена и някак безформена, сякаш го очакваше. Да напусне този живот и да се прехвърли в друг, да замени една действителност с нейната противоположност...

— Илайн! — ръцете му се стегнаха около веригата.

— Мисля, че това беше неизбежно — прошепна тя с тъжно лице. Дългата сабя се вдигна над главата ѝ.

— Твърдеше, че искаш да ме закриляш — погледна я в очите Майкъл. — Но през цялото време работеше за Масаша. Постоянно ме лъжеше, чудя се как изобщо съм ти вярвал...

— Нямахте как да ти обясня — тихо отвърна тя и започна кръговото си движение около него. — Масаша отвлече дъщеря ми и я държи заложница. Сам разбираш, че думите и обещанията ми нямат

никакво значение... Готова съм на всичко, за да спася живота на дъщеря си.

— Дори да ме убиеш, така ли?

— Масаша получи документа Катей — отвърна тя, разстоянието помежду им бавно се скъсяваше. — Всичко ще свърши в момента, в който го предаде на Козо Шина. И аз ще получа обратно своето дете.

— Наистина ли вярваш в това? — отчаяно попита Майкъл. Беше сигурен, че не може да победи Илайн. — Масаша добре знае колко си опасна, едва ли ще те остави да живееш... — единственото му желание беше да избегне сблъсъка, да се опита да я убеди.

— Длъжна съм да вярвам — отвърна Илайн. — Това е единственото нещо на света, което ме крепи... Не мога да допусна убийството на собственото си дете!

— Дватама заедно имаме шансове — каза Майкъл. — Можем да победим Масаша.

— Изключено — обади се гласът на Масаша зад него. Остра, ослепителна болка проряза главата на Майкъл. Едва сега разбра, че Илайн е била примамката за отвличане на вниманието му. А Масаша спокойно е заел позиция зад гърба му.

— Махай се от тук! — просъска Масаша по посока на Илайн. — Долу всичко вече е готово, хората чакат... — очите му се насочиха към проснатото тяло на Майкъл: — Той каза истината. Ти си твърде опасна, би трябвало да съм разбрал това отдавна, преди много дни... Баща ми те създаде на базата на един мит, в крайна сметка ти наистина се превърна в мит... Не зная дали това се дължи на неговото умение да разказва легенди, или пък на твоите собствени физически качества. Но тъй или иначе ти наметна мантията на свръхестественото...

Хвърли ѝ бегъл поглед, веднага установи, че тялото ѝ продължава да е обтегнато в нападателна стойка. Китката на лявата му ръка направи светкавично движение, острието на катаната блесна на бледата светлина.

— Май ти се иска да опиташ, а? — просъскаха устните му. — Да провериш кой от нас може да пролее повече кръв, кой ще оцелее? Битката ще бъде жестока и изтощителна. Лично аз ще се погрижа да я направя такава, притежавам достатъчно козове, за да бъда сигурен, че никога няма да я спечелиш. По-силен съм от теб, освен това държа

Тори. Мъничкото, сладко момиченце. Днес го видях. Беше тъжно и плачеше за своята майчица...

— Мръсник! — гневно изръмжа Илайн. — Страшно много ми се иска да те насека на парчета!

— Хайде, опитай! — ухили се Масаша, острието на катаната му отново проблесна във въздуха.

Душата на Илайн се сгърчи от омерзение. Обърна се и напусна помещението, без да поглежда към безжизненото тяло на Майкъл. Последва я саркастичният смях на Масаша.

Спусна се по някаква стълба, пое по друга. Не виждаше къде стъпва, не знаеше къде отива. Спъна се и падна в ъгъла на някакъв коридор, сърцето я болеше. Съзнаваше, че каквото и да върши, то е погрешно. Пропито от зло. Къде изчезна блестящата, благородната цел на боеца? Няма такива неща в живота, всичко е легенда... Реалността е груба и жестока.

„Нима наистина мога да бъда част от надеждите и мечтите, запита се безмълвно тя. Ако това е бъдещето, за което съм била предопределена, аз не искам дори да го поглеждам!“

Измъкна катаната от ножницата, обърна я с дръжката навън, острието опря в долната част на корема ѝ. Душата ѝ се разкъсваше от чувството за вина, примесено с „гири“. Ако остане безучастна тук, любимият човек ще бъде унищожен. А с него и родината ѝ. А ако събере кураж и се върне в стаята, в която Масаша се готви да ликвидира Майкъл, ако заби катаната си в гърлото му, тя ще бъде сигурна, че убива и собствената си дъщеря. Смъртта я обграждаше отвсякъде, смъртта я викаше. Тя беше единственото ѝ спасение. „Аз съм облекчение, шепнеше тя. Аз нося спасението от болки, страдания и отговорност... В моите ръце дългът се превръща в сън, аз съм спокойствието и тишината, вечния покой на забравата...“ Свободата махаше с ръка отвъд мрака, душата на Илайн се изпълни с копнеж.

А тялото ѝ се приготви за смъртта.

„Ако попаднеш в ръцете на врага, устата ти трябва да остане затворена — инструктираше го от висок подиум чичо Сами. — Информацията е смърт, синко... Такава е нашата работа...“

Приличаше на английска овчарка, приличаше на Нана — стражевото куче от „Питър Пан“, което бдеше над децата на семейство Дарлинг.

Каква е тази работа, искаше да узнае Майкъл, удобно отпуснат в леглото си.

Чичо Сами вдигна лапи от катедрата. Това не бяха лапи на английска овчарка. Черни и с дълги нокти, те приличаха повече на лапите на доберман... Звярът изръмжа и се приготви за скок...

Той простена и се надигна. Клепачите му потрепнаха и се отвориха. Погледът му потъна в очите на Масаша.

Връх Фуджи гордо се издигаше в средата на помещението, околностите му блестяха все така ослепително. Майкъл примигна, капчиците кървава пот се отстраниха от клепачите му. Вече можеше да вижда.

Масаша постави кутийката на масата и се наведе напред. Майкъл направи опит да се отдръпне, но не можеше дори да помръдне.

— Имало едно време трима братя — прошепна японецът. — Първият загинал в бой за славата на своя оябун, вторият го последвал... — омразата бликаше от очите на Масаша, правеше ги воднисти и някак безцветни: — Дошъл ред и на третия брат да се хвърли в бой за славата на своя оябун. Той го сторил с желание, също като братята си. Но преди това се закълел, че ще отмъсти за смъртта им...

Очите му се превърнаха в очи на вълк, хищни и безмилостни.

— Твоята задача беше да ни заведеш при тази кутия — пръстите му докоснаха белия плат на кърпата. Ти я изпълни и вече е време да умреш.

Майкъл погледна оцъклените очи насреща си и разбра всичко. Този човек наистина щеше да го убие. От Цуйо, своя любим сенсей, беше научил да прави разлика между заплаха и действителни намерения.

Масаша развърза възела и вдигна капачето. В продължение на една безкрайно дълга секунда лицето му остана напълно безизразно. Пръстите му леко повдигнаха навития на руло пергамент, очите му внимателно опипваха печата.

— Документът Катей — доволно въздъхна той, блесналите му очи се спряха върху лицето на Майкъл. — Сега вече разполагам с всичко. Най-сетне ще бъда в състояние да подчиня Козо Шина.

Старият мръсник е сключил съюз с КГБ, възнамеряваше да ме продаде на руснака Евгений Карск в момента, в който се възползва от армията на клана Таки. Но аз успях да го надхитря, документът Катей е в ръцете ми. Без него Шина е загубен, от ръцете му ще се изплъзне контролът над Джибан... А ако иска да го задържи, ще трябва да разчита само на мен.

— Къде е сестра ми? — тихо попита Майкъл. — Къде е Одри?

Масаши остави документа на масата.

— Вече нямам нужда от теб — изръмжа той, сграбчи реверите на Майкъл и го придърпа към голямата печка „хибаши“. Вдигна медното капаче, лицето му стана алено от блясъка на разгорелите се въглини.

— Време е да умреш!

Одри първа забеляза сгърчената фигура на Илайн в ъгъла.

— Това тя ли е? — попита. — Това ли е Мичико?

Жожи се закова на място, очите му се насочиха към ъгъла на коридора.

— Господи! — прошепна той. — Това е Илайн, нейната дъщеря! Какво ли прави тук? — в същия миг видя блясъка на дългото острие, нададе отчаян вик и се втурна напред.

— Махай се! — проплака Илайн. Беше сигурна, че това е Масаши, че идва да ѝ отнеме и последната проява на воля. — Вече съм мъртва!

Одри настигна Жожи и решително го блъсна настрана. Видяла отчаяното лице на Илайн, тя изведнъж, по силата на някакво шесто чувство, разбра какво трябва да стори.

— Отдръпни се, Жожи! — извика тя. — Скрий се зад ъгъла, иначе с нея е свършено!

Изчака Жожи да се оттегли и се наведе над Илайн. Сърцето болезнено блъскаше в гърдите ѝ, даваше си ясна сметка, че гледа право в лицето на смъртта. Чертите на Илайн бяха изопнати като на мъртвец, кожата ѝ блестеше в странно сияние.

Одри се парализира от ужас. В главата ѝ нахлуха спомени. Някога, преди много години, Майкъл ѝ беше разказал за онази буря в планините на Йошино. Сега в ушите ѝ отново прозвуча гробовният глас, с който брат ѝ разказваше за Сейоко, отнесена от вятъра в

бездънната пропаст. Беше описал в подробности лицето на момичето, но Одри не успя да го разбере. Едва сега всичко ѝ стана ясно. Господи, помисли си тя, как изобщо е успял да запази съня си след всичко това?

— Илайн.

— Коя си ти? — уморено прошепна Илайн. — Махай се от тук!

Отчаяно опитвайки се да си спомни всичко, което Майкъл ѝ беше разказвал за Япония, Одри бавно се отпусна на колене. Не повече от метър я делеше от тялото на Илайн.

— Аз съм сестрата на Майкъл Дос — тихо промълви тя. — Познаваш ли го?

В очите на Илайн блесна живец, погледът ѝ бавно се фокусира върху лицето на Одри.

— Господи! — тихо възкликна тя. — Значи още си жива! Е, поне теб не съм успяла да унищожа... — от гърдите ѝ се откърти тежка въздишка, гласът ѝ се превърна в стон: — Да, познавам твоя брат... Дори вече го убих!

Одри прехапа устни, за да не изкрещи. Душата ѝ се гърчеше от усилия да преодолее паниката.

— Какво искаш да кажеш? — прошепна тя.

— Мама ми заповяда да открия Майкъл и да остана с него, да го пазя и закрилям... Но Масаша отвлече дъщеря ми, принуди мама и татко да изпълняват неговите заповеди. Аз му донесох свещената сабя на Джибан и документа Катей, доведох му и Майкъл... Сега Масаша има всичко, цялата власт е в ръцете му. Ще убие Майкъл. Зная, че ще го стори...

Одри с мъка разбра значението на този объркан поток от думи. Но това бе напълно достатъчно, за да се увери, че Жожи ѝ е казал истината.

— Искаш да кажеш, че Майкъл още не е убит, така ли?

— Не зная, може би... — тихо отвърна Илайн, в очите ѝ се появи отчаяние. — А сега ме остави да умра...

— Значи имаме надежда! — извика Одри, без да обръща внимание на последните ѝ думи. — Илайн, чуй ме! Жожи е с мен. Той знае къде е скрита дъщеря ти. Дошъл тук заедно с Мичико, за да я спаси. Майка ти и Тори са заедно. Тук, в този склад!

Илайн надигна глава. Ужасното мъртвило в изцъклените ѝ очи отстъпи място на яростен пламък, гърдите ѝ започнаха да се надигат и

отпускат, по бузите ѝ изби червенина.

— Възможно ли е това да е истина? — прошепна напрегнато тя.

Одри се обърна и повика Жожи. Появата му оказа чудотворно влияние върху отчаяната жена. Илайн изпусна сабята, скочи на крака и го прегърна.

— О, Жожи! — проплака тя. — Истина ли е това? В безопасност ли е Тори?

Той хвърли един нерешителен поглед през рамото ѝ, Одри енергично кимна с глава.

— Да — стисна я в прегръдките си той. — В момента Тори и майка ти наистина са на сигурно място...

Илайн рязко се отдръпна, лицето ѝ стана бяло като вар.

— Майкъл! — прошепна тя. — Какво направих аз, Господи?!

Двубоят се водеше така, сякаш и двамата държаха катани в ръцете си. *Трябва да изчислиш траекторията, да намериш центъра на битката*, казваше някога Цуйо. *Сториш ли това, противникът ти ще има сериозни затруднения.*

Тялото му гореше от остра болка, но Майкъл не ѝ обръщаше внимание. Знаеше, че отстъпи ли пред нея дори за миг, всичко ще бъде загубено.

Точно към това се стремеше Масаши. Въпросът беше кой ще издържи докрай. В подобна битка поражението не се измерва със спирането на сърцето на противника, а с прекършване на волята му.

Болката заливаше главата на Майкъл като огнен водопад. Вмъкваше се дълбоко в съзнанието му, превръщаше се в ослепителна светлина, която изсмукваше въздуха от сгърчените му дробове.

Огънят имаше способността да говори. Да крещи и да се гърчи, да прогаря всяка съзнателна мисъл в главата му. Реакцията беше неизбежна — умът му започна да се свива и затваря в себе си, отдръпвайки се по-далеч от нетърпимата болка. *Открий центъра на битката, влез в него!* Едва чут шепот, бързо погълнат от огнената стихия. *Битката?* Тялото му потъваше в пламъците на болката, умът му агонизираше. *Точно това в битката!*

Не след дълго се оказа на ръба. Отвъд него царяха тишина и спокойствие. Вечна неподвижност, която чуваше и усещаше.

Примамлива и ведра. Толкова лесно е да се потопиш в нея, ще бъде прекрасно! Край на ослепителната светлина, край на нетърпимия шум и острата болка! Всичко ще бъде...

Стига! Нали точно към това се стреми противникът?

Все пак... Там е толкова тихо, толкова спокойно!

Открий центъра на битката, влез в него!

Само една стъпка. И потъваш в черното безбрежно спокойствие.

Край на всякакви битки. Завинаги!

Не! *Битката е...*

Стратегията на Масаша изведнъж стана ясна. Искаше да убеди Майкъл, че центърът на битката е вътре в главата му.

А не там...

Майкъл изведнъж прозря измамата.

Тук...

Масаши концентрираше усилията на волята си в една точка. Да, разлика наистина нямаше. Все едно, че катаната е в ръката му... И точката е там. Мястото, привличащо цялата му душевна енергия.

После умът на Майкъл се откъсна от оковите, понесе се на воля, на свобода. *Кара — вечната пустош...*

Главата му се стрелна напред и размаза носа на Масаша. Бликна кръв, японецът замаяно се хвана за него. Майкъл отскочи назад, кракът му замахна за тежък ритник. Не улучи.

Масаши се дръпна крачка назад, катаната блесна над главата му. Майкъл нямаше оръжие. Нямаше нищо. С изключение на *Вечната пустош*. Умът му не разработваше никаква стратегия, не търсеше защита в границите на това, което му беше познато. Не се опираше на никакъв закон. Дори на Всеобщия закон на Вселената, с който се съобразяваха всички майстори на бойното изкуство, независимо от своята школа...

Не можеше да се концентрира върху нищо. Не беше в състояние да вижда и реагира. Стори единствено това, което му повеляваше духът на сенсея: *Влезе в центъра на битката*. Право в ръцете на Масаша. Стори го, без да отчита стратегията на противника, без да вижда катаната в ръцете му, без да се съобразява с естеството на неговото нападение.

Стори това, от което имаше нужда. Това, което му диктуваше *Вечната пустош...* Ръцете му се стрелнаха нагоре и изтръгнаха

катаната.

Неподготвен за тази изненадваща атака, Масаша отстъпи назад и измъкна дълъг кинжал „танто“. Дръжката му се стовари в слепоочието на Майкъл, тялото му се люшна и падна на колене. Хиляди оси бръмнаха в главата му, после дружно го ужилиха...

Без да изпуска документа Катей, Масаша се наведе да издърпа сабята от омекналата ръка на Майкъл.

После рязко се изправи, замахна и насочи острието към сърцето му. Стотна от секундата преди решителния удар нещо помръдна зад гърба му. Масаша рязко се обърна и видя Козо Шина на крачка от себе си. В ръцете му проблясваше свещената катана на Джибан.

— Какво става? — изръмжа Масаша, на лицето му се появи зловеща и едновременно с това подигравателна усмивка. Старецът очевидно си въобразяваше, че все още е воин, че все още може да върти оръжието над главата си. При това не какво да е оръжие, а свещената катана на Джибан! — Махай се, нямаш работа тук! — ръката му инстинктивно придърпа документа Катей по-близо до тялото.

— Напротив — спокойно отвърна Шина. — Имам една малка работа... Твоята роля приключи с доставката на изтребителя ФАКС за нуждите на Джибан, сега ще получиш наградата си... — едновременно с последните думи тялото на възрастния мъж се стрелна напред със смайваща бързина, острието на древното оръжие потъна дълбоко в гърдите на Масаша.

Оябунът на клана Таки нямаше време да организира защитата си. Тялото му отхвъркна назад и се задържа изправено единствено благодарение на сабята, която беше изтръгнал от ръцете на Майкъл.

Острието на свещената катана го прободде и се заби в стената. Въздухът излетя от устата на Масаша с остро свистене, дробовете му сякаш се напълниха с вода.

— Беше сигурен, че всичко си преценил — все така спокойно рече Козо Шина. — Беше убеден, че си господар на света... Бях наблизил и чух всичко. Не зная как си разбрал за моята сделка с генерал Карск, но това вече е без особено значение... — на лицето му се появи жестока гримаса, ръката му рязко завъртя острието.

Масаша изпъшка от болка, видя собственото си отражение в стъклениците на Козо Шина. Отражението на един глупак. Стори му

се, че чува подигравателния смях на баща си. А може би това не беше смях, а ридание?

— Това не е справедливо — прошепнаха напуканите му устни. Дишаше трудно, в главата му отекна настойчив призив. Викаше го Ватаро. Някъде отдалеч, безкрайно далеч... Ослепително слънце в синьото небе, което го зове до себе си. Изведнъж Масаша разбира посланието на Ватаро. Ръката му потрепна в последно усилие, документът Катей изчезна в огнената паст на голямата печка „хибаши“.

Козо Шина изкреця и скочи по посока на пламналия ръкопис, острието на свещената катана се измъкна от стената.

Масаша наблюдаваше как скъпоценният документ се превръща в пепел в пламналите ръце на Шина, на лицето му се появи доволна усмивка. После отмести поглед, вече не можеше да понася мутрата на противника си. Ярка светлина се появи в мрака на нощта.

Беше странно. Гледаше светлината и едновременно с това падаше. Кръвта се превърна в ален флаг плющящ на вятъра, стаята започна да се преобръща. Подът зае мястото на стената, зъбите му рязко изтракаха...

Масаша падаше, но имаше чувството, че е увиснал във въздуха. Под себе си виждаше ярките светлини на Токио, оживеното пристанище, усилената работа на доковете.

През дъждовните струи бавно се очерта черен квадрат. Беше прозорецът на втория етаж, зад които се спотайваше злокобна и могъща сила. Но тя вече нямаше нищо общо с него. Той се носеше във въздуха, тласкан от поривите на ураганния вятър. Не чувстваше болка, не чувстваше страх.

В съзнанието му изплува една отдавна забравена приказка, беше я чувал от баща си... Малко момче решило да излезе от дома си през нощта, бързо се изгубило в гората. Обкръжено от страшни сенки и непознати звуци, то се изплашило и започнало да плаче. После иззад облаците изскочила луната. Огромна, златиста, увиснала ниско над земята. Било в края на лятото, малко преди жътва. Лъчите на луната облели момчето в златен дъжд, то вдигнало глава и видяло ясно очертаната пътечка между дърветата. Пътечката свършвала пред няколко широки каменни стъпала.

Момчето започнало да ги изкачва. На всяко от тях ставало все по-леко и по-леко. Накрая се принудило да се хване за камъка, тъй като имало опасност да отлети. Погледнало надолу, гористата равнина била отдалечена на хиляди метри. Уплашило се и отново започнало да плаче. Тялото му се разтърсило, пръстите му се откъснали от хладния камък. Момчето полетяло високо в нощното небе.

Същото вършеше и Масаша. Обзе го чувство на радостно опиянение. Стори му се, че е онова момче от приказката. А може би се беше върнал в детството си, омагьосан от приказката на баща си.

— Сега момчето не се страхува от нищо — каза Ватаро Таки.

— Защо? — попита Масаша.

— Защото целият свят му принадлежи — отвърна баща му. — Той е под него, показва му се с цялото си многообразие. Момчето може да види добрите места, да отмине лошите... Никой нищо не му е казал, но то вече знае, че може да отлети където пожелае...

— То просто следва светлината...

Тялото на Масаша се къпеше в кръв. Дъждът беше спрял, единственият звук в стаята беше монотонното почукване на капките, падащи от върха на свещената катана на Джибан. Плътните облаци се бяха разкъсали, между тях се спускаше кос лъч лунна светлина.

— Исках да се гордееш с мен — прошепна той на духа на баща си. — Нима не се гордееш с мен и сега? Поне мъничко? — изправено на ръба на смъртта, съзнанието на Масаша отчаяно потърси светлината. Но тя беше изчезнала.

Илайн видя първо кръвта.

Локва кръв бавно попиваше в татамито, тялото на Майкъл беше опръскано с нея. Алени капки се стичаха от заснеженото чело на връх Фуджи.

Душата ѝ се изпълни с ужас. Хукна към него, дори не забеляза сянката, която се прокрадваше зад плаката. Точно там, където преди минути се беше спотайвала, за да го изненада.

Рухна на колене, взе главата му в ръцете си. На вратата се появиха Одри и Жожи.

— Майкъл! — проплака Одри. — О, не, за бога! Не!

Илайн вдигна глава и тихо прошепна:

— Жив е...

Одри затвори очи в безгласна молитва, сълзите рукнаха изпод клепачите ѝ. Коленичи до брат си, протегна ръка да го докосне. Искаше да почувства дишането му, да усети топлината на тялото му.

— Масаше е мъртъв — промълви някак учудено Жожи. Сякаш не можеше да повярва, че брат му вече е преминал в отвъдното. Наведе се над трупа и надникна в безжизнените очи, втренчени в нещо далечно и невидимо за останалите.

— Масаше...

В душата на Жожи се бореха смесени чувства. Облекчение, мъка, угризения... Но задоволство нямаше. Липсваше дори усещането, че е възтържествувала справедливостта. Вместо това се запита какво би могъл да стори, за да предотврати тази трагедия. Карма, въздъхна найсетне той. Така е било писано...

Майкъл отвори очи и ги закова в лицето на Илайн. После бавно извърна глава.

— Майкъл! — прошепна тя.

— Нямам какво да ти кажа — с мъка отвърна той и се претърколи настрана. Понечи да седне и видя сестра си.

— Оди!

— О, Майкъл! — проплака Одри и се хвърли в прегръдките му. Той се намръщи от болка.

— Значи тук са те докарали...

— Масаше направи опит да ме убеди, че е на наша страна — кимна тя. — И че търси убиеца на татко...

— В това отношение не те е излъгал — обади се Илайн. — Наистина много искаше да разбере кой го е убил... Уде, личният му екзекутор, е бил по следите на Филип... Задачата му била да открие Филип Дос и с мъчения да изтръгне от него признание за местонахождението на документа Катей. А след това да го убие. Нещата се развиха почти така...

— Аз мислех, че ти си екзекуторът на Масаше — погледна я Майкъл. — Зиро...

— Вече ти казах, че Масаше държеше в плен дъщеря ми Тори — търпеливо отвърна Илайн. — Заплашваше да я убие при първото неподчинение от моя страна.

— Не ти вярвам — поклати глава Майкъл. — До този момент чувах от устата ти единствено лъжи...

— Масаша искаше да те държа под око — продължи Илайн. — Беше сигурен, че именно ти ще го отведеш при документа Катей след убийството на баща ти.

— Лъжеш!

— За дъщеря си казва истината — намеси се Одри. — Масаша действително я е държал тук... Жожи е открил това и довел Мичико да я спасяват... — извърна глава и добави: — Нали така, Жожи?

— Точно така — кимна японецът. — Чрез Тори моят брат е държал в подчинение не само Илайн, но и самата Мичико... Съпругът ѝ Нобуо и Козо Шина са успели да набавят един ядрен заряд, видях го с очите си. Техниците на „Ямамото Хеви Индъстриз“ го монтираха на нещо като ракета... Но...

— Почакай малко — прекъсна го Майкъл. Думите на Жожи избухнаха като ярък пламък в съзнанието му, сега вече всичко си идваше на мястото. Нобуо Ямамото е бил изнудван — ето го ключът към загадката, последното късче от мозайката. Ето защо прекъсна търговските преговори със Съединените щати! — ФАКС! — възкликна той. — Изтребителят ФАКС на Ямамото ще бъде използван за превозването на ядрения товар! Ето защо Масаша и Козо Шина са държали толкова много на техническата помощ на Нобуо! Готов съм да се обзаложа, че това е основната причина за съюза между Козо Шина и Масаша! Човешките ресурси на клана Таки са били само претекст. Масаша е имал начин да се добере до ФАКС, а Козо Шина е имал нужда именно от този експериментален изтребител!

— Звучи логично — кимна Жожи. — Но ти уби брат ми и заплахата вече не съществува.

— Де да беше така — въздъхна Майкъл и направи опит да се изправи. Не успя да се справи без помощта на двете жени. — Не аз убих Масаша... Стори го Козо Шина. Очевидно съюзът им се е основавал на коварството... Всеки от тях е бил готов да унищожи другия в момента, в който избухне ядреният заряд... Чух това с ушите си. Взаимно са се използвали. Шина е имал нужда от достъпа на Масаша до ФАКС, Масаша пък е разчитал на влиянието на Джибан...

— Но какво ги е накарало да се вкопчат точно сега? — попита Жожи.

— Не съм много сигурен — отвърна Майкъл. — Масаше е успял да открие, неизвестно как, че Шина е сключил сделка със съветското КГБ. С генерал на име Евгений Карск. Именно той е осигурил доставката на ядрения заряд.

— Съвсем логично — обади се Илайн. — Масаше дълбоко мразеше руснаците, подобна информация положително би го накарала да побеснее.

— Значи трябва да благодарим на съдбата, че му е подхвърлила тази информация точно когато трябва — въздъхна Жожи. — Така смъртоносната бомба се е самоунищожила...

— Не съвсем — поклати глава Майкъл. — Козо Шина все още има пълна свобода на действие. В момента е някъде тук, на територията на този склад.

— Освен това е докопал и документа Катей! — възкликна Илайн.

— Не — поклати глава Майкъл и посочи нажежената печка. — Масаше го хвърли в огъня. Шина е лишен завинаги от него, аз също... — в главата му се появи мисълта за генерал Хадли. Сега дядо му няма да има с какво да притисне японците. — Много жалко — въздъхна на глас той. — И други важни събития следват своя ход... Не зная до какво ще се стигне... Документът Катей действително имаше огромно значение!

— Мисля, че сега трябва да се тревожим единствено за ядрения заряд — намеси се Жожи. — Особено след като и Шина е тук!

Илайн се извърна към Майкъл:

— Как се чувстваш?

— Не се безпокой за мен, ще се оправя — отвърна той. Направи опит да ходи, но още на втората крачка тялото му се олюля и рухна. Изпъшка от болка, улучил желязната верига, която му беше дал Стик Харума.

— Майкъл! — извика Одри и коленичи до него.

— Да вървим — извърна се към Илайн Жожи. — Не разполагаме с много време.

— Аз ще остана при него — вдигна плава Одри. — А вие вървете, и без това едва ли ще ви бъда в помощ...

Устата на Козо Шина се разкри в нещо като усмивка. Ясно си представяше духа на Ватаро Таки, още по-ясно виждаше отчаяните му гърчове. Старият мръсник положително вие от мъка при вида на това, което беше останало от могъщата му империя.

После сърцето му беше пронизано от остра болка, усмивката се превърна в гримаса. Изправен над мъртвия Масаци, той имаше едно-единствено желание — да издърпа сабята на принц Ямато Такеру от изстиващото му тяло, да я вдигне високо над главата си и да прониже сърцето на Майкъл Дос. Дълго беше чакал този миг, свещения миг на отмъщението. Но стана така, че не можа да се възползва от него. В опита си да спаси останките на документа Катей получи тежки обгаряния, ръцете му се покриха с болезнени мехури.

Но за отчаяния човек няма невъзможни неща. Скърцайки Със зъби, Шина стисна дръжката на катаната с изранените си ръце. Почти изкрещя от непоносимата болка, но хватката му не отслабна, беше готов за сладкото отмъщение... Катаната започна да се повдига, в същия момент в коридора се разнесоха стъпки. Шина отскочи назад и се скри зад полускъсания плакат с планината Фуджи. Окървавеният връх изглеждаше съвсем подходящ за обстановката.

Чу целия разговор, сърцето му потръпна от мъка. Ех, защо не успя да убие Майкъл Дос! Само една минута не му достигна, една нищожна минута! Но ситуацията вече претърпя коренна промяна. С Джибан беше свършено, мечтите му за велика Япония се превърнаха в купчинка пепел! КАРМА! Злощастна, но не съвсем... Надничайки внимателно иззад остатъците на плаката, той видя нажежената до червено печка „хибаши“. А само на крачка от нея се беше изправил Майкъл Дос, подкрепян от сестра си...

Желанието за мъст измести всичко останало от съзнанието на Шина. Сега е моментът да отмъсти на Филип Дос за убийството на собствения му син! Момент, който беше чакал с години! Беше останал насаме с децата на Филип Дос — неговото наследство, неговото бъдеще! Стисна здраво дръжката на катаната и отметна разкъсания плакат.

Майкъл бавно вдигна глава. Лицето на човека му беше непознато, но катаната в ръцете му несъмнено принадлежеше на принц Ямато Такеру. Това трябва да е Козо Шина, каза си той.

— Майкъл Дос! — прошепна Шина с натежал от вълнение глас. Само след миг щеше да отмъсти за убийството на сина си, годините на мрачно отчаяние щяха да бъдат забравени. Зае нападателна стойка, катаната блесна над главата му. Майкъл се претърколи встрани, стотна от секундата преди острието да го посече.

Шина рязко се завъртя и отново нападна. В същия миг долови някакъв шум зад гърба си и инстинктивно извърна глава. Неясна сянка се появи откъм другата страна на широкия екран, пристъпи напред... Сърцето на Козо Шина пропусна един такт.

— Кой си ти? — дрезгаво попита той.

— Духът на Ватаро Таки — отвърна сянката. Духът на Дзен Годо...

— Дзен Годо? — стреснато повтори Шина. — От десетилетия не съм чувал това име! Дзен Годо отдавна е в гроба! — устата му се разкриви от гняв: — Всички са мъртви! Вече нямам живи врагове! — пропукването на огъня, погълнал завинаги документа Катей, смътно достигаше до съзнанието му: — Кой си ти? — отново прошепна той. — Кажи ми!

— Аз съм Зиро — отвърна гласът.

— Зиро? — потръпна Козо Шина. — Зиро означава отсъствие на Вечния закон!

— Означава и възкресение на Дзен Годо. Легендата, която той създаде, направи духа му безсмъртен. Аз съм този дух! Аз ти нанесох поражение точно когато ти мислеше, че си победил Дзен Годо завинаги!

— Стига с този Дзен Годо! — изкрещя Шина. — Той е мъртъв, лично присъствах на погребението му!

— Тогава се пригответи да умреш! — отвърна сянката и пристъпи крачка напред. Шина изведнъж я позна. Не, това е невъзможно, изкрещя съзнанието му. Напълно невъзможно!

Полетя в атака, насочил свещената катана на принц Такеру пред себе си. Острието се стовари върху пистолета в ръката на сянката, той отлетя настрана и издрънча на пода. С жестока усмивка на уста, Шина замахна да нанесе посичащ удар. От ляво на дясно, целящ да среже на две гръдния кош на противника.

В същия момент Майкъл хвърли веригата. Оловната тежест се уви около китката на Шина, катаната промени посоката на движението

си.

Старият воин политна на една страна, но въпреки това не прекрати нападението. Напротив — стори нещо, което никой от присъстващите не очакваше. Пръстите му се разхлабиха и пуснаха дръжката на свещеното оръжие, това му помогна да се освободи от веригата и да се стрелне към сабята на Масаци, търкаляща се на пода в краката му.

Майкъл сподавено изруга и рязко се наведе. Острият като бръснач връх на катаната отнесе ризата от гърба му, движението му напред и надолу получи допълнително ускорение. В следващия миг свещената катана на Джибан се оказа в ръцете му.

Но времето не стигна, Шина вече беше съкратил разстоянието между двамата и нанасяше вихрени удари. Телата им се преплетоха, Майкъл силно се притисна до противника. Това беше единственият начин да се предпази от свистящата на милиметри от тялото му катана. Отби един удар, после втори, трети... Почувства как силите го напускат, защитата му стана по-бавна и по-неадекватна. Острието се стрелна към гърлото му, той разбра, че е на прага на смъртта. В съзнанието му изплуваха думите на Цуйо: *Може би ще изпаднеш в такова състояние, в което всичко научено до тук няма да ти носи полза. В което ще се биеш като истински воин, но без успех. Тогава силата ще ти изневери, ще настъпи мигът на „Зиро“... Божественото прозрение ще ти обърне гръб...*

Втречил поглед в лицето на могъщия си враг, Майкъл разбра, че този миг е дошъл. Беше изпаднал в състоянието „зиро“ и той, като своя сенсей преди години, беше загубен. Човекът и воинът се сляха в едно цяло, поклацащо се на ръба на дълбока пропаст. Далеч долу шумяха мрачните вълни на Съдбата... Вълни на страх и вечно отчаяние. Там място за кураж все още нямаше...

Шина усети близкия край, ноздрите му хищно потръпнаха. Нанесе два светкавични удара от горе на долу, после смени тактиката и се гмурна под защитата на противника си. Майкъл беше зашеметен, ръцете му безсилно увиснаха. Шина отскочи крачка назад и вдигна катаната високо над главата си.

Проехтя изстрел, пистолетът в ръката на сянката изпусна синкаво облаче дим. Шина изкрещя и се хвана за рамото.

Майкъл реагира светкавично, острието на свещената катана потъна в тялото на противника.

Шина потръпна от болка, после извика на помощ всичките си душевни сили. Огромната концентрация премахна болката, от устата му се откъсна грозният боен вик „кай“ на самураите. Острието на сабята му пусна искри от катаната на Майкъл и попречи на понататъшното ѝ проникване.

Но Майкъл вече не беше същият човек. Беше успял да се измъкне от царството на страха. Постигна това, което не беше се удало дори на Цуйо — измъкване от състоянието „зиро“. Главата му се проясни, тялото му се стегна, очите му следяха всяко движение на противника. Забеляза слабото място в хватката на Шина, начина, по който старият воин нанесе блокиращия си удар. Преценил точно ъгъла, той отскочи встрани и заби свещената катана на принц Такеру дълбоко в сърцето на врага си.

Бликна фонтан алена кръв, Одри сподавено изпищя. „Може би отдавна крещи“, замаяно си помисли Майкъл. Устата на Козо Шина се разкриви, тялото му се люшна напред. Майкъл издърпа катаната, светлината проблесна по мокрото острие.

Шина се строполи до трупа на Масаша, върху него бавно се посипаха остатъците от книжния плакат с рисунката на връх Фуджи... Меки бледорозови късчета хартия, които странно наподобяваха дюлевите цветчета отвъд прозореца на кабинета му... Помътнелите му очи бяха заковани върху сабята, към която цял живот бе изпитвал преклонение. И която беше причинила смъртта му.

В помещението се настани тежка и продължителна тишина. Далечното боботене на подземния агрегат създаваше илюзията, че се намират дълбоко в земните недра, в някаква чудовищна пещера, плод на болно въображение...

Майкъл и Одри объркано гледаха силуета, който бавно коленичи до трупа на Козо Шина. Осветен от веселите пламъчета в голямата печка „хибаши“, той престана да бъде силует, бавно се превърна в жив човек, от плът и кръв... Но братът и сестрата, широко отворили очи, бяха убедени, че виждат истински призрак.

— Наистина ли си ти? — прошепна накрая Майкъл.

— Татко?! — смаяно хлъцна Одри.

— Добре ли сте вие двамата? — попита Филип Дос. Дълбоко развълнуван, той не можа да измисли нищо друго. Отдавна не беше виждал децата си, никога не си беше представял, че Майкъл е толкова опитен боец... Все още потръпваше от силата, която излъчваше Козо Шина, даваше си ясна сметка, че не би могъл да му устои... Добре че беше Майкъл... В крайна сметка великолепият японски боец, въпреки напредналата си възраст, беше победен от обединените усилия на две поколения Дос...

Вдигнал глава към децата си, Филип Дос изведнъж разбра, че трудната част все още предстои. Новият му живот излъчваше мрачна заплаха за всички. Труден, тайнствен и коренно различен живот. Който лесно можеше да бъде заклеймен от най-близките му хора на този свят. Изведнъж му се стори, че четиридесетгодишната тежка битка с Джибан е нищо в сравнение с опасността да загуби близките си. Не можеше да си представи живота без тях, не можеше дори да си помисли за такава възможност...

— Татко, татко! — Одри се хвърли на врата му и почти го повали по гръб. Ръцете ѝ здраво го прегърнаха. — Ти не си мъртъв, ти си жив!... О, Господи!

— Всичко беше резултат на сложен заговор — прошепна Филип Дос, устните му несъзнателно докосваха косите ѝ, бузите ѝ, затворените очи. Душата му се гърчеше от вълнение, любовта му изригна като вулкан, освободена завинаги от ограниченията на тайния живот, който беше водил в продължение на дълги години. Имаше чувството, че тялото му се разтапя, пред очите му се появи мъничката Одри, любимата дъщеря, трогателно безпомощна в своите пелени...

Залюля я в прегръдките си, обичта се смеси с чувство на тъга по онези безвъзвратно отминали мигове. Съжаляваше, че не е бил до нея, че не е подавал с лъжичка храната в мъничката устица, че не е къпал крехкото телце, че не го е друсал на коляното си, че не е разказвал приказки за дивни феи и лоши духове... Сам се беше лишил от всичко това, нямаше кого да обвинява. Но сега, в този кратък миг, Филип Дос отново се чувстваше щастлив.

Най-сетне отвори очи и срещна погледа на Майкъл.

— Как можа да го направиш, татко? — попита той и сам се учуди на въпроса си. Беше сигурен, че контролира всички свои емоции, но

сега, изправен пред внезапно оживелия си баща, изведнъж разбра, че се е заблуждавал. — Как можа да мамиш мама?

Одри разхлаби прегръдката си и объркано ги изгледа.

— Какво искаш да кажеш? — обърна се към Майкъл тя.

И той ѝ разказа всичко. За продължилата години връзка между баща им и Мичико, за нейното продължение дори след категоричната забрана на баща ѝ.

— Не разбирам — прошепна Одри. — Ти си изневерявал на мама, така ли?

— Правехме го взаимно — тъжно поклати глава Филип Дос. — Тук би трябвало да кажа, че изобщо не би трябвало да се женим, но вие двамата сте доказателство за противното... — направи усилие да се вземе в ръце, предстояха нелеки минути. Истината винаги има своите достойнства, но в случая той изпитваше истински ужас от това, което трябваше да разкрие пред децата си. Може би ще го намразят, може би просто няма да му повярват... Но и в двата случая ефектът ще бъде опустошителен. Както за тях, така и за него, така и за бъдещите им отношения.

— Трябва да ви съобщя една неприятна новина — тихо рече Филип. — Майка ви също си има любовник... — замълча, сърцето му се сви при вида на наскърбените лица на децата му. — Този мъж тя познава още от първите години на брака ни, когато живеехме в Токио... Името му е Евгений Карск.

— Карск ли? — учудено го погледна Майкъл. — Масашу спомена името му. Бил генерал в съветското КГБ, именно той доставил ядрения заряд на Козо Шина!

— Точно така — кимна Филип и им разказа за първия си сблъсък с Карск в Токио през 1947 година. — Оттогава насам вървя по следите му. Страхувам се, че в момента майка ви работи за него... Напуснала е Вашингтон с голямо количество секретна информация.

— Не ти вярвам! — отсече Одри. — Това не може да бъде истина!

— За съжаление е истина, Оди — поклати глава Филип. — Зная, че това ще бъде огромен шок за...

— Откога знаеш това за мама? — прекъсна го Майкъл.

— От години подозирах, че в БЕМТ действа агент на врага — отвърна Филип. — Дълго време не успях да събера необходимите

доказателства... Но после всичко дойде на мястото си и вече бях в състояние да я разкрия.

Лицето на Одри стана по-бяло от стената, ръката ѝ несъзнателно се протегна към Майкъл.

— Това не може да бъде! — прошепна тя. — Сигурно сънувам! Майк, моля те, събуди ме!

— Съжалявам, Оди — промълви Филип. — В момента дядо ти провежда пълно разследване на дейността на БЕМТ.

— А чичо Сами? — проплака тя.

— Чичо Сами получи инфаркт — прегърна я през раменете Майкъл. — Мъртъв е.

— Господи! — изстена Одри и скри лице в шепите си.

Филип погледна сина си право в очите.

— Не очаквам прошка от теб — каза той. — Използвах те по същия начин, по който Мичико използва Илайн... Сторихме това, което ни диктуваше съвестта. Не зная дали е било правилно, или не... Имахме нужда от вас, но цената, която платихте, беше прекалено жестока... Вие не разполагахте с живота си... Майкъл, искам да...

— Спри — вдигна ръка Майкъл. — Трябва ми време. В момента не зная какво изпитвам.

Одри вдигна глава, очите ѝ бяха премрежени от сълзи.

— Искам да я видя — прошепна с колеблив глас тя. — Искам да чуя и нейната версия...

— Аз също — поклати глава Филип. — Но никой не знае къде се намира. Била е в Париж да се срещне с Карск. Не беше трудно да я открием в хотел „Плаца Атене“, тя винаги отсяда там. Но след това следите ѝ се губят. Тази сутрин е изчезнала от там, заедно с Карск... Неговите хора са искрено изненадани, не знаят нищо за местонахождението му... Двамата сякаш изведнъж са се разтопили във въздуха. Положението е много сериозно. Документите, които е успяла да вземе майка ви, са от жизненоважно значение за Съединените щати.

Одри се дръпна настрана, обгърна с ръце раменете си и потръпна. Лицето на Майкъл беше уморено и загрижено. Шокът беше страхотен и за него. Не можеше да си представи майка си като вражески шпионин... Също както преди седмици не можеше да си представи същото и за баща си... Стана му студено, ужас стегна сърцето му. Животът изведнъж се превърна в бурен океан, имаше

чувството, че се подмята в него — сам, безпомощен, безполезен... Само можеше да предполага какви мисли минават в момента през главата на Одри.

— Сега вие двамата трябва да бъдете прегледани от лекар — смени темата Филип Дос. — Преживяхте наистина ужасни неща.

— По-ужасни, отколкото предполагаш — кимна Одри. — О, колко много ми се иска чичо Сами да е тук, да ни каже, че всичко е наред!

Вероятно не си даде сметка за последиците от тези думи. Децата винаги са били в състояние да нараняват родителите си далеч по-жестоко от чуждите хора. Това стори и Одри. За частица от секундата успя да покаже на Филип колко безнадеждно наранени са отношенията му с неговите деца, колко лош баща е бил през целия си живот... Една горчива истина.

Отново му се прииска да ѝ каже колко много съжалява. Но стисна устни и замълча. Правилно усети, че тук думите нямаха никаква сила. Време — каза преди малко Майкъл. *Трябва ми малко време...* Може би на всички ни трябва, въздъхна в себе си Филип.

В този момент се върна Илайн.

— Не успяхме да открием Шина — съобщи тя. — Но Жожи вече поема командването на бойците от клана Таки. Обадих се на Нобуо да му съобщи добрата новина. Обеща веднага да изпрати хора за обезвреждане на ядрения заряд, който по-късно ще бъде предаден на правителството на САЩ. Ние... — видя трупа на Шина, очите ѝ пробягаха по разстроените лица на присъстващите: — Но какво става? Добре ли сте?

— Да — кимна Филип. — Успях да откроя Мичико и Тори, докато се придвижвах насам. Иди да ги доведеш... — даде ѝ указания как да открие помещението и добави: — А през това време аз имам намерение да отведа своите деца по-далеч от това злокобно място.

Дъждът отмина, градът блесна с цялото си великолепие. Всичко изглеждаше ново, ярко, модерно...

Филип заведе децата си при Мичико. Тя ги посрещна на прага, облечена в кимоно с прасковен цвят, под него се виждаше яркочервена копринена блузка. Фино бродирани чапли размахваха криле на гърба ѝ.

Майкъл остана смаян от приликата между майка и дъщеря. И двете бяха красиви, грациозни и фини, зад деликатните им черти се усещаше присъствието на твърдост и сила. Веднага съзна, че Илайн се стреми да подражава на Мичико, да черпи от нейната сила и съвършенство. Не ѝ е било лесно да расте под крилото на тази властна жена, помисли си той. А сетне се запита дали отношението му към Мичико е коректно, дали наистина желае да я хареса и приеме.

Илайн беше на крачка зад майка си. Притиснала Тори до себе си, тя механично галеше слабичките ѝ раменца.

Мичико се усмихна и стори дълбок поклон:

— Добре дошли, много се радвам на посещението ви.

Може би от думите ѝ, може би от начина, по който сведе глава, Майкъл изведнъж усети нещо странно в поведението на тази жена. Събуха обувките си и ги сложиха в дървеното сандъче при входа. Разбра какво е в момента, в който тя се обърна да ги поведе към вътрешността на къщата. Мичико беше сляпа. Погледна въпросително към баща си, той леко кимна с глава.

Дебелите греди под тавана представляваха красива и някак успокоителна плетеница, помещението беше пълно с безупречно аранжирани цветя. Филип вече им беше казал, че Мичико много обича да подрежда вазите, пълни с цветя от собствената ѝ градина.

Късото коридорче ги въведе в широка стая с дванадесет удобни татами на пода. Бледозелените стени бяха насечени от кафяви дървени колони, в ъгъла се издигаше „токонома“ — малък подиум, над който висеше ритуален пергамент. Красиво изрисуваните йероглифи гласяха:

*„Слънчевите лъчи рисуват красиви картини,
Тъмнината ги скрива от очите на хората...
но за слепеца тази промяна е без значение...“*

Колко е вярна тази мисъл, помисли Майкъл, докато Мичико ги канеше около ниската безупречно полирана масичка.

Жалузите от матова хартия бяха частично дръпнати, зад тях се виждаше част от градината на Мичико. Зад лъскавите парпети на верандата, сгушени под шумолящите листа на величествен клен, поклащаха стебла разкошни азалии. Сред тях надигаше чело бял

скален отломък, красив и спокоен като кораб сред морските вълни. Полегатият, покрит с плочки покрив над верандата хвърляше дълбока сянка, стаята тънеше в пастелна светлина.

Илайн беше облечена в бледозелено кимоно с тъмни ширити. Извърна Тори с лице към гостите и ги представи един по един. Тори се изкиска, слабичкото ѝ телце се извъртя и Илайн беше принудена да я пусне. Изтича при Филип и сложи ръце върху коленете му.

— Ще ме вземеш ли, дядо? — изчурулика на японски тя.

— Тори, нима забрави как трябва да се държиш? — обади се с престолено строг глас Илайн.

Филип се усмихна, грабна крехкото момиченце и го настани на раменете си. То изпищя от възторг.

— Това е сън — прошепна Одри. — От друго време, от друг свят...

— Не — поклати глава Филип и намести детето върху раменете си. — Това просто е друг живот.

— Беше го написал в картичката си, нали? — погледна го Одри. — Краят на живота, който си водил толкова дълги години...

— Умрях, за да възкръсна — отвърна сериозно Филип и свали детето на пода. — Много ми се иска да забравя прегрешенията от предишния си живот.

— Сега ще прием чай — обади се Мичико. Всичко беше готово. На масичката имаше шест миниатюрни чашки от фин порцелан, димящ чайник и тръстикова бъркалка, във всяка от чашките се поклащаха зелени, ситно нарязани листенца. Ръката ѝ взе чайника и започна да налива. Движенията ѝ бяха бавни, сигурни и натежали от грациозност, очите на присъстващите неволно ги проследиха. Бъркалката се завъртя, листенцата се превърнаха в зелена, гъста и ароматична течност. Първата чашка беше за Филип, следващите — за Майкъл и Одри. Подаде чая на Тори и Илайн, най-накрая обслужи и себе си.

Отпиха първите глътки едновременно, в стаята се възцари тържествена тишина. Дори Тори утихна, почувствала особеното напрежение у присъстващите.

— Искам да чуя какво ще кажете за всичко това — обади се най-сетне Одри и извърна глава към Мичико.

Мичико се извърна към нея, Майкъл си даде сметка, че сестра му едва сега осъзна нейната слепота.

— Не смятам, че в момента моето мнение е най-важното — промълви домакинята. — Първо трябва да изясните отношенията с баща си, а после аз съм готова да отговарям на въпросите ви. Защото наистина имате право да знаете всичко...

— Това не е честно! — тръсна глава Одри. — Как мога да взема отношение, без да зная какво мислите вие?

— Какво мисля аз няма значение — усмихна се Мичико. — Предстои ви да възприемете много неща, животът ви е коренно променен... Не ви завиждам, тъй като този процес ще се превърне в тест за силата на характера ви. Илайн ми разказа как сте спасили живота ѝ и вече имам представа за силата на вашия дух...

— Не мога да кажа дали това е вярно — отвърна Одри, малко объркана от идеята, че някой може да я смята за силен човек.

— Но другите могат — поклати глава Мичико. — Дълго време сте била в опасна ситуация, проявила сте завиден дух и издръжливост. Може би не си давате сметка за това, но околните ясно са го забелязали — на лицето ѝ отново се появи усмивка: — Духът неизменно се проявява в екстремни ситуации...

Отегчена от този разговор, Тори се размърда, направи кратка обиколка на стаята и без колебание се настани в скута на Одри.

— Здравей — усмихна се тя и притисна личицето си до бузата ѝ. Одри несъзнателно я прегърна, после с недоумение поклати глава пред потока от японски думи, с който я заля детето.

— Съвсем неотдавна започна да учи английски — извинително се обади Илайн.

— Май всички ние все още се учим — подхвърли Мичико.

Майкъл не отделяше очи от лицето ѝ. Тя изглежда усети настойчивия поглед, извърна се към него и тихо попита:

— Носите нещо, нали, Майкъл? Подарък ли е?

— Не — поклати глава той и сведе поглед към свещената катана, която беше изтръгнал от изстиващите ръце на Козо Шина предишната нощ. Катаната на принц Ямато Такеру, култовото оръжие на Джибан. Което вече се беше превърнало в символ на разбитите мечи на шепата безумци, което доказваше, че историята на Япония ще продължи да следва естествения си ход.

— Все пак то трябва да символизира нещо, нали? — продължи Мичико. — Всеки неодушевен предмет го прави. Защото е неутрален, свободен от предразсъдъци и предпочитания. Ние сме тези, които му придаваме определено значение. И то се проявява единствено когато предметът се слее с нашето желание, с нашата воля и мечти... Едва тогава тайните и загадките престават да съществуват... — лицето ѝ беше обърнато към него, Майкъл изведнъж изпита странното чувство, че тази сляпа жена го вижда по-ясно от всички присъстващи. — Това ли е причината, поради която носите този предмет тук?

Той си даде сметка, че наистина е така. Сякаш духът на тази жена беше ослепителен слънчев лъч, прогонващ мрака от дълбините на съзнанието му. Ръцете му бавно вдигнаха сабята. Знаеше какво иска да направи, но не беше в състояние да го изрази. Погледна баща си, в главата му изплуваха думите, които би искал да му каже: *Получих тази катана от твоите ръце преди много години... Винаги съм мислил, че тя е подарък от теб, едва сега си давам сметка, че е била нещо съвсем друго... Аз съм бил просто пазител на това свещено оръжие... Заклех се да го съхраня и спазих клетвата си... Отнеха ми го, но успях да си го върна обратно... А след това би трябвало да се поклони и да върне оръжието на баща си.*

Всъщност не беше сигурен защо взе катаната със себе си. Едва сега, след думите на Мичико, докоснали същността на душата му, той разбра защо го е сторил. Погледна я с нови очи, сякаш за пръв път я виждаше. Вече не можеше да я сравнява с майка си, напрежението и антагонизмът неусетно се бяха изпарили. Това е изцяло заслуга на Мичико, помисли си той. На чистотата и величието на нейния дух. Дали все още я ненавижда за това, което беше отнела от майка му? Не можеше да прецени. Съзнаваше само едно — всеки жест, всяка дума на тази жена спомагаше за заздравяването на раните, за възстановяване доверието между членовете на семейството му. Нещо, което напълно отсъстваше у Лилиан. Тя се бореше с Филип за всичко, беше твърдо убедена, че това е единственият начин да се изяви като личност. А тук положението беше коренно различно.

Съзнателно или не, Мичико показва на Майкъл *Пътя* към съвършенството. Блестящият и единственият, водещ към победата над Зиро — състоянието, в което дори и най-опитният воин изпада в безизходица. Майкъл вече беше убеден, че ако не върне свещената

катана на баща си, пропастта между тях никога няма да бъде затворена. Подаръкът на Филип в деня на неговото възмъжаване беше изпълнил своето предназначение. Сега настъпи времето да го върне обратно. Свещената катана вече не му беше необходима. Може би Мичико знае това, може би го усеща, или пък просто иска да го приобщи обратно към семейството. Това наистина нямаше значение. В крайна сметка победи нейната всеотдайност, нейното изключително развито чувство на вяност към близките. И Майкъл подозираше, че някой ден ще трябва да ѝ бъде дълбоко благодарен за това. Тя го накара да изпита чувството на опрощение и по този начин му върна най-скъпото — родния баща. Но сега още е рано, сега не може да ѝ изрази своята благодарност.

Гневът и възмуцението от постъпката на Филип бяха все още твърде живи, раната в душата на Майкъл продължаваше да кърви. Все още не беше готов да разбере мотивите на баща си, все още не приемаше убежденията му, желанието за мъст...

Прегърнала слабичките раменца на Тори, Одри също мислеше над думите на Мичико. *Май всички все още се учим...* Тръсна глава и се обърна към Филип:

— Татко, сигурен ли си, че всичко, което ни разказа за мама, е вярно?

— За съжаление да...

— И тя е във Франция, така ли?

— Никой не може да бъде сигурен в това — поклати глава Филип. — Отлетяла е за Париж, отседнала е и хотел „Плаца Атене“... Вчера е платила сметката си, едновременно с това е изчезнал и Карск... Никой не знае къде са заминали...

Сърцето на Одри лудо блъскаше, ръцете ѝ несъзнателно притискаха Тори.

— Аз знам... — прошепна едва чуто тя.

Настъпи напрегнато мълчание. Филип бавно вдигна глава и впи поглед в бледото лице на дъщеря си.

— Наистина ли? — промълви едва чуто той. — Как е възможно това, Оди?

— Преди да ти отговоря, искам да ми обещаеш нещо — тръсна глава Одри. — Искам да бъда сигурна, че когато я откриеш, дори косъм няма да падне от главата ѝ! — очите ѝ пламтяха, забили се в

лицето на Филип. — Не ме интересува какво е направила, не ме интересува какво мислят другите за нея! Искам да бъде жива и здрава, толкоз!

Филип се замисли за миг, после бавно кимна с глава:

— Добре. Имаш думата ми.

Одри усещаше топлината на детското телце, това ѝ даваше спокойствие и увереност. Чувството, че постъпва правилно, измести съмненията.

— Мама често ми разказваше за едно място, което много обича — започна тя. — Това беше тайната ни... Малък хотел, високо в планините на Южна Франция, близо до Ница...

— Помниш ли името му?

Одри с мъка преглътна сълзите си, момиченцето в прегръдката ѝ усети, че нещо не е наред, обърна се и я погали по бузата.

— Защо тя плаче, мамо? — екна звънливото гласче. — Аз също ли трябва да съм тъжна?

— Според мен просто трябва да целунеш леля Одри — меко отвърна Илайн. — Това ще я накара да се почувства далеч по-добре...

Тори уви ръчички около шията на Одри, целувката ѝ беше онази неповторима смесица от искреност и чувство за притежание, която само децата могат да изразят.

Одри вече не криеше риданията си, ръцете ѝ здраво притиснаха топлото телце на Тори.

— Казва се „Манастирът“ — прошепна тя.

Въздухът натежа от чувство за необратимост, пред очите на Одри изплува целият ѝ досегашен живот. Смътна, но едновременно с това ярка картина, създадена сякаш от четката на велик художник. Ярка като кимоната на притихналите около масата японки.

Зад прозореца се поклащаха клоните на стара круша, стволът ѝ беше напукан, откровено грозен. Но Лилиан ясно усещаше величието на вековното дърво. Пролетта скриваше грозотата му, нежните цветчета проблясваха сред листата като звезди в безоблачна нощ. И го превръщаха в младо и сякаш вечно красиво творение на природата. Макар и за кратко, само веднъж в годината...

Двамата с Карск пристигнаха тук, в манастира Бон Кьор на Сен Пол дьо Ванс, късно през нощта, след десет часа непрекъснато шофиране. Лилиан не беше помещавала долината на Рона, където отседнаха предишната нощ, мястото ѝ се стори мрачно и потискащо. Въздухът беше напоен с тежък смог, високите конуси на ядрените електроцентрали сякаш заплашително се издигаха към сивото небе.

Манастирът се намираше на върха на горист хълм в околностите на Сен Пол дьо Ванс — малко селце в подножието на Френските Алпи, разположено сред красива долина, известна с името Вълчата яма. Беше само ма един час път от Ница, именно това позволи на Лилиан да го открие при едно от предишните си посещения. Построен през XV век, манастирът почти никога не е бил използван по предназначението си. Преди тридесет години тук се заселил един известен с кулинарните си умения специалист, изпитал смъртна умора от туристическата суматоха на Ница и околните курорти. Първоначално отворил малка семейна кръчма, но успехът ѝ бил огромен и само след две години целият манастир бил превърнат в хотел.

В средата на святата обител все още се издигаше недокоснатият от годините храм. Над входа висеше огромен кръст от бял мрамор, от двете му страни все още личаха стенописи върху дърво. Единият възхваляваше живота и дейността на Йоан Баптист, а другият — на апостол Йоан. Явен намек за Стария и Новия Завет...

Зад високите, на места вече порутени, крепостни стени, имаше фантастични овощни градини и зеленчукови лехи, създадени още по времето на първите монаси. Отвъд тях се простираше поляна с теменужки и стари маслинови дървета. Толкова стари, че никой не помнеше кога са били засадени.

Лилиан веднага се влюби в това място. Беше толкова древно и недокоснато от времето, че душата ѝ с лекота се освобождаваше от ръждата на цивилизацията. Тук нямаше радио, нямаше телевизия. Единственият телефон се намираше в просторната канцелария на собственика.

Но това съвсем не означаваше, че манастирът Бон Кьор е откъснат от света, стар и запуснат. Собственикът беше амбициозен човек, всичко тук беше на висота, луксозно и скъпо. Обзавеждането беше изцяло по специална поръчка, а славата на кухнята се носеше из цяла Южна Франция. Стаите бяха светли и просторни, гледката към

подножието на Алпите — наистина фантастична. Мебелите бяха антични, далеч от евтините имитации, картините по стените — без изключение оригинали. Обслужването беше изключително.

Тази сутрин, втората след пристигането им, Лилиан се събуди от помръдването на Карск в леглото до нея.

— Къде отиваш? — надигна се от възглавницата тя.

— Наближава девет — отвърна той и погледна към масичката, върху която лежеше все още неотвореният пакет със секретните сведения от БЕМТ. — Искам да започна дешифровката.

До слуха на Лилиан долетя веселото чуруликане на птиците зад прозореца, в ноздрите я удари ароматът на хубаво кафе.

— Рано е — прошепна тя и го придърпа обратно в леглото. — Има време...

— Работата трябва да бъде свършена — промърмори Карск, но се остави на опитните ѝ ръце. Удоволствието беше огромно, а тук действително бяха далеч от напрежението и страха, далеч в планината, забравени от всички... Един час повече или по-малко нямаше никакво значение. Карск гореше от нетърпение да се запознае с важната информация, донесена от Лилиан, но едновременно с това си даваше сметка, че по-важна е победата. Искаше да ѝ се наслаждава, да я гали и целува като любимо дете. Освен това дешифровката на купищата секретни материали беше тежък труд, който изискваше много време и търпение, а той не беше от хората, които обичат черната работа. Предстоеше му много писане, грамадата от имена, цифри и данни не можеше да бъде ни то запомнена от едно прочитане, нито съхранена по някакъв друг начин.

Удоволствието ставаше все по-пълно, Карск затвори очи. В съзнанието му се появи образът на жена му — умна, чувствителна и стабилна, истински другар в живота. Това, което ѝ липсваше, беше излъчването. Сравнена с Лилиан Дос, тя губеше по всички показатели. Животът с Лилиан, приела фамилията Карск, положително предлагаше повече емоции... После тялото му се разтърси от горещите вълни на насладата, умът му се изключи...

По-късно вероятно задряма. Единственото, което помнеше, беше лекият ветреца, долитащ през отворения прозорец, звучната песен на птиците. Беше тихо и спокойно, морното тяло на Лилиан се притискаше в неговото...

Положително беше задрямал. Иначе щеше да усети отварянето на вратата. Събуди го острото чувство за опасност. Същото, което го беше спасявало от неприятности години наред.

Лилиан се надигна в леглото и смаяно промърмори:

— Пресвети Боже!

— Здравей, Лилиан — рече Филип Дос, стиснал в ръка тежкия магнум — 357, с който беше стрелял по Козо Шина на другия край на света. Лицето му беше мрачно, фактът, че за този миг беше чакал цели четиридесет години, изведнъж изгуби своето значение. Беше си го представял по различен начин и в различни варианти, беше го проигравал безброй пъти в мислите си. Но сега изведнъж пожела да не е тук, някой друг да сложи чертата под продължителната и трудна игра. — Как се чувстваш? Приятно ли беше да живееш с мисълта, че си надхитрила всички? Мен, баща си, Джонас... Всички мъже. Вероятно и Карск, тъй като добре познавам мисловните процеси, които протичат в главата ти... Но ти изгуби Лилиан, изгуби всичко!

Лилиан събра на топка цялата си смелост и самообладание.

— Как успя да ни откриеш? — промърмори почти безразлично тя.

— Одри си спомни за това място — усмихна се Филип. — Разбрах, че си тук, когато каза, че това е вашата малка тайна...

Карск така и не отвори очите си докрай. Смаян от неканения гост далеч повече от Лилиан, той успя да запази самообладание. Дясната му ръка, отметната нагоре в съня, беше почти скрита под възглавницата. Пръстите му бавно се увиха около ръкохватката на револвера под нея, който винаги беше там, верен и надежден помощник...

— Горкият Масаше Таки беше много объркан от моята „смърт“ — продължи Филип. — Така и трябваше да бъде, играта беше сложна и опасна... Но по онова време друг избор ние нямахме...

— Ние? — вдигна вежди Лилиан, гласът ѝ беше изтънял от изненадата.

— Идеята за „смъртта“ ми даде Илайн — поясни Филип. — Чувала си за нея, нали? Дъщерята на Мичико... Тримата планирахме операцията. Именно Илайн беше зад волана на колата, която ме преследваше на Мауи. Бяхме си осигурили труп, возех го до себе си на предната седалка по време на „преследването“. Скочих в последния миг, после колата катастрофира и аз „изгорях“... Нямаше друг начин

да спрем Уде. Направих някои грешки и той беше на крачка от успеха... — сви рамене и добави: — Вероятно остарявам... Както и ти... Я се погледни, Лилиан! Гола, в едно легло с шеф на КГБ! — главата му тъжно се поклати: — Надявам се, че си здраво обвързана с тях, иначе нямаш никакви шансове за оцеляване!

Отстъпи крачка назад и започна да се разхожда из стаята.

— Когато подозренията ми се насочиха към теб, аз си дадох ясна сметка, че ще ми трябват неопровержими доказателства. Трябваше да те накарам да побегнеш. Но как? Ти вече се беше превърнала в опитен разузнавач, положително щеше да усетиш началото на всяка игра... После баща ти ми каза за предстоящото разследване в БЕМТ и аз разбрах, че всичко е въпрос на време. Ти не можеше да не отчетеш факта, че рано или късно играта ти ще бъде разкрита. Искях сама да направя първата крачка към бягството, но ти си жена... И като жена си твърде силно привързана към семейството си... Трябваше да разруша това семейство, да накарам членовете му да се пръснат по света, да изчезнат... Първо организирах „смъртта си“, после прибрах Одри. Накрая принудих Джонас да вербува Майкъл...

— Ти си луд! — възкликна Лилиан, успяла най-сетне да възвърне част от самообладанието си. — Да отвлечеш собствената си дъщеря! Не, това не го вярвам!...

— Честно казано, твоето мнение вече е без значение — отвърна Филип. — Но когато имаш време да размислиш, сама ще се увериш в логиката на моите действия. Нима щеше да се решиш на бягство, ако Одри и Майкъл бяха останали у дома?

Лилиан знаеше, че е прав. Къде сбърках, Господи? Сърцето ѝ тревожно се сви.

— Сега вече си напълно сама — добави Филип и намести пистолета в ръката си. — Е, ще имаш компанията на Карск, но на практика той не се брои...

Карск незабавно се възползва от моментното разсейване на противника. Ръката му светкавично измъкна револвера изпод възглавницата, пръстът му натисна спусъка. Веднъж, втори път... Видя как Филип отскача встрани и тялото му изчезва по посока на пода. После магнумът тресна като оръдие, остра болка проряза гърдите му. Лилиан изпищя и се хвърли върху него, голото ѝ тяло почервения от кръв.

— Жив ли си още, Карск? — наведе се над него Филип.

— Умира — прошепна Лилиан. Беше абсолютно спокойна и това ѝ се струваше много странно. Би трябвало да е потресена, би трябвало да изпитва някакви чувства. Но не изпитваше абсолютно нищо. Душата ѝ изтръпна, единствената емоция в нея беше нещо, което наподобяваше ужас от присъствието на внезапно възкръсналия ѝ съпруг.

— Не се безпокой — усети го безпогрешно Филип. — Обещах на децата да се погрижа за твоята сигурност... — погледът му се премести върху Карск: — Нямах намерение да го убивам, но така пожела съдбата... Предполагам, че това се нарича възмездие. За всичко, което този човек ни стори в Токио, за убийството на Силвърс... — забеляза изражението на Лилиан и добави:

— О, да, веднага се досетих чия работа е това убийство... Карск се е надявал да ни насочи по погрешна следа и именно затова е използвал катана... Но никой японец не би заклал и насякъл жертвата си по такъв варварски начин. А това означаваше само едно — Силвърс е бил убит от човек, който не умее да използва катана. След това си спомних, че именно Карск подхвърли версията за убиец японец и това ме накара да се усъмня. „Чудотворното“ му бягство ме накара да се замисля още повече... В крайна сметка се оказа, че твоята помощ не му донесе кой знае каква полза... Трябваше ми доста време да очертая параметрите на операцията, но накрая бях сигурен, че зная какво става... Оставаше ми само да намеря начина, по който да ви накарам да се разкриете...

Филип протегна ръка и докосна жена си. За пръв път след толкова много години, за последен път в живота си.

— Не се тревожи, Лилиан. В крайна сметка може да се окаже, че не си съвсем сама... До теб ще бъде „Матушка Русия“! — устните му се разтеглиха в бледа усмивка: — Не зная как ще те посрещнат твоите нови господари, когато разберат, че отиваш при тях с празни ръце... Но при всички случаи то ще бъде за предпочитане пред смъртта, нали?

Отдръпна се от любовното гнездо, взе в ръце откраднатата информация и предварителните записки на Карск.

— Сбогом, Лилиан — въздъхна той. — Обръщайки поглед назад, трябва да призная, че не бях кой знае какъв съпруг... Но и ти не беше кой знае каква съпруга, нали? — очите му станаха тъжни, отбелязали

механично гневната руменина, която започна да залива страните ѝ. Ох, колко добре я познаваше! — Непрекъснато се предавахме един друг, предполагам, че всеки от нас си получи заслуженото...

Вече беше на крачка от откритата врата, но дулото на магнума продължаваше да бъде насочено в гърдите ѝ.

— Единствената разлика е, че аз избрах правилната страна, а ти сбърка... — тихо добави той.

— Може би — промърмори тя. — Поне засега.

Филип се усмихна, дулото на револвера описа кръст във въздуха:

— Някога тук са благославяли грешниците и са опрощавали греховете им. Дано Господ прости и на теб...

ПРОЛЕТ, В НАШИ ДНИ

Килингтън, щата Върмонт

„Кажете на Майкъл да си спомни за мен, когато пие зелен чай. Нека използва моята порцеланова чаша. Той винаги е обичал да пие в нея. Мисля за мястото, където вие двамата за малко не загинахте. Но уви, дори през пролетта там няма нито една чапла...“

Майкъл и Илайн влязоха в старата хижа, изградена изцяло от дърво и дялани камъни. Беше пролет, но споменът за онази снежна виелица от детството продължаваше да дълбае като гвоздей съзнанието му.

Мястото беше останало същото, напълно недокоснато от времето. Но Майкъл беше обзет от чувството, че всичко е някак смалено, някак лишено от някогашното величие. Вдигна поглед към стената над рецепцията. Да, дори еленовата глава, закована там, изглеждаше далеч по-незначителна от годините на детството. Беше доста проскубана, покрита с прах...

— Всичко ли е такава, каквото го помниш? — попита Илайн.

— И да, и не — отвърна той. — Прилича ми на филм, който много съм обичал като дете... Разбира се, филмът си е същият, но като го гледам сега, вече възрастен човек, виждам огромната разлика... Защото аз съм вече друг...

— Илайн — прошепна той, ръката му се уви около кръста ѝ: — Просто не мога да си представя как си издържала на всичко това, на огромното напрежение...

— Вероятно нямаше да издържа, ако не беше Одри — тихо отвърна тя. — Цял живот съм била в обкръжението на мъже. С изключение на мама, която обаче в много отношения беше по-силна и от мъжете... Учиха ме да оцелявам и да побеждавам в света на мъжете. Но през цялото това време, без дори да го съзнавам, аз съм мечтала за

приятелка, за близка душа... С която да мога да споделям съмненията си, която да ме разбира, която да не ме осъжда за проявата на слабост... В мъжкия свят не ми беше позволено да проявявам слабост. Дядо ми, баща ми, дори мъжът ми, преди да умре — всички очакваха от мен точно определено поведение...

Главата ѝ се отпусна на рамото му:

— Когато бях на прага на самоубийството, три четвърти от мен вече бяха преминали в отвъдното... Дори и Жожи не познах... После дойде Одри и се отпусна до мен... Усетих нейната женственост... И нейното състрадание. Това именно ме върна към живота... Бавно и мъчително, но все пак ме върна...

— Да благодарим на Бога, че се е оказала там — развълнувано прошепна той. — Знаеш ли, вие двете в много отношения си приличате... Сродни души, това сте вие... Нямахте как да не бъдете привлечени една от друга...

— Майкъл — притисна се в него тя. — Дължа ти извинение за всичко, което ти причиних... За лъжите, които непрекъснато ти повтарях...

— Това вече е минало — погали бузата ѝ той.

— Зная, но не мога да го забравя.

— Не се опитвай — отвърна той. — По-скоро трябва да го осъзнаеш...

Тя вдигна глава и се усмихна.

Той се наведе и впи устни в нейните.

На рецепцията седеше слабичко момиче, заето със сортирането на пощата. Вдигна глава към двамата, на лицето ѝ се появи усмивка, ръката ѝ с ярка рекламна брошура се протегна към Майкъл:

— През лятото затваряме за ремонт — обяви момичето. — Ако догодина отново дойдете тук, всичко ще бъде съвсем различно. Ще разполагаме с покрит плувен басейн и сауна, зала за конференции и изискан ресторант. Дори моден бутик. Не е ли страхотно?

Според Майкъл никак не беше страхотно, но той не каза нищо, просто от любезност. Искаше му се това място никога да не се променя — да бъде все така малко, влажно и леко занемарено. Такова, каквото го помнеше от детството си. Мисълта, че догодина от него ще остане само спомен, прониза като свредел умореното му съзнание.

Облегна лакти на тежката каменна плоча, която заместваше плота на рецепцията, и бавно се огледа. После въздъхна и тихо попита:

— Има ли пакет за мен? Казвам се Майкъл Дос...

— Сега ще проверя — отвърна момичето и остави пачката рекламни брошури на масичката. Изчезна в малкото вътрешно помещение, миг по-късно се появи обратно с малко пакетче в ръце. Остави го на плота и придърпа жълт формуляр: — Тук пише да изискам от получателя документ за самоличност. И да предам пакетчето срещу подпис...

Пое в ръка паспорта на Майкъл и педантично записа номера му. После откъсна разписката в долната част на формуляра:

— Подпишете тук, ако обичате.

Майкъл взе пакетчето, хвана Илайн за ръката и я поведе навън. Филип и Одри чакаха до взетата под наем кола.

— Това е твоята порцеланова чаша — каза Майкъл и започна да разкъсва опаковката.

— Подари ми я Мичико, преди много години — кимна Филип. — Много държа на нея...

„Кажки на Майкъл да си спомни за мен, когато пие зелен чай...“

Майкъл замислено въртеше чашата в ръцете си.

— Изпратих я тук на твое име просто за да бъда абсолютно сигурен — продължи баща му. — След като доставих на Масашу запис от телефонния разговор между Шина и Карск, вече не бях сигурен какво може да стане...

„Кажки му да използва моята порцеланова чаша...“

— Сега, след като Масашу унищожи документа Катей, тази чаша е от жизненоважно значение за нас.

— Но това е само една чаша, нали? — учудено се обади Одри. — Има ли нещо в нея?

— Не — поклати глава Филип. — Сама можеш да се увериш, че е празна.

— Тогава?

„Уви, дори през пролетта тук няма нито една чапла...“

— Чаплата! — извика Майкъл и закова очи в изрисуваната птица върху външната стена на чашата. — Всичко е на нея!

— Точно така! — кимна Филип, доволен от проникателността на децата си. — Върху окото на чаплата е залепен микрофилм с пълното

съдържание на документа Катей. Затова нашата задача сега е да доставим на Хадли тази чаша. Колкото по-бързо го направим, толкова по-добре. Старецът има да свърши много неща. Благодарение на документа Катей ще стане възможна поименната идентификация на членовете на Джибан... Козо Шина беше главата на тази организация, но тя е хидра, има още много глави... Ще продължи да функционира, ще ръководи всички сфери на японската икономика и политика. Затова трябва да бъде разбита до край!

— Май ще е най-добре да тръгна за летището — рече Майкъл и седна зад волана. — Самолетът, който изпраща дядо, ще кацне след броени минути...

— Идвам с теб — извика Илайн. — Много искам да се запозная с генерал Хадли!

Филип бавно пристъпи към колата и се наведе над прозорчето.

— Толкова неща имам да ти разказвам, Майк — тихо промълви той. — Ще ми трябва дни, а може би и седмици...

Майкъл вдигна глава към прорязаното от дълбоки бръчки лице на баща си. Даде си ясна сметка, че ще му трябва време да промени начина си на мислене. Дори не беше си представял, че отново ще види това лице, че ще може да му прости... Опрощението е процес, който най-много се нуждае от време. Защото нещата не бяха прости. В крайна сметка Филип беше използвал както Одри, така и него самия, за да постави капан на Лилиан — тяхната родна майка... И нея вече я нямаше. Майкъл не можеше да си представи живота ѝ в Русия. Откри, че отправя безгласна молитва към Бога; молеше се за търпение, за лъч на просветление в този ужасно объркан свят.

— Много ми се иска... — Филип Дос млъкна за момент, адамовата му ябълка развълнувано подскочи. Преодоля напора на чувствата и тихо добави: — Много ми се иска да видя картините ти... Някой ден... — извърна глава встрани, помълча малко, от устата му се откърти тежка въздишка: — Майкъл, искам да знаеш, че бих те разбрал... Бих приел всички обвинения за живота, който ти предложих... И ще се оттегля в момента, в който кажеш, че не искаш да имаш нищо общо с мен...

— Престани! — извика Майкъл. — Не искам да те слушам повече! До гуша ми дойде от разумните ти доводи!

— Просто искам да знаеш, че има и още нещо — упорито продължи Филип. — Насоката на твоя живот имаше точно определена цел. Както и смъртта на Джонас... За нещастие те бяха необходими...

— Знам, знам! — изръмжа Майкъл и нетърпеливо натисна педала на газта. — Проповедите на свети Филип!

— Бесен е — промълви Одри, докато колата потегляше с остро свирене на гумите. — Сякаш наистина те мрази!

Филип проследи с поглед бързо отдалечаващата се кола, сви рамене и обърна гръб на дъщеря си.

— По-добре да идем да си запазим стаи — промърмори той. — След два дни трябва да отлетя за Токио.

— Толкова скоро? — изненадано го погледна Одри.

— Искам да ида — целуна я по бузата Филип. — Освен това там ме очакват...

— Мичико?

— Тя също, но има и други... Жожи се нуждае от помощта ми, вече той е оябун на клана Таки... Високопоставените членове на Джибан трябва да бъдат арестувани, иначе могат да направят още много пакости... А дори и след това нещата трябва да бъдат под контрол. Единствено кланът Таки е в състояние да блокира всяка проява на непокорство и вероломство... Защото не бива да се заблуждаваме, че с ликвидирането на Джибан ще умре и идеологията на нейните лидери... В много отношения днешната обстановка в Япония прилича на тази, която съществуваше непосредствено след края на войната. Аз и Мичико трябва да помогнем на Жожи. Така, както помогнахме на баща му преди години...

— Но Мичико е омъжена — възрази Одри. — Какво ще стане с вашите отношения?

— Не зная — поклати глава Филип. — Можеш ли да имаш някакви гаранции, когато става въпрос за жив човек? Между нея и Нобуо никога не е имало чувства, бракът им е резултат от договорката между две могъщи фамилии и има стриктно делови характер. Но ако Мичико напусне Нобуо, той ще бъде безнадеждно компрометиран в очите на обществеността. Тя никога не би го сторила, а и аз не бих я молил за подобно нещо. Ще оставим нещата да следват естествения си ход...

Взеха багажа си и влязоха във вестибюла на хижата. Филип безпомощно я наблюдаваше.

— Съжалявам, че стана така — промълви той. — Много бих искал нещата да се развият по друг начин, но това съм аз... Не бях особено добър съпруг, предполагам, че и като баща не ме е бивало...

— Не говори така — тръсна глава Одри. Беше получила баща си обратно от небитието, нищо на света не можеше да я накара отново да го изгуби. — Никога вече не казвай такива неща!

— Но те са истина и ти прекрасно го знаеш — настоя той. — Не приемеш ли тази истина, никога няма да се отървеш от болката и гнева спрямо мен...

— Не искам да ти се сърдя за нищо.

— Но ми се сърдиш, Оди — поклати глава Филип. — И това е съвсем естествено. Просто искам да ти кажа, че те разбирам. Също и Майкъл. Зная какво се крие зад болката и гнева. То ще си остане там, дори когато тези емоции изчезнат...

Одри се извърна към него, очите ѝ потънаха в неговите.

— Татко — прошепна тя. — Мислиш ли, че мама някога ще се върне?

— Честно казано, не — поклати глава Филип.

— Боже Господи — разплака се Одри. — Все ми се струваше, че ще се върне... Ще ѝ стане мъчно за нас, ще направи всичко възможно да бъдем заедно... А сега... — главата ѝ се вдигна към лицето на Филип: — Сега я няма, отиде си завинаги! Сякаш е мъртва!

— Зная, Оди... Зная, че е така.

— Не мога да повярвам — унесено, сякаш на себе си промълви тя. — Поне в момента... Сега предпочитам да си представям, че тя все някога ще се прибере... Татко, аз трябва да я имам жива в съзнанието си! Не мога да я изключа от живота си просто ей така... Все пак тя не е умряла, нали?

— Направи това, което е най-добро за теб, Оди.

— Ти я мразиш, нали? Мразиш я за това, което е извършила.

Филип се замисли, искаше отговорът му да бъде напълно искрен.

— Не — промълви след известно време той. — Не я мразя. Признавам, че на един етап имах подобни чувства... Иначе едва ли бих успял да се справя със задачата... Но всичко това вече е минало. В момента я съжалявам и това е всичко.

— Тя ни обича, нали? — прошепна Одри.

— Положително — кимна Филип. — Доколкото Лилиан е в състояние да обича някого... Вие с Майкъл сте на първо място в списъка.

— Тя ми липсва, татко...

Филип надникна в очите на дъщеря си, решението изплува някак внезапно в съзнанието му.

— По дяволите, Оди! — решително рече той. — И без това нищо не те задържа тук, защо не дойдеш с мен в Токио?

— Сигурен ли си, че искаш да дойда, татко? — изненадано го погледна тя. — Ще имаш много работа там...

— Е, все ще отделя малко време и за дъщеря си — усмихна се широко той. — В Япония има толкова интересни неща, мога да ти ги покажа, поне отчасти... — идеята го въодушеви: — Освен това няма да пътуваш сама... Майкъл и Илайн също ще дойдат, придружени от дядо ти.

— Така ли? — изненада се Одри.

— Хадли е твърд като скала — кимна Филип. — Винаги се е справял по най-добрия начин. Предателството на майка ти сякаш изобщо не му се е отразило. Но аз го познавам от много години и виждам това, което остава скрито за другите. Дядо ти рухна, Оди... Призна ми, че иска да се откаже от шпионските игри... А това съвсем не е в неговия стил. Ще се погрижи за документа Катей, след което ще подаде оставка... Президентът настоява аз да стана директор на новата разузнавателна агенция, която се създава в Щатите. Майка ти и Карск нанесоха огромни щети на нашето разузнаване... Както казва президентът: „Ние сме осакатени, но все още живи...“

Не пожела да ѝ каже истинските причини за поканата на президента, тях не би споделил с никой жив човек на света. А те бяха прости и ясни: шефовете на американското разузнаване изпитваха истински ужас от познанията и възможностите на Лилиан. Всички те, включително президентът и Комисията по национална сигурност, възлагаха единствената си надежда на него, Филип Дос. Според тях само той беше в състояние да неутрализира огромното предимство, което получава КГБ. Ако, разбира се, руснаците повярват на Лилиан и започнат да се вслушват в съветите ѝ... Сега, след смъртта на Карск, Лилиан беше най-опасният противник на Съединените щати. „Дали

най-сетне е доволна от равенството си с мъжките умове?“, запита се Филип.

— Ще приемеш ли поста? — попита Одри.

Филип насочи поглед към далечните, покрити със сняг планински върхове, Одри неволно потръпна. За пръв път ясно усети колко важно за семейството му ще бъде решението, което предстои да вземе.

— В момента още не зная — отговори той. — Важното е, че убедих Сам да дойде с нас в Япония. „Хубаво е, когато знаеш, че все още имаш семейство“, каза ми той... А ти винаги си била неговата любимка, Оди... — притисна я до рамото си и продължи: — Илайн също много държи да стане близка с теб. Готов съм да се обзаложа, че само след една седмица вие с нея ще бъдете неразделни!

— Дано не стане — засмя се Одри. — Иначе Майкъл ще остане на сухо! — но вътре в себе си беше доволна. Въздъхна и кимна с глава: — Добре, ще дойда... И без това ми е мъчно за малката Тори. За дядо също трябва да се погрижим...

Господи, колко е хубаво да имаш близки!

Филип усещаше топлината на тялото ѝ, сърцето му се изпълваше с увереност, че скоро ще усети и обичта ѝ. „Време, това е всичко, от което се нуждаем, въздъхна в себе си той. Нали и Майкъл го каза? А аз ще направя всичко необходимо, за да не се разделяме повече...“

После започна да мечтае. За Япония, за зеления чай и вишневите цветове, за удоволствието да бъде сред близките си. Съжаляваше единствено, че там няма да е Джонас. Поне тялом...

Притисна Одри до гърдите си. Ето това е действителната разлика между нас, Лилиан. Дълги години ми бяха нужни, за да науча една проста истина. Но сега вече зная за какво си струва да се живее.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.